

Bại Gia Cũng Khó

Contents

Bại Gia Cũng Khó	2
1. Chương 1: Trọng Sinh	2
2. Chương 2: Cướp Đoạt Lợi Ích	9
3. Chương 3: Nhạc Liên	15
4. Chương 4: Bao Che Khuyết Điểm	21
5. Chương 5: Trả Thù	27
6. Chương 6: Buôn Bán	32
7. Chương 7: Hậu Thế	38
8. Chương 8: Thăm Bệnh	45
9. Chương 9: Chữa Bệnh	50
10. Chương 10: Chơi Với Lửa	57
11. Chương 11: Bất Ngờ	63
12. Chương 12: Sau Đó	70
13. Chương 13: Lên Đường	76
14. Chương 14: Chặn Đường Cướp Của	82
15. Chương 15: Giải Độc	87
16. Chương 16: Vào Thành	93
17. Chương 17: Gây Rối	99
18. Chương 18: Học Châu	104
19. Chương 19: Thân Mật	109
20. Chương 20: Khó Giải Thích Được	115
21. Chương 21: Đắm Chìm	118
22. Chương 22: Điều Tra	123
23. Chương 23: Hoa Mai	128
24. Chương 24: Từng Người	134
25. Chương 25: Ở Riêng	140
26. Chương 26: Trầm Hoan	144
27. Chương 27: Trở Về	150
28. Chương 28: Vòng Tay	156
29. Chương 29: Thương Người	162
30. Chương 30: Đốc Thúc	167
31. Chương 31: Triều Châu	173
32. Chương 32: U Mê	179
33. Chương 33: Tai Bay Vạ Gió	186
34. Chương 34: Đàm Phán	192
35. Chương 35: Cản Ngược Lại	197
36. Chương 36: Chìm Nổi	202
37. Chương 37: Thức Tỉnh	208
38. Chương 38	213
39. Chương 39: Dầu Cam*	219
40. Chương 40: Bất Đắc Dĩ	222
41. Chương 41: Đánh Đổi	228

42. Chương 42: Gặp Lại	233
43. Chương 43: Nổi Gió	238
44. Chương 44: Cầm Chân	243
45. Chương 45: Không Muộn	253
46. Chương 46: Trở Về	260

Bại Gia Cũng Khó

Giới thiệu

Editor: Di Thể loại: Cổ đại, trọng sinh, niên hạ, sảng văn, gương vỡ lại lành, nói một đàng làm một n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bai-gia-cung-kho>

1. Chương 1: Trọng Sinh

Thuyền chở hàng của Giang gia ở ngoài biển bị mất kiểm soát, va phải đá ngầm, Đại thiếu gia của Giang gia cũng ở trên thuyền, cả người lẫn hàng hóa đều bị chôn vùi dưới đáy biển.

Vị đại thiếu gia đó là một con gà đẻ trứng vàng của Giang gia.

Từ khi Đại đương gia của Giang gia chết bất đắc kỳ tử, trong mấy năm ngắn ngủi, một mình đại thiếu gia Giang Túng tiếp quản gia sản của Giang thị, Giang gia từ một thương nghiệp bình thường lác mình trở thành một thương nghiệp nổi tiếng bậc nhất ở Cẩn Châu, hiệu buôn trải rộng cả nước, đại thiếu gia thủ đoạn cao minh, quỷ kế đa đoan, sinh ra chính là để làm ăn.

Lúc tin đại thiếu gia chết truyền đến Cẩn Châu, nghe được tin dữ, cả đại viện Giang gia như bị sét đánh ngang tai, khóc trời gào đất, nhưng hết lần này đến lần khác lại không báo tin để quan phủ mò vớt, dứt khoát tổ chức tang sự, khiến cho người khác cảm thấy kỳ lạ.

Đang xếp hàng đợi được dầu thai ở địa phủ, các hồn ma hai tay trống trơn, chỉ có duy nhất một mình Giang Túng kéo theo một thuyền sang trọng, hoa lệ, chất đầy vàng bạc, châu báu, mù mờ đi cuối hàng, ngửa đầu nhìn bảng hiệu, bất ngờ nhìn thấy ba chữ “Quý chết oan”.

Trên đầu mỗi hồn ma mơ hồ hiện ra hình ảnh trước và sau khi chết, hắn cũng thấy, thuyền buôn chậm rãi

chìm vào trong nước, trong đại viện Giang gia, nhị thúc cùng tam thúc khoác vải trắng, tranh cãi phân chia tài sản cùng ruộng đất của Giang Túng.

Em trai ruột thịt của hắn, Giang Hoành, con một sách ngốc kia quỳ suốt ba ngày trước cửa quan phủ, thay Giang Túng kêu oan, ôm bài vị của Giang Túng la hét, kể lể nói huynh trưởng chết là vì bị người khác hãm hại, cầu xin quan phủ nghiêm trị hung thủ đã mưu sát huynh trưởng, cuối cùng lại bị nhốt vào đại lao, không bao lâu sau liền ôm hận qua đời.

“Hừ...Chết cũng đã chết rồi, lại cho ta xem cái này, lại thêm bực tức...” Giang Túng không nhịn được siết chặt dây kéo thuyền trong tay, kéo một chiếc thuyền đầy vàng bạc châu báu, bên trong thuyền chở hàng trước khi chết chứa vàng bạc chôn theo người chết, hắn mua lại từ một kẻ trộm mộ, đồ chôn theo người chết là vật chết, có thể mang vào điện Diêm Vương.

Quý quân trông coi cửa ngục đối chiếu danh sách, còn dư lại một người tên Giang Túng, quý quân ho khan một cái, đọc một đời người của hắn: “Giang Túng, chỉ coi trọng lợi ích, làm việc phóng túng, nói năng tùy tiện, một tên gian thương tiểu nhân, bị người khác âm mưu hại chết, đáng đời. Ném vào một cái bào thai rách nát đi, đầu thai thành một đồng muối lớn trong thôn mà Tôn lão thái thái dùng để chà xát, rửa vải bố chân.”

Giang Túng: “....”

Quý quân khép danh sách lại, ngẩng đầu một cái, nhìn thấy Giang Túng kéo theo một thuyền đầy vàng bạc châu báu, ngăn người.

Giang Túng thấy ánh mắt quý quân liền bắt được sơ hở, hắn khách sáo đưa dây kéo thuyền trong tay cho quý quân: “Vật ngoài thân, vật ngoài thân, ngài vui lòng nhận cho.”

Quý quân khước từ, thu tay lại.

Giang Túng thừa dịp nói: “Tiểu nhân khi còn sống cũng không làm chuyện gì quá ác độc, đồ rửa vải bố chân có phải là hơi...”

Quý quân ho khan nói: “Người chết không nhắm mắt, oán khí quá nặng, chấp nhận cho người sống lại thêm một lần nữa, nhất định khi trở lại phải tan hết oán khí.”

Giang Túng nhỏ giọng cười mỉa: “Cầu xin đại nhân chỉ điểm một vài điều.”

Quý quân được hồi lộ, nguyện ý nói thêm vài câu: “Kiếp trước phát tài, kiếp này phá sản, lụi bại, ngược lại, hiểu chưa, nếu người không làm như vậy, tiếp tục bị bên trên để ý, vẫn sẽ chết thảm thêm một lần, khác biệt giữa hai đời càng lớn, người lại càng tốt đẹp, nếu không thì người vẫn sẽ gặp họa sát thân.”

Đôi mắt phượng giảo hoạt của Giang Túng nheo lại: “Đã biết.”

Hắn mở mắt, một bàn sơn hào hải vị được bày ra trước mặt, mùi cá hấp cùng chân giò thượng hạng xộc thẳng vào mũi, xung quang là tiệc rượu cùng các tân khách đang uống rượu, ồn ào, trước mắt Giang Túng mông lung, đầu óc hoảng hốt một hồi.

Hắn bị nước biển tràn đầy vào mũi miệng, nước biển lạnh thấu xương bao phủ khắp người, hình như có người đang liều mạng cứu hắn, cơ thể hắn bị đông cứng, cũng không thể mở mắt.

Cảm giác được cơ thể mình được một cơ thể ấm áp khác ôm chặt, hắn ta gào thét bên tai Giang Túng, nói cái gì đó, âm thanh kia tựa hồ rất quen thuộc, Giang Túng không thể nhớ ra.

Hắn dần dần mất đi tri giác, chìm sâu dưới đáy biển cùng vàng bạc châu báu, vực sâu đen nhánh.

“Vừa nãy là....nằm mơ?” Trên mặt Giang Túng đỏ ửng do say rượu, tay ấn lên huyệt thái dương đau nhức đang co rút, nhắm mắt lại, rượu trong tay rơi vãi xung quanh.

“Say?” Bên cạnh hắn có một vị thiếu niên đang ngồi, dung mạo cũng có bảy phần giống Giang Túng, thiếu niên vội vã rót ly trà cho Giang Túng uống, sau đó đỡ đầu óc hỗn độn của Giang Túng dậy, thất lễ nói với khách khứa đang ngồi chung bàn: “Nhị thúc, Tam thúc, huynh trưởng đã say rồi, tiểu chất đồ đại ca đi nghỉ ngơi, thật xin lỗi không tiếp chuyện được, xin các thúc rộng lượng bỏ qua, thất lễ.”

Nhị thúc sau khi nghe xong, con ngươi hơi xoay một cái, tiếp tục cụng ly, giả vờ không để ý, thuận miệng hét lên: “Đã biết thất lễ còn không mau đi đi.”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Giang Túng miễn cưỡng mở đôi mắt say lơ đãng nhìn một chút, lẩm bẩm: “Giang Hoàng....? Sao càng lớn lại càng lùn vậy...Sao dáng dấp lại như một đứa con nít mười mấy tuổi....Lão tử ta dạy đệ bao nhiêu lần, đã sắp ba mươi rồi, đệ không thể để cho lão già ta bao bọc mãi như vậy.....Đọc sách cái gì, đừng đọc nữa....”

Giang Hoàng than một tiếng: “Huynh nói sai rồi, tri thức là vô hạn....”

Giang Hoàng nhỏ hơn hắn sáu tuổi, cả hai là anh em ruột thịt, thi công danh nhiều năm như vậy mà vẫn không đỗ đạt gì, Giang Túng xem thường hắn, Giang Hoàng cũng không ganh tị với Giang Túng, vùi đầu đọc sách, kỳ thực quan hệ giữa hai người rất hòa hợp lạnh nhạt.

Giang Hoàng đỡ Giang Túng vào buồng ngủ nghỉ ngơi, vắt vẻo đem người để lên giường nhỏ, dùng khăn lau mặt để Giang Túng thanh tỉnh một chút: “Giang Túng, hôm nay là yến tiệc mừng sinh thần hai mươi bốn tuổi của huynh, thế nhưng huynh lại quên”

Giang Túng lười biếng ôm Giang Hoàng, nét mặt say rượu hơn hờ giấc ngủ: “Là đệ, là yến tiệc mừng sinh thần đệ....”

Giang Hoành đỡ Giang Túng nhún vai bất đắc dĩ nói: “Cuối năm nay đệ mới mười tám, đệ còn chưa cập quan.”

Cha vừa mới chết không lâu, đại ca lại trở thành một kẻ ăn chơi trác táng, hai huynh đệ dựa vào tiền dư trong nhà sống ngày qua ngày, Giang Hoành lo lắng, không sớm thì muộn, cứ ngồi không núi vàng ăn cũng hết, đại ca lại chẳng bận tâm, Giang Hoành sốt ruột đến mức trong miệng đều nổi lên vết bỏng rộp.

Bạc cha để lại không nhiều, bị nhị thúc cùng tam thúc dùng lý do cưỡng ép là làm tang sự, lấy đi cũng không ít, sản nghiệp là ruộng đất hiệu buôn cũng lưu lại chút ít, nhưng do không có người tiếp quản nên hết sức điêu hiu, sắp phải đóng cửa tới nơi, nếu như chỉ ra không vào, duy trì được mấy năm ảm no rồi cũng nghèo rớt mồng tơi, lại thêm đại ca xài tiền như nước, hắn lại chỉ biết đi học, làm ăn, kinh doanh một chút cũng không biết, đốt đặc cán mai, bạc cũng không phải là trời cho.

Giang Túng mở ánh mắt mông lung đầy men say ra, quan sát đứa nhóc trước mặt, đột nhiên thu nụ cười lại, kinh ngạc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn chưa hết ngây thơ của Giang Hoành lên, quan sát.

Giang Hoành, không phải đệ ấy ôm bài vị của mình, chết ở đại lao quan phủ sao.

Hắn, hắn lại không phải là một bài vị.

Giang Túng đẩy Giang Hoành ra, lăn một vòng té khỏi giường nhỏ, đi đến trước gương đồng nhìn một cái.

Trong gương là một nam nhân trẻ tuổi, đôi mắt phượng tuần mỹ nhìn có vẻ lười biếng, hắn năm đó lại hết sức lông bông, trụy lạc, chưa tự mình chống đỡ gia sản của Giang gia, rất giống.

Ta, ta thật sự sống lại rồi.

Giọng của nha hoàn từ ngoài cửa truyền tới: “Đại thiếu gia, Nhạc gia công tử Nhạc Liên muốn gặp ngài.”

Giang Túng chưa kịp định hồn lại, ngây ngẩn nhìn bóng dáng phản ánh trên đường viền gỗ chạm trổ ngoài cửa.

Nhạc Liên của kiếp trước, cao to, dáng dấp lạnh lùng đang hiện lên trước mắt Giang Túng.

Giang Hoành biết đại ca cùng Nhạc gia tiểu công tử không hợp nhau, từng xung đột một lần trên phố, kỳ thực, nghĩ kỹ lại vẫn là đại ca ở không đi gây sự rêu rao bậy bạ, người ta căn bản không chấp nhận với người kém hiểu biết như đại ca.

Nhạc Liên thành tâm đến chúc mừng yến tiệc của đại ca cũng khiến hắn hơi ngọt nhạt, Giang Hoàng gõ cửa một cái, phân phó nha hoàn: “Đại ca ta trong người khó chịu, không tiếp khách, thất lễ.”

Thân ảnh người đứng ngoài cửa lẳng lặng run rẩy, do dự một hồi, xoay người rời đi.

“Chờ một chút, để cho hắn đi vào.” Giang Túng bỗng nhiên đi tới, kéo cửa gỗ ra.

Nhạc Liên chưa đi xa, đeo một vải bọc nhỏ, thản nhiên quay đầu nhìn Giang Túng.

Giang Túng nhất thời thất thần. Bây giờ ngay cả Nhạc Liên cũng đang là một đứa con nít đấy.

Nhạc gia tiểu công tử cùng tuổi với Giang Hoàng, là một tiểu sát tinh, kiếp trước là kẻ đối địch số một với Giang Túng, tiểu tử này thật sự có tài làm ăn, chưa tới ba mươi tuổi đã trở thành hộ đại thương giàu có số một, va chạm làm ăn với Giang Túng, Giang Túng vốn định lôi kéo hắn, nhưng vận mệnh trêu người, mâu thuẫn giữa hai người ngày càng sâu.

Giang Túng thủ đoạn bỉ ổi, hung hăng dùng lực chinh Nhạc Liên, liều mạng dùng một ngàn lượng đả thương địch thủ, quyết tâm tự tổn hại tám trăm lượng, tài lực cũng bị thua không ít, bỏ ra vốn liếng đập đổ Nhạc Liên, cuối cùng hai người mỗi người một ngã, cả đời không qua lại với nhau.

Giang Túng khoanh tay tựa ở cạnh cửa, khẽ nâng cằm, đôi mắt phượng hẹp dài còn men say nheo lại nhìn Nhạc Liên bằng nửa con mắt: “Tìm ta?”

Thật sự là cừu nhân gặp lại nhìn nhau đỏ mắt, nhìn như muốn rút cả mắt.

Nhạc Liên vẫn chưa quay đầu lại, hồ hững nói: “Ta phải đi, đại khái mấy năm sẽ không quay về.”

Trong ấn tượng của Giang Túng hình như cũng có chuyện này, yến tiệc mừng sinh thần hai mươi bốn tuổi lúc trước Nhạc Liên cũng có nói cho hắn biết. Nghe nói là đi phương Bắc làm ăn, một khoảng thời gian dài cũng chưa thấy quay về, khiến Giang Túng cũng có chút vắng vẻ ngọt nhạt, từ đó trở đi Nhạc gia dần trở nên hưng thịnh, địa vị ngang với Giang gia, không phân cao thấp.

Lúc trước khi Nhạc Liên tới từ biệt, Giang Túng căn bản không quan tâm hắn đi đâu, thuận miệng nói: “Muốn đi bán sứt tụng kinh thì đi đi, ta đây đâu có quan hệ dính líu gì đến ngươi.”

Đến tận bây giờ Giang Túng cũng không biết, quan hệ giữa hai người lúc đầu cũng không có đến mức giương nỏ, tuốt vỏ kiếm, bất quá bình thường chỉ nói mấy câu giao tình, cũng không quan tâm việc hắn đến nói lời từ biệt là có ý gì.

Nhưng kiếp này phải làm ngược lại với kiếp trước.

Giang Hoàng cau mày, đang nghĩ làm thế nào để không bị mất đi phong độ quân tử mà vẫn có thể đuổi hần ra ngoài, kéo hần lại khiến cho đại ca bức bối, thế nhưng Giang Túng lại cười, nói: “Đi cái nơi lạnh lẽo nghèo nàn đó làm gì, ở lại đi.”

Bóng lưng lạnh nhạt của Nhạc Liên khẽ run rẩy, quay đầu, nhìn Giang Túng, ánh mắt kinh ngạc.

Hần chưa từng nghĩ tới việc sẽ có người kêu mình ở lại. Thậm chí cả đại viện Nhạc gia cũng nhắc mình phải đi, hần chỉ là muốn tới nói một tiếng cho Giang Túng biết.

Kiếp trước, cả thời thiếu niên của Nhạc Liên đều ở phương Bắc làm ăn, qua lại với Giang Túng cũng không nhiều, lúc trở lại Cẩn Châu cũng là lúc trong mắt chỉ có lợi ích, Giang Túng bất ngờ bị ánh mắt thương yêu của hần chọc phát cười: “Giang Hoàng, đệ ra ngoài trước đi, đại ca cùng tiểu công tử Nhạc gia nói vài lời.”

Giang Hoàng lo lắng liếc mắt nhìn Giang Túng một cái, mời Nhạc gia tiểu công tử đi vào, tự mình đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Giang Túng đi đến thắp mỹ nhân lười biếng nằm xuống, cuộc thành một ổ, chống tay nhìn hần: “Trà trộn vào yến tiệc của ta chỉ để nói những lời này?”

Nhạc Liên có chút luống cuống, từ ống tay áo lấy ra một chiếc bông tai, chế tạo tinh xảo, ngọc bích rũ xuống, đưa đến trước mặt Giang Túng.

Chân mày Giang Túng hơi khiêu khích, hần làm ăn mở hiệu buôn suốt mười năm, đôi mắt nhìn hàng chưa bao giờ sai, ngọc bích trong tay Nhạc Liên chất lượng không tệ, khéo léo tinh xảo, cũng rất đáng giá, ước lượng chừng một ngàn hai, buột miệng nói: “Người thật là còn sống hay đã chết vậy? Đá chất lượng như vậy, lại đưa cho thợ làm qua loa, được, ta cho giá phải chăng, ta đưa người hai trăm lượng bạc, lãi hàng tháng ba xu, ta đưa cho người giấy cầm đồ.”

Giang Túng nghĩ là lộ phí đi đường của tiểu hài tử này không đủ, nhưng hần lại là phú thương, nói vài lời dọa dẫm lừa gạt, cực kỳ có lời.

Sắc mặt Nhạc tiểu công tử cứng đờ, siết chặt chiếc bông tai đá quý, khó chịu cứng ngắc nói một câu “Lẽ vật sinh thân”, lời thốt ra như nước tràn bờ đê, không thể khống chế.

Giang Túng đang định ghi giấy cầm đồ liền lúng túng, nhếch khóe miệng cười với Nhạc Liên đứng đối diện.

Đây là quan hệ kiếp trước nước lửa không dung sao?

“A.” Giang Túng kinh ngạc nhìn Nhạc Liên, đưa tay lấy chiếc khuyên tai trong tay hần, tiểu công tử vĩnh môi, siết chặt tay không buông, Giang Túng dứt khoát nắm luôn bàn tay nhỏ dài của Nhạc Liên, nâng mắt nhìn, “Tặng ta?”

Bị một bàn tay ôn hòa trắng nõn nắm chặt, từng lỗ tai sợi tóc của Nhạc Liên như bị hâm nóng, gò má lạnh nhạt cũng hiện lên nét đỏ ửng nhàn nhạt.

Giang Túng vĩnh viễn mép, kiếp trước Nhạc Liên đối với hắn tránh cũng không kịp, thường lấy ánh mắt nhìn cóc ghẻ dưới cống ngằm lướt qua hắn, không nghĩ tới, khi còn bé lại thanh khiết đến vậy.

Hắn lại nhân cơ hội nói: “Người còn nhỏ như vậy, đừng đi xa, ở lại Cẩn Châu đi.”

Nhạc Liên hơi chần chừ, ném chiếc bông tai đá quý vào trong lòng bàn tay Giang Túng, nhấc bọc vải nhỏ của mình lên, yên lặng đi ra ngoài cửa.

Giang Túng bỗng nhiên đứng dậy, trước khi Nhạc Liên bước ra ngoài, lấy tay dè lại phần cửa vừa mới kéo ra được một chút, tay chống cửa, hơi nghiêng đầu xích lại gần gò má Nhạc Liên: “Đến tìm ta chỉ vì chuyện lễ vật?”

Mùi rượu nhàn nhạt tỏa ra từ hơi thở, men say mông lung trên mặt Giang Túng được ánh nến chiếu rọi.

“Người say?” Cả người Nhạc Liên run lên, Giang Túng đứng sát như vậy khiến hắn có chút chống cự, chịu đựng sự khó chịu, nói: “Ta muốn vay người ba chục ngàn lượng bạc, mười năm sau ta sẽ trả cả vốn lẫn lời.”

Giang Túng bình tĩnh, nguyên lại kiếp trước là đến vay mượn, đáng tiếc hắn không nghe Nhạc Liên nói tiếp mà liền đuổi đi, đây là lần duy nhất Nhạc Liên cầu cạnh hắn.

Kiếp trước lúc Nhạc Liên ba mươi tuổi, cao lớn hơn so với bây giờ, đều không tùy tiện để cho người mình không thích đến gần. Khi còn bé hai má lại Nhạc Liên thật mềm, nương theo ánh nến còn thấy được cả lông tơ nhỏ bé, tựa như bấm một cái là có thể bóp ra nước.

“Quy tắc của các tiền trang xung quang đây người có biết không? Lãi một tháng ba xu, mười năm sau sinh lời hơn một trăm ngàn, người trả xong hết thì cũng chẳng lời được bao nhiêu.” Giang Túng không muốn để cho hắn đi phương Bắc, tu luyện thành cao thủ rồi trở lại đối địch với mình, khiến cho hắn chán ghét. “Nếu người hôn ta một chút, ta liền cân nhắc đưa bạc cho người, không thu lợi.”

Tiền trang: Ngân hàng tư nhân.

“Cái gì?” Ánh mắt Nhạc Liên trong phút chốc trợn to, một hồi lâu mới hoàn hồn, bị làm nhục, hắn tránh né Giang Túng, một mình bước đi.

“Haha” Giang Túng sớm biết Nhạc Liên sẽ phản ứng, đời trước Nhạc Liên luôn thuận theo tam cương ngũ thường, nam nữ thụ thụ bất thân, luôn thanh cao, đời này hình như cũng vậy. Nhớ kiếp trước, Nhạc Liên ba mươi tuổi nhưng chỉ cười một tiểu thiếp, là nha hoàn của Nhạc gia, cũng không biết tác hợp thế nào.

Nhạc Liên ở Nhạc gia không hề được coi trọng, hiện tại chắc cũng không có bao nhiêu bạc, cuối cùng hướng mình vay mượn, tất nhiên là muốn đi phương Bắc cố gắng một phen, nhưng cái Giang Túng muốn chính là Nhạc Liên không thể trở mình được, muốn hấn vĩnh viễn không thể trở thành đối thủ của mình.

Nhạc Liên vừa đi, Giang Túng liền gọi gã sai vặt ra chỗ thủy đạo chuẩn bị một chút thủ vệ, để cho tàu hàng mà Nhạc Liên tính lên sẽ không ghé thành Cẩn Châu, sau đó hứng thú quan sát chiếc bông tai trong lòng bàn tay: “Tiểu quỷ này có chủ ý gì đây, còn đưa lễ vật cho ta....không có độc chứ.”

Kiếp trước hấn vào nam ra bắc, đã gặp qua rất nhiều thứ tốt, Cẩn Châu năm đó chỉ là một huyện thành nhỏ, không phải là nơi thương giới tụ tập nhiều, ngọc bích trên chiếc bông tai này quả thật không có nhiều.

Giang Túng đi bộ đến trước gương đồng nhìn lại chính mình, tay cầm ngọc tấm tắc khen, khéo mắt hấn không có nếp nhăn, hấn lúc này không phải là một kẻ đang chống đỡ cả gia sản, dải gió dầm mưa để sống sót, bây giờ hấn chính là một kẻ phá gia chi tử đến tường còn không đỡ nổi.

Ném chiếc khuyên tai đến chỗ kế bên nghiêng mực, rót cho mình ly trà, sắc mặt dần lạnh lùng, ánh mắt bất thiện.

Hấn hận Nhạc Liên, căm ghét tận xương tủy.

2. Chương 2: Cướp Đoạt Lợi Ích

“Là thật hay là mơ?” Tay Giang Túng hung hăng kéo da mặt đẹp đẽ, đầy sức sống đang ở độ tuổi trai tráng của mình, lo lắng lúc tỉnh dậy thấy bản thân vẫn còn đang chìm trong làn nước biển lạnh như băng.

Bỗng nhiên, âm thanh tiếng cửa bị gõ ầm ầm truyền tới, nhị thúc của Giang gia đẩy cửa bước vào, hai gò má hớn hờ, đỏ bừng do say rượu, xách theo ba bình rượu Thiệu Hưng, bước chân tập tễnh kéo theo thân hình hơi mập mạp bước vào trong phòng, cười nói: “Đại chất tử, hôm nay là sinh nhật của con, nhị thúc muốn uống cùng con hai ly. Thấy không, đây là rượu Thiệu Hưng thượng hạng, ở Cẩn Châu khó mà tìm được.”

Nhị thúc vừa ngồi xuống ghế, tam thúc cũng lăm la lăm lét chui vào, đưa đầu ra, nhìn xung quanh bốn phía ngoài cửa, để Giang Hoàng ra bên ngoài lo liệu, thu xếp yến tiệc, lặng lẽ khép cửa lại.

Vừa nhìn thấy hai vị thúc thúc này Giang Túng liền nhức đầu, kiếp trước, lúc Giang Túng còn là một tay ăn chơi trác táng, nhân lúc hấn còn ngu ngơ, cái gì cũng không biết, hai vị này liền nhân cơ hội lừa gạt, âm thầm chiếm đoạt sản nghiệp ruộng đất, hiệu buôn mà cha đã để lại trước khi chết.

Thuyền buôn của Giang Túng chìm xuống đáy biển, Giang Hoàng chết ở trong đại lao của quan phủ, Giang Túng hai bàn tay trắng gầy dựng sự nghiệp kiếm được mấy triệu lượng bạc cùng sản nghiệp, đều bị nhị thúc, tam thúc nghĩ ra trăm phương ngàn kế đoạt lấy, phân chia lẫn nhau.

“Nhị thúc, tam thúc, chất tử có hơi nhức đầu, không thể uống được nữa.” Giang Túng xoa huyết thái dương, nét mặt say xỉn gục xuống bàn, mắt phượng khiêu khích liếc nhị thúc một cái.

“Con tính không nể mặt nhị thúc sao, hôm nay là ngày vui, quá chén một chút.” Nhị thúc nói là làm, rót đầy chén rượu đưa cho Giang Túng.

Khóe miệng Giang Túng nhếch lên, đi đến bên cạnh ghế thái sư dựa chân vào, bưng chén rượu lên: “Tửu lượng của tiểu chất không tốt lắm, bồi thúc một chén.”

Tam thúc vội vã cười theo, bưng chén rượu lên một hơi uống cạn sạch: “Một chén cái gì, ba chén ba chén.”

“Vây cung kính không bằng tuân mệnh.” Giang Túng cạn một chén, rượu Thiệu Hưng rất mạnh, như nóng bỏng cả cổ họng, kiếp trước hấn vào nam ra bắc, luyện tửu lượng trên bàn rượu khoảng mười năm, chút rượu này cũng chẳng hề gì.

Uống xong ba chén, Giang Túng lại mở thêm một vò rượu, rót đầy chén cho hai vị thúc thúc, cười nói: “Thúc, tiếp tục, chúng ta là người một nhà, hôm nay cùng say, ngày mai cùng nhau phú quý, giàu sang.”

Ta mà không trị được các người sao, Giang Túng nghĩ thầm.

“Tốt...tốt...” Nhị thúc có chút sợ nhìn chén rượu kia, hôm nay đã uống rất nhiều, hiện tại mà uống thêm nữa chính là uống để chết.

Lại uống thêm rượu.

Về mặt say rượu hơn hở, đồ bình của nhị thúc lan đến cổ, nói chuyện cũng không còn nhanh nhẹn, sắc bén nữa, thiếu chút nữa là té nằm úp sấp dưới đáy bàn, miễn cưỡng để cho tam thúc vịn vai, thò bàn tay run rẩy vào trong vạt áo lấy ra một tờ giấy, đập vào trước mặt Giang Túng.

Giang Túng liếc mắt một cái, là tờ ngân phiếu hai mươi ngàn lượng bạc.

Nhị thúc kéo tay Giang Túng, có chút mơ hồ, lẩm bẩm nói: “Nhị thúc biết hai huynh đệ đang khó khăn, đại ca chết, cũng không để lại bao nhiêu bạc, tiểu Hoàn còn phải đọc sách, đi thi. Hai huynh đệ đưa hiệu buôn kia cho nhị thúc đi, chỗ đó cách xa nhà, lại bỏ hoang, bất quá chỉ là một hiệu buôn rách nát, khó kiếm lời, giá hai chục ngàn lượng bạc là nhiều rồi, cũng đủ cho huynh đệ các con tiêu xài thoải mái nửa năm.”

Giang Túng suyết nửa thì bật cười. Chỉ có hai chục ngàn mà muốn đổi lấy một hiệu buôn, kiếp trước Giang Túng chấp nhận đổi lấy bạc mời mấy vị bằng hữu ăn cơm tiêu xài, chút tiền đó miễn cưỡng lắm cũng chỉ có thể đổi được một mảnh ruộng đất.

Hiệu buôn là sản nghiệp mà Đại lão gia Giang gia để lại, Đại lão gia vừa chết, hiệu buôn không có người

xử lý, tiếp quản, quả thật có chút điều hiu.

Bảo bối trong hiệu buôn đó không ít, đều để ở trong kho u tối, những năm trước có một nhóm dân tị nạn tràn vào Cẩn Châu, quan phủ tiêu bạc, ban phát cháo cộng thêm khuyến khích, cổ động thương nhân quyên góp, thu xếp ổn thỏa cho hơn sáu ngàn dân tị nạn ở các căn nhà sơ sài trên con đường hẻo lánh, trong đó cũng có hiệu buôn kia. Mấy năm tiếp theo, dân tị nạn ở Cẩn Châu sống yên ổn qua ngày, hiệu buôn kia chỉ cần khai trương, làm ăn nhất định sẽ không tệ, một năm cũng lời ít nhất tám ngàn lượng bạc.

Lúc trước, do thiếu tiền nên Giang Túng đã ký tên nhượng lại hiệu buôn kia để lấy hai chục ngàn lượng bạc, lúc đó thật là ngu xuẩn, là hai lão thúc thúc này đã tính kế hẩn.

“Hai chục ngàn lượng bạc, quả thật không ít.” Tam thúc đứng một bên cười cợt, “Tạo cơ hội để cho tiểu Hoàng thi đậu, đến lúc đó chúng ta cũng được hưởng ké ánh hào quang của tiểu Hoàn, một năm thi không được thì mười năm, mặc dù tiểu Hoàn hơi ngu một chút, nhưng cũng rất cần cù.”

“Ừ, buôn bán cũng dễ thật. Tiền trang đã bị nhị lão ngài đây lấy đi, không để lại cho huynh đệ chúng ta bất cứ sản nghiệp nào, đúng là không nói lý lẽ.” Giang Túng nâng quai hàm, gò má cũng nổi lên một tầng say rượu đỏ ửng.

Ké hào quang cái gì, trong lòng Giang Túng thầm mắng Giang Hoàn, cái tên tiểu phế vật kia đến lúc chết cũng không đỗ đạt được gì, được nước làm tới, mỗi lần gặp nhị thúc tam thúc là đều lời trạng nguyên, trạng nguyên ra cười nhạo.

Nhị thúc cười nói: “Tại sao lại là do ta lấy đi, huynh đệ các người còn trẻ, tiền trang này làm ăn lớn, các người không thể quản lý tốt được, đợi khi các người lấy vợ sinh con, ta liền trả lại tiền trang cho người.”

Tiền trang vốn đang thất bại ê chề, kinh doanh ngày càng xuống dốc, vậy mà nhị thúc còn lằng nhằng không chịu trả lại. Giang Túng cười nhạt: “Được, vẫn là nhị thúc yêu thương chúng ta nhất.”

Tam thúc giục hẩn đi lấy khế ước đất đai, Giang Túng đáp ứng, đi vào buồng trong lấy mấy tờ khế ước cũ kỹ, quay đầu lại hỏi một câu: “Thúc, chính là hiệu buôn trên con đường ấy đúng không?”

“Phải phải phải.” Nhị thúc xoa tay, say đến mức ngồi cũng không vững, hai tay xoa mắt nhìn Giang Túng viết khế ước, in dấu tay.

Nhị thúc ợ rượu một cái, lấy khế ước trong tay Giang Túng nhìn cho rõ, ánh mắt có chút mơ hồ, không rõ ràng, muốn đưa cho tam thúc nhìn.

Nụ cười tràn đầy trên nét mặt Giang Túng: “Thúc, uống thêm một chén nữa.”

Lúc này, Giang Hoàn bưng trà giải rượu đẩy cửa bước vào, nhìn thấy nhị thúc đang cầm một tờ khế ước in dấu tay, sắc mặt nhất thời tái nhợt, tên đại ca phá của này, rượu chè be bét rồi lại bán gia sản lấy tiền,

đây là những thứ cha mẹ để lại!

Giang Hoành không khách khí lao tới, trong nhất thời cũng không đoái hoài gì đến lễ nghi, quăng trà giải rượu đi, cố gắng túm lấy tờ khế ước đang trong tay nhị thúc, bị Giang Túng giữ lại, gấp đến mức quay đầu cầu xin Giang Túng: “Giang Túng, sao huynh lại giống một lão già hoang đường như vậy, hiệu buôn là do cha dốc sức cả nửa đời làm ra để lại cho chúng ta, sao huynh có thể nói bán là bán chứ!”

Tiểu tử thúì, đọc sách thánh hiền nhiều như vậy để làm gì, dám kêu cả đại danh của đại ca, kiếp trước vì chuyện này mà Giang Túng muốn tát hắn không chỉ một lần.

Giang Túng lười biếng dựa vào ghế Thái sư, cầm một cái giũa nhỏ mài móng tay, miễn cưỡng nói: “Ta là đại ca của đệ, ta muốn bán cái gì, do ta định đoạt.”

Nhị thúc vừa thấy tên tiểu tử tiểu Hoành không đáp ứng, chỉ sợ gây thêm rắc rối, vội vàng nắm tay lại in lên khế ước, nhét vào ống tay áo, nét mặt hớn hở để cho nha hoàn đỡ về yến tiệc.

Giang Hoành moi ống tay áo nhị thúc, đau khổ cầu xin: “Nhị thúc! Nhị thúc!” Bị nhị thúc hất tay, đẩy ra.

Cửa phòng đóng rầm một tiếng, Giang Hoành đứng ngây ngẩn, nhìn về phía Giang Túng, chỉ mặt, giận giữ nói: “Ngươi! Ngươi trừ phá cửa ra còn biết cái gì! Ngươi nhìn ngươi có ra dáng đại ca không! Hoang đường! Vô lý!”

Giang Túng ợ rượu, buồn ngủ đến mức mắt mở không ra, nhào người ra bàn, nhìn tiểu giá sách nhỏ tức giận gấp đến mức giậm chân.

Giang Hoành mắng một hồi, nước mắt liền trào ra, vòng tới vòng lui trong hốc mắt, âm thanh nghẹn ngào, nói không thành lời, mũi nhỏ hồng hồng.

Kiếp trước, quan hệ giữa hai huynh đệ rất lạnh nhạt, không nghĩ rằng tên sách nhỏ cổ hủ này lại thương tâm vì mình, đối địch với cả đại viện Giang gia, ôm bài vị Giang Túng cô đơn chết ở đại lao, bản thân liên tục hồi hợt chán ghét tiểu đệ đệ, nhưng cuối cùng chỉ có tiểu đệ đệ này bảo vệ, tức giận, khóc than vì hắn.

Nghĩ đến những chuyện này, Giang Túng có chút đau lòng.

“Đệ khóc cái gì.” Giang Túng nhìn hình dáng ủy khuất nhỏ nhắn của em trai, liền thu nụ cười lại, cầm mảnh vải ném cho hắn, “Đệ đọc sách này sách nọ, lại không từng đọc qua đại trượng phu rơi đầu không rơi lệ sao?”

Nghe Giang Túng nói vậy, nước mắt đang vòng tới vòng lui của Giang Hoành tập tức rơi xuống.

Giang Túng không còn cách nào khác, lão đảo đứng lên, từ tay áo lấy ra hai tờ khế ước, để trước mắt Giang

Hoành.

Giang Hoành hít mũi một cái, ánh mắt trợn to.

Một tấm ngân phiếu hai chục ngàn lượng, một tờ khế ước hiệu buôn.

“Huynh không bán?” Giang Hoành định cầm xem cho kỹ, Giang Túng liền rút lại nhét vào ống tay áo, nhếch mép: “Bán chứ, bán cái khối đất nhỏ bên cạnh hiệu buôn, trị giá một ngàn lượng bạc, nhị thúc uống nhiều rồi, cộng thêm đệ đòi cướp lại, nên chưa kịp nhìn kỹ đã in tay.”

“Ồ...” Giang Hoành tủi thân, không còn sức lực để đi đến chỗ đại ca, nhéo nhéo vạt áo, tay chân luống cuống.

“Mọi chuyện đều tốt, khóc cái gì.” Giang Túng kéo Giang Hoành vào lòng, vuốt đầu an ủi, lấy ống tay áo lau nước mắt cho hắn, “Đi, đem trà tối cho ta.”

Đột nhiên đại ca lại hòa nhã, ôn nhu như vậy khiến Giang Hoành có chút kinh ngạc sửng sốt, đứng ngơ ngác, mở to mắt nhìn Giang Túng.

Giang Túng đã quay lại ngồi vững trên ghế thái sư, quơ chân, tay để trên bàn, đột nhiên đầu ngón tay đau nhói, kẻ móng tay bị mảnh gỗ nhỏ như cây kim đâm phải.

“A...” Giang Túng bị đau, rút tay về, nặn máu từ đầu ngón tay ra.

Hắn bỗng nhiên sửng sốt một chút, “Họa sát thân.”

Nghĩ kỹ lại, kiếp này phải làm những chuyện ngược lại với kiếp trước thì sẽ không bị chết thảm nơi biển sâu nữa, nếu vậy hắn tỉ mỉ tính kế, gian xảo để cướp bạc từ trong tay nhị thúc và tam thúc, thì lại giống hần đời trước rồi.

Giang Túng cau mày suy nghĩ một chút, chân mày bỗng nhiên giãn ra, ngậy ngốc nhìn tử sách nhỏ cầm bầu đất sét nhỏ trong tay há miệng uống một ngụm, nâng cằm lên, mỉm cười hỏi Giang Hoành: “Gần đây đọc sách thế nào rồi.”

Giang Hoành lấy lại tinh thần, run sợ trả lời: “Cũng, cũng tạm được.”

Lúc trước đại ca không hề hỏi hắn học hành như thế nào, nên cũng không biết trả lời làm sao. Ban đầu là bị cha mẹ ép đi học, đại ca thì tưởng còn không đỡ nổi, mình thì một chữ về làm ăn cũng không biết, ngoài cố gắng học ra thì cũng không thể làm gì khác, tương lai được ghi danh bằng vàng, có được bổng lộc rồi sẽ nuôi đại ca. Nói thế nào đi nữa thì Giang Túng cũng là đại ca, không thể nhìn Giang Túng chết đói được.

Giang Túng gõ bàn một cái: “Tạm được là tốt hay là không tốt?”

Giang Hoành nhất thời cứng họng.

“Được rồi, sau này đệ đừng đọc mấy cái tứ thư ngũ kinh kia nữa, một chút hữu dụng cũng không có, cái đầu hạt dưa của đệ cũng không chứa nổi những thứ này.” Giang Túng không nhịn được, nói.

Giang Hoành cau mày: “Huynh nói sai rồi...”

“Không sai.” Giang Túng hất cằm một cái, tỏ ý muốn Giang Hoành đi lấy giấy bút đến, “Nghe cho kỹ, (Kế song bài), (Lối buôn bán), (Thiên hạ thủy bộ lộ trình), (Những thứ sĩ thương muốn), ngày mai đi mua những quyển sách này về, mỗi ngày mười trang, đến đây đọc cho ta nghe, đọc không ra, dùng gia pháp.”

“Viết về cái gì vậy...” Giang Hoành chưa từng đọc qua những thứ về buôn bán, làm ăn, nên tất nhiên đến tên của mấy quyển sách này cũng chưa từng nghe qua.

Giang Túng đặt bình trà xuống: “Ta có thể hại đệ sao? Không thi công danh, có nghe không?”

Lời này của Giang Túng cũng chính là mong muốn của Giang Hoành.

Hắn học rất chậm, chỉ mong trưởng bối có thể vẽ ra cho hắn một con đường khác, bất kể thành hay bại, ít nhất cũng sẽ có đường lui.

Nhưng đại ca của hắn không đáng để tin cậy, chính bản thân còn chưa biết sống chết, còn muốn chỉ điểm tương lai cho người khác.

“Huynh, trước hết huynh nên tự nhìn lại mình đi.” Giang Hoành ném giấy bút, giận dữ xoay người bước ra khỏi phòng.

Giang Túng cũng không muốn so đo cùng hắn, thư sinh rất bảo thủ, có nói cũng không hiểu.

Nếu Giang Túng không thể tiếp tục kiếm tiền, thì sai tiểu tử này đi kiếm tiền, dù sao kiếp trước hắn đã một mình nuôi đệ đệ cơm no áo ấm, kiếp này Giang Hoành nên nuôi lại hắn mới đúng.

Kiếp này thật tốt, chỉ ngồi không hưởng thụ, làm một đứa con phá của.

Giang Túng đang thâm tính toán, chớp mắt lại thấy chiếc bông tai đá quý mình tiện tay ném bên cạnh bàn.

Giang Túng đưa tay nhặt lên, để trước mặt tẩy máy. Kiếp trước, Nhạc Liên tuy còn nhỏ nhưng tiền đồ rất

rộng mở, tuy rất căm thù Nhạc gia nhưng cũng rất ngưỡng mộ thiên phú của Nhạc Liên.

Nhớ tới Nhạc Liên cũng là Nhạc gia tiểu nhi tử, trên còn có một Đại thiếu gia tên là Nhạc Hợp, Giang Tung chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Ai, đệ của ta, noi gương theo người ta đi kìa...”

3. Chương 3: Nhạc Liên

Nhạc Liên đeo bọc vải nhỏ trên lưng ngồi ở trên thuyền chở hàng, lẳng lặng nhìn cái bóng của mình trong trước, biểu tình lạnh nhạt.

Ban đêm lạnh lẽo, có một cơn mưa nhỏ, các thuyền phu gấp rút đến cửa tiệm mua vải dầu che mưa, Nhạc Liên bỏ ra một ít bạc tiết kiệm mua các bao thuốc chất chồng trên thuyền, mang đến phương Bắc để chuẩn bị kinh doanh.

Con trai của thuyền phu bận bịu dọn hàng, mồ hôi đầy đầu, dọn xong thùng hàng cuối cùng liền bước đến chỗ Nhạc Liên đang ngồi, tỏ ý muốn chào hỏi.

Cánh tay hắn bị cha kéo lại, lắc đầu một cái, ra hiệu cho con trai đừng nên tiếp xúc với Nhạc Liên.

Mấy thuyền phu cùng nhau ngồi xuống đất nhấp một hớp trà, nhỏ giọng lầm bầm: “Là thiếu gia mà cũng đi ra ngoài chịu khổ, có khi sau này cũng sẽ không quay về.”

“Ở đại viện Nhạc gia được ăn ngon ngủ khỏe, lại đi phương Bắc, thân là thiếu gia tội gì lại phải tự làm khổ mình như vậy.”

“Này, nếu mà ở nhà thoải mái cũng sẽ không một lời tiễn biệt mà đã đi, do các người không biết, chứ ta nghe nói, thiếu gia hình như khắc chết cha mẹ nên bị ném ra đường, Nhạc lão gia thiện tâm nên mới nhặt về, cho ở trong nhà, cho ăn đấy.”

“Cũng khó trách, nhìn là biết có số sát người, lúc nhỏ ta hay dẫn mấy đứa trẻ chơi ngoài cửa, cách xa thiếu gia ra một chút, coi chừng bị lây xui xẻo thì cả đời chỉ có tai ương.”

“Đừng có nói vậy, Nhạc lão gia làm ăn giàu có, đủ để nuôi già trẻ lớn bé, bây giờ Thiếu gia đi phương Bắc nhất định có thể mang lại thêm phú quý cho Nhạc gia.” Con trai thuyền phu cười ngốc nghếch nói, “Hơn nữa Nhạc lão gia còn có một Đại thiếu gia trong nhà, nếu đại thiếu gia đó đi, chắc chắn cả nhà đều lo lắng.”

Nhạc Liên ngồi một mình, tuy cách nhau rất xa, nhưng lỗ tai rất thính, thỉnh thoảng cũng nghe ra được một vài từ, biết được bọn họ đang nói về mình, lúc năm tuổi hắn đã bắt đầu sống ở đại viện Nhạc gia, những người xì xầm sau lưng hắn rất nhiều, hắn cũng đã quen rồi.

Chính vì thế nên cũng dần quen với cô độc, không thích gần người, thuở nhỏ còn mang theo một cây kiếm bên mình, dài khoảng một thước, hoa văn màu đỏ tươi, treo ở bên hông, như hình với bóng, không rời một tấc.

Nhạc Liên lau khô lưỡi kiếm, đôi mắt ảm đạm không gợn sóng phản chiếu trên thân kiếm, chậm rãi thu kiếm lại vào vỏ.

Hắn đã đem vật đáng giá nhất trên người tặng cho Giang Túng.

Chiếc khuyên tai kia do chính tay hắn làm ra, lúc trước một thương nhân hải ngoại cho hắn đá quý còn thô sơ, nhìn hình dáng của nó thì chắc làm khuyên tai sẽ đẹp nhất, Nhạc Liên đương nhiên sẽ không đeo, hắn chỉ có một chiếc nên cũng không thể bán được, hắn cũng không có ai để cho, nên cứ lưu giữ ầm giấu mấy năm, lúc chuẩn bị đi phương Bắc thuận tay cầm theo, ít ra cũng có thể dùng để đổi chút lộ phí đi đường, cuối cùng giống như bị quỷ thần xui khiến lại đưa cho Giang Túng.

Bất quá, Giang gia của cải tiền tài nhiều vô số, Giang Túng lại khoe khoang, phung phí, chắc cái khuyên tai kia trong mắt hắn cũng chẳng là thứ gì quá quý giá.*

Nhạc Liên cũng không mong đợi Giang Túng sẽ cho hắn vay bạc, Nhạc Liên chỉ muốn nhìn mặt người quen trước khi đi mà thôi.

Nghe con trai thuyền phu nhắc đến đại ca của mình, Nhạc Liên thoáng cau mày.

Nếu bất kỳ ai trong đại viện Nhạc gia nói Nhạc Liên đừng đi, giữ lại hắn, hắn cũng sẽ không đi. Một mình dọn hàng, một mình ngồi ở bờ sông, không một người đưa tiễn.

Thuyền phu dè dặt đến gần Nhạc Liên, xoa xoa tay hỏi: “Thiếu gia, hàng đã sắp xếp xong rồi, bây giờ lên đường luôn ạ?”

Nhạc Liên vừa tính gật đầu, liền nghe thấy mấy tiếng ồn ào từ sau lưng truyền tới.

Con trai thuyền phu cười nói, chỉ ở tàng cây cách đó không xa: “Hình như là Giang gia thiếu gia!”

Giang Túng cầm một cái roi trong tay, kêu Giang Hoàn đứng trước gốc cây, dùng roi quất mạnh vào mông hắn, mắng: “Lão tử kêu đệ học thuộc lòng, đệ lại dám chạy trốn ra ngoài, đây là đức hạnh của đệ hả? Ba thứ mà một hiệu buôn* nên không mua là gì? Nói! Nói không ra, lão tử quất chết tên phế vật là đệ.”

**Hiệu buôn: Tiệm cầm đồ*

Nước mắt vòng qua vòng lại trong đôi mắt to của Giang Hoàn, cúi đầu đứng trước thân cây, nức nở nói: “Trang phục thân linh diện tuồng không nên mua, cái công chiêng....cái công chiêng....”

Cà lắm nửa ngày nói không ra ba thứ, mông lại bị quất thêm một roi, đau rát.

Giá sách nhỏ sợ hãi, lấy tay lau nước mắt, giọng ngang ngạnh phản bác: “Quân tử lấy lý để phục người, huynh lại ngay trước mặt người khác giáo huấn ta....Huynh vô lễ! Chính bản thân huynh còn là một tên ăn chơi phá cửa, lấy tư cách gì để dạy dỗ người khác...”

Giang Túng mặc kệ tiếp tục không buông tha: “Chỉ bằng ta là đại ca của đệ, huynh trưởng như cha, đệ phải nghe ta, đừng trở nên vô dụng, hôm nay không đọc thuộc trang sách này, ta sẽ cho đệ ngủ ngoài đường.”

Mình không thể trắng trợn kiếm bạc, thì cũng phải có người chống đỡ cái nhà này.

Cuối cùng hắn cũng biết được vì sao đệ đệ hắn thi mãi vẫn không đậu, nó vùi đầu ở trong phòng đọc sách, nhưng chắc vừa nhìn thấy chữ là hồn đã bay tít trên mây, ngồi chơi với nghiên mực, chắc chắn là vậy.

Đang tranh cãi hăng say, bỗng nhiên Giang Túng thấy có người đi về phía này, ngẩng đầu nhìn một chút, cau mày nói: “Nhìn cái gì.”

Nhạc Liên lặng lẽ đứng ở phía sau cây, yên lặng nhìn bọn họ gây gỗ, thấy Giang Túng chất vấn mình, nhẹ giọng nói: “Ba thứ không nên đó là trang phục thần linh diễn tuồng, trang sức chất lượng kém, lá cờ, ô dù của tộc Mãn.”

Giang Túng sững sờ một chút, cầm roi chỉ trước mặt Giang Hoành, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mắng: “Đệ nhìn người ta kìa, nhìn đi, cũng mười tám tuổi, cũng biết làm ăn, còn đệ ngoài ăn ra cái gì cũng không được.”

Ngón tay Nhạc Liên giấu trong ống tay áo khế siết lớp vải bên trong, yên lặng nghe Giang Túng khen ngợi mình.

Lần đầu tiên có người khen hắn, Nhạc Liên nhất thời thất thần, không di chuyển.

“....” Đáy lòng Giang Hoành khẽ xem thường Nhạc Liên, dù gì hắn cũng là thiếu gia của Giang gia, Nhạc Liên chỉ là một đứa con rơi được nhặt về, chẳng qua hắn chỉ học sách thánh hiền, chứ nếu có học về sách làm ăn chắc chắn hắn cũng sẽ biết.

“Đi, về tới nhà ta sẽ xử lý đệ. Lần sau còn dám chạy, lão tử cắt đứt chân đệ, nghe rõ chưa.” Giang Túng xách Giang Hoành về phủ, thuận miệng quay đầu dạy dỗ Nhạc Liên, “Người cũng vậy, một đứa con nít buổi tối lại ở bên ngoài đi lại lung tung, mau về nhà đi.”

Nhạc Liên khẽ run, ánh mắt chợt sáng lên.

Giang Túng đi được khoảng mười bước, từ trong tay áo, bông tai đá quý chợt rớt ra, phát ra một tiếng

thanh thúy, hần liền cúi xuống nhặt lên, cào vào tay áo cho sạch bụi đất rồi cất đi, dù gì cũng là một vật đáng tiền, ném đi thật đáng tiếc.

Nhạc Liên ngừng thở, yên lặng nhìn bóng người Giang Túng biến mất ở khúc quanh, đợi đến khi không còn nhìn thấy gì nữa liền chậm rãi thở ra.

Không ngờ Giang Túng lại quý trọng chiếc bông tai đó.

Những người trong đại viện chưa từng để ý đến hần, cũng không ai muốn giữ hần lại. Chỉ có Giang Túng, muốn hần ở lại.

Nhạc Liên liền nói: “Tháo hàng xuống, dọn vào trong kho.”

Thuyền phu kinh ngạc: “Ngài không đi nữa? Nhưng...” Ban đầu hần đã rất chờ mong chuyến đi này, bây giờ thiếu gia không muốn đi nữa, lập tức buồn phiền, định nói ra vài lời chống đối, nhưng nhớ tới đối phương là Nhạc Liên nên kiên kỵ ngậm miệng lại.

Có lần, một tên thương nhân không có mắt đắ tội Nhạc Liên, hần ta liền bị tên thiếu gia điên này chặt đầu ngón tay.

Nhạc Liên lúc trước đối xử với mọi người cũng rất hòa nhã, nhưng sau khi lớn lên thì càng ngày càng trở nên lạnh lùng, hờ hững.

Nhạc Liên móc một chuỗi đồng tiền xu ném cho thuyền phu, nói là trả tiền công khuân vác, vừa định rời đi, bỗng nhiên nhìn thấy mấy con thuyền cập bờ, chìm xuống nước rất sâu, coi bộ hàng hóa cũng rất nặng.

Nhạc Liên đứng lại, nhìn Lâm gia chương quỹ cùng bọn tiểu nhị dỡ hàng.

Bên này thuyền phu có được tiền, trong lòng cư nhiên rất thoải mái, tiến đến lấy lòng, nói: “Đó là thuyền buôn Lâm gia mướn, Lâm gia chương quỹ mang theo không ít người, đi Bồ Châu một năm, xem ra số hàng mang về không ít, tiểu nhân nông cạn, chỉ nghe nói là bọn họ làm ăn về ngọc thạch, còn lại cũng không hiểu lắm, thiếu gia, nếu ngài cảm thấy hứng thú, chi bằng để tiểu nhân đi hỏi giúp ngài một chút?”

Nhạc Liên không cảm kích, nói: “Đi dỡ hàng đi.”

Hần biết ngọc bích của Bồ Châu, mấy năm gần đây ngân sách Lâm gia có chút thiếu hụt, đi vùng khác gặp được vận may, mơ hồ nhìn những thứ trong rương gỗ, trong bao bố có thể nhìn thấy mấy hòn đá xù xì, Nhạc Liên thăm dếm.

Ở Cẩm Châu, thương hộ rất nhiều, tiền muôn bạc biển thì có Giang gia, Nhạc gia, Lâm gia, còn có vô số các trạch viện khác, một khi giàu có cũng chỉ quan tâm chi trả cho những trang sức bạc xa xỉ, sắc sỡ, lúc trước

Lâm gia làm ăn cũng được coi là hưng thịnh, từ khi Đại đương gia Lâm gia chết, Nhị đương gia không có bản lĩnh, làm ăn ngày càng lụi bại, xem ra lần này muốn dựa vào ngọc bích chuyển mình, kiếm tiền.

Vốn tích cóp của Nhạc Liên cũng không nhiều, lần này mua đầy thuốc, dược liệu chuẩn bị đến phía Bắc buôn bán, có khi cũng đã xài gần hết tiền tích cóp, toàn bộ tài sản trong túi chỉ còn lại năm mươi hai lượng bạc, hành trình đi phương Bắc bị gác lại, phải nhanh quay vòng vốn kiếm ít bạc, Nhạc gia chắc chắn sẽ không có ý tốt giúp đỡ, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhạc Liên trở về ở trong một khu nhà nhỏ, tự mình nổi lửa nấu một chén cháo trắng, một đĩa đậu phụ, lặng lẽ ăn.

Khu nhà nhỏ này là lúc hần còn ăn nhờ ở đậu ở Nhạc gia, lén lút tích cóp tiền để mua, Nhạc gia Đại thiếu gia mỗi lần nhìn thấy hần là lại phiền lòng, bọn hạ nhân cũng là chó cạy thế người, liên tục cắt xén làm khó dễ hần, sai khiến, bắt Nhạc Liên quản lý một cái xưởng vải bố nhỏ sắp tàn tới nơi, yêu cầu mỗi năm phải giao nộp ba ngàn lượng, nếu làm không được sẽ tống cổ hần ra khỏi Nhạc gia.

Nhưng thật không ngờ là cuối năm Nhạc Liên lại giao ra ba ngàn lượng, tiệm vải bố sắp sập cũng từ đó cải tử hồi sinh.

Đại thiếu gia không chịu bỏ qua, cưỡng ép muốn thu hồi lại xưởng vải.

Cũng may Nhạc Liên đã có chuẩn bị trước, thay đổi chút sổ sách ghi chép, chừa lại cho bản thân một ngàn lượng bạc, lúc về nhà thừa dịp gây sự với Đại thiếu gia, cả đám người Nhạc gia liền hợp lại gây gỗ, hần liền nhân cơ hội này chuyển ra ngoài, mua một khu nhà nhỏ.

Ban đầu định tự mình làm ăn, nhưng bây giờ lại không có tiền vốn, hết sức khó khăn.

Ngày mai đi qua chỗ Lâm gia nhìn thử một chút.

Ngày thứ hai, Giang Túng nổi hứng tự nhiên dậy sớm, sai nha hoàn đi qua phố nam mua cho hần một chút bánh ngọt, chính mình tản bộ đến phòng Giang Hoành liếc nhìn một chút.

Tiểu phế vật đang đọc sách.

Tối hôm qua bị đánh sưng cả mông, Giang Hoành nằm vênh mông lên, lẩm bẩm học thuộc lòng, nhìn vừa tức cười lại vừa tủi thân.

Giang Túng tựa vào cạnh cửa, khoanh tay nhìn.

Mình với tên đệ đệ này từ nhỏ đã không thân nhau, cứ nghĩ đến lúc chết vẫn còn ghét nhau, nhưng lúc hần chết lại ôm bài vị khóc thương tâm.

Giang Túng đi tới, sờ đầu hấn một cái.

Giang Hoành chột cả kinh, biểu tình kinh ngạc ngược mắt nhìn đại ca, giống như là sợ bị đánh, vội vàng che cái miệng, run sợ giải bày: “Đệ vẫn đang chăm chỉ.”

Thấy Giang Túng không phản bác, cũng không tức giận, Giang Hoành dùng sức, đứng dậy, đập quyển sách lên mặt bàn, ngoài miệng trong yếu cùng Giang Túng nói điều kiện: “Đệ có thể đọc tốt sách về làm ăn, sau này sẽ nuôi huynh, nhưng huynh cũng không được phô trương, lãng phí nữa....Được không...”

Giang Túng không nhịn được cười ra tiếng, hơi cúi người xuống, đỡ đầu Giang Hoành: “Có thể.”

Giang Hoành nhìn ra được sự cười nhạo trong mắt đại ca, lập tức xấu hổ, gò má đỏ ửng: “Vậy huynh đưa ngân phiếu cho đệ, đệ có thể giữ dùm cho huynh, nếu huynh cần tiền cứ nói với đệ.”

“Này, đệ dựa vào cái gì.” Khóe mắt xinh đẹp của Giang Túng khiêu khích, mỉm cười: “Đệ còn muốn cười trên đầu đại ca ta sao.”

Giá sách nhỏ hơi luống cuống, nghẹn ngào nói: “Đệ mặc kệ....”

Thấy giá sách nhỏ muốn khóc, Giang Túng giơ tay đè huyết thái dương lại, rút ngân phiếu ra đưa cho Giang Hoành: “Được được được được cho đệ cho đệ, đọc sách cho tốt, không cho phép đệ ham chơi.”

Giang Hoành hít mũi, đỏ mặt nhận lấy ngân phiếu, lập tức nghiêm túc chỉnh tề lại, cất ngân phiếu vào trong người.

“Thuyết phục ta đưa tiền có một chút mà đã xem khóc, da mặt đệ mỏng như vậy thì làm ăn kiểu gì.” Giang Túng ngồi trên bàn sách, kêu Giang Hoành tới, sửa sang lại cổ áo, “Hôm nay đệ đi một chuyến đến Lâm gia đi.”

“Để làm gì, đệ vẫn chưa thuộc....”

Giang Túng rút quyển sổ ghi chép từ trong ngực, lấy giấy nợ kẹp bên trong ra: “Hai năm trước Lâm gia mượn lão cha ba chục ngàn lượng bạc, hiện tại Lâm gia đang thiếu hụt, hình như là muốn quít nợ, đệ đi đòi nợ.”

Giang Hoành: “....”

Hai năm trước tiền trang bị nhị thúc gạt lấy mất, đáng tiếc làm ăn không tốt, Đại lão gia vừa chết, tiền trang này đã đổi chủ, mất đi uy tín, các khách để tiền ở đây lập tức rút lấy đi cả vốn lẫn lời, mọi người đều biết, trong sổ ghi chép có ghi nếu không có một triệu lượng bạc để quay vòng vốn, tiền trang sẽ lập tức xuống dốc, cả một sản nghiệp to lớn lập tức bị nhị thúc cùng tam thúc phá nát.

Ban đầu giao tình của Lâm lão gia cùng cha của Giang Túng không tệ lắm, không ghi giấy nợ, Giang lão gia tự móc tiền túi cho vay, không có ghi vào sổ sách của tiền trang.

“Một mình đệ đi?” Sách nhỏ da mặt mỏng, kêu hần đi đòi nợ chi bằng cho hần một đao.

Giang Túng cố ý nói: “Ba chục ngàn lượng bạc, coi như mất trắng.”

“.....Đệ đi xem một chút, huynh chờ đệ, không cho phép huynh đi thanh lâu mua vui, không cho phép huynh đi đốt tiền ở sòng bạc.” Giang Hoàn vội vàng vén tay áo lên, khí thế hung hăng chạy ra ngoài.

4. Chương 4: Bao Che Khuyết Điểm

Giang Túng cầm bánh ngọt nha hoàn đã mua tản bộ trên đường.

Sau khi trọng sinh hần chưa đi nhìn kỹ các cửa tiệm phố chợ ở Cẩn Châu, ở đời trước lúc hần hai mươi bốn tuổi vẫn đang cùng đám bằng hữu vô dụng cùng nhau đánh bạc, uống rượu.

Nha hoàn cười nũng nịu ôm cánh tay Giang Túng, giọng nói ngọt ngào tựa ngực vào tay Giang Túng, nói: “Thiếu gia, hôm nay chúng ta đi chơi một chút nha? Lúc mua bánh ngọt cho ngài, có nhìn thấy cửa tiệm của Lâm gia khai trương, cánh cửa bằng ngọc thạch nặng trĩu, khung cửa gỗ trông rất náo nhiệt.”

Giang Túng cười: “Khá lắm Lâm gia, có tiền khai trương, vậy mà không có tiền trả nợ, đi, đi nhìn một chút.”

Nụ cười của nha hoàn càng hơn hở, ôm cánh tay Giang Túng đi theo sau, còn nhỏ giọng tố cáo: “Hoa Hương cùng Hoa Nha sáng sớm đã bị nhị thúc gọi đi, nhất định là hai người đó được nhị thúc dứt lốt, thiếu gia đừng thương các nàng nữa!”

Nhị thúc không mua được hiệu buôn, lỗ hơn mười ngàn lượng bạc, chắc chắn sẽ không chịu để yên, Giang Túng cũng không thèm để ý, lấy ra một xu tiền nhỏ từ túi áo, tiện tay nhét vào phía trong yếm của Hoa Xương, khẽ nói: “Nha đầu ngây thơ, gia sẽ thương người.”

Tiểu nha đầu đỏ mặt xấu hổ buông tay Giang Túng, lùi về phía sau.

Giang Túng vân vê chiếc quạt, nghênh ngang đi tiếp.

Từ đầu hẻm cũ nát thấy một thiếu niên quen mặt đi ra, Nhạc Liên sửa sang lại áo quần, đi theo hướng dẫn đến cửa hàng ngọc thạch của Lâm gia.

Giang Túng buồn bực nhìn đầu hẻm mà Nhạc Liên vừa đi ra, cuối hẻm chỉ có một vài viện chật hẹp, không giống chỗ mà thiếu gia nhà giàu nên ở, không biết tiểu tử này đang tính kế gì nữa.

Kiếp trước, lúc này Nhạc Liên đã sớm lên thuyền đi phương Bắc, suốt mấy năm mới về, bây giờ lại không đi phương Bắc, Giang Túng không thể phỏng đoán được hiện tại Nhạc Liên có những dự tính gì để trở mình.

Dù sao kiếp trước Nhạc Liên đúng là một mối phiền phức khó giải quyết, Giang Túng dùng đủ mọi cách, suy nghĩ muốn học máu mới có thể vận ngã hấn, khiến hấn khó mà trở mình thêm lần nữa.

Thời điểm hiện tại rất tốt, thừa dịp lúc hấn chưa có thành tựu, còn non, sớm bóp nát đứa nhóc này.

Tiệm ngọc thạch của Lâm gia vững chắc trước mắt, trong ngoài cửa hàng ba tầng đã sớm đầy nhóc người đến xem náo nhiệt, tiểu nhị thấy Giang Túng, vội vàng đưa ghế đến, mời hấn ngồi xuống, cười nói: “Túng gia, hôm nay cửa hàng khai trương, chỉ sợ còn nhiều sai sót, mong ngài lượng thứ.”

Vừa dứt lời liền không quan tâm đến vị chủ nợ là hấn nữa.

Giang Túng lười so đo cùng đám người không có mắt này, nhìn bọn tiểu nhị bưng ra từng cục đá loang lổ nhiều màu, dè dặt bày lên bàn dài trước cửa.

Trong lòng liền sáng tỏ: “Ta còn tưởng là đồ gì mới, hóa ra là đánh cược đá thạch.”

Một người cầm ghế trong tay ngồi xuống kế bên hấn, Giang Túng liếc mắt một cái, thật là đúng lúc.

Giang Túng tỏ ý tốt bắt chuyện, tay chống đầu nói: “Nhạc Liên? Thế nào, có hứng thú với ngọc bích sao?”

Thật ra hấn cũng nghe được một vài lời đồn, Nhạc Liên không được Nhạc gia coi trọng, trong tay chắc cũng không có bao nhiêu tiền để phung phí, lần cược này chính là cầu giàu sang trong nguy hiểm, hoặc nghèo nàn, hoặc giàu có, để chọn được ngọc bích thượng hạng từ một đồng đá màu sắc khác nhau, ngoài năng lực ra, còn phải có tiền, có vận khí*, thiếu một thứ cũng không được.

**Vận khí: chỉ vận may, số đỏ.*

Đời trước Giang Túng phung phí vô độ, cược đá bị thua thiệt, chó ngáp phải ruồi nhiều lần, mua toàn trứng đá phế liệu, có trúng vài ba lần, nhưng số lần trúng đó còn không đủ để bù vào một góc số tiền hấn bỏ ra, một tên phá gia chi tử.

Giang Túng thở dài, cảm khái nói với Nhạc Liên: “Nếu biết trước được trong những tảng đá kia không có màu xanh biếc, ta nhất định sẽ không mua, sẽ không tốn nhiều tiền như vậy, ta không tính cược nữa.”

Nhạc Liên nhàn nhạt nói: “Đánh cược nhỏ cho vui, có chừng mực là được.”

Lời nói này của Nhạc Liên rất phù hợp với mấy câu nói của Giang Túng, nếu như lát nữa Giang Túng nổi hứng, thay đổi ý định muốn đánh cược, cũng không bị mất mặt là một kẻ hai lời.

Giang Túng lập tức cảnh giác.

Kiếp trước những lời Nhạc Liên nói ra đều rất lợi hại, dăm ba lời đều nói đỡ cho người khác, mặc dù khuôn mặt lạnh lùng, không dễ tiếp xúc, nhưng tuyệt đối không phải là kẻ mau mồm nói năng lỗ mãng, ở các đại hội thương nhân nói những lời cực kỳ thuyết phục.

Quả nhiên, từ nhỏ tiểu hài tử này đã biết cách bắt chẹt, gây khó dễ nhưng rất có chừng mực, mới mười năm đã có thể trở thành kẻ ngang hàng, đối địch với mình, tham vọng cũng lớn thật.

Nhạc Liên vốn định nói giúp cho Giang Túng, nhưng chẳng hiểu sao Giang Túng lại nhìn hắn với ánh mắt xa lạ, trong lòng có chút chán nản, không biết mình đã nói sai cái gì.

Bọn tiểu nhị mang nguyên thạch được vận chuyển tới vào đêm qua, phân nhóm đặt trên bàn dài, phía dưới tấm đệm màu đỏ kê đá đề giá mỗi loại, giá tiền thay đổi tùy theo đá lớn hay nhỏ, nhìn chung từ hai mươi lượng đến hơn mười ngàn hai.

Ở Cẩn Châu chưa từng có người tổ chức đánh cược đá thạch nên dân chúng cũng có chút tò mò, vài người chịu bỏ ra một ít tiền để mua một khối đá nhìn như cục đá bình thường ngoài lề đường, một vài chưởng quỹ các cửa hàng khác thấy vậy, cũng rối rít suy nghĩ xem có nên đi một chuyến mang nguyên thạch về hay không.

Giang Túng liếc nhìn thấy tiểu nhị kia đang móc nguyên thạch từ bao bố ra, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên.

Nhìn màu sắc cùng hình dáng của nó, là nguyên thạch mà năm đó hắn cược mua rất nhiều tiền, nhưng cuối cùng lại không có màu xanh.

Năm đó Giang Túng nghiện cược thạch, thấy màu sắc đẹp, cộng thêm cũng đã chơi qua vài lần, liền nghĩ rằng nếu mua nguyên thạch đó chắc chắn sẽ không lỗ.

Giang Túng bỗng nhiên hứng thú, tỉnh bơ nhìn đồng đá trên mặt đất, năm đó cược đá ở Lâm gia hắn đương nhiên nhớ được cái nào cắt ra được ngọc bảo, cái nào là đồ bỏ đi.

Nếu kiếp trước hắn biết trước được nguyên thạch nào tốt thì đã không tốn nhiều tiền như vậy.

“Con mẹ nó, bây giờ thì ta biết!” Trong lòng Giang Túng có chút hồi hộp, vội vàng móc ngân phiếu từ trong tay áo ra, nếu hắn chậm chạp thì tiền chắc chắn sẽ chảy vào túi của kẻ khác.

Bỗng nhiên hần sức nhớ ra, ngân phiếu hần đã đưa hết cho Giang Hoành, hần chỉ có khoảng mấy chục lượng.

“Hoa Xương, nhanh, mau kêu Giang Hoành tới đây.”

Hoa Xương thấy đại thiếu gia cuồng cuồng, nhanh chóng đáp dạ một tiếng rồi đi kêu Giang Hoành.

Nhạc Liên nhìn Giang Túng bằng ánh mắt kỳ quái, Giang Túng quay đầu nhìn Nhạc Liên cười một tiếng: “Tiểu tử, người nhìn cái gì.”

Đôi mắt phượng sáng láng, khóe mắt thâm thúy, mang theo một chút lười biếng, sống mũi thẳng tắp cao ngất, môi mỏng, cổ áo che đi hơn nửa cần cổ thon dài.

Nhạc Liên nghĩ, Giang Túng thật đúng là không biết xấu hổ, y mình lớn tuổi, đáng vẻ tuần mỹ, lại nói lời hạ lưu “hôn một cái” với hần.

Nhạc Liên nhìn một hồi, nghiêng đầu che giấu sự lúng túng.

Gọi là đánh cược thạch cắt ra ngọc chỉ là nói cho có lệ, đơn giản mà nói, hạ đao cắt xuống, ngọc bích đẹp màu xanh, không có vết nứt, chính là đồ tốt, màu sắc ảm đạm, vết nứt nhiều thì chính là rác rưởi, nếu là màu tím nhàn nhạt, tím tử lan*, tím xanh xen lẫn hay còn gọi là xuân nhuộm máu đào, thì đó chính là hàng hiếm.

**Tím tử lan: màu hoa Violet*

Giang Túng từng cắt ra ba khối ngọc bích cực phẩm, có một khối màu sắc lục bảo khiến cả sảnh đường thỏa mãn, đó là Đế vương xanh, vụn dăm chỉ có một.

Tôn chương quý của Ngân Thọ không đợi được, chọn thử một vài cục đá đề giá một trăm lượng định cắt thử, ước lượng to khoảng bằng cái lò than nhỏ.

Cửa hàng Lâm gia quy củ, đề giá công khai, không trả giá, cửa hàng của Lâm gia lúc trước to lớn, kiểu cách, bây giờ thiếu hụt, sắp phá sản nhưng lại rất phách lối.

Nhạc Liên không chớp mắt nhìn đá trong tay Tôn chương quý, trầm tư sờ cảm một lúc.

Giang Túng liếc mắt nhìn hòn đá kia, phá lên cười.

“Tôn chương quý, người cược hòn đá đó chỉ bằng đi mua bánh ngọt bán đi, đảm bảo không lỗ.” Giang Túng cầm quạt xếp gõ gõ lòng bàn tay, nhạo báng Tôn chương quý đáng người béo lùn.

Tôn chương quỹ đã phóng lao thì phải theo lao, bị Giang Túng cười nhạo, mạnh miệng nói: “Đánh cược còn phải có vận khí, nhiều tiền chưa chắc đã có lợi.”

Giang Túng nheo mắt phượng lại, nhìn về phía Lâm lão bản trên chộc: “Dĩ nhiên, uy tín Lâm gia cơ mà, sẽ không mang đồng đá ra lừa gạt mọi người.”

Lâm lão bản nhú mày một cái, biết vị chủ nợ này đang cố ý phá chỗ làm ăn của mình, hắng giọng nói: “Lâm lão bản đảm bảo đây là nguyên thạch chân chính, không hề động tay động chân, giàu sang do trời, phụ thuộc hoàn toàn vào vận khí và nhân lực của các chư vị đây.”

Tại chỗ cắt đá, vị sư phó chuyên về cắt đá, tách ngọc, giơ tay chém xuống, lưỡi đao sắc bén đang cắt ngang qua đá, lộ ra một chút màu sắc xanh biếc.

“Có xanh!” Khóe miệng Tôn chương quỹ khê hiện ra nụ cười thư thái, xoa tay chờ đợi tảng đá này mang tiền về cho hắn.

Tiếng ồn ào náo nhiệt xung quanh khê ngưng lại, trầm ngâm, trong lòng tò mò khê mong vị sư phó ấy nhanh tay một chút.

Đá chia làm hai, tuy có màu xanh, vết cắt cũng rất nhẵn, nhưng lại có đầy vết nứt.

Nụ cười của Tôn chương quỹ dần dần biến mất.

Vết nứt nhiều thì được xem như rác rưởi, nếu so sánh thì đập vào đồ trang sức sẽ nát tan ngay, cùng lắm chỉ có thể gọt ra vài hạt châu, không đáng giá, quá lỗ.

Giang Túng cười, tay đập bàn: “Để vương rách, hình như thạch này bị sét đánh trúng rồi!”

Nhạc Liên rót ly trà, nhìn hắn một cái.

Hắn trước sau như một, ngông cuồng, làm việc phách lối, trên gương mặt tuấn mỹ sinh động lại chứa một phần nụ cười khinh miệt, nốt ruồi lệ đẹp đẽ dưới mắt, cơ thể mang mùi đàn hương, mang vẻ quang minh chính đại, nhưng khi nhìn lại cảm thấy có chút thiếu sót.

Nhạc Liên dùng sức đè huyết thái dương, âm thầm trách móc mình suy nghĩ tùy tiện.

....

Xung quang xem náo nhiệt cũng khê thở dài, có người thì cười trên sự đau khổ của người khác, bắt đầu bàn luận sôi nổi, mấy vị ban đầu nhao nhao muốn thử bây giờ cũng có chút do dự.

Lâm lão bản vội vàng xoa dịu, giả vờ điềm tĩnh nói: “Như các chư vị thấy, nguyên thạch của chúng ta không phải không có màu xanh biếc, Lâm lão bản ta không bao giờ lừa gạt mọi người, đá tiêu chuẩn, có màu xanh hay không, hàng tốt hay rách nát, hoàn toàn dựa vào nhãn lực và vận khí.”

Nhạc Liên nhàn nhạt nói: “Nhãn lực của Tôn chương quý cũng không tệ, chọn một cái liền trúng ngay đá có màu xanh, vết nứt là do ý trời, nhãn lực có khác cách mấy cũng bắt lực.”

Lời vừa nói ra liền giữ lại một chút thể diện cho Tôn chương quý, vừa có thể xúi giục những người còn lại tiếp tục đánh cược, Nhạc Liên chỉ còn một ít tiền vốn, không thể đổ sông đổ biển, phải cẩn thận, nên cách tốt nhất là để những lão bản ở đây tự mình lao đầu vào trước.

Giang Túng liếc nhìn hắn một cái, bất chợt hiểu ra ý đồ của Nhạc Liên, lại càng thêm cảnh giác, xem ra vật nhỏ này còn có ý đồ.

Một trăm lượng bạc trong chốc lát trôi theo dòng nước, trong lòng Tôn chương quý có chút không dễ chịu, trên mặt cũng nhất thời xám xịt, nhất thời móc ra một tấm ngân phiếu, bắt đầu chọn một khối đá kế kiếp.

Giang Túng khẽ nói nhỏ với Nhạc Liên: “Thấy không, đây chính là cờ bạc, càng thua càng muốn gỡ gạc, cuối cùng tán gia bại sản.”

Nhạc Liên vốn không thích nghị luận thị phi cùng người khác, nhưng nghe thấy Giang Túng nói vậy, liền nhẹ giọng: “Túng gia nhãn lực tốt, nếu không ngại thì thử một chút xem sao.”

Nhóc con giảo hoạt, giờ còn muốn đem hắn ra thí nghiệm, thử độ nông sâu sao. Giang Túng kéo khoe miệng, thử, dĩ nhiên phải thử, bất quá không phải bây giờ.

Lúc này, nha hoàn Hoa Xương đẩy đám người ra kéo Giang Hoành lặng lẽ đi đến bên cạnh Giang Túng.

Giang Túng cũng không nhìn trực diện, nói: “Mau, đưa bạc cho ta.”

“Huynh vừa mới hứa là sẽ không phá cửa!” Giang Hoành thấy hắn tính tham gia cược, tức giận đến mức không có chỗ để phát tiết, cánh tay đang bị che lại khẽ nhô lên, trán rỉ ra mấy giọt mồ hôi.

Giang Túng hoài nghi, vén ống tay áo Giang Hoành lên, không nghĩ tới toàn bộ cánh tay trái bầm tím sưng to, hiển nhiên là bị đánh.

“Kẻ nào đánh?” Giang Túng lập tức nổi giận, trợn mắt nhìn Giang Hoành chất vấn.

Giang Hoành nhỏ giọng giải thích rõ: “Đệ đi Lâm gia đòi nợ, bọn họ không đưa, nói không có tiền, không trả nổi, đệ không chịu đi, kẻ canh cổng liền vào trong lấy gậy đuổi đánh....Rõ ràng là có tiền! Thuyền buôn vừa trở về mà chẳng mấy chốc đã trống không, chắc chắn là đã bán hết hàng, vậy mà cứ khăng khăng

không có tiền để trả,....”

Giang Hoành càng nói càng ủy khuất, mình bị bắt đi đòi nợ, vậy mà đại ca lại ngồi ở đây vui vẻ đánh cược, càng nghĩ càng tủi thân, nước mắt vòng tới vòng lui trong hốc mắt.

Giang Túng có chút kinh ngạc, con một sách nhỏ lại sắp khóc rồi.

Giang Hoành giơ ống tay áo lau mũi: “Huynh cùng đệ về nhà đi....Huynh có cược cũng không có cửa thắng....”

“Ai đừng khóc, đang ở bên ngoài đừng khiến ta mất mặt.” Giang Túng rút khăn trong tay Hoa Xương xoa mắt cho Giang Hoành, kêu Hoa Xương nhanh đi mua trứng gà chín đã lột vỏ, xoa cánh tay ứ đọng máu của Giang Hoành, cắn răng cười lạnh nói: “Xem ra Lâm gia là đang muốn xúc phạm tổ tông ta sao, đừng khóc, yên tâm, đại ca nhất định sẽ báo thù cho đệ.”

Ánh mắt ôn hòa của Nhạc Liên nhạt dần, ngơ ngác nhìn Giang Túng lau nước mắt, xoa cánh tay tím bầm cho Giang Hoành.

5. Chương 5: Trả Thù

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giang Túng có một tật xấu, đó là quá bao che, bảo hộ cho người bên cạnh mình.

Tuy kiếp trước hai huynh đệ thờ ờ, lãnh đạm, không lạnh không nóng, nhưng Giang Túng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai dám nói năng lỗ mãng với Giang Hoành, kiếp trước Giang Túng có tài có thế, nếu ai dám đắc tội với người thân của hắn, chính là đắc tội với hắn, đã dám mạo phạm thì xác định sẽ bị Giang Túng trả thù đến mức không còn da để bọc xương.

Giang Túng hừ lạnh một tiếng, ngồi trên ghế, tiện tay đổ đi nước trà đã hơi lạnh, khoát tay kêu nhà hoàn Hoa Xương châm trà.

Nhân lúc mấy vị chương quỹ đang phân vân xem nên chọn đá nào, Giang Túng nhìn ông chủ Lâm gia: “Người tài giỏi trong nghề sẽ không đánh bạc, các vị muốn cược ở đây chẳng có ai hiểu biết gì về nguyên thạch, Lâm lão bản, chỉ bằng chúng ta cược sáng đi, ở Cẩn Châu chưa từng có người tổ chức cược đá, ai biết được trong đồng đá đó của người có bao nhiêu khối là đồ tốt, lỡ bị người lừa vậy chúng ta là đang ném tiền qua cửa sổ sao.”

Cược thạch được chia làm hai loại, cược tối và cược sáng, cược sáng là cọ đi lớp da bên ngoài, nhìn thử xem nó có phải là đồ chất lượng hay không để ra quyết định cược.

sáng

Cược

Có câu nói: “Lau phòng không tính là phòng, thiết phòng mới tính phòng”, nghĩa là cọ đi lớp da bên ngoài, nếu thấy được màu sắc chất lượng thì sẽ tăng giá, nhưng không chắc rằng khi cắt ra lớp bên trong cũng sẽ là hàng tốt, nhưng nếu so sánh với việc cược tối giống Tôn chương quỹ thì cược sáng sẽ ít nguy hiểm hơn.

Tôn chương quỹ có hơi bất mãn khi mình quá nóng vội, nhưng trong lòng cũng biết, bản thân không thể coi như là người trong nghề, cũng chỉ biết chút đỉnh, nếu không cược sáng thì có khi sẽ ngày càng lỗ, nên quyết định hòa theo lời nói của Giang Túng.

Mấy vị chương quỹ cũng rối rít kêu cược sáng.

Nhạc Liên nhíu mày một cái, yên lặng nhìn Giang Túng, ánh mắt dần u ám, nghĩ, có lẽ hôm nay cửa hàng của Lâm gia xui xẻo rồi.

Lúc trước, Giang gia Đại thiếu gia tuy ăn chơi, nhưng tâm địa không gian xảo như vậy, hình như từ hôm yến tiệc mừng sinh nhật, hắn có chút thay đổi, ăn nói cư xử có phần giả hoạt, ranh mãnh.

Trần Lâm lão bản rỉ ra mấy giọt mồ hôi.

Giang Túng chỉ là một tên ăn chơi đàn đúm, sao đột nhiên lại có thể gây khó khăn cho hắn như vậy, chỉ nói vài câu, lập tức khiến cho cửa hàng ngọc của Lâm gia bị đẩy vào trong hố lửa, đáng hận.

Lâm lão bản muốn nhân cơ hội Cẩm Châu không mạnh về cược đá nên tính chặt tiền một số thương gia, chương quỹ không lành nghề, trong đồng này có không ít đá phế liệu.

Tình hình bây giờ, nếu không đáp ứng cược sáng, đồng nguyên thạch này sẽ ế, Lâm lão bản vay không ít tiền từ Tiền trang, nếu không ai cược thạch, hắn chắc chắn phá sản.

Vì vậy, Lâm lão bản không thể làm gì khác ngoài việc nhắm mắt cược sáng các khối đá, trong tức khắc, khối nào trên bàn kia có thể là phế liệu, khối nào có phẩm chất, đều thấy rõ.

Giang Túng mỉm cười, xúi Tôn chương quỹ, xòe quạt xếp trong tay ra, nói: “Tôn chương quỹ, nhìn xem, vài khối này cũng được, khối bên tay người cũng không tệ, có khi người sẽ gỡ gạc lại được!”

Tôn chương quỹ tiếp tục nhìn xung quanh, chọn một khối đã được cọ đi lớp da đoán thử, khối kia màu nước, xanh thẫm, rất đẹp, nhưng cũng không thể kết luận là bên trong có chất lượng giống bên ngoài hay không, có chút do dự.

Lúc này, Giang Túng liền nâng cằm, nhỏ giọng cùng Nhạc Liên nói cười: “Ta đã từng tham gia đánh cược với vài kẻ trong nghề trên kinh thành, nghe nói nếu lớp da bên ngoài rõ ràng, sáng đẹp, thì bên trong đa phần đều nứt nẻ.”

“...” Nhạc Liên không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì, không thể làm gì khác ngoài việc im lặng, giả vờ như đang quan sát đá, không nói thêm gì nữa.

Giang Hoàn khề đầy đầy đại ca, thấp giọng mắng: “Bớt nói nhảm, mấy tên kinh thành của huynh một thân quần là áo lụa, ăn chơi, làm sao mà hiểu về mấy cái này!”

Tôn chương quỹ cắn răng, không tin những lời nói không bình thường của Giang Túng, vung tay, bỏ ra năm trăm hai lấy khối này.

Đá mở, thật không nghĩ tới, lớp da bên ngoài nhẵn mịn, xanh thẫm, bên trong lại trắng lòe, đúng là phế liệu.

Tôn chương quỹ bực tức liên tục giậm chân.

Giang Túng tiếc nuối buông tay: “Người nhìn xem, ta đã nói trước cho người biết rồi, cọ đi lớp bên ngoài có một mảng lớn màu xanh thì sao, nhưng bên trong cũng chỉ là phế liệu.”

Kiếp trước Giang Túng nổi máu thua thiệt, vung tiền mua khối thạch này, mới đầu nhìn bề ngoài Giang Túng cũng có chút mơ hồ, lúc cắt ra, thấy màu sắc thì chợt nhớ ra, lúc đó hắn bỏ ra một ngàn lượng bạc để mua cái khối phế liệu này.

Mọi người ngày càng do dự, đồng đá của Lâm gia ngày càng không minh bạch, uy tín của cửa hàng tựa hồ như sắp sụp đổ.

Giang Túng thấy bầu không khí có trầm xuống, phất ống tay áo một cái, chỉ một khối nhỏ, hỏi Lâm lão bản: “Khối này, muốn bao nhiêu?”

Nhìn lớp da cũng không tệ lắm, Lâm lão bản ra giá.

Giang Túng khẽ nhếch cằm: “Giang Hoành, một ngàn hai, đưa ngân phiếu.”

Ánh mắt Giang Hoành tròn tròn, nhỏ giọng quở trách: “Huynh không thấy Tôn chương quỹ thê thảm thế nào hả, huynh còn dám chơi.”

Mắt phượng của Giang Túng khẽ híp lại: “Cầm tiền này để phổng tay, nên tiêu sạch mới đúng, lỗ nhị thúc đến tận cửa đòi lại thì sao.”

Giang Hoành che lớp áo lót bên trong lại, không để cho Giang Túng lấy.

Lâm lão bản nhân cơ hội đi tới, nói bên tai Giang Túng: “Chi bằng một ngàn hai này khấu trừ vào tiền Lâm gia đã vay vậy.”

Giang Hoành nghe vậy, lập tức yên tâm: “Cứ làm như vậy đi.”

Giang Túng lạnh lùng nhếch mép, thừa dịp Giang Hoành không chú ý, lập tức rút ngân phiếu ra, đưa cho Lâm lão bản: “Không được, gia có bạc.”

Giang Túng trả tiền xong liền để cho vị sư phó cắt đá.

Một khối đá chỉ to bằng một hộp son phấn, mà giá một ngàn hai, quả là một trò đùa. Giang Hoành tức giận thiếu chút nữa thì cắn nát môi.

Mấy vị chương quỹ vuốt râu chờ thời cơ cười nhạo đứa con phá của.

Bọn họ đã sớm quen với dáng vẻ ngông cuồng của Giang Túng, từ trước tới giờ Giang gia Đại thiếu gia toàn tiêu tiền như nước, có thể bỏ ra một ngàn lượng để đi thanh lâu để nghe xướng hát, rượu chè be bét, chẳng làm nên trò trống gì.

Hòn đá kia mở ra một cái, toàn bộ đen nhánh, nhìn giống như khối than đen.

Sắc mặt của mấy vị chương quỹ chợt tái đi.

Tôn chương quỹ thấy Giang Túng so với mình còn thảm hơn, cười giễu cợt: “Hình như tảng đá kia không được rồi.”

“....” Giang Hoành liếc mắt nhìn mặt phẳng của vết cắt, thật là muốn chết tại chỗ.

Chỉ có Giang Túng vẫn bình thản ngồi tại chỗ, tự rót cho mình ly trà.

Nhạc Liên nhoẻn mắt lại nhìn một hồi, nói: “Tại hạ mắt vụng về, có chút nhìn ra được màu mực thúy*.”

*Màu mực thúy: tím xen lẫn xanh biếc.

Lâm lão bản cả kinh, vội vàng lao tới liếc mắt nhìn.

Hắn quản lý cửa hàng ngọc đã được mấy thập niên rồi, tay nghề cũng không vừa, cầm lên khối đá đã cắt làm hai, ngón tay hơi phát run.

Giang Túng lười biếng nhận lấy hai nửa của hòn đá, ngón tay để trên mặt cắt: “Có thể tạo ra được hai chiếc vòng nhẫn, ta nhớ một đôi vòng mực thúy chất lượng ở kinh thành Vạn Xương có thể ra giá vạn lượng, khối này đem bán chắc cũng được sáu ngàn hai.”

Giang Hoành chợt sống lại, tròn to mắt nhìn chăm chăm khối than đen trong tay Giang Túng.

“Thật?” Giang Hoành ngờ ngác hỏi lại hắn.

Giang Túng kiêu căng giương đôi mắt phượng lên, thần thái lưu loát, lộ ra chút ung dung, cười nói: “Thật.”

Giang Túng đặt hai nửa đá màu mực thúy trên bàn, hứng thú nhìn các vị chương quỹ đang náo nhiệt ở xung quanh, nói mình có bạn ở kinh thành Vạn Xương, chỉ chỉ chỗ chỗ bình phẩm lung tung đồng đá trên bàn.

Thật ra thì Giang Túng cũng không thạo về mấy cái này, lúc trước hắn từng mua khối mực thúy nên biết, hiện tại muốn có nhiều tiền nên cắt khối này trước.

Giang Túng giơ tay cả cầm Giang Hoành: “Biết vì sao nên dùng tiền đang có đánh cược không?”

Hắn chính là sợ Lâm lão bản giựt nợ, nếu cắt ra không phải đá tốt, Lâm gia dùng một khối đá phế liệu để trừ một ngàn hai, nếu cắt ra đá tốt, Lâm gia có thể dùng giá trị thực của khối đá để mà trừ đi nợ, chỉ có lợi chứ không có thiệt.

Giang Hoành nhỏ giọng thầm thì: “Biết....Lần này huynh ăn may thôi....Thôi đừng chơi nữa!”

“Được.” Giang Túng cười, đem ngân phiếu còn dư lại và khai khối mực thúy đưa cho Giang Hoành, “Cầm chắc.”

Giang Hoành thở phào nhẹ nhõm, trong lòng không giấu được sự vui vẻ.

Giang Túng quả thật không chơi nữa, chư vị khách chung quanh cũng đang rối rít tán ngẫu, nhìn người khác chọn đá, các khách nhân thấy một đứa con phá của lại may mắn chọn ra được đá màu mực thúy, chẳng lẽ bản thân lại không bằng một thằng phá gia chi tử? Nhao nhao muốn đánh cược.

Nhạc Liên yên lặng nhìn, dần dần phát hiện một chút kỳ quặc.

Sau khi Giang Túng mở ra được đá mực thúy, các khách nhân vừa chọn đá vừa liếc nhìn Giang Túng, tỏ vẻ muốn nghe hắn nói vài lời, muốn thử xem có thể phát hiện được gì từ Giang Túng hay không. Mà Giang Túng lại cố ý không chịu nói gì, thỉnh thoảng chỉ nhìn chằm chằm, nghiêm túc quan sát mấy khối đá.

Có vài người tinh mắt, liền nhìn theo ánh mắt Giang Túng để chọn đá.

Kết cục, cắt ra không phải là phế liệu thì cũng là đá có chất lượng tương đối, ngọc giá rẻ, thỉnh thoảng cũng có người cắt ra được đá chất lượng tốt, nhưng cũng không thể kiếm được một khoản lời to như Giang Túng,

Gần một ngày trôi qua, cửa hàng ngọc của Lâm gia đa phần là đá phế liệu, trên bàn còn lại mấy khối đá giá cao, không có người chịu cắt, đám người cũng dần tản đi.

Nhạc Liên vẫn luôn cảm thấy Giang Túng có vấn đề.

Giang Túng nghĩ ra các phương thức, dùng ngôn ngữ cùng ánh mắt để gạt mấy người xung quanh cược trúng toàn đá phế liệu.

“Thật đúng là thâm tàng bất lộ.” Nhạc Liên liếm môi một cái, thò tay xuống góc bàn cầm lên một khối đá Giang Túng chưa từng nhìn đến dù chỉ một lần, bởi vì quá nhỏ, lúc cạo đi lớp da ngoài, không ai chú ý đến nó.

Đề gia hai mươi lượng bạc.

Ngày hôm nay, Lâm lão bản kiểm lời rất nhiều, cũng không để bụng, đề giá hai mươi lượng bạc mấy hòn đá nhỏ, thấy Nhạc Liên muốn, liền lấy tiền rồi đưa khối đá nhỏ cho Nhạc Liên.

Giang Túng chợt đứng ngồi không yên, mở quạt xếp ra, che mặt, nói: “Hòn đá nhỏ này có tốt gì chứ, mấy người khác bỏ ra cả trăm lượng cũng không thu hoạch được gì, hai mươi lượng thì làm nên trò trống gì.”

Nhạc Liên nâng mí mắt lên, nhẹ giọng hỏi Giang Túng: “Người thích?”

Giang Túng nuốt nước miếng một cái, trong lòng thầm mắng tiểu súc sinh này tám trăm lần, lão tử ngồi gán cả một ngày để lừa mấy tên kia, để bản thân có thể mua được đá tốt với giá thấp.

Giang Túng khề hừ một tiếng: “Nghề cược thạch này thật mới mẻ, lát nữa ta đi bàn luận với Lâm lão bản một chút, nếu người chỉ muốn mua để cầm cho vui tay, vậy thì bán lại cho ta đi, năm mươi hai lượng.”

Ánh mắt tiểu tử này quả thật quá bén, chọn trúng một hòn đá lưu ly cực phẩm, có thể làm thành hai cái nhẫn, chỉ cần thợ điêu khắc giỏi, thành phẩm có thể sẽ bán được hơn mười ngàn hai.

Kiếp trước Giang Túng với hòn đá nhỏ này không có duyên.

Nhạc Liên nhìn Giang Túng, lại cúi đầu nhìn hòn đá nhỏ trong tay, mỉm cười nói: “Không cho.”

Giang Túng hít sâu một hơi, thầm nhủ bản thân không được tức giận.

Hắn cười một tiếng, mở quạt xếp ra, nhấc chân ngồi lên ghế, nhìn Giang Hoàng mang theo Hoa Xương đi đòi nợ Lâm lão bản ở cách đó không xa, nói với Nhạc Liên: “Được, ở đây chỉ có ta với ngươi, ta nói cho ngươi biết vậy, khối này lớp da không tẻ, cơ hội bên trong có màu xanh rất cao, nhưng quá nhỏ, ngươi lại không biết thợ gia công giỏi, như vậy đi, ta ra giá năm trăm hai, ngươi nhường khối đá này cho ta.”

Nhạc Liên nhìn hòn đá nhỏ trong tay, không động tâm, nhẹ giọng từ chối: “Túng gia, ngài đại nghiệp to lớn, hòn đá nhỏ này, ngài nhường ta đi.”

“Đồ giày thối.” Giang Túng hừ lạnh một tiếng, nắm cái má non nớt của Nhạc Liên kéo một cái, cắn răng nghiêng lợi, cười: “Tiểu tử, đời trước là ta khinh thường ngươi, cho ngươi cơ hội đi phương Bắc tu luyện, ngươi của bây giờ, chẳng qua chỉ là một đứa con nít miệng còn hôi sữa, có thể đấu với ta sao?”

Nhạc Liên mờ mịt nhìn hắn, má trái bị kéo đỏ bừng, đau đến mức hốc mắt trào ra nước: “Túng gia....ngài đang nói đùa sao..”

“Hừ.” Giang Túng thả tay, đứng dậy kéo Giang Hoàng đi, “Tiểu Hoàng, về nhà.”

Hôm nay quả thật kiếm được không ít bạc, Giang Hoàng trong lòng vui mừng, thuận theo Giang Túng.

Nhạc Liên nhìn hai huynh đệ sánh vai nhau chậm rãi về nhà, siết chặt hòn đá trong tay, xoa xoa cái má bị Giang Túng nhéo đau.

6. Chương 6: Buôn Bán

Cửa hàng ngọc đóng cửa, Nhạc Liên một mình trở về khu nhà chật hẹp, thô sơ.

Thời tiết nhiệt đới nên dù nhà hơi sơ sài cũng không lạnh, nhưng thỉnh thoảng ban đêm gió thổi vào cũng có chút lạnh.

Nhạc Liên đun nóng một ấm nước, rót vào bầu gỗ đặt trong chăn cho ấm áp, sau đó vào trong phòng, bày ra một bộ dụng cụ điêu khắc.

Ngón tay linh hoạt, đã từng học làm đồ trang sức mấy năm, cái bông tai lúc trước tặng cho Giang Túng là do tự tay Nhạc Liên làm ra.

Nhạc Liên cũng không có đưa cho vị sư phó kia cắt đá, tự đem về nhà cạo hết lớp da bên ngoài, cạo được một lúc nhìn mãi vẫn không thấy một chút sắc tím hay sắc xanh.

Cạo tiếp một lớp mỏng, bỗng nhiên lộ ra một chút thủy sắc vô cùng rõ ràng.

Nhạc Liên cả kinh, ngày càng nắm chặt hòn đá hơn nữa, kiên nhẫn mài, đánh bóng.

Sau khi cạo hết lớp da đá bên ngoài, bên trong là ngọc bích lưu ly long lanh trong suốt, nhìn như một quả trứng chim cút to lớn, thủy sắc ánh lên xen kẽ vài tia sắc xanh.

Chất lượng của ngọc bích có nhiều loại, lưu ly là loại tốt nhất, rồi đến băng, nếp, đậu là thấp nhất. Hấn chỉ bỏ ra hai mươi lượng bạc để mua một vật phẩm quý giá, nếu tạo ra được thành phẩm thì có thể lời gấp mấy trăm lần.

Nhạc Liên kinh ngạc nắm chặt ngọc bích trong lòng bàn tay, khó trách Giang Túng lại không để cho hấn mua tảng đá này, thì ra là bên trong có huyền cơ.

“Từ trước đến giờ...Giang Túng giả vờ vô năng sao?” Nhạc Liên tự nhiên nảy sinh lòng kính sợ, cẩn thận đem đá quý để vào một ngăn kéo bí ẩn, nếu Giang Túng có hứng thú đối với hòn đá này, chắc chắn sẽ không từ bỏ, Nhạc Liên đang rất cần tiền, tự bản thân tạo ra thành phẩm chắc sẽ không kịp, chắc phải mau liên lạc với một nhà nghề nào đó.

Mấy ngày liên tiếp, cửa hàng ngọc của Lâm gia tiếp tục mở cửa, Giang Túng cũng chưa cược thua một hòn đá nào, chỉ có lời chứ không lỗ.

Chỉ cần Giang Túng ở đó, hấn luôn có biện pháp để người khác tự mình mua trúng loại đá chất lượng thấp.

Suốt bảy ngày, các khách nhân cược đá, loại đá tốt nhất từng cắt ra được cũng chỉ có một khối đá Tử la lan, khối đá này đời trước Giang Túng chưa từng nhìn thấy, nên không có cách nào đoán được.

Sau đó, Giang Túng không đi góp vui nữa, ngồi ở bên trong Phong Diệp cư nghe tiểu khúc, thuận tiện tránh nhị thức. Phong Diệp cư vừa có thêm vài vị cô nương, thiếu niên, có một vị tên là Minh Lật, một tiểu nam dung mạo vừa mắt, âm thanh nhu nhược êm tai, ngón tay tinh tế đẹp đẽ.

Giang Túng rất thích, thường kêu hấn đánh đàn, hát vài khúc.

Bọn nha hoàn đi theo Giang Túng đứng bên cạnh, Hoa Xương lạnh lợi, nhìn thấy ánh mắt Giang Túng liền bước tới nghe hấn căn dặn, Giang Túng nhỏ giọng nói vài câu bên tai Hoa Xương.

“Dạ, thiếu gia cứ yên tâm, nô tỳ đảm bảo sẽ không khiến cho ngài thất vọng.” Ánh mắt Hoa Xương sáng lên, kéo Hoa Hương cùng Hoa Nha bước ra khỏi Phong Diệp cư, đi dạo phố.

Trên phố các tiểu thư đi dạo phố tán ngẫu, một buổi sáng, cả con đường đều trò chuyện về cửa hàng ngọc của Lâm gia, nói Lâm gia đánh chết gia chủ, chiếm quyền, uy tín càng ngày càng kém, dùng ngọc bích phế liệu, hàng nhái xúi giục mọi người đánh cược nguyên thạch, suốt bảy ngày không một ai cắt ra được thứ gì tốt, bảy giờ kẻ nào mà đi đánh cược đúng là ngu.

Lâm lão bản ngồi uống nước trà trong nhà, Phòng tiên sinh ở phòng thu chi cầm sổ ghi chép tới bẩm báo những khoản tiền đã thu được trong hôm nay.

Phòng tiên sinh sắc mặt tái xanh, thấp giọng nói: “Mấy ngày nay càng ngày càng ít khách.”

Lâm lão bản thở dài: “Không biết đám nguyên thạch đó đã xảy ra chuyện gì, cắt nhiều như vậy mà không có khối nào chất lượng.”

Phòng tiên sinh lật sổ, lo lắng nói: “Nguyên thạch tồn đọng rất nhiều, Tiền trang đã thúc giục trả tiền mấy lần, nếu không trả nổi sẽ cho người qua phá tiệm...Còn thiếu Giang gia ba chục ngàn lượng, tiểu thiếu gia Giang gia đã tới thúc giục mấy lần.”

“Giang Hoành? A, tiểu tử lông cánh chưa mọc đủ mà còn muốn đến đòi nợ, nếu hắn còn tới thì cứ nói không có tiền, còn nghĩ mình là Giang gia đại phú thương thủ đoạn phi thường sao, Giang lão gia vừa chết, Giang gia đã sớm tàn rồi, còn chống đỡ được bao lâu.” Lâm lão bản khinh thường nói.

Phòng tiên sinh nhắc đến nha hoàn mà Giang Túng đã phái tới: “Giang gia Đại thiếu gia nói, muốn hỏi mua nguyên thạch, điều kiện tiên quyết là giá vận chuyển mỗi khối không được hơn năm lượng, ngài xem...”

Lâm lão bản tức giận, cười lạnh một tiếng: “Tên phá gia chi tử kia mà cũng biết làm ăn? Năm lượng, năm mớ! Ba ngày sau chúng ta đi Tô Châu, cái địa phương Cẩn Châu nhỏ bé này toàn người không có kiến thức, khó mà tổ chức đánh cược nguyên thạch.”

Phòng tiên sinh suy nghĩ một chút, thấy lão bản nói cũng đúng, liền đáp lời: “Vâng, sẽ làm theo như lão gia đã nói.”

Giang Hoành mỗi ngày đều tới đòi nợ, gõ cửa hồi lâu, người ta cũng không mở cửa, không thể làm gì khác đành chán nản, thất vọng đi về nhà.

Giang Túng ngồi trong phòng chờ hắn, liếc nhìn Giang Hoành vừa đi đòi nợ về, coi như cũng có chút hữu dụng.

“Trở lại?” Giang Túng nhấp một hớp trà.

“Ừ...” Giang Hoành mệt mỏi nằm ỏ trên ghế, “Bọn họ cứ nói là không có tiền, nếu đòi được tiền sẽ có thể khai trương được hiệu buôn, sau này cũng sẽ có khoản tiền thu được mỗi năm.”

Giang Túng hài lòng, tiểu mọt sách này đã bắt đầu có dã tâm muốn bước trên con đường kinh doanh rồi.

“Muốn bạc sao?” Giang Túng xoay người, lười biếng nhìn Giang Hoành, “Đệ phải làm để kiếm tiền, cứ nói suông thì sao mà thu bạc được.”

Giang Hoành mệt mỏi không mở mắt ra được, nhẹ giọng nói: “Huynh có cách sao?”

Giang Túng lộ ra một nụ cười châm biếm, nói nhỏ: “Có biết Lâm gia còn đang nợ tiền ai không.”

Giang Hoành sửng sốt một chút: “Thành Vận tiền trang, người của tiền trang cùng mấy tên giang hồ hình như có quan hệ rất tốt.”

Giang Túng thở dài một tiếng: “Nói với bọn họ, Lâm lão bản mấy này nay đánh cược nguyên thạch kiếm được không ít.”

“Đúng.” Giang Hoành bật dậy, chạy ra ngoài.

Hôm sau, Lâm lão bản cùng Phòng tiên sinh đem nguyên thạch thô sơ chất lên xe ngựa, đột nhiên nghe tiếng đập cửa hung mãnh, mấy đại hán vạm vỡ vừa đập vừa kêu: “Lâm Phúc Thịnh! Cút ra đây! Người vay Thành Vận hai trăm ngàn lượng, kỳ trả tiền đã sớm qua! Hôm nay nếu người không trả, chúng ta trực tiếp san bằng cái cửa hàng ngọc này!”

Lâm lão bản vội vàng chạy ra ngoài nghênh đón, khuyên can thỉnh cầu tay chân hung ác của Thành Vận, xin gia hạn thêm vài ngày, hẳn đang chuẩn bị đi Tô Châu, bán xong hết đồng nguyên thạch sẽ quay về trả.

Bọn đại hán giận dữ nói: “Ai biết được người đi trốn nợ hay là đi bán thạch? Không trả tiền, các người đừng hòng bước chân ra khỏi Cẩn Châu này!”

Xin hết nước hết cái, hứa hươu hứa vượn, cuối cùng mấy đại hán vạm vỡ cũng xuống nước, chấp nhận cho gia hạn thêm ba ngày, nếu sau ba ngày không trả, sẽ tới dùng đao lấy thịt người thay cho tiền.

Lâm lão bản đỏ mặt hôi lạnh, vẻ mặt đưa đám kêu Phòng tiên sinh đem theo ba chục ngàn lượng, đi đưa thiệp, mời Giang Túng đến Nghênh Xuân lầu ăn bữa cơm.

Giang Hoành nhận được thiệp mời, lúc mở ra nhìn thấy ngân phiếu ba chục ngàn, xém khóc, hết sức phấn khởi chạy vào trong phòng.

“Giang Túng! Giang Túng! Huynh nhìn này, bọn họ trả tiền rồi!” Giang Hoành cao hứng túm lấy ống tay áo Giang Túng, “Có tiền để khai trương hiệu buôn rồi!”

“Xuyt! Bình tĩnh.” Giang Túng thờ ơ nhìn ngân phiếu, “Mới có ba chục ngàn lượng mà đã muốn khai trương hiệu buôn, nghĩ quá hẹp, không biết có đủ tiền trà nước hay không.”

Giang Hoàng hỏi hần: “Lâm Phúc Thịnh mời huynh đi Nghênh Xuân lầu ăn bữa cơm, huynh có đi không?”

Giang Túng khoát tay một cái: “Không thấy ta đang bận sao? Kêu Hoa Xương đi trả lời, nói ta bị bệnh, kêu lão chờ hai ngày đi.”

Cuối cùng cũng đòi được nợ, trong tay lại đang thiếu tiền, kiếp trước Lâm gia gây ra chuyện lớn, nếu khoản nợ này mà dây dưa đến lúc đó, chắc chắn sẽ không lấy về được.

Đợi liên tiếp hai ngày, đến ngày thứ ba, Lâm lão bản đứng ngồi không yên, suy nghĩ xem có thể kiếm tiền từ cái gì khác ngoài con đường ngọc thạch hay không, một mặt lại mong đợi Giang Túng có thể gặp mặt mình một lần.

Tình huống xấu nhất đó là xuất bán nguyên thạch cho Giang Túng, cũng được, bọn họ bỏ ra hơn hai trăm ngàn lượng nhập hàng, trong kho còn hai ngàn khối nguyên thạch, mấy khối kém thì bán khoảng hơn một trăm lượng, bán hết mang đi trả nợ cho Thành Vận tiền trang cũng còn dư được không ít.

Buổi tối ngày thứ ba, Giang Túng phái nha hoàn mời Lâm lão bản đến Nghênh Xuân tửu lầu.

Giang Túng mang theo Giang Hoàng, muốn dạy hần nói chuyện làm ăn trên bàn rượu.

Sau khi ngồi xuống, Giang Túng cũng không vội nói đến chuyện mua đá làm ăn, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, cùng Lâm lão bản tán ngẫu vài câu, tăng bốc lẫn nhau.

Giang Hoàng có chút đứng ngồi không yên, đã qua ba lần rượu, thức ăn cũng sắp lạnh, đại ca vẫn chưa mở miệng nói chuyện làm ăn.

Lâm lão bản so với Giang Hoàng lại càng cuồng cuồng, giống như con kiến bò trên chảo nóng, mông ngồi trên chậu than.

Rốt cuộc cũng không chịu được, Lâm lão bản uể uải chuyển mở miệng, khách khí cười nói: “Túng gia, ta thấy ngài đánh cược nguyên thạch rất giỏi, không dám nói dối ngài, hàng của chúng ta là nhập từ Bồ Cam, chất lượng tuyệt đối không kém, ngài nhân lực tốt, nếu có hứng thú muốn kinh doanh ngọc thạch, ta liền nhin đau bỏ đi những thứ bản thân yêu thích, bán cho ngài mỗi khối ba trăm lượng, ngài thấy thế nào?”

Giang Túng bật cười: “Ngài cũng đừng cười ta, nhìn màu sắc của nguyên thạch, giá mua vào cũng chỉ một trăm lượng, chưa kể có những khối nguyên thạch nhỏ, phế liệu, có cho cũng không ai lấy, hơn nữa, ta chỉ muốn vui đùa một chút thôi, mỗi khối ba trăm lượng, ngài đùa sao?”

Lâm lão bản chà xát tay: “Những khối kia là hàng tốt, ta cộng thêm chi phí vận chuyển từ Bồ Cam đến

đây năm lượng mà ngài đưa ra, mỗi khối hai trăm lẻ năm lượng, ngài thấy thế nào.”

Lâm lão bản vẫn tham lam như cũ, ở Bồ Cam tuy sản xuất nhiều ngọc thạch, nhưng lại không khai hóa, chỉ lo lấp tiền đầy nhà, không suy nghĩ rộng tự mình cắt để kiếm ngọc thạch có giá, mà đem đi bán đồ bán tháo. Lâm lão bản suy nghĩ, nếu đồng đá đó cắt ra mà không có sắc xanh, chắc chắn lỗ nặng, chỉ bằng bây giờ sớm rút cho tên Giang Túng siêu ngu muội này.

Giang Túng cầm quạt xếp gõ lòng bàn tay: “Một trăm lượng, ta lấy hai ngàn khối.”

Sắc mặt Lâm lão bản khó coi, cố chấp nói: “Túng gia ngài đây là cố ý muốn ta làm ăn thua lỗ sao.”

Giang Túng không nói nhảm nữa, kiên quyết giữ giá một trăm lượng: “Hai trăm ngàn lượng, nếu đồng ý thì giao hàng, ta đưa bạc ngay.”

Giang Hoành chợt khó thở, hần lấy ở đâu ra nhiều bạc như vậy?

Sắc mặt Lâm lão bản trở nên cực kỳ khó coi.

“Nếu ngài không chịu thì thôi, mua bán thì cần đôi bên chấp thuận, dù sao ta cũng chỉ muốn mua đồng đá đó về vui đùa một chút.” Giang Túng ngậm cười, liền đứng dậy.

Giang Túng cố ý kéo dài thời gian đến ngày chót gia hạn nợ, chính là muốn để cho Lâm lão bản không còn sức bắt chẹt, trả giá, cái Lâm lão bản cần nhất bây giờ chính là là bạc.

Thấy Giang Túng không còn tâm tư muốn mua nữa, Lâm lão bản kêu một tiếng, khẩn thiết nói: “Túng gia dừng bước, một trăm năm mươi lượng, ngài cũng phải cho ta một chút bạc để ăn chứ.”

Giang Túng giả vờ không nghe, bước đến xe ngựa, ôm bả vai nhỏ yếu của Giang Hoành, thấp giọng giáo huấn: “Đệ gấp cái gì, làm ăn không thể sốt ruột, phải điềm tĩnh thì mới có thể thành đại sự, nhãi con, đệ còn phải học nhiều.”

Giang Hoành từ đầu tới cuối nhìn kẻ già đời Giang Túng làm ăn, bản thân có chút bối rối, run rẩy hỏi: “Huynh học làm ăn khi nào? Không, hai trăm ngàn lượng! Chúng ta có bán nhà cũng không thể kiếm được bấy nhiêu tiền, đệ sẽ không ngủ ngoài đường với huynh....”

Giang Túng mặc kệ, nói: “Tiền là chết, người là sống, não của người chỉ có một ích lợi duy nhất là dùng để nấu cháo thôi sao?”

Lâm lão bản vội vã đuổi theo, thở hổn hển nói: “Một trăm lượng thì một trăm lượng, hai ngàn khối, tối nay lập tức để Túng gia lấy hàng, được không?”

Giang Túng dừng lại, khách khí cười một tiếng: “Được, ta về chuẩn bị bạc cho ngài.”

Trong một phòng đơn ở Nghênh Xuân lầu, Nhạc Liên yên tĩnh nằm bên cửa sổ, ánh mắt dừng lại ở chỗ Giang Túng và Lâm lão bản.

“Ồ.” Ánh mắt Nhạc Liên nhìn Giang Túng ngày càng trở nên nghi hoặc.

7. Chương 7: Hậu Thế

Lâm lão bản sợ đêm dài lắm mộng, lỡ đâu Giang Túng lại tiếp tục trả giá, cả đêm vận chuyển nguyên thạch vào tận bên trong hậu viện của Giang Túng, một tay giao tiền, một tay giao hàng, lúc cầm trong tay ngân phiếu hai trăm ngàn lượng, Lâm lão bản khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Giang Túng cũng không nhàn rồi, sai Giang Hoành trong đêm đi đến kinh thành mời người, mình thì ở trong kho vùi đầu nhận dạng những khối đá chất lượng, suốt cả đêm chọn ra được khoảng chừng ba mươi khối.

Người ở kinh thành đến, xe ngựa đỗ ở trước cửa đại viện Giang gia, trên thân xe đề chữ Đức Vận Xương mỹ lệ.

Đức Vận Xương là hiệu buôn trang sức lớn nhất ở kinh thành, lúc còn thiếu niên Giang Túng đã từng theo cha lên kinh thành, làm quen được không ít quý công tử, kiếp trước cũng có quan hệ thân thiết với mấy công tử này, trên phương diện làm ăn luôn đoàn kết, hỗ trợ, giúp đỡ lẫn nhau.

Một vị công tử thanh y bước xuống từ trên xe ngựa, trên lưng quần treo ngọc bội uyên ương mai côi, tay cầm bình ngọc phỉ thúy, tướng mạo tuấn mỹ, đôi mắt đào hoa, nhìn có chút tùy tiện, sơ sài.

Hậu Thế xuống xe ngựa, Giang Hoành đang đứng đợi ở trước cửa.

“Hậu Thế ca.” Giang Hoành nhiệt tình vẫy tay.

“Xếp hàng phô trương như vậy làm gì, cứ kêu một thằng nhóc hầu hạ nào đấy nghênh đón bốn thiếu gia là được.” Hậu Thế hít một hơi thuốc lào, dùng cái tay đeo đủ các loại đá quý xoa đầu Giang Hoành, cười, “Lớn nhanh đấy, lần trước Giang Túng ôm đệ tới nhà ta đệ mới có mấy tuổi, cứ chạy theo sau đòi ta cho coi gà con, không cho coi là khóc ầm ĩ.”

“Nói nhảm!” Giang Hoành sững sốt một chút, gò má ửng hồng, xoay người rời đi, “Đáng ghét y như Giang Túng...”

“Đúng là không có lương tâm, uổng công hằng năm ta đều gửi quà mừng sinh thần cho đệ.” Hậu Thế nhếch miệng cười, khoác một bộ thanh y lông cừu mỏng, bước vào đại viện Giang gia.

Xe ngựa Đức Vận Xương đậu bên ngoài, khiến cho người đi đường có chút chú ý, cứ nhìn ngó vào cửa lớn đại viện Giang gia.

Nhị thúc đem chim đi tản bộ buổi sáng vừa về, thấy bên ngoài hậu viện của Giang Túng có xe ngựa của Đức Vận Xương đang đậu, liền sờ cằm suy tư, một kẻ ăn chơi, đầu óc khuyết tật sao có thể vớ được đá hiếm như vậy, chắc chắn là mèo mù vớ phải chuột chết.

Nhị thúc suy tư một hồi, lần tới không thể khinh địch.

Mất trắng hai chục ngàn lượng bạc, hắn tiếc đứt ruột, mấy ngày nay vắt hết óc suy nghĩ nên làm thế nào để lấy lại tiền, hắn tóm một gã sai vặt hỏi thăm: “Có chuyện gì?”

Gã sai vặt xoa tay đáp: “Nhị gia, đêm qua Đại thiếu gia mua không ít đá từ chỗ Lâm lão bản, Nhị công tử của Đức Vận Xương tới là để nói chuyện làm ăn cùng với thiếu gia.”

Nhị thúc nhăn mày, trong đầu nghĩ, Nhị công tử Đức Vận Xương tự mình tới Cẩn Châu nói chuyện làm ăn, số lượng mua bán có lẽ sẽ không nhỏ.

Gã sai vặt bóp vai nịnh hót nhị thúc, “Nhị gia, nô tài nghe nói cửa hàng ngọc của Lâm gia bị người ta đập phá rồi.”

Nhị thúc cả kinh: “Sáng nay sao?”

“Đúng vậy.” Gã sai vặt gỡ đầu một cái, “Một đám thổ phỉ tới đập phá đòi nợ.”

Nhị thúc sờ cằm một cái, lộ ra một nụ cười xảo quyệt, thấp giọng phân phó gã sai vặt: “Nhớ để ý Đại thiếu gia, có tin tức gì thì báo với ta.”

“Dạ.”

Nhị thúc vẫn còn oán hận Giang Túng dám cướp trắng hai chục ngàn lượng bạc, hắn nhất định phải đòi lại.

Giang Túng tự mình chuyển một rương đá từ kho đến đại sảnh, kê xoa tay nghỉ ngơi một chút.

Hậu Thế vừa bước vào ngưỡng cửa của đại sảnh, liền dùng đuôi thuốc Lào chạm vào dải tai Giang Túng, Giang Túng bị nóng chợt giật mình, quay đầu chửi: “Cút mẹ đi.”

“Không phải người nhớ ta sao.” Hậu Thế ngồi xuống ghế cười, hít một hơi thuốc, đầu ngón tay nhẹ nhàng nâng bình trà ngọc, gác chân lên, tự mình rót ly trà.

Đã nhiều năm không gặp tên bạn chí cốt này, Giang Túng có hơi ngây người, thật khác so với Hậu Thế đời trước.

Hậu Thế kiếp trước tiêu tụy, suy nhược, bệnh tình triền miên dai dẳng, mắc bệnh lao phổi nằm thoi thóp trên giường, dấp dấp quý công tử đi đến đâu liền phát ra hào quang đến đó đã sớm không còn.

“Nhả ra nhả ra nhả ra! Sớm muộn gì nó cũng hại chết người!” Giang Túng đoạt lấy thuốc Lào trong tay Hậu Thế, có hơi kích động, để thuốc ở một cái bàn khác, “Ta nói cho người biết, người còn hút cái này nữa, chúng ta liền tuyệt giao, người không biết đời trước người chết thê thảm như thế nào đâu.”

Hậu Thế ngây người, ngượng ngừng nói: ‘....Người nổi điên cái gì. Ta đi vạn dặm đường xa từ kinh thành đến đây, người không mời ta một bữa ăn ngon thì thôi, còn dám mắng ta, thật đúng là không biết điều.’

Giang Túng khẽ thở dài, Diêm Vương còn không quản được, thôi thì coi như không có gì vậy, tới đâu thì tới.

Giang Túng chỉ cái rương: “Trong thư ta viết là giá của tổng cộng hai ngàn khối, ta chọn trước ba mươi khối đã cọ lớp da đá cho người nhìn thử.”

Hậu Thế chỉ lo uống trà: “Mệt quá, người nói một chút đi, ta tin.”

Giang Túng cầm một khối, nói: “Chính xác là một khối thượng hạng, nhìn đi, sau khi cọ đi lớp da đá thì có màu Tử la lan, ta đoán bên trong chính là hoa đào hồng xuân, có thể tạo ra được sáu cái vòng tay.”

Đây là một trong ba khối ngọc thạch cực phẩm mà kiếp trước Giang Túng cực trúng.

Hậu Thế phá lên cười, phun nước trà đầy mặt Giang Túng: “Nói dốt, sáu cái vòng tay...ta còn không rõ người sao, ta đoán hình như bây giờ người đang thiếu tiền có phải không, ngân phiếu hai trăm ngàn lượng kia coi như ta cho người mượn dùng trước, có tiền thì trả lại cho ta.”

“Không tin?” Khóe miệng Giang Túng tỏ vẻ khinh miệt, “Lần này có thể kiếm lời gấp chục lần nên ta mới kêu người tới, người phải tin ta.”

“Thần tiên còn khó đoán được chất ngọc bên trong, làm sao ta biết được người có đang nói thật hay không.” Hậu Thế nâng quai hàm nhìn hằm, “Kiếm lời gì chứ, đi thôi, chúng ta đi Phong Diệp cư sung sướng đi.”

“...Giang Hoành, đi đến chỗ Lâm lão bản mượn đao cắt ngọc, để ta mở cho hần nhìn một chút.”

Giang Hoành nghe vậy, liền chạy đi.

Một lúc sau liền trở lại, thở hồng hộc, hai gã sai vặt cầm theo đao cắt ngọc đi phía sau, Giang Hoành hốt hoảng chạy đến bên người Giang Túng, nhỏ giọng nói: “Không xong rồi, Lâm lão bản không trả tiền cho Thành Vận tiền trang, ôm bạc chạy trốn, cửa hàng ngọc của Lâm gia bị mấy tên đại hán đập nát nát, đệ nhân lúc người ta không chú ý, nhặt đao cắt ngọc trên đất mang về.”

Giang Túng cau mày: “Kệ đi, cứ coi như không biết.”

Hậu Thế đối với năng lực làm ăn của Giang Túng một chút cũng không coi trọng, bắt quá chỉ muốn tới thăm bạn cũ, đánh cược thạch gò đó, hần cũng chẳng để tâm, cái địa phương Cẩm Châu nhỏ bé này thì có cái gì tốt.

Vừa cắt xong, mặt cắt hiện lên màu tím đậm, tinh khiết, nhẵn mịn.

Hậu Thế lập tức bị hấp dẫn, ngồi chồm hổm dưới đất, ánh mắt đầy khiếp sợ.

Nhân lực của Nhị công tử Đức Vận Xương cực cao, hần căn bản không thêm để mắt đến phi thủy thông thường, mà trước mắt hần bây giờ, là một khối hoa đào hồng xuân, điểm thêm vài tia xanh biếc, Hậu Thế tính sơ sơ, làm ra sáu cái vòng tay xuân nhuốm máu đào hoàn mỹ xinh đẹp, bán đi sẽ thu về gần một nửa vốn bỏ ra.

“Má.” Hậu Thế chậm rãi ngẩng đầu, ngây ngẩn nhìn Giang Túng, “Thần.”

Giang Túng nhếch khóe miệng tỏ vẻ miệt thị: “Đúng là mắt chó coi thường người khác.”

Hậu Thế giống như nhìn thấy xương chó, nhào tới bên người Giang Túng, kìm nén kích động, nhỏ giọng hỏi hần: “Đúng là hàng chất lượng, lão già ngu ngốc nào lại bán hai ngàn khối chỉ với giá hai trăm ngàn lượng vậy?”

Giang Túng chỉ vào rương, nói: “Chỉ cần một rương này, ta đảm bảo người có thể kiếm lời gấp chục lần, mang về cho lão cha người nhìn thử.”

Đức Vận Xương to lớn có thể đứng vững một phần vì cậu ruột của Hậu Thế làm quan trong triều, ban đầu Giang Túng thấy Hậu Thế vừa có tiền lại có quyền mới kết giao với hần, sau đó ngư tâm ngư, mã tâm mã, hợp nhau, nên thành bạn.

Nếu như có cơ hội, Giang Túng cũng cần một quan gia che chở, như vậy làm ăn cũng sẽ dễ dàng hơn.

Hậu Thế vẫn chưa thỏa mãn: “Người ra giá đi.”

Giang Túng cũng biết tính tình Hậu Thế, dứt khoát mở miệng nói giá: “Tám trăm ngàn lượng, hai ngàn khối đá. Chất lượng đều không tệ, người đưa ra cược mấy khối tốt trước, có uy tín rồi những khối chất lượng thấp hơn cũng có thể bán được, tất cả dựa vào bản lãnh của người thôi.”

Hậu Thế rành về đánh cược thạch hơn Giang Túng, nhưng vẫn theo thói quen, mở miệng trả giá: “Bất quá người chỉ chuyển từ tay người này sang người khác mà kiếm lời sáu trăm ngàn lượng, quá trốn rồi.”

Giang Túng cười cười: “Ta không gọi người đến để thương lượng giá mua bán, ta cũng đâu có để cho người bị thua thiệt, sáu cái vòng xuân nhuộm máu đào đó có thể bán được một trăm ngàn, đừng nói nhầm, tám trăm ngàn lượng, không giảm.”

“Vậy người chỉ điểm cho ta thêm vài khối chất lượng đi.” Hậu Thế nhẹ nhàng chà xát tay.

Giang Túng hạ thấp giọng nói: “Người mang về nhà rồi tự mình cắt đi, bây giờ cắt ra hàng tốt quá nhiều người đi đường cũng không an toàn, trong này có một hòn đá phỉ thúy Đế Vương xanh.”

Con người Hậu Thế lập tức trợn lên: “Thật hay giả! Làm sao người biết được?!”

“...Đừng quan tâm, cắt không ra thì quay lại đây ta trả lại tiền cho người, ta nói, người đừng dùng cái thứ thuốc kia nữa, nghe ta đảm bảo không thiệt.”

Giang Hoành đứng nhìn từ đầu tới cuối, nghe sợ hết hồn hết vía, cả đời này hắn chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, hai người này nói cứ như đang nói chuyện mua thức ăn ngoài chợ vậy.

Đại ca trở nên lợi hại như vậy từ bao giờ, sao hắn không biết.

Sau khi ăn bữa cơm, Hậu Thế cũng không trì hoãn nữa, đêm đó đi Tiền trang lấy ngân phiếu, kêu người đem hàng hóa mang về Đức Vận Xương ở kinh thành.

Giang Túng dẫn Giang Hoành đi xem chỗ hàng, Hậu Thế cùng vài người bạn cũ ở Tiền trang nói chuyện một hồi, cuối cùng bọn họ rủ đi ăn bữa cơm rồi đến Phong Diệp cư tìm vài cô nương vui đùa một chút, Giang Túng cả một đêm không ngủ, quả thực rất mệt mỏi, liền mang Giang Hoành về trước.

Hai người thông thả bước về nhà.

Giang Hoành cất sáu trăm ngàn trong lớp áo lót, trong lòng vừa mừng vừa sợ, mấy ngày trước còn đang ưu

sầu lo lắng cho sau này, vậy mà hôm nay đã trở thành phú thương rồi, tay che ngực đi theo Giang Túng, hỏi hần: “Thật không nghĩ tới huynh lại biết kiếm tiền, sao đột nhiên huynh lại suy nghĩ trưởng thành rồi.”

Giang Túng giễu cợt: “Không biết lớn nhỏ, đọc sách cho lắm, úng hết não.”

Lúc trở về trời đã khuya, trên đường vừa vặn đi ngang qua cửa hàng ngọc của Lâm gia, cửa hàng tốt đẹp như vậy lại bị đập phá nát bét, bảng hiệu cũng bị lôi xuống, đổ tại chỗ, khung cảnh hoang tàn.

Cách đó không xa có mấy cái bóng đen đang ngồi xổm xuống.

Nhìn thấy Giang Túng bỗng nhiên đứng lên.

Năm sáu đại hán vạm vỡ cầm gậy gộc trong tay, chặn đường hai người.

Một tên đại hán dẫn đầu hỏi: “Túng gia, chúng ta chờ ngài đã lâu, có người nói buổi tối ngày hôm trước nhìn thấy ngài cùng Lâm Phúc Thịnh đi Nghênh Xuân lâu ăn cơm, có chuyện gì sao?”

Xung quanh vốn âm u, trước mặt lại có mấy tên hung dữ chặn đường, Giang Hoàng có chút sợ, nhẹ nhàng nắm tay áo Giang Túng, Giang Túng xoay tay kéo Giang Hoàng ra sau lưng, khẽ nâng cằm, trả lời: “Thì ăn bữa cơm, Lâm Phúc Thịnh cầu ta mua nguyên thạch của hần, ta gom tiền mua giúp, ai ngờ bị lừa, bây giờ trong tay ta là một đồng đá phế liệu, lỗ vốn thê thảm.”

Đại hán cười lạnh một tiếng: “Ta nghe nói Nhị công tử Đức Vận Xương có ghé chỗ ngươi, muốn một đội xe ngựa, mang về một đồng hàng, Túng gia, ngài có lẽ kiếm được không ít.”

Giang Hoàng run sợ hỏi Giang Túng: “Bọn họ muốn cướp bạc? Còn có vương pháp hay không....Đây là tiền chúng ta kiếm được, chúng ta không quen không biết Lâm Phúc Thịnh, bọn họ dựa vào cái gì muốn lấy tiền của chúng ta để bù vào...”

Giang Túng khẽ hừ một tiếng: “Thành Vận tiền trang không quan tâm, chỉ cần có bạc để bù vào, trong mắt bọn họ làm gì có vương pháp.”

“Ta đếm đến ba thì chạy, nghe chưa.” Giang Túng căn răng nói: “Một, hai, ba!”

Giang Túng kéo theo Giang Hoàng chạy như bay, vòng qua vòng lại cả chục con hẻm ở Cẩn Châu, phía sau là năm sáu đại hán vạm vỡ cầm gậy đuổi theo.

Rẽ vào một con hẻm, ánh trăng vừa vặn bị mây đen che lại, toàn bộ Cẩn Châu cũng trở nên đen nhánh, giơ tay lên cũng không thấy được năm ngón.

Giang Túng kéo Giang Hoành trốn vào một con hẻm nhỏ, mờ tối, che miệng Giang Hoành, thấp giọng thở hổn hển: “Đừng lên tiếng...”

Trong miệng thấp giọng mắng: “Con mẹ nó, vừa kiếm được tiền thì tai ương lại giáng đến trên đầu, kiếm càng nhiều càng xui xẻo...”

Vừa thấy lợi nhuận là đầu óc liền mù mịt, không suy nghĩ đến việc này, hẳn phải làm ngược lại với kiếp trước.

Bỗng nhiên cảm thấy đầu vai căng thẳng.

Giang Túng giật mình, buông lỏng miệng Giang Hoành, không cẩn thận đụng vào ngực của người đang đứng phía sau.

Người nọ đốt một que diêm lên, dựa theo ánh lửa, một khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ tuổi hiện lên.

“Không sao chứ.” Nhạc Liên đỡ Giang Túng một cái.

Lòng bàn tay Giang Túng lạnh như băng, tay của Nhạc Liên ấm hơn một chút, nắm vào rất thoải mái, Giang Túng khẽ lén nheo lòng bàn tay Nhạc Liên một cái.

Nhạc Liên cau mày rút về.

Lúc này mấy tên đại hán thấy bên này có ánh lửa, rồi rít vọt tới.

Nhạc Liên đẩy Giang Túng cùng Giang Hoành ra khỏi con hẻm nhỏ: “Các người về đi, chỗ này để ta đối phó cho.”

Giang Hoành cau mày: “Người đừng cậy mạnh, đi mau, bọn họ không phải thứ hiền lành gì đâu.”

Giang Túng trầm mặc nhìn hẳn, ánh mắt phức tạp, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhạc Liên cũng ngăn người.

Người trong nhà chưa bao giờ nói những lời quan tâm như vậy với hẳn, lúc hẳn gặp nguy hiểm chắc chắn bọn họ sẽ không do dự vứt bỏ hẳn.

Nhìn thấy Giang Túng nắm tay Giang Hoành chạy trốn, không muốn bỏ đệ đệ để một mình thoát thân.

“Mau đi đi.” Nhạc Liên đẩy bọn họ đi, chậm rãi xoay người đối diện với mấy tên đại hán đang chạy tới.

Mây đen tan dần, ánh trăng một lần nữa chiếu sáng hẻm nhỏ.

Nhạc Liên rút ra một thanh đao hoa văn đỏ rực, ánh mắt lạnh lùng, dáng người cao ngất, cả người tỏa ra một hơi thở điên cuồng.

8. Chương 8: Thăm Bệnh

Cơn mưa phùn ban đêm làm trôi đi những vết máu nơi đầu hẻm, Nhạc Liên kéo năm, sáu thi thể vứt ở nơi đồng không mông quạnh.

Nơi cổ chân có một vết chém dài khoảng một tấc, đi bộ khắp khếnh, trên người cũng bị chém trúng vài chỗ, nhưng may mắn không quá sâu.

Nửa đêm trời lạnh, lại mắc mưa, cả người Nhạc Liên hơi oải, trán nóng hổi, miệng khô lưỡi đắng.

Nhạc Liên một mình đi về căn nhà sơ sài, vừa về đến liền ngã trên giường nhỏ, không còn sức để cởi quần áo, đem cả người ướt nhẹp quần trong chăn mỏng, làn da nóng lên nhưng bên trong cơ thể lại lạnh đến phát run.

“Mình đang làm gì vậy.” Nhạc Liên tự lừa gạt chính mình, cuộn tròn cơ thể rúc trong chăn, lau đi nước trên mặt.

Kể từ buổi tối Giang Túng kêu hắn ở lại Căn Châu, Nhạc Liên luôn nghĩ đến Giang Túng.

Giang Túng hành vi phóng túng, quyền thế mạnh, là viên ngọc dưới ánh đèn, là sao trên trời, hào quang cao ngất. Nhạc Liên chỉ là một tên nhóc bị bỏ rơi, sống ở con hẻm nhỏ trong căn nhà chật hẹp, thô sơ.

Từ xa truyền đến một tiếng sấm rền, cả người Nhạc Liên run rẩy, cơ thể ngày càng cuộn tròn lại, hơi phát run, co rúc ở trong chăn, che lỗ tai lại, tiếng sấm truyền đến khiến cho lỗ tai Nhạc Liên cũng phát đau.

Nhạc Liên cầm lưỡi đao còn vương chút máu đỏ ở mép giường, muốn đứng lên nấu chút nước uống, vừa lạnh lại không thể động đây, không thể làm gì khác, đành mò tới chậu nước gần đó, uống một chút nước lạnh.

Nhạc Liên khó chịu nằm xuống bên cạnh chậu nước, chậm rãi nhắm mắt lại: “Mình rất cuộc, đang bị gì vậy...”

Cả đêm Giang Túng lăn lộn khó ngủ, thật may là Hậu Thế ngủ lại ở chỗ bạn cũ, không đi về cùng với hân, Nhị công tử Đức Vận Xương mà bị bắt cóc tổng tiền thì thật đúng là phiền toái.

“Tiểu hồ ly Nhạc Liên kia, kiếp trước nếu không phải hân đề phòng, thì chắc đã bị Nhạc Liên giết chết.” Giang Túng cau mày, sờ cằm, nhỏ giọng thăm thì, “Mới có mấy tuổi đầu mà bày đặt anh hùng cứu mỹ nhân, không biết có ý đồ gì không.”

“Kiếp này không thể giống kiếp trước, tại sao Nhạc Liên lại cứu hân chứ, muốn lấy lòng sao?” Giang Túng xoa má, trong lòng có hơi căng thẳng, thăm nghĩ, may mà lần này có Nhạc Liên, nếu không thì chắc chắn không qua nổi kiếp nạn này.

“Chẳng lẽ lão tử chỉ có thể trông cậy vào cái tên đệ đệ phế vật Giang Hoành kiếm tiền nuôi gia đình sao?” Giang Túng ôm đầu trầm tư suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra được cách.

Để cho Giang Hoành làm chủ quỹ, toàn bộ ngân phiếu đưa Giang Hoành, dạy cho hân làm ăn. Mà mình thì phải cố gắng phá cửa, nếu kiếm tiền sẽ bị tai ương thì phá cửa nhất định sẽ mang đến may mắn.

Nghĩ tới đây, Giang Túng chợt mừng rỡ, dễ nhất là phá cửa, ngày mai sẽ bắt đầu ăn chơi.

Giang Túng lại suy nghĩ đến chuyện khác, mình đã làm ăn hết sức cẩn thận khiêm tốn, tại sao mấy tên thổ phỉ đó có thể biết được.

Hân thức cả đêm suy nghĩ, dùng sức mơ hồ nhớ lại, hình như sau khi Nhị công tử Đức Vận Xương bước vào cửa thì nhị thức tới, còn hỏi một gã sai vặt vài câu.

“A...nhị thức.” Giang Túng thăm nghĩ, nhị thức đúng là một chút cũng không thay đổi, đời trước vắt hết óc thức giục tam thức phân chia tiền mình khổ sở kiếm được, thấy Giang Túng kiếm được tiền đặt mua ruộng đất, sản nghiệp, liền ồn ào đòi ra ở riêng, muốn chia tài sản.

Giang Túng vì nghĩ đến mặt mũi của gia tộc nên không đồng ý, nhị thức cùng tam thức liền ăn vạ, bám hân hút máu dai như đĩa, Giang Túng bèn coi như mắt không thấy, lòng không phiền.

Nhị thức tính kế, lấy tiền từ Tiền trang của gia tộc mua chức quan cho nhị tử, sau đó sự việc bại lộ, nhị tử bị bắt, Giang Túng phải nghĩ trăm phương nghìn kế lấy lòng để dùng bạc chuộc người ra, vừa dùng tiền lôi tên em họ phế vật từ đại lao ra, con gái tam thức đến tuổi phải gả, đưa con gái đó khóc nháo, nhất quyết phải gả cho con cháu của quan phủ, không cam lòng làm tiểu thiếp, tam thức lấy một số tiền lớn của Giang Túng mua một xưởng sản xuất trang sức cho con gái, lúc đó mới nguyện gả cho lang quân không môn đăng hộ đối kia.

Nhớ đến chuyện của kiếp trước Giang Túng lại nhức đầu.

Mặt mũi gia tộc thì có ích gì, tốt nhất là nên tránh xa bọn họ ra, kéo lại bị đám thúc thúc xằng bậy đó hút máu, bản thân còn đang phải gánh tai ương không biết bao giờ ập đến, làm gì có thời gian hầu bọn họ.

Tiếng mưa rơi bên ngoài ngày càng lớn, tiếng sấm ầm ầm cũng khiến Giang Túng phiền lòng.

Suy nghĩ một chút, hình như mấy ngày trước hắn có thấy Nhạc Liên bước ra từ cái hẻm nghèo nàn đó.

“Dù gì cũng là một Nhạc gia Tiểu thiếu gia, cho dù có chuyển ra ngoài, cũng không nên ở nơi tồi tàn đó mới phải.” Giang Túng trở mình muốn ngủ, nhưng trong đầu luôn nghĩ đến lúc Nhạc Liên cầm đao liều mạng với đám đại hán kia.

Lúc về đến nhà, Giang Túng liền gọi người, kêu một đám gia đình cầm gậy gộc chạy tới, lại không thấy ai ở đó, tìm khắp con hẻm nhỏ không thấy bóng dáng Nhạc Liên hay một tên thổ phỉ, mới đi về nhà.

Giang Túng có chút không yên tâm.

Không biết có bị thương không?

“Kiếp trước cũng lợi hại như vậy, người có thể cầm đao nhào vào một đám thổ phỉ không dễ kiếm đâu...” Giang Túng gãi đầu một cái, kiếp trước cũng có hợp tác với Nhạc Liên mấy lần, vận chuyển hàng hóa cũng gặp cướp, tiểu tử này liền rút đao, bộ dạng điên cuồng, ngay cả thổ phỉ còn sợ.

Kiếp trước lúc thấy Nhạc Liên rút đao thì Nhạc Liên cũng đã hai mươi mấy tuổi, bây giờ chẳng qua cũng chỉ là một tên nhóc, một mình chống chọi với năm sáu tên nam nhân trưởng thành, chắc cũng tả tơi lắm.

Giang Túng không thích mang nợ ân tình, suy nghĩ một chút, chắc sáng mai quan phủ sẽ đi điều tra, thừa dịp trời còn chưa sáng, mang theo chút thuốc cùng điểm tâm, lặng lẽ che dù đi đến con hẻm chật hẹp.

Không có nhiều gia đình sống trong hẻm, cuối hẻm có một căn nhà nhỏ bằng gạch, cửa khép hờ, Giang Túng thò đầu vào nhìn, xung quanh còn một vài vết máu nhỏ chưa bị mưa rửa trôi.

“Nhạc Liên?” Giang Túng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trong phòng không có một chút ánh sáng, nương theo ánh sáng nhạt bên ngoài có thể nhìn thấy căn phòng đơn sơ, trong góc có một cái giường ván gỗ, hình như đã từng có người nằm, trên chăn bị quệt dính vài vết máu.

“Con mẹ nó, cái nơi quỷ quái gì thế này.” Giang Túng bị cái phòng nhỏ quỷ dị làm cho nổi hết cả da gà.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng động phía sau, Giang Túng chợt xoay người, nhìn thấy Nhạc Liên đang nằm bên cạnh chậu nước, lông mi rũ thấp, ngủ.

Giang Túng ngồi chồm hổ xuống, đẩy hẳn hai cái, “Đứng lên, ngủ trên giường.”

Nhạc Liên ngủ rất say, Giang Túng sờ thấy cả người hẳn rất nóng, gò má cũng nóng hổi.

“Tiểu tử thúì, bất luận mấy tuổi cũng không để cho ta yên.” Giang Túng để hộp đựng thức ăn qua một bên, cúi người ôm hẳn đứng lên.

Thiếu niên mười tám tuổi đang chết dần chết mòn, Giang Túng hạ eo đặt Nhạc Liên lên giường.

“Thôi được, đời trước ta dùng mọi thủ đoạn hại ngươi, coi như đời này bị báo ứng vậy, còn phải hầu hạ ngươi, đành vậy.” Giang Túng buông lỏng tay, Nhạc Liên lại ôm chặt cổ hẳn, mãi không buông, cả người Giang Túng đều gập xuống.

Nhạc Liên mơ mơ màng màng ôm chặt cổ Giang Túng, quần áo trên người ướt nhẹp.

Giang Túng không thể làm gì khác đành cởi quần áo của hẳn ra.

Vết thương trên người bị đụng trúng, vô cùng đau đớn, Nhạc Liên cau mày, ôm Giang Túng nhẹ nhàng nhích về sau, Giang Túng đẩy tay Nhạc Liên ra, lột hết lớp quần áo ngoài ướt đẫm trên người Nhạc Liên.

Nhạc Liên mơ hồ kêu khát.

Giang Túng tìm nửa ngày cũng không thấy nước uống, bèn nấu một nồi nước, thổi cho nguội rồi đút cho Nhạc Liên, Giang gia Đại thiếu gia địa vị cao quý ta chưa bao giờ hầu hạ người khác đâu đấy.

Nhạc Liên ngoan ngoãn uống nước, lòng bàn tay nóng bỏng nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay Giang Túng.

“Ng Sloan thật...” Giang Túng sờ mái tóc còn ướt của Nhạc Liên, so với lúc trước thật là khiến người ta yêu thích.

Uống nước xong, Nhạc Liên không có động tĩnh gì nữa, an tĩnh nằm co ro.

Giang Túng ngồi bên cạnh Nhạc Liên, tâm tình phức tạp.

Hẳn cư nhiên lại ngồi ở căn nhà của đối thủ kiếp trước, nhìn hẳn ngủ.

Hẳn chưa từng nghiêm túc nhìn kỹ Nhạc Liên lúc bé, tiểu tử này tướng mạo tuấn mỹ, sống mũi cao, đường nét cũng đẹp, không mang bộ dạng lạnh lùng vô tình của kiếp trước, thật không giống tí nào, hận ý của Giang Túng với Nhạc Liên kiếp trước khó mà gán cho tiểu Nhạc Liên bây giờ.

Mưa mãi đến sáng còn chưa dứt, ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi tí tách, Nhạc Liên dần dần thanh tỉnh, miễn cưỡng mở mắt, nhìn thấy bên mép giường có một bóng người.

Nhạc Liên chợt lui người về sau, làm động đến vết thương, tê tái, hít một hơi lạnh, ngẩng ngẩn nhìn Giang Túng: “Túng gia?”

Thấy Nhạc Liên không chết, Giang Túng yên tâm: “Người sợ cái gì, sợ cường gian sao?”

Nhạc Liên nhìn thấy hộp đựng thức ăn trên đất, mí mắt rũ xuống, lạnh nhạt nói: “Người đến xem ta, hay chỉ đến để đưa đồ.”

Giang Túng thấy hắn không được tự nhiên, lại cảm thấy thú vị: “Ta tới xem tiểu tử đã cứu ta một mạng, người khiến ta hơi đau lòng đấy.”

Cổ chân Nhạc Liên có một vết đao hơi sâu, hình như tổn thương tới gân, sẽ khó mà đi bộ được.

“Thật có lỗi, nơi này của ta hơi đơn sơ, không có chỗ cho Túng gia ngồi.” Nhạc Liên từ từ di chuyển, ngồi xuống, không muốn thất lễ trước mặt Giang Túng.

“Đừng động, kéo lại tàn phế.” Dù sao người ta cũng vì mình mà bị thương, Giang Túng lấy thuốc bột cầm máu, trị thương từ trong hộp đựng thức ăn, nhẹ nhàng nâng cổ chân Nhạc Liên lên.

Đầu ngón tay dịu dàng chạm vào da, Nhạc Liên bất chợt ngây dại, khẽ há miệng, nhìn Giang Túng bôi thuốc cho vết thương trên cổ chân.

“Người cũng không phải là một cô nương, còn sợ ta nhìn thấy gót chân sau này không gả được sao?” Giang Túng cảm thấy nét mặt của tiểu tử này rất buồn cười, thuận miệng trêu chọc hắn, “Yên tâm, sau này nếu không ai thèm lấy, gia lấy người.”

“...Ta không có.” Nhạc Liên im lặng, Giang Túng ngẩng đầu đúng lúc chạm mắt với Nhạc Liên, Nhạc Liên liền quay đầu qua hướng khác, không dám nhìn.

Giang Túng quần một tầng vải mỏng cho Nhạc Liên, tỉ mỉ cột nút lại, ngẩng đầu hỏi: “Còn chỗ nào bị thương nữa không?”

Nhạc Liên do dự một hồi, chỉ chỗ xương sườn.

Hắn cởi áo, thân hình thiếu niên đẹp mắt lộ ra, bắp thịt vẫn chưa thành thực, đường viền đẹp đẽ mơ hồ hiện ra, xương quai xanh cao ngất hơi ửng đỏ.

Trên người có không ít vết sẹo, chắc hẳn sống ở đại viện Nhạc gia rất khó khăn, nếu không cũng sẽ không dọn đến cái nơi rách nát này.

Vết thương ở xương sườn hơi sâu, Nhạc Liên nằm nghiêng trên giường nhỏ, an tĩnh chờ Giang Túng bôi thuốc cho mình.

Giang Túng cố ý làm chuyện xấu, tiến sát lại, cơ hồ muốn ôm Nhạc Liên, nhẹ nhàng rải thuốc bột lên vết thương.

Nhạc Liên không thể làm gì khác ngoài việc chịu đựng, thỉnh thoảng sẽ phát ra âm thanh, Giang Túng giương mắt nhìn: “Sao vậy, sao lại nghiêng răng.”

Nhạc Liên nhàn nhạt trả lời: “...Đau.”

9. Chương 9: Chữa Bệnh

“Thật là.” Giang Túng cười, khẽ quát hắt đôi câu, nhẹ nhàng vuốt ve tóc Nhạc Liên, ngón tay đang bôi thuốc cũng nhẹ nhàng một chút, “Ngoan ngoãn chịu đựng.”

Nhạc Liên ngẩn người, lặng lẽ di chuyển, không được tự nhiên dúi đầu vào trong ngực Giang Túng.

“...Y như một con cún nhỏ...” Giang Túng thấy đáng vẻ không được tự nhiên của Nhạc Liên, ma xui quỷ khiến giơ tay vuốt đầu Nhạc Liên một cái, thoa thuốc lên vết thương, dùng vải quấn lại.

Nhạc Liên có hơi khó chịu, nhấc đầu ra khỏi ngực Giang Túng, giọng hơi khàn, hỏi hắt: “Túng gia đến thăm ta, ngươi không ghét ta sao?”

Giang Túng nhất thời không trả lời được.

Nói thật thì ân oán giữa bọn họ không thể dùng từ “ghét” để hình dung, kiếp trước chỉ lo tính kế nên làm thế nào để hại chết đối phương, để cả đời cũng không thể vực dậy được.

Nhưng quả thật đứa trẻ này không có làm việc gì ảnh hưởng hay xâm phạm đến lợi ích của Giang Túng.

“Không ghét.” Giang Túng không thể làm gì khác, bèn trả lời, cảm giác có chút vi diệu, “Gọi Túng ca.”

Từ trước đến nay, Nhạc Liên luôn đúng mực lễ phép gọi Túng gia, bây giờ lúc nào cũng nghe hai chữ Túng gia khiến hẳn có chút khó chịu.

Nhạc Liên ngáy ngẩn một hồi, do dự kêu một tiếng, “Túng ca.”

“Đứa trẻ ngoan.” Giang Túng tỏ vẻ trưởng bối sờ gò má Nhạc Liên một cái.

Nhạc Liên buông lỏng hơi thở, cũng bớt đi vài phần hồi hộp, nhẹ giọng nói: “Bên ngoài mưa lớn, sợ rằng sẽ làm ướt quần áo của Túng ca, hay đợi mưa tạnh rồi hăng đi.”

Nói chuyện rất hợp lẽ nghi, lại có chừng mực.

“Được.” Về trễ một tí cũng không sao, Giang Túng nương theo ánh sáng hắt vào từ cửa sổ, quan sát căn phòng nhỏ cũ nát, mặc dù xộc xệch, nhưng bố trí sắp xếp cũng gọn gàng, quần áo giặt sạch sẽ đặt ở tủ đầu giường, trong góc có một cái hộp, lau chùi sạch sẽ, không vương một chút bụi.

Giang Túng thừa dịp Nhạc Liên không chú ý, lặng lẽ kéo cái hộp ra, muốn nhìn xem bên trong có bảo bối gì, không nghĩ tới bên trong lại có một cái dù bằng giấy, ổ vàng cũ kỹ đến mức không thể dùng được nữa.

“Chỉ là một đồng rách rưới mà lại giữ kỹ như vậy.” Giang Túng nhìn một cái, chê bai rồi để lại chỗ cũ, “Thật là mất mặt.”

Nhạc Liên nhìn cái dù ở góc, lại nhìn Giang Túng, rũ mắt xuống, nói: “Người khác tặng, dù sao cũng không nên vứt.”

Giang Túng hồi tưởng lại kiếp trước, có một lần vào phòng ngủ của Nhạc Liên, trong góc cũng có một cái hộp, thì là trong đó chứa cái dù này.

“Được rồi, kệ người vậy.” Giang Túng khom người lấy một số điểm tâm từ trong hộp đựng thức ăn, cầm một khối đưa tới mép miệng Nhạc Liên, “Tay người còn dính máu, tay ta sạch sẽ, để ta giúp người ăn.”

Nhạc Liên có chút muốn từ chối lòng tốt của Giang Túng, khó chịu mím môi lui về phía sau: “Không, không cần như vậy....tự ta..”

“Hử?” Giang Túng nâng chân lên ngồi xuống giường nhỏ, cúi người xích lại gần Nhạc Liên, để điểm tâm bên mép miệng, mắt phượng híp lại, “Bảo bối, người sợ cái gì chứ?”

Quá thú vị.

Nhạc Liên lúc bé quả thật khiến người ta dễ chịu, nhìn bộ dạng đáng thương lại tỏ vẻ áy náy khi từ chối, khiến người ta yêu thích không thôi.

Nhạc Liên lại tiếp tục lui về phía sau, Giang Túng liền bò trên giường tiến lại gần, đến khi Nhạc Liên không

thể lui được nữa, Giang Túng nhẹ nhàng quay đầu, hôn gò má Nhạc Liên một cái, nhẹ giọng khiêu khích: “Thật ra thì ta đoạn tụ, tiểu quan, người làm anh hùng cứu mỹ nhân, ta lấy thân báo đáp, thế nào?”

Khuôn mặt Nhạc Liên lập tức ửng đỏ, tròn to hai mắt kinh ngạc nhìn chăm chăm Giang Túng.

Trong lòng Giang Túng đang cười đến mức lặn lội nhưng không biểu hiện ra bên ngoài, bắt lấy cổ tay Nhạc Liên, đem tay Nhạc Liên đề lên trước ngực mình, nghiêm túc nói: “Đây, cho người sờ một cái.”

“....Không biết liêm sỉ.” Nhạc Liên nhú mi đẩy Giang Túng ra, chịu đựng đau đớn trên người đẩy Giang Túng xuống giường, chui vào trong chăn, cả đầu cũng bị trùm kín, âm thanh tức giận nói: “Người đi ra ngoài đi.”

“Vừa nãy muốn ta ở lại, bây giờ lại đuổi ta đi, cái đạo lý gì đây hả.” Giang Túng ngồi ở mép giường, nín cười, cách một lớp chăn vỏ nhẹ, “Vậy ta để thuốc và điểm tâm ở đây, khi nào khá hơn thì ngồi dậy ăn một chút.”

“Mưa nhỏ, ta đi trước.” Nói xong Giang Túng liền cười đắc ý, bước đi.

Lúc trở về đại viện Giang gia, trong lòng có chút nhớ lại, da thật mềm, trơn, giống như trứng gà luộc, trắng mịn, có chút ngiên.

Đi ngang qua thư phòng của Giang Hoàng, hình như Hậu Thế cũng ở bên trong.

“Hậu Thế ca...Đừng như vậy...Buông tay...” Âm thanh yếu ớt của Giang Hoàng từ bên trong truyền ra ngoài.

“????” Giang Túng vén tay áo lên, một cước đá văng cửa thư phòng, “Tên Hậu Thế chó nhà người, nó mới mười tám tuổi.”

“Trả lại cho đệ...” Giang Hoàng đỏ mắt, nhón chân cướp quyển sách “Lối buôn bán” trong tay Hậu Thế, sách bị tạt nước trà, hơn nửa quyển bị ướt đẫm.

“Ta xin lỗi, ta lau khô cho đệ là được, lùn vậy sao, với không tới hả.” Hậu Thế ngồi trên bàn, quay đầu nhìn Giang Túng đang đứng ở cửa, “Này, sao ta lại biến thành chó rồi?”

Khóe miệng Giang Túng khê giết: “Không có gì, ta còn nghĩ là báo ứng tới.”

Hậu Thế ném sách cho Giang Hoàng, cầm một tờ giấy đưa cho Giang Túng: “Ta ăn cơm chung với mấy tên lái xe ngựa, nghe được vài tin tức từ kinh thành, lúc trước hoàng thượng hành quân đến Cần Châu có mua một số trà lan hoa mật, những thứ này do Lâm gia làm cung cấp cho triều đình, bây giờ Lâm lão bản ôm bạc chạy trốn, ai làm chuyện này đây.”

Mắt Giang Hoành sáng lên: “Chúng ta làm được không?”

Hậu Thế nhìn hẩn cười giễu cợt, lại nhìn về phía Giang Túng.

Giang Túng nhú mày lại, sờ cằm một cái: “Ai cũng có thể làm, chúng ta không làm.”

Cung cấp mật ong cho trong cung, lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đến cái mạng còn không giữ nổi, nói gì đến kiếm tiền.

Kiếp trước Lâm gia sụp đổ, đa phần là do triều đình, lúc đó Thái tử đặt mua một nhóm đá, nhưng lại xảy ra sai sót, lập tức bị tịch thu tài sản, lưu đầy.

Chưa kể, đời trước Lâm gia nuôi ong trên một đồi núi nhỏ, cung cấp trà hoa lan mật, bận đến mức ăn uống cũng ở trong núi, nhưng vì thế mà sinh ra không ít ong độc hoang dã, Lâm nhị thiếu gia vào trong núi trông coi giùm, không cẩn thận đụng trúng tổ ong độc, cả người thương tích, bị bệnh mấy ngày, sau đó cũng chết.

Một khi đã cùng hoàng thất làm ăn, phải vụn vụn phần cẩn thận.

Giang Túng tự có cách kiếm tiền, tuy hiện tại tài lực của Giang gia không nhiều, nhưng cũng sẽ không đi theo con đường làm ăn đổi chác với triều đình.

“Lâm gia sụp đổ, nếu không ai nhận, coi như cả Cẩn Châu còn mỗi Giang gia các người cùng Nhạc gia là sáng giá, chỉ sợ tránh không thoát.” Hậu Thế cũng biết làm ăn với triều đình không dễ, suy nghĩ một chút nói: “Như vậy đi, ta sẽ che giấu chuyện mua ngọc thạch từ người, người cứ tỏ ra mặc kệ, để Nhạc gia tự ứng cử mình làm chuyện này.”

“Ừ.” Giang Túng cũng đang có ý đó, “Người ở đây chơi mấy ngày, đừng để cho người ngoài biết người đến tìm ta để nói chuyện làm ăn.”

Mới ba ngày mà Hậu Thế phải nhìn Giang Túng bằng cặp mắt khác xưa, nào Giang Túng lúc trước cứ như là chỉ để ngâm nước, sao bây giờ lại trở nên tốt vậy.

Hẩn xuất thân thương gia, vui nhất là có thể kết giao với người thông minh, nếu sau này Giang Túng có chỗ đứng ở thương hội kinh thành, hai nhà nâng đỡ lẫn nhau, làm ăn sẽ ngày càng trở nên tốt hơn.

Nhị công tử ở Cẩn Châu chơi mấy ngày, sau đó từ giả huynh đệ Giang gia, trở lại kinh thành.

Giang Túng bắt đầu tính toán quét dọn hiệu buôn, chuẩn bị khai trương. Hẩn đem Giang Hoành đến hiệu buôn làm chương quỹ, nhưng vẫn phải vùi đầu vào học, chỉ thay Giang Túng quản lý tiền bạc, Giang Túng thì ra ngoài ăn chơi đàn điểm, thổi phồng khắp nơi, nói khoác rằng mình kiếm được ba chục ngàn lượng

bạc.

Nhị thúc biết được, thăm nghĩ ba chục ngàn lượng cũng đáng giá để làm to chuyện, thuê một bọn trộm cướp đến thăm tính kế để chinh Giang Túng, nhưng có lẽ cũng sẽ uống công vô ích.

Giang Túng lại làm theo lời quỷ quân, muốn có được may mắn, phải phá cửa.

Mấy ngày không đi Phong Diệp cư chiều cổ Minh Lật công tử thì lại đến Nghênh Xuân lầu ăn uống, cá cược, đưa ngân phiếu một trăm lượng nói không cần thối lại, chấp tay đi bộ đến Ngân Thọ lầu, nhìn xem đồ trang sức thủ công.

Trên đường gặp tiểu thư Viên phủ, Viên tiểu thư rút cây trâm, vội vã nhặt lấy, không cẩn thận đụng phải ngực Giang Túng, đổ mặt lấy lại cây trâm trong tay Giang Túng, ôn nhu nói tiếng cảm ơn: “Đa tạ Giang thiếu gia, cây trâm này là do huynh trưởng tặng, rất quan trọng, rút bể thì thật đáng tiếc, nếu thiếu gia không bận, mời đến phủ của ta uống tách trà.”

Viên tiểu thư là đệ nhất tài nữ mỹ nhân của Cẩm Châu, toàn bộ nam nhân ở Cẩm Châu đều mơ mộng đến nàng, có thể ngửi mùi thơm nơi đầu ngón tay của nàng cũng là diễm phúc.

Giang Túng hừ một tiếng, khê cười, ném đi một trăm lượng bạc, là số đào hoa lại tới.

Bất quá hắn không thích những tiểu thư nhà giàu, đời trước nhị thúc cùng tam thúc sắp xếp cho hắn không ít hôn sự, hằng năm ép cưới, Giang Túng cũng chỉ ứng phó cho qua chuyện, chưa từng để ở trong lòng.

Thật ra hắn thích chơi đùa cùng với nam hài hơn.

Khéo léo từ chối lời mời của Viên tiểu thư, bước vào Ngân Thọ lầu, Tôn chủồng quý thấy hắn liền xoa tay bước tới lên tiếng chào hỏi: “Túng gia, mua đồ trang sức sao? Ngài tới thật đúng lúc, hôm nay vừa mới nhập hàng, có không ít kiểu dáng đẹp, ngay cả Hầu gia tiểu Tùy cũng mua mấy bộ trang sức, định đưa về kinh thành tặng các vị tiểu thư.”

Giang Túng nhìn thấy một cái vòng tay ngọc bích màu nước trong vắt, nằm trong hộp lụa nhỏ, ánh nền chiếu xuống, vô cùng đẹp.

“Cầm cái vòng tay kia đến cho ta nhìn một chút.” Giang Túng nhận lấy vòng tay Tôn chủồng quý đưa tới, hỏi giá, hai ngàn lượng.

Giang Túng xoay cái vòng ra chỗ sáng nhìn một chút, ngọc nước được chia thành hai loại là nước trong vắt và nước trong xanh, chiếc vòng này có màu xanh, từ xa trông rất đẹp, cẩn thận nhìn gần, luôn cảm thấy màu sắc không chính xác, vòng đeo cũng mờ.

Hình như là hàng nhái.

Hắn quản lý hiệu buôn nhiều năm như vậy, liếc một lúc là có thể phân biệt được các loại hàng, buột miệng giễu cợt, nói: “Cái này mà giá hai ngàn lượng bạc?”

Tôn chương quỹ tưởng hắn muốn trả giá, vội vàng thở dài một tiếng: “Túng gia, nhỏ giọng một chút, vòng tay có mấy chỗ nứt nhỏ, cho nên mới dùng sợi vàng mảnh quấn quanh, ngài đừng đánh tiếng cho bên ngoài, ta giảm giá một chút cho ngài, bớt một nửa, còn một ngàn lượng, được không?”

Nhân lực của Tôn chương quỹ thật chẳng ra sao, có chí làm ăn, tự tay gầy dựng, nhưng hiểu biết đối với đá quý quá kém.

“Giảm một nửa?” Giang Túng nhíu mày, nếu muốn may mắn thì phải phá càng nhiều tiền, nhưng bây giờ lại được giảm tận một nửa.

Tôn chương quỹ nhíu mày một cái: “Giảm thêm cho ngài một trăm lượng, còn chín trăm lượng.”

Giang Túng ngăn người: “Còn giảm thêm một trăm?”

Tôn chương quỹ cực kỳ khó xử: “Giá bán cho ngài đã là giá vốn.”

“Gì, giảm giá cái gì, người làm nhục ta sao, hai ngàn lượng, bọc lại cho ta.” Giang Túng sợ hãi tiếp tục giảm giá, sảng khoái lấy ra ngân phiếu hai ngàn lượng, “Lấy túi đẹp một chút, lát ta đem tặng.”

“Dạ được! Túng gia ngài thật là có phong độ.” Tôn chương quỹ đã sớm nghe qua danh tiếng ăn chơi của thiếu gia này, lập tức cao hứng, lại có người tình nguyện tiêu tiền như rác, vội vã đem vòng tay không bán được bỏ vào một cái hộp nhỏ, gói kỹ, tự mình hầu hạ đưa cho Giang Túng, tiễn hắn ra đến tận cửa Ngân Thọ lầu.

Giang Túng cũng không nhìn đến, nhét cái hộp vào trong ngực, đi ngang qua ngõ hẻm, hướng đến Phong Diệp cư tiếp tục lãng phí.

Nhạc Liên vừa vịn ra ngoài mua chút cháo, nhìn thấy Giang Túng bước vào Phong Diệp cư.

Tú bà vội vàng chào đón: “Minh Lật công tử của chúng ta chờ thiếu gia trong nhà gian.”

Kiếp trước, Phong Diệp cư thấy Giang Túng tới chỉ dám cẩn thận phục vụ, không dám đắc tội. Vị gia này nếu tâm tình tốt sẽ rất ôn nhu, ấm áp, không những có tiền mà còn rất thoải mái, lỡ mà tâm tình không tốt thì kẻ nào phục vụ hắn sẽ bị hành hạ đến thấy cả máu, không thể không đưa đi y quán, chuyện thường như ở huyện.

Bây giờ nghĩ lại, Giang Túng cảm thấy thật có lỗi với những nam hài cực khổ kiếm tiền trong này, lúc trước là do hắn quá xằng bậy.

Giang Túng đẩy cửa bước vào nhà gian của Minh Lật công tử, trong nhà gian treo một lớp rèm, chia phòng thành hai bên, Minh Lật công tử hình như đang thay áo thường ở rèm bên kia.

Vẫn là Minh Lật công tử hiểu tình thú, Giang Túng phối hợp ngồi ở bên ngoài màn che, nhẹ nhàng gõ bàn trà: “Minh Lật, đưa tay ra, bốn thiếu gia có quà tặng người.”

Minh Lật ở bên trong rèm nhẹ giọng cười, đưa cổ tay mảnh khảnh ra.

Giang Túng cầm vòng tay vừa mua, nhẹ nâng bàn tay nhỏ của mỹ nhân lên, đeo vòng tay vào, thuận thế hôn đầu ngón tay hắn một cái.

“Mỹ nhân, treo rèm là muốn thế nào đây?” Giang Túng nâng quai hàm nhìn mỹ nhân bên trong rèm, nhấp một hớp trà, bên cạnh bàn trà có một bộ giấy, bút và mực.

Minh Lật công tử không nói một lời nào, đưa ra một trang giấy, vài hàng chữ lả lướt tình ý xinh đẹp.

“A, nguyên lai là đưa thư tình.” Giang Túng cầm tờ giấy, viết mấy hàng chữ hạ lưu, cười đều đưa vào trong màn che.

Minh Lật công tử cầm tờ giấy, còn chưa kịp nhìn, bỗng nhiên bị bịt miệng.

Kinh hoảng nhìn người phía sau, Nhạc Liên đi vào từ cửa sổ, từ phía sau lưng túm chặt miệng Minh Lật công tử, không cho phép hắn lên tiếng, kề dao ngang cổ, lạnh lùng nói: “Người ngồi sang bên cạnh.”

Nam hài bị dọa đến mức mặt mày thất kinh, nước mắt lã chã rơi, nhỏ giọng đi tới góc tường ôm đầu gối ngồi xuống, không dám nói lời nào.

Nhạc Liên cầm cây dao trên mặt đất, ngồi xếp bằng phía sau rèm, một tay vịn cán dao, một tay nhặt tờ giấy Giang Túng đưa vào, nhìn lướt qua.

Trên khuôn mặt lãnh đạm lập tức nổi lên một tầng đỏ nhạt.

Có thư đưa ra, Giang Túng giờ lên, khẽ nhếch khóe miệng, lật xem.

Nét chữ trong thư bỗng nhiên trở nên góc cạnh, ác liệt, chất vấn:

“Người rốt cuộc có biết hổ thẹn không?”

10. Chương 10: Chơi Với Lửa

Giang Túng cầm thư, nhìn hồi lâu, vô cùng buồn bực, nhấc bút viết một hàng chữ, đưa giấy qua màn che.

Thừa dịp người bên trong đưa tay ra lấy thư, Giang Túng cúi người túm lấy cổ tay, kéo đến sát miệng, hôn một cái, sau đó vén rèm.

Nhạc Liên đang ngồi xếp bằng phía sau rèm, biểu tình lãnh đạm chợt trở nên kinh hoàng, rồi chuyển thành tức giận, cổ tay bị Giang Túng nắm, còn hôn một cái, dùng sức rút tay về, chà mạnh chỗ vừa bị hôn lên quần áo.

Minh Lật công tử bị kinh sợ, vội vã chạy ra khỏi nhà gian, bên trong phòng nhất thời yên tĩnh, còn lại Giang Túng và Nhạc Liên.

Giang Túng giương môi, từ trên cao nhìn xuống Nhạc Liên, đứng bên cạnh, đầu ngón tay khẽ cuốn một lọn tóc, nhẹ giọng trêu chọc: “Ta có biết hổ thẹn hay không, tiểu quan người rất rõ, không phải sao?”

Bút tích kia rất quen thuộc, kiếp trước lúc làm ăn cùng Nhạc Liên, bút tích cũng lão luyện ác liệt như vậy.

“Điểm tâm ăn ngon không?” Giang Túng nâng quai hàm hỏi, đầu ngón tay kẹp bức thư hồi nãy, dòng chữ trên giấy như ẩn như hiện trước mắt Nhạc Liên.

Nhạc Liên cau mày, chợt đứng dậy, túm lấy Giang Túng, cầm đao, kéo cổ tay Giang Túng bước đi, mãi đến khi đi vào một con hẻm nhỏ không người mới dừng lại.

Giang Túng còn chưa mở miệng, Nhạc Liên liền lạnh giọng chỉ trích: “Nơi đó rất bẩn.”

Nhạc Liên kiếp trước cũng không hiểu phong tình như vậy, vừa cố chấp lại vừa cứng nhắc, Giang Túng thờ ơ dựa vào vách tường, nghiêng đầu nói: “Tiểu tử, người còn muốn quản ta. Ta hỏi người, người nhảy vào cửa sổ kỹ viện, là để tìm ta sao?”

Nhạc Liên bỗng nhiên sửng sốt, chẳng qua là lúc đi đường tình cờ thấy Giang Túng, có chút thắc mắc nên đi theo, nhìn hắn cùng với tiểu quan thân mật thông qua cửa sổ, cả người liền cảm thấy khó chịu.

Giang Túng cúi đầu khẽ cười bên tai hắn: “Nam nhân trưởng thành như ta cần phải trút lửa, nếu không sẽ

không tốt cho cơ thể, nếu vậy, người làm với ta hai lần, ta liền không đi Phong Diệp cư, thế nào?”

Hắn bỗng nhớ đến kiếp trước, hắn cũng từng đè Nhạc Liên xuống giường làm một trận.

Bởi vì khuôn mặt nhỏ nhắn cứng ngắc kia khiến hắn động lòng, đáng vẻ chán ghét không cam chịu bất lực rên rỉ, hình ảnh kia quả thực rất kích tình.

Không ngoài dự đoán, vẻ mặt Nhạc Liên liền hiện lên vẻ chán ghét kinh ngạc, nhìn Giang Túng, môi run một lúc, không nói nên lời, xoay người rời đi.

Giang Túng cảm thấy thú vị, đi theo sau, chọc tức hắn: “Ta sẽ đối đãi với người thật tốt.”

Nhạc Liên không quay đầu lại, lạnh lùng nói ra một chữ: “Cút.”

Đối với những chuyện giường chiếu người bình thường rất khó mở miệng, không biết Giang Túng làm thế nào có thể nói mà không biết ngượng, không kiêng kỵ, những lời tùy tiện như vậy mà cũng dám nói thẳng, hắn không cần mặt mũi nữa sao?

Giang Túng hí mắt nhìn hắn đi xa, bóng lưng vừa thương xót vừa buồn cười.

Kiếp trước Nhạc Liên quá lạnh lùng, hung hãn, Giang Túng không dám mở miệng, nếu lúc trước Nhạc Liên cũng thanh khiết như vậy, ngoài miệng nói cút nhưng thực ra vẫn không nhịn được, Giang Túng nhất định sẽ thao hắn đến mức không xuống giường được.

Hai người đối lưng nhau bước đi, Nhạc Liên trở về căn nhà sơ sài của mình, Giang Túng không có chuyện gì làm, rảnh rỗi đi bộ đến hiệu buôn của mình nhìn một chút.

Mấy ngày nay Giang Túng để Giang Hoành tự mình sắp xếp, thấy hiệu buôn đang dần chỉnh tề, Giang Hoành nhón chân cầm một cái chổi lông gà phủi bụi cho mấy thứ đồ cổ, chân mày hơi xoắn lại, có vẻ không vui.

Giang Túng cảm thấy có chỗ không thích hợp cho lắm.

Hôm nay hắn phung phí rất nhiều bạc, chắc là phải gặp được chuyện tốt chứ.

“Thao!” Bỗng nhiên hắn lấy cái hộp gỗ nhỏ đựng vòng tay ra xem, trong lòng chợt lạnh.

Hay thật, viên hộp được khảm một hàng ngọc bích nhỏ trong xanh, vòng tay là hàng nhái, nhưng những hạt ngọc bích nhỏ này dịu dàng trong suốt, lại là hàng thật, Tôn chương quý lại không rành về ngọc.

Nhìn kỹ cái hộp nhỏ, mẹ nó, đây không phải là hoàng hoa lê mộc* sao.

**Hoàng hoa lê mộc: một loại vàng.*

Ít nhất cũng có giá năm ngàn lượng bạc.

“Xui xẻo, xui xẻo, xui xẻo rồi!” Giang Túng ném cái hộp ra ngoài, “Mau, mau ném đi.”

Không ngờ cái hộp vừa rời tay, Khâu chương quý vừa vắn đi ngang qua, thấy Giang Túng ném đồ tới chỗ, tưởng là cho mình, thuận tay chụp lấy, nhìn một chút, sắc mặt lập tức trở nên đông cứng, cẩn thận quan sát mấy lần, kêu một tiếng: “Túng gia! Thứ tốt này ở đâu ra vậy? Muốn bán sao? Bấy ngàn lượng, được không?”

Giang Túng đứng sững sờ tại chỗ.

Khâu chương quý sợ hãi đổi ý, vội vàng phân phó gã sai vặt bên người: “Mau, đi lấy ngân phiếu, vừa vắn bên cạnh có một Tiền trang.”

“Ngài cầm lấy!” Khâu chương quý nhét một đồng ngân phiếu vào tay Giang Túng, vui mừng rạo rức mang hộp gỗ đi.

Thấy Giang Túng đứng bên ngoài, Giang Hoành chợt thở phào nhẹ nhõm, đem một tấm giấy lụa ghi chép cho Giang Túng, vẻ mặt đưa đám nói: “Đều do nhị thúc mắt chốt đuôi mù tham lam, việc làm mật ong tiến cung rơi vào nhà chúng ta rồi, nhị thúc kêu đưa huynh xử lý, thúc khi dễ chúng ta không còn cha, nghĩ chúng ta sẽ không làm được.”

Giang Túng mỗi một ngời xuống đất, xui xẻo rơi trúng đầu rồi.

Muốn nuôi ong phải cần phải có ít nhất một trăm ngàn lượng bạc, mỗi năm thu hoạch được khoảng mười ngàn cân, hoàng cung nhiều nhất cũng chỉ mua năm ngàn cân, cứ coi như buôn bán cho triều đình thì nhiều tiền hơn, nhưng năm ngàn cân còn lại biết mang đi đâu bán cho hết.

Giang Hoành thấy ngân phiếu trong tay Giang Túng, cao hứng nói: “Bạc ở đâu ra vậy?”

Giang Túng thảm thương bứt tóc nói: “Đại ca của người mang mạng đi cầm.”

Giang Hoành cười khan: “A, huynh bán nghề sao?”

Giang Túng: “Cút ngay.”

Lợi được cái hộp gỗ bảo bối, lại phải tiến cung mật ong cho triều đình, vừa bán cái hộp cho Khâu chương quỹ kiếm năm ngàn lượng bạc, vậy là còn một cái tai ương chưa giáng xuống đầu nữa.

“Thật đúng là nghiệp chương.” Giang Túng ném ngân phiếu cho Giang Hoành, vội vàng chui vào hiệu buôn lánh nạn, chỉ sợ gặp tai bay vạ gió bất ngờ.

Cả đời này hắn chẳng muốn so đo với ai, nhị thúc tính kế hắn cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua, đây là nhị thúc quyết tâm muốn hại hắn, hôm trước cấu kết với đám giặc báo tin, bây giờ là tự mình tiến cử việc làm ăn trong cung cho Giang Túng, trong lòng lại càng thêm buồn phiền, mức độ tha thứ cho nhị thúc ngày càng thấp.

Lúc này có một thị vệ ăn mặc chỉnh tề tay cầm cây sáo trúc bước vào hiệu buôn.

Giang Hoành khách khí, nghiêng đón: “Đại ca, chúng ta còn chưa khai trương.”

Giang Túng cầm đầu ngồi uống trà trên ghế, ngẩng đầu, tình cờ thấy cây sáo trúc trong tay thị vệ kia, nhìn như một thứ đồ xù xì, ném ra đường chắc cũng chẳng ai muốn nhặt, đồ vật rẻ tiền vậy mà còn mang đến hiệu buôn.

Ánh mắt Giang Túng bỗng nhiên sáng lên, gọi thị vệ kia lại: “Tiểu ca dừng bước, ta thấy cây sáo trúc kia linh khí bức người, quả thật là tuyệt phẩm, năm ngàn lượng có được không, một tay đưa tiền một tay nhận đồ! Giang Hoành, mang bạc đến đây.”

Giang Túng vừa nói vậy, tiểu ca kia có chút lơ mờ, sững sờ đưa sáo trúc cho Giang Hoành: “Vậy, cảm ơn chương quỹ.”

Giang Túng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã tổng được năm ngàn lượng tai ương đi rồi.

Giang Túng vừa bỏ đi năm ngàn lượng xui xẻo, bên trên liền có lệnh, nói việc nuôi ong một mình Giang gia thì khó mà đảm nhiệm được, ra lệnh Nhạc gia gánh một nửa, hai nhà cùng nhau chuẩn bị, đến kỳ giao đủ hàng hóa là được.

Loại công việc cực nhọc này, nhị thúc đương nhiên giao cho Giang Túng, còn Nhạc gia dĩ nhiên giao cho kẻ không mấy được cưng chiều Nhạc Liên.

Theo quy củ của mấy vị lão tổ tông truyền lại, nếu nhà nào tiếp nhận đặc ân được làm việc cùng với triều đình, nhất định phải mở tiệc rượu, ăn mừng gia tộc nhận được thánh ân.

Ba ngày sau, Nhạc gia cùng Giang gia góp tiền mở tiệc rượu, hy vọng lần này có thể làm ăn viên mãn thuận

lợi.

Hai nhà đặt mấy chục bàn ở Nghênh Xuân lầu, bên ngoài là những khách nhân địa vị thấp, còn bên trong nhà gian có không ít quan viên lớn nhỏ, nhị thức cùng tam thức bận bịu chào hỏi các vị tân khách, mấy vị lão gia Nhạc gia cũng không nhàn rỗi.

Nhạc lão gia tử chống gậy, run rẩy ngồi ở trong sảnh, bọn tiểu bối hướng lão gia dập đầu, nói mấy câu cát tường, rồi cầm điểm tâm tung tăng chạy đi chơi.

Giang Túng xuống sau bếp cầm mấy cái chân giò hun khói gặm ăn, thấy Nhạc Liên đứng trong góc, liền đi tới, phá lệ khoác tay lên bả vai Nhạc Liên, nhét chân giò vào miệng hắn.

“Ngon chứ?” Đầu ngón tay đụng phải môi Nhạc Liên, Giang Túng rút ngón tay về liếm, cười hỏi hắn: “Tại sao lại không kiếm chỗ ngồi? Đứng đây làm gì vậy.”

Nhạc Liên nhìn hắn giống như nhìn con ruồi, lắc đầu, tỏ vẻ không biết nên làm thế nào, đành nhai thịt trong miệng nuốt xuống.

Nhạc Liên cau mày nhìn hành động không một chút kiểm điểm của Giang Túng, thở dài.

Giang Túng nhìn theo ánh mắt Nhạc Liên, thấy một vị thanh niên xấp xỉ tuổi tác với hắn, nha hoàn vây quanh, bước vào trong Nghênh Xuân lầu.

Nhạc gia Đại thiếu gia phong độ nhẹ nhàng, cử chỉ ưu nhã khéo léo, vừa bước vào liền hấp dẫn không ít ánh mắt của các vị Thiếu phu nhân, các phu nhân rồi rít nghị luận, muốn đem gả nữ nhi đã đến tuổi cho Nhạc gia Đại thiếu gia.

Nhạc Liên yên lặng đứng đó, từ trong góc nhìn vị đại ca vạn người mê, hắn có thói quen nhìn Nhạc Hợp từ trong góc, ở Nhạc gia, ánh sáng luôn thuộc về Nhạc Hợp, mà Nhạc Liên thì bị mọi người coi là một con chuột hèn mọn.

“A, đây không phải là đại ca của ngươi sao.” Giang Túng liếm đầu ngón tay, thờ ơ nói: “Ra dáng lắm, nếu không tính người đẹp vì lụa thì hắn chẳng là gì so với ngươi cả, ngươi mạnh hơn hắn rất nhiều, thật.”

So với Nhạc Liên thì Giang Túng lại càng không thích tên đại ca Nhạc Hợp này, bản lĩnh không bằng ai, tính cách lại nóng nảy, có một chút chuyện đã muốn ra oai, bản thân không có bản lĩnh còn tỏ vẻ đồ kị, kiếp trước vì hợp tác làm ăn với hắn mà Giang Túng tức đến mức ném chậu, đập chén, tổn thọ mười năm.

Nhạc Liên nhíu mày một cái.

Chưa ai nói điều này với hắn, Giang Túng là người duy nhất.

Nhạc Hợp bước ngang qua chỗ xó xỉnh Giang Túng cùng Nhạc Liên đang đứng, nhìn Nhạc Liên một cái, ánh mắt như đang nhìn một con chó người đầy bùn đất, vẻ mặt ngạo mạn cùng khinh miệt.

Nhạc Hợp thúc giục Nhạc Liên: “Tại sao người lại đứng ở đây, còn không xuống bếp thúc giục bọn họ mang thức ăn lên.”

Từ khi Nhạc Liên động dao với hắn, hắn cùng Nhạc Liên đã coi như trở mặt, đối địch với nhau, bây giờ Nhạc Liên dọn ra ngoài ở, hắn cũng coi như không có người em trai này. Mà đúng hơn thì lúc ở cùng một nhà hắn cũng không thèm nhìn đến Nhạc Liên, coi như một con chó để mà sai khiến.

Về mặt Nhạc Liên vẫn lãnh đạm, chưa kịp mở miệng, Giang Túng đã không vui, buông cánh tay đang ôm bả vai Nhạc Liên ra, khoanh tay dựa vào tường giường cầm lên, khinh miệt nói: “Này, người là thứ gì vậy, người ta cũng là Nhạc gia thiếu gia, người dựa vào cái gì mà quát tháo, muốn đồ ăn thì tự mình đi giục đi.”

Nhạc Liên mím môi, nhìn Giang Túng ngang ngược, ăn nói không nhượng bộ, khóe môi không nhin được nhếch lên.

Nhạc Hợp bỗng nhiên dừng bước, bị Giang Túng mắng chửi giễu cợt, hít một hơi, thấp giọng uy hiếp: “Giang Túng, nơi này có nhiều tân khách, ta cảnh cáo người, nên thu liễm một chút, xong tiệc ta sẽ tính sổ với người.”

Giang Túng không chịu bỏ qua, khiêu mi, nói: “Sao, đường đường là Nhạc gia lại giả thủ đoạn giết người diệt khẩu? Người nên biết, ta có một lô hàng ở kinh thành, ta có cách khiến cho người vừa mất cả vốn lẫn lời.”

“Người!” Nhạc Hợp cắn răng nghiêng lợi, túm cổ tay Giang Túng, tiếng khớp xương vang lên.

Cổ tay Giang Túng bị đau, khê cau mày, nhưng sống chết không chịu yếu thế, đời trước không ai dám khiến cho Giang Túng phải yếu thế, bây giờ lại càng không thể.

Nhạc Liên kéo Giang Túng ra phía sau, cầm dao sượt ngang qua tay Nhạc Hợp, nhàn nhạt nói: “Đại ca, người hạ thủ quá trớn rồi.”

“Tiểu súc sinh ăn cháo đá bát.” Nhạc Hợp hung ác trợn mắt nhìn Nhạc Liên một cái, phất tay áo bước đi.

Giang Túng xoa cổ tay, đi sát người Nhạc Liên cười đều: “Ta nói này, cổ tay ta đau.” Hắn nhân cơ hội dùng tay nghiêng đầu Nhạc Liên, hôn lên gương mặt Nhạc Liên một cái, xoay người đi đến nơi Giang Hoàn đang mời rượu.

Để lại Nhạc Liên đang đứng đó, khó chịu, ảo não lau đi nước bọt đọng lại trên gò má.

11. Chương 11: Bất Ngờ

Sau khi ẩm ỉ cùng Nhạc gia Đại thiếu gia, Giang Túng lại suy nghĩ về một chút chuyện lật vật kiếp trước.

Lúc trước, khi Lâm gia tiếp nhận làm mật ong để cung cấp cho triều đình, cũng tổ chức tiệc rượu ở Nghênh Xuân Lầu, Nhạc gia cùng Giang gia cũng đến chúc mừng, Nhạc Liên vốn đang làm ăn ở phương Bắc cũng bị cưỡng ép trở về dự tiệc.

Nhắc tới lại thấy kỳ lạ, đúng lúc đó lại xảy ra chuyện, Nhạc Liên cùng nha hoàn ở trong một nhã gian, tất cả mọi người nghe tiếng thét chói tai của nha hoàn liền chạy đến, thấy Nhạc Liên quần áo xốc xếch, ở cùng một chỗ với nha hoàn, Giang Túng lúc đó cũng tới góp vui, cười nhạo Nhạc Liên.

Sau đó, chuyện này bị cả Cẩn Châu bàn tán, Nhạc Liên mất hết danh dự, không muốn ở lại Nhạc gia, lại lo lắng cho sự trong sạch của nha hoàn, không thể làm gì khác bèn cưới nha hoàn kia làm thiếp, tiếp tục đi phương Bắc, khoảng chừng mười năm sau trở thành phú thương, vinh quang trở về, không ai dám đứng trước mặt hắn nói năng lộn xộn.

Kiếp trước, chuyện tối hôm đó ở Nguyên Xuân lầu chính là cấm kỵ của Nhạc Liên, với Nhạc Liên thì đây chính là một vết nhơ, Giang Túng thường xuyên dùng chuyện này kích thích, chọc tức Nhạc Liên, khiến Nhạc Liên thẹn quá hóa giận, đau đớn.

Bây giờ nghĩ lại, tiểu Nhạc Liên cứng ngắc, lễ nghi, giữ mình tốt như vậy, cho dù có say rượu mất khống chế, cũng không thể làm ra chuyện hạ lưu, cường bạo nha hoàn, rất có thể là bị người khác tính kế.

Giang Túng suy nghĩ, nói không chừng hôm nay sẽ xảy ra chuyện.

Không được, đứa trẻ đơn thuần kia chỉ có thể để cho hắn khi dễ, không thể để cho người khác mưu hại.

Hơn nữa, đáy lòng hắn không muốn chuyện kia lại tiếp tục phát sinh, kiếp trước hết thấy mọi chuyện đều bắt nguồn từ chuyện này.

Nếu có thể, đời này, Giang Túng không muốn hận Nhạc Liên nữa.

“Giang Túng.” Giang Hoành nhẹ nhàng kéo ống tay áo đại ca, “Chớ sững sờ, Hầu gia tới.”

Tiếng thông báo ngoài cửa vang lên, Tĩnh Xuyên hầu đến.

Tùy tiểu Hầu gia một thân hoa phục, trong tay cầm chuỗi ngọc san hô Thái hậu ban thưởng, chậm rãi đi vào Nghênh Xuân Lầu, các tân khách rới rít hành lễ.

Tĩnh Xuyên hầu Tùy Lam, là trưởng tử, em trai của Hoàng Hậu nương nương, bởi vì có công tham chiến nên được phong hầu, theo lời đồn Tùy tiểu Hầu gia tính tình bá đạo, tính khí hung bạo, ở trên sa trường đứng đầu vạn người.

Sau khi thắng lợi trở về, liền rời kinh tìm nơi an tĩnh để tu thân dưỡng tính, vừa mới tới Cẩm Châu không lâu.

Tùy tiểu Hầu gia khẽ gật đầu, nói vài câu với mấy quan viên quen biết, liền ngồi xuống, một lúc sau thì hỏi tới chương quỹ của hiệu buôn Tung Hoàn*, Giang Hoàn khom người cung kính nói: “Tiểu dân Giang Hoàn, bái kiến Hầu gia, huynh trưởng chốc lát nữa sẽ tới.”

**Hiệu buôn Tung Hoàn: tên hiệu buôn của Giang gia*

Trên người Tùy tiểu Hầu gia tỏa ra một loại khí tức tàn bạo, khiến Giang Hoàn hơi sợ sệt, giọng nói cũng mềm nhẹ hơn thường ngày, thỉnh thoảng còn run rẩy.

Trong lòng thầm oán trách Giang Túng, vừa mới này còn cùng hắn mời rượu, quay qua quay lại không biết đã chạy đi đâu.

Tùy tiểu Hầu gia hơi giương mắt, ánh mắt chợt dừng trên khuôn mặt Giang Hoàn.

Nhìn khoảng mười bảy mười tám tuổi, môi đỏ răng trắng, mi mắt tinh tế đẹp đẽ, đai lưng thắt chặt eo nhỏ hết sức mềm mại.

Giang Hoàn bị Hầu gia nhìn đến mức đỏ cả mặt, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Hầu gia khiêu mi nói: “Lần trước có bán một cây sáo trúc ở hiệu buôn của ngươi, lúc đó bốn hầu đang rất cần bạc, không nghĩ tới Giang chương quỹ tuổi còn nhỏ mà làm việc lại rất được lòng người.”

Tùy tiểu Hầu gia ra ngoài du hành, vốn không mang nhiều tiền, lại nhất thời gặp chuyện, không thể làm gì khác bèn lấy cây sáo trúc tiện tay làm lúc đi thuyền, muốn bán đi lấy mấy văn tiền, ai ngờ thủ hạ lại đưa về nhiều bạc như vậy.

Giang Hoàn sợ ngây người.

Nhớ tới lúc trước Giang Túng bỏ ra năm ngàn lượng mua một cây sáo trúc tầm thường, Giang Hoàn liền náo loạn cả ngày, thật không nghĩ tới đại ca lại có nhân lực tốt như vậy, giúp được quý nhân, sau này hiệu buôn sẽ ngày càng thuận lợi.

Giang Hoàn run giọng nói: “Vâng...Đều là do đại ca phân phó, tiểu dân cũng không có làm gì.”

Tùy tiểu Hầu gia gật đầu một cái: “Ừ, như vậy cũng tốt.”

Hắn cũng không hy vọng một tiểu thiếu niên thanh tú đáng yêu như vậy lại khôn khéo, xảo trá.

Lúc này Giang Túng trở lại, thấy Hầu gia đang nói chuyện cùng với Giang Hoành, liền vội vàng đi tới, khom người nói: “Tiểu dân Giang Túng, bái kiến Hầu gia.”

Thật không nghĩ tới, lão gia Giang gia lưu lại hai con trai, tướng mạo hết sức vừa mắt, tiểu thiếu gia kia đáng yêu động lòng người, còn Giang gia Đại thiếu vóc người thon dài, mắt phượng như sao trời, giữa hai hàng lông mày còn có thêm ba phần phong lưu tuấn mỹ.

Tùy tiểu Hầu gia không nói lời nào, thị vệ trưởng đưa cho Giang Túng ngân phiếu mười ngàn lượng.

Giang Hoành ở bên cạnh giải thích, đây là ban thưởng cho hắn khi mua cây sáo trúc kia.

“Không thể.” Giang Túng mặt mũi trắng bệch, vội vàng từ chối, “Ngài đây là muốn mạng của tiểu nhân sao!”

Sắc mặt Tùy tiểu Hầu gia dần dần lạnh lùng, thấp giọng nói: “Làm sao?”

Thị vệ bên người liền rút đao, chỉ Giang Túng, lạnh lùng thúc ép: “Kêu người cầm thì cứ cầm, đây là Hầu gia ban thưởng.”

Giang Túng nghĩ nghĩ một hồi, mười ngàn lượng, vậy hắn sẽ phải gặp tai họa lớn chừng nào chứ, vội vàng giảng hòa: “Ngài xung phong xông trận nơi sa trường bảo vệ đất nước, tiểu thương như ta lại chỉ an nhàn sống qua ngày, đưa tiền cho ngài là lẽ đương nhiên, vì Hầu gia phân ưu chính là vì triều đình phân ưu, đây là bổn phận của tiểu dân.”

Trong mắt Tùy tiểu Hầu gia lóe lên một tia thưởng thức: “Nếu không muốn bạc, cũng không sao.”

Giang Túng thở phào nhẹ nhõm.

Hầu gia gật đầu một cái, quay đầu hướng thị vệ nói: “Được, vậy đem tòa nhà ở kinh thành thưởng cho hắn.”

Giang Túng như bị sét đánh ngang tai.

Hắn vừa tính đáp lời, liền bị Giang Hoành một tay bịt miệng, cướp lời: “Dạ, tạ Hầu gia ban thưởng!”

Tùy tiểu Hầu gia ừ một tiếng, hai mắt nhìn Giang Hoành, đặt ly trà xuống, đi đến chỗ bàn tiệc ngồi xuống.

Mở tiệc được một lúc, Giang Túng vội vàng trốn ở một chỗ không người ngơ ngẩn, một tòa nhà ở kinh thành, tắc đất tắc vàng, tính mãi cũng không biết nên làm thế nào để tránh đợt tai ương đắm máu này.

Chỗ các quan viên ngồi có không ít quý nhân, Giang Túng không dám lưu lại lâu, lỡ xui xẻo đắc tội vị quan viên nào đó thì khó mà giữ được cái mạng nhỏ này.

Hắn núp ở một nhĩ gian không người, buồn rầu uống trà, tính toán nên làm sao để phá tiền, phá của.

Đang định chợp mắt một chút, lại nghe thấy tiếng nói chuyện ở sát vách. Giang Túng liền áp lỗ tai lên tường nghe thử xem là chuyện gì.

Ở nhĩ gian kế bên, Nhạc Hợp đang thấp giọng giao phó: “Sau khi thuốc ngấm, ngươi trực tiếp đi vào, làm những gì nên làm, xong chuyện ta sẽ thưởng bạc cho ngươi.”

Tiếp theo là giọng một cô gái: “Vâng, đại thiếu gia.”

Giang Túng đang lén lút chột hiểu ra, thì ra kiếp trước Nhạc Liên là bị Nhạc Hợp tính kế, mất hết danh dự, bị buộc cưới nàng ta làm thiếp, thật là bỉ ổi.

Hắn bước ra khỏi nhĩ gian, nhìn qua khe cửa, thấy tiểu nha hoàn đó đang đem bầu rượu để lên bàn, gặt đầu cùng Đại thiếu gia.

Tiểu nha hoàn xoay người lại, thấy không có gì bất thường, khuôn mặt có chút quen thuộc, lòng Giang Túng chột thất lại.

Bao nhiêu năm trôi qua, khi gặp lại người đàn bà này, máu huyết Giang Túng như muốn trào ngược, hắn hít sâu mấy cái, để bản thân bình tĩnh lại.

Bất quá kiếp trước chỉ là một tiểu thiếp thôi, một người đàn bà nông cạn tham tiền đi nịnh bợ, không đáng để Giang đại thiếu gia hắn phải tức giận.

Giang Túng trốn vào góc, thấy tiểu nha hoàn rời đi, Nhạc Hợp thì trở lại tiệc rượu.

Giang Túng lặng lẽ chạy vào phòng, lấy đi bầu rượu kia, len lén đi đến tiệc rượu, thừa dịp Nhạc Hợp đang mời rượu tân khách, đem bầu rượu trong tay trả lại cho hắn.

“Hừ...” Giang Túng gương khóe môi, lặng lẽ xuống lầu, đuổi theo nha hoàn đang lén lút kia.

Hắn nắm cổ tay tiểu nha hoàn, mập mờ, để gần bên mép nói: “Cô nương phương danh Dung Dung?”

Tiểu nha hoàn ngẩn ra, gật đầu một cái.

Bất luận là cô gái nào, bị một vị nam tử tuấn mỹ nắm tay như vậy, thật khó mà không động tâm, tuy mọi người đều biết Giang Túng hư hỏng trụy lạc, quần là áo lụa, nhưng chỉ cần dựa vào khuôn mặt này, ai cũng có thể chấp nhận bỏ đi vài khuyết điểm của hắn.

Giang Túng chân thành nói: “Cô nương, tại hạ đối với đồ ngọc cũng hiểu chút đỉnh, cô nương khí chất xuất chúng, sau này nếu chọn đồ trang sức, ngàn vạn lần chớ chọn vòng tay Tử la lan, cũng đừng nên đeo vòng ở tay trái, hôm nay gặp được nhau ở đây, lần sau ta bồi cô nương đi chọn chuỗi vòng tay Dương Chi, có được không?”

Tiểu nha hoàn được khen, liên tục gật đầu với Giang Túng, trong đầu thâm nghĩ bản thân thật may mắn, được Giang gia coi trọng.

“Ai đúng rồi, thiếu gia Nhạc Hợp gọi người đây, nói có chuyện gấp, người nhanh đến chỗ hắn đi.” Giang Túng vỗ ót một cái, “Ta thấy cô nương mê người, nhất thời quên mất chính sự.”

Tiểu nha hoàn tưởng kế hoạch có sự tình phát sinh, cảm ơn Giang Túng, vội vã chạy đi tìm Nhạc Hợp.

Trước khi đi còn không quên hỏi: “Vì sao không thể đeo vòng tay Tử la lan?” Thật ra thì với thân phận của tiểu nha hoàn cũng không thể mua được vòng tay quý giá Tử la lan, chẳng qua là tò mò hỏi một chút.

Chẳng biết tại sao, sắc mặt Giang đại thiếu có chút phiền muộn.

“Không thích hợp.” Giang Túng nheo mắt lại, nhàn nhạt trả lời, “Nếu như đeo vào, sẽ chết không có chỗ chôn.”

Tiểu nha hoàn rùng mình một cái, không biết vì sao lại đắc tội Giang đại thiếu, không dám nói gì nữa.

Giang Túng đi qua mấy cái nhĩ gian, rốt cuộc cũng tìm được Nhạc Liên đang ngồi bên cửa sổ, gió lạnh lùa vào vạt áo đang mở rộng.

Gò má Nhạc Liên nổi lên một tầng đỏ ửng không bình thường, trên mặt lẫn cổ đều ửng, giống như đã tắm qua mấy lần nước lạnh, nhưng không chút hiệu quả.

“Túng ca.” Nhạc Liên thấy Giang Túng đứng ở cửa, khàn giọng kêu một tiếng, dùng sức chà sát mặt, “Ta không có sao, chỉ là có hơi khó chịu, chắc do uống quá nhiều, một lúc sau sẽ ổn thôi.”

Giang Túng nhìn một hồi, khẽ cười, chen vào cửa bước tới, cúi người sờ mặt hắn một cái, đầu ngón tay trượt từ mặt đến cổ, trượt xuống vạt áo đang mở rộng lộ ra xương quai xanh cùng lồng ngực, khẽ khiêu khích.

Nhạc Liên bị khiêu khích, hạ thân càng cứng đau nhức, khó chịu ôm eo Giang Túng, dán chặt vào hắn, hấp thu một ít ấm áp từ Giang Túng, mơ hồ nói: “Túng ca....khó chịu...nóng.”

“Chắc, Liên Nhi thật đáng thương.” Giang Túng xấu xa sờ soạng lên hạ thân đang căng phồng của Nhạc Liên, người trong ngực liền ngâm nga một tiếng, tiểu thịt trụ chưa từng dùng qua, đáng thương cứng rắn, trông mong được thoát khỏi lớp quần, kích thích cũng không nhỏ, Giang Túng cũng hơi sững sốt.

“Hôm nay lại vô tình chiếm tiện nghi của người, ta cũng vì cứu người để người giữ được danh dự, ta sẽ thao người thật tốt, coi như báo đáp.” Giang Túng ôm hắn, dẫn Nhạc Liên đến góc tường, nghiêng đầu khẽ hôn khóe miệng hắn, đầu lưỡi treu chọc viền môi Nhạc Liên, nhưng lại chậm chạp, không tiến sâu vào, Nhạc Liên gấp gáp ôm chặt lấy Giang Túng, như con chó nhỏ liếm môi Giang Túng, cố gắng ngậm lấy đầu lưỡi Giang Túng, nhưng lại không ngậm được, tủi thân hừ một tiếng.

Giang Túng hưởng thụ, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve Nhạc Liên từ trên xuống dưới, dụ dỗ: “Tôi, nói ‘Huỳnh, đệ muốn’”

Nhạc Liên cúi đầu xuống, đầu cọ vào gáy Giang Túng, nỉ non nói: “Thật là đau.” Không nhịn được nâng chân cọ vào Giang Túng.

Giang Túng đỡ đầu Nhạc Liên, ngậm môi hắn, đầu lưỡi đưa vào, khẽ quần quít, hút cắn liếm. Nhạc Liên hít thở không thông, bên dưới lại càng thêm cứng rắn, hô hấp dồn dập.

Nhạc Liên không có chút kỹ thuật, đầu lưỡi liếm loạn trong khoang miệng Giang Túng, vừa cắn vừa gặm, sau lưng Giang Túng là vách tường, bị Nhạc Liên dồn dập vùi tới, cả người liên tục va vào tường, sau lưng có chút đau nhức.

“Túng ca, khó chịu...” Nhạc Liên khổ sở vùi đầu vào trong ngực Giang Túng, cọ tới cọ lui, tìm kiếm sự an ủi, da mặt ngày càng ửng đỏ, âm thanh cũng khàn đi, bỗng nhiên không khống chế được cắn vào cổ Giang Túng, dùng sức hôn gặm cắn.

“A...” Giang Túng nheo mắt lại, thỉnh thoảng nếm thử kiểu tình thú này cũng hết sức thoải mái, nhưng đối phương có chút cấu kính, Giang Túng cũng không ngăn cản, để mặc đối phương gặm cổ mình.

Nhạc Liên cắn ra một dấu hôn đỏ tươi trên cổ Giang Túng, sau đó mò tay vào cổ áo Giang Túng, một lúc sau lột hết quần áo hắn, dứt khóa ôm ngang Giang Túng ném vào giường nhỏ trong buồng, gỡ hết quần áo của chính mình rồi đè lên.

Giang Túng sợ hết hồn, mới nhớ lại Nhạc Liên là người luyện võ, không biết khí lực lớn hơn mình bao nhiêu, thấy Nhạc Liên càng ngày càng mất khống chế, Giang Túng bắt đầu mơ hồ bất an, cảm thấy mình

sắp bị thao.

Hắn trở mình, vội vàng túm lấy vạt áo dưới đất, tỏ vẻ muốn đi, bất đắc dĩ cản trở Nhạc Liên, khó khăn bò xuống giường, bỗng nhiên cổ chân bị Nhạc Liên hung hăng nắm lấy lôi trở về.

“Nhạc Liên, đừng làm rộn.” Giang Túng quay đầu đập hấn, cổ chân bị túm đè xuống, Nhạc Liên bò tới đè lên người Giang Túng, trực tiếp vén vạt áo của Giang Túng lên, đem thứ vừa thô vừa cứng cắm vào trong mông Giang Túng.

Giang Túng bị đè chặt hai tay, nằm sấp trên giường không thể động đậy, biết đây là Nghênh Xuân lâu nên không dám lớn tiếng, cái mông bị Nhạc Liên chọc vào, liền đề giọng cảnh cáo: “Ngươi lặn xuống cho ta! Ngươi lông còn chưa mọc đủ mà dám thao lão tử!”

“Túng ca.” Nhạc Liên ôm chặt hấn, cúi đầu hôn gáy Giang Túng, hạ thân đâm chọt loạn xạ, không có chút nhuận hoạt*, chen vào một đoạn.

**Nhuận hoạt: dầu bôi trơn.*

Giang Túng đau đến mức toát mồ hôi lạnh, cảm giác sau huyết đau đớn, hình như đã có tia máu rỉ ra, con chó nhỏ kia thần trí mơ màng, không biết sống chết dám thao hấn.

Nhạc Liên giống như con mèo đực đang đến kỳ động dục, một bên cắn một bên cắm. Người dưới thân la hét liên tục, liều mạng xỉ vả nhưng không trốn thoát được.

“Muốn chết...” Giang Túng cố gắng với tay vào tủ lấy ra được một hộp mật hương của nữ tử, mở nắp đổ vào kẻ hở ở mông.

Nhạc Liên nhân cơ hội đỡ eo Giang Túng, lập tức đâm đến đáy, khe hở phào nhẹ nhõm, xung quanh bị tràng thịt mềm mại hút chặt.

“Lão tử uống không ít nước trà...” Nhạc Liên mạnh mẽ đâm khiến Giang Túng thiếu chút nữa thì tiểu luôn ra giường, hai tay bị đè lại nằm trên giường nhỏ, trốn không thoát.

Con mẹ nó, đúng là tai ương đầm máu.

Đời trước hấn chơi qua không ít nam hài, ai cũng ngoan ngoan quỳ phục vụ, cho tới bây giờ không có ai dám đè hấn, bây giờ lại bị thao đến mức tê tâm liệt phế, thậm chí hấn đúng là ngu ngốc, cứ nghĩ sẽ chiếm được một chút tiện nghi.

Đối với Nhạc Liên huyết sau của nam nhân quả thực quá mức kích thích, Nhạc Liên cắn răng, đè cổ tay Giang Túng hướng vào bên trong đâm mạnh.

Gân xanh trên tính khí khê cọ xát bên trong huyết thịt mịn màng, hỗn loạn đâm vào chỗ mẫn cảm bên trong Giang Túng, tiểu huynh đệ của Giang Túng vì đau mà mềm nhũn cũng dần cương cứng, mơ hồ muốn bắn, nhưng hấn cần dùng tay để tuốt, nhưng hai tay bị đè lại, chỉ có thể nằm chờ bị thao.

Sắp đến cao trào, Nhạc Liên liền bắt đầu đâm chọt loạn xạ, Giang Túng khê kêu thành tiếng, đây mới là loại hành hạ thống khổ nhất, liên tục mạnh mẽ vài lần, Nhạc Liên liền bắn ra, thân thể Giang Túng khê co giật.

Cũng may đây là lần đầu của Nhạc Liên, thời gian hấn bị thao cũng không dài.

“Con mẹ nhà ngươi!” Giang Túng xù lông, trở người tát Nhạc Liên một cái, đã ăn trộm gà bắt thành còn mất thêm nắm gạo, tức giận đến đỉnh điểm.

Hấn lại bị kẻ thù kiếp trước thao.

Khuôn mặt trắng bệch của Nhạc Liên càng khiến cho dẫu tay càng thêm đỏ, nhìn qua hình như có chút sưng.

Nhạc Liên không chống đỡ được nữa, hạ thân còn chôn trong người Giang Túng, nằm đè lên người hấn, khổ sở hôn gáy Giang Túng, nước nử nói: “Ngươi nói lấy thân báo đáp.”

Giang Túng quay đầu nhìn Nhạc Liên đã nhắm mắt ngủ, trên gương mặt còn vương hai hàng lệ, tựa hồ rất ủy khuất.

“....Bị thao một lần....Đổi lấy một tòa nhà ở kinh thành....Có đáng hay không đây....” Giang Túng đỡ eo trở mình, bạch dịch hòa với máu chảy xuống tí tách, Nhạc Liên mơ màng ngủ, vùi đầu vào ngực Giang Túng, co ro, giống như con chó nhỏ làm sai cụp đuôi.

Giang Túng đau đến mức không nhúc nhích được, dứt khoát nằm xuống nghỉ ngơi một hồi, không lâu sau liền ngủ.

12. Chương 12: Sau Đó

Không biết đã ngủ bao lâu, Nhạc Liên tỉnh dậy, bực bội xoa huyết thái dương đau nhức, bò dậy.

Quang cảnh dưới thân quả thật rất đặc sắc.

Hấn đang cười trên người Giang gia Đại thiếu gia, Giang Túng hơi nghiêng người, vạt áo khê mở rộng, lộ ra mông ngực lớn trắng nõn, dẫu hôn đỏ tươi trải rộng, hạ thân lại cực kỳ đáng thương, dẫu vết màu trắng khô khốc đọng lại trên đùi, xen lẫn tia máu, khê động, bạch dịch ở chỗ kia lại tiếp tục chảy ra.

Hắn cũng vậy, hạ thân dán chặt vào Giang Túng, ai nhìn vào cũng hiểu, là hắn cưỡng bạo người ta.

Hắn dần dần nhớ lại một ít ký ức của tối hôm trước, chỉ nhớ được lúc hắn và Giang Túng ôm hôn nhau ở góc tường, sau đó không biết làm thế nào mà ôm người để lên giường nhỏ.

Sắc mặt Nhạc Liên đỏ xanh lẫn lộn, nhanh chóng leo xuống giường, tay chân luống cuống nhìn Giang Túng đang nằm trên giường nhỏ.

Động tĩnh quá lớn, Giang Túng cũng tỉnh, trên người đau nhức, cố gắng nhiều lần mới bò dậy được, bối rối một hồi mới đột nhiên thức tỉnh, cầm gối quay qua hướng Nhạc Liên đang đứng, đập lên người hắn, buột miệng mắng: “Tiểu súc sinh! Đời trước đã hại ta chết thảm, đời này còn dám dè ta! Người dựa vào cái gì!”

“Túng ca....” Nhạc Liên đuối lý, liên tiếp lui về phía sau, sợ hãi nhìn Giang Túng, không biết nên nói gì cho phải.

Hai người đang giằng co, bỗng nhiên nghe tiếng Giang Hoàng vừa chạy vừa kêu ở bên ngoài: “Giang Túng! Huỳnh đang ở đâu!”

Giang Túng chịu đựng đau nhức mặc quần áo vào, không nhịn được đáp một tiếng: “Ở đây!” Vừa dứt lời liền trừng mắt nhìn Nhạc Liên, “Mở cửa đi.”

Giang Hoàng nghe tiếng chạy tới, vội vàng nói: “Xảy ra chuyện! Nhạc gia Đại thiếu gia xảy ra chuyện!”

Giang Túng nhú mày một cái.

Giang Hoàng nhìn thấy Nhạc Liên cũng ở đây, chỉ ra phía bên ngoài hỗn loạn, thấp giọng nói: “Đại ca của người cưỡng gian nha hoàn, mọi người đều nhìn thấy.”

Nhạc Liên nghi hoặc nhìn ra phía ngoài cửa.

Giang Túng chống đỡ bước ra ngoài, đóng cửa lại, đi đứng cũng không được thuận tiện, dẫn Nhạc Liên đến góc tường, cười lạnh nói: “Thuốc kia chính là Nhạc Hợp dùng để hãm hại người, liên hiệp cùng với tiểu nha hoàn tên Dung Dung muốn làm xấu danh dự của người, cũng may ta nghe lén được, cứu người, nhưng rốt cuộc người lại lấy oán báo ân.”

Chuyện cũng đã xảy ra, việc hắn khiêu khích Nhạc Liên đương nhiên hắn sẽ không nói ra, nói nửa thật nửa giả, muốn tiểu súc sinh này hối hận ăn năn cả đời, thiếu hắn một đại ân.

Nhạc Liên không nghi ngờ liền tin lời Giang Túng, khó chịu bức bối, rũ mắt nói: “Thật xin lỗi.”

Giang Túng cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi, phía dưới càng thêm đau rát, bước đi cũng lảo đảo theo.

Nhạc Liên tiến lên đỡ, để Giang Túng tựa vào lồng ngực mình, mím môi, nhỏ giọng hỏi: “Túng ca....nói đó chảy máu...bôi thuốc...bôi một chút thuốc đi.”

Lời còn chưa dứt, trên mặt lại ăn một bạt tai, một tiếng giòn giã, nắm đấm tay, khuôn mặt nhỏ nhẩn trắng mịn lại ửng đỏ lên.

“Đi ra chỗ khác, đừng gọi ta là ca, ta sợ người rồi.” Giang Túng đẩy hần ra, khập khểnh bước ra khỏi nhà gian. Người đối diện vĩnh viễn vẫn là kẻ thù, không thể thay đổi.

Nhạc Liên đứng ngây ngẩn một hồi lâu, từ từ ngồi xuống, tay ôm chân, vùi mặt vào trong khuỷ tay.

Hần hít mũi một cái, dùng tay xoa bên mặt đang đau rát đỏ ửng.

Chuyện xấu của Nhạc gia Đại thiếu gia trong vòng mấy ngày liền trở thành đề tài bàn tán của cả Cẩm Châu, nói Đại thiếu gia Nhạc Hợp say rượu mất lý trí, ở Nghênh Xuân lâu làm ra chuyện không hợp lễ nghi, nếu làm ở đại viện Nhạc gia còn thoát được, lúc đó ở Nghênh Xuân lâu quan viên đông đúc, Nhạc Hợp bị bắt ngay tại chỗ, bây giờ đang ở nha môn đợi tra xét.

Cả Nhạc gia quý giá nhất là Đại thiếu gia, vội vàng mang bạc đi đút lót trên dưới, cứu được Đại thiếu gia ra ngoài, cả đại viện Nhạc gia đóng cửa liên tiếp mấy ngày không tiếp khách.

Nhạc Hợp bị lão gia tử mắng chửi một trận, bị dùng gia pháp, bị cấm cửa, nằm trong phòng dưỡng thương, tức giận đập vỡ gần hết ly chén.

Đại phu nhân thì ngồi ở bên cửa sổ khóc sụt sùi, bôi thuốc cho Nhạc Hợp: “Con của ta, nếu yêu thích nha đầu kia, cứ nói với nương, ta sẽ cho người thú nàng làm thiếp, tại sao lại vô lễ ngay trước mặt nhiều người như vậy, thể diện Nhạc gia coi như bị người chà đạp rồi....Lão gia tử hạ thủ thật ác độc, hần không thương xót tôn nhi của hần sao...”

Nhạc Hợp phát cáu, oán hận nhớ lại chuyện hôm đó, nha đầu kia rõ ràng đã đi về hướng phòng Nhạc Liên, tự nhiên nghe theo Giang Túng quay lại.

“Nhất định là Giang Túng âm thầm quấy rối!” Nhạc Hợp cầm hận đập vào giường, “Hần bỏ thuốc ta!”

Đại phu nhân ghen ngào nói: “Hần lấy thuốc ở đâu ra?”

“....” Nhạc Hợp chợt im lặng, sợ rằng thuốc này là do hắn dùng để hạ Nhạc Liên, lại bị Giang Túng lấy đi quấy rối mình.

Không nghĩ tới, trong lúc hắn cố gắng nhổ đi cái gai trong mắt thì tự nhiên bị đứa con ăn chơi của Giang gia cắn cho một phát.

“Giang Túng....Ta sẽ không bỏ qua cho hắn.” Nhạc Hợp nghiêng rằng, “Ta phải đập chết hắn.”

Nhạc Liên đang an tĩnh đứng ngoài cửa, cầm một lọ thuốc trong tay, nghe được cuộc nói chuyện của Đại thiếu gia cùng Đại phu nhân.

Xem ra Giang Túng không có nói láo, còn vì mình mà đắc tội với Nhạc Hợp.

Nhạc Liên nhẹ giọng gõ cửa đi vào: “Đại phu nhân, ta tới đưa thuốc trị thương cho đại ca.”

Đại phu nhân không muốn gặp Nhạc Liên, nhưng vì thân là chủ mẫu, cũng tỏ vẻ bề trên, thờ ơ đáp lại: “Ừ, người có lòng.”

Nhạc Liên vén tay áo lên: “Cũng chỉ là chuyện không lường trước được, đại ca chịu khổ rồi.”

Hắn dùng thuốc trị thương đổ vào vết thương trên lưng Nhạc Hợp, Nhạc Hợp đau đến mức chết đi sống lại, gào khóc.

Nhạc Liên lỡ tay, lọ thuốc rơi xuống lưng Nhạc Hợp.

Nhạc Hợp suýt nữa thì hôn mê bất tỉnh.

Đại phu nhân nóng nảy, cầm chén thuốc ném về hướng Nhạc Liên: “Người đứng là vụng về, cố ý để Nhạc Hợp chịu khổ, quả thật là chi tử kỹ nữ, hạ tiện bại hoại, cút ra ngoài!”

Nhạc Liên giơ tay cản chén thuốc, chén đập vào cổ tay vỡ nát, trên cổ tay trắng nõn bị cắt một vết nhỏ, máu nhỏ giọt xuống đất.

“Phu nhân bớt giận, ta không cố ý.” Nghe được Đại phu nhân chỉ trích xuất thân của hắn, Nhạc Liên thản nhiên nói xin lỗi, xoay người bước ra ngoài.

Hai ngày liền Giang Túng không ra khỏi phòng, từ lúc ở Nghênh Xuân lâu về liền khóa mình trong phòng

ngủ, không ai thấy mặt.

Mặt mũi đời này của hắn coi như xong rồi, đến bây giờ bên trong vẫn còn sưng, trên người tràn đầy dấu vết bầm tím, không dám cởi quần áo ra.

“Khá lắm....Tên nhãi con này mạnh thật, đâm ta thừa chết sống lại.” Giang Túng nằm trên giường nhỏ, khoác một cái áo khoác, mặc kệ phía sau, đoán chừng hôm qua bị thương lại còn nhiễm lạnh nên bây giờ đầu óc có hơi quay cuồng.

Nếu sớm biết thì hắn cũng sẽ không đi khiêu khích tên tiểu tử Nhạc Liên, thật là nghiệp chướng, kiếp trước Nhạc Liên đã không dễ đối phó, bây giờ lại vì hắn còn nhỏ mà quên mất!

Quả thật....hắn chưa từng hăng hái hôn một nam hài, dư vị lúc đầu lưỡi dây dưa, cùng nhau ôm chặt ở một chỗ, Giang Túng thở dài, cũng do hắn đã có những suy nghĩ không chính đáng trước, trách ai được, tự gây nghiệt còn hăng hái ồn ào như mình bị thiệt, còn cho người ta hai cái bạt tai.

Tốt rồi, mấy ngày nữa phải cùng nhau lên núi Kim Thủy nuôi ong, không biết nên đối mặt với nhau như thế nào.

Bỗng nhiên nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Giang Túng chịu đựng khó chịu bên người, khoác áo đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra nhìn một cái.

Nhạc Liên đang leo tường, đem bọc quần áo buộc trên lưng ném xuống.

Giang Túng nhất thời tức giận: “Đã thao lao tử ta mà ngươi còn dám tới! Cút! Leo trở về!”

Nhạc Liên nhanh nhẹn leo qua tường thấp, mang theo bọc quần áo bước tới, Giang Túng vội vàng che kín xiêm áo, lui về phía sau, chưa kịp đóng cửa sổ thì người ta đã nhảy cửa sổ tiến vào.

“Túng ca.” Nhạc Liên cẩn thận đến gần hắn, cầm trong tay mấy lọ thuốc, “Ta sẽ không đụng đến ngươi, ngươi đừng thuốc bôi lên đi.”

Giang Túng cầm đồ trong tay ném về hướng Nhạc Liên, nói thật kiếp trước hắn có vài phần sợ hãi Nhạc Liên, nhưng Giang thiếu gia là ai, chết không cúi đầu, nhất định không chịu thua.

Cứ nghĩ Nhạc Liên còn bé, lại không có thành tựu, sẽ không làm gì được mình, không nghĩ tới hắn cũng không phải dạng người hiền lành, dám có ý nghĩ không an phận với lão tử đây.

Nhạc Liên thấy hắn nổi giận, tránh đi những đồ hắn ném tới, bắt hai tay hắn lại, yên lặng nhìn hắn.

Giang Túng bị khống chế hay tay, miệng lại càng hung hăng: “Thế nào, dám vô lễ với ta sao? Thực tủy biết vị đúng không? Thao ta rất thoải mái sao?”

Nhạc Liên mím chặt môi, nghe những lời nói khó chịu dồn dập của Giang Túng, túm tay Giang Túng để hắn không càn rỡ nữa, mạnh mẽ áp hắn lên giường nhỏ, vén xiêm áo lên, bôi thuốc.

Nhạc Liên dời mắt đi, cố gắng không nhìn vào chỗ đó, đem thuốc nước rót vào chỗ kia của Giang Túng, lúng túng chờ thuốc nước từ từ thấm vào.

Giang Túng náo loạn, uốn éo người không chịu phối hợp, Nhạc Liên cau mày đè hắn lại: “Túng ca, tốt nhất là nên nằm yên.”

Giang Túng đẩy tay hắn ra: “Cách xa ta ra, đừng gọi ta là ca, ta sợ.”

Tay Nhạc Liên cứng đờ, không lên tiếng.

Giang Túng nằm sấp trên giường, người bên cạnh không có động tĩnh gì, Giang Túng tưởng hắn đi rồi, quay đầu nhìn một cái, Nhạc Liên đang cầm chai thuốc, yên lặng đứng đó, mí mắt rũ thấp, nhìn giống như đã bị đả kích nghiêm trọng.

Giang Túng gắng gượng trở người ngồi dậy: “Sao, ta nói rất nặng?”

Nhạc Liên nhẹ nhàng hít mũi một cái.

Giang Túng cũng ngây ngẩn, ngờ ngác một hồi.

Nhạc Liên chậm rãi đứng ở mép giường, hơi ngước đầu, thấp giọng nói: “Túng ca, ta sai rồi, được không.”

“Người đánh cũng đánh, mắng cũng mắng, một cái xưng hô cũng không có hại gì, người cho ta gọi, được không.” Nhạc Liên nhẹ giọng hỏi hắn.

Trên cổ tay bọc một lớp lụa mỏng, mơ hồ thấm ra vết máu, không biết ở nhà lại bị ai khi dễ, nhớ đến Nhạc Hợp đang đau đớn ở nhà, chắc là lại trút giận lên Nhạc Liên.

Giang Túng sững sốt hồi lâu, nhú mày một cái: “Được rồi, người muốn kêu ta thế nào cũng được, còn tổ về như bị ta khi dễ.”

Nhạc Liên lúc gần đi dặn dò Giang Túng mỗi ngày nhớ bôi thuốc, lại bị Giang Túng ồn ào kêu ngừng.

Nhạc Liên vừa đi, Giang Túng giận đến mức hất toàn bộ thuốc trên bàn xuống đất, oán hận nói: “Ỗ tuổi còn nhỏ liền giả bộ đáng thương, lúc trước ta nên nhận ra Nhạc Liên cũng có mặt hung ác tàn bạo.”

“Thôi....dù sao cũng là một tai ương đầm máu, bù lại có được một tòa nhà ở kinh thành, cũng không đến nỗi thiệt.”

Giang Túng cúi xuống nhặt thuốc lên, hướng về phía gương bôi lên mấy vết hôn đỏ ửng, hy vọng mấy vết này nhanh chóng tiêu tan.

13. Chương 13: Lên Đường

Xe ngựa đi núi Kim Thủy dừng trước cửa đại viện Giang gia, Giang Hoành lẳng xăng chạy tới chạy lui, giúp Giang Túng thu dọn đồ đạc, khoảng chừng mười bọc quần áo, nhiều vô số, đi theo mừng Giang Túng dặn dò: “Giang Túng, đệ chuẩn bị giúp huynh mười lăm bộ xiêm y, cách hai ngày nhớ đổi một lần, thỉnh thoảng lúc tắm thì tự mình giặt, đừng quá yếu ớt.”

Giang Túng quay đầu trừng mắt nhìn một cái: “Dám nói ta yếu ớt.”

Giang Hoành thở dài: “Hay là để đệ đi vậy.”

Giang Túng khoát tay: “Thôi, vạn nhất người hậu đậu đập vào tổ ong, bị đốt đến chết, đến lúc đó lão tử lại phải đi nhặt xác. Đúng rồi, đệ đi y quán mua cho huynh một chút thuốc dự phòng.”

Giang Hoành quả trách hần: “Đã sớm chuẩn bị đầy đủ, đến lúc này mới nhớ ra phải mua thuốc, nước tới chân rồi mới nhảy.”

Giang Túng trợn mắt: “Được a Giang Hoành, xem ra đọc sách thánh hiền cũng có chút ích lợi, không quá vô dụng.”

Từ phía Nam cũng có một cỗ xe ngựa đi tới, Nhạc Liên tự mình đánh xe, ngừng trước cửa đại viện Giang gia: “Túng ca, đi à.”

Giang Túng vừa nhìn thấy Nhạc Liên thì lập tức phiền lòng, không đáp lời, bước đến bên xe ngựa. Giang Hoành theo sát phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, chớp mũi hồng hồng, không nhìn được ôm Giang Túng nói: “Huynh nhớ cẩn thận, không cần lo lắng cho đệ...”

“Ai, chỗ đó cách Cẩn Châu cũng không xa lắm.” Giang Túng dở khóc dở cười, lau mặt qua loa cho Giang Hoành, vỗ một cái sau lưng, “Nhớ coi chừng hiệu buôn, đừng để xảy ra chuyện rắc rối.”

Nhạc Liên không cảm xúc nhìn bọn họ từ già, tay siết chặt dây cương, cắn chặt răng, ánh mắt bất thiện

nhìn Giang Hoành, quan sát một hồi, không cam lòng quay đầu đi chỗ khác.

Dọc đường đi cũng không có gì, buổi tối đi ngang qua một nhà trọ, dừng lại ăn bữa cơm, dưỡng sức một đêm rồi lại đi.

Cơ thể chịu đựng xóc nảy khoảng một ngày, Giang Túng mỗi eo đau lưng bước xuống xe ngựa, cái nhà trọ kia cũng không tốt cho lắm, canh không thật, nước dùng thì nhiều mà mỳ thì ít, Giang Túng chọc vài đĩa thì không muốn ăn nữa, gọi ông chủ tới: “Chỗ này của các người đưa đồ ăn mà heo nó cũng chẳng thêm, ta muốn thịt, mau lên.”

Ông chủ nhỏ xoa tay áy náy: “Thiếu gia, ngài không biết đấy thôi, nơi này không có ai quản, đạo tặc ngang ngược, cứ vài ngày lại tới đây bóc lột một phen, chúng ta không dám cầm tiền đi mua thịt trứng.”

Nhạc Liên đi tới, cầm một lon thịt ướp nước tương, đẩy đến bên chén Giang Túng.

“Do chính tay ta ướp, người nếm thử xem.” Nhạc Liên hơi ghé mắt nhìn hắn.

Giang Túng liếc mắt nhìn hắn một cái, thầm nghĩ, hắn thiếu nợ ta lớn như vậy, hầu hạ ta là lẽ đương nhiên, khê hừ một tiếng, ăn một miếng.

....

Thịt ướp mặn mà, vị cay mười phần, hương vị còn lưu lại trong miệng rất lâu, có thêm thịt mặn chén canh này cũng ngon hơn vài phần.

Giang Túng liếm môi, thật không nhìn ra, nhai con này tay nghề cũng không tệ lắm.

Nhạc Liên thấy hắn thích ăn, lại gấp một đĩa cho hắn, nhẹ giọng nói: “Người thích? Ta có thể dạy người làm.”

“Lão tử không học cái này.” Giang Túng ăn xong miếng cơm cuối cùng, cầm khăn lau khóe miệng, “Người làm cho ta mười lon như vậy, ta sẽ bỏ qua hết cho người.”

Nhạc Liên biết tính cách Giang Túng trước sau mạnh miệng, hơi cong mắt liếc nhìn.

Giang Túng lau khô miệng, bỗng nhiên nghĩ đến đường xá xa xôi, nên tiêu ít tiền, tiết kiệm một chút vẫn hơn.

Vì vậy, lại kêu ông chủ tới, dựa lưng vào ghế, hất cằm hỏi: “Nhà trọ này của người đáng giá bao nhiêu.”

Ông chủ lau bàn cười khở: “Xung quanh đây hoang vu vắng vẻ, ai lại muốn mua, nếu ngài muốn thì ta sang lại cho, một ngàn lượng bạc.”

“Thành giao.” Giang Túng không nói nhiều, lập tức lấy tiền ra.

Ông chủ vui mừng, không ngờ hôm nay lại hên như vậy, gặp được một thiếu gia đầu óc tàn khuyết, vội vàng lấy đĩa khế từ trong tủ nhỏ cầm tới, hai người nhấm dẫu tay, làm ăn đã xong, không có nửa câu nói nhảm.

“Ai, thật sáng khoái, không nói dối ngài, một nhà già trẻ đang chờ ta sang lại nhà trọ này để có chút vốn nhỏ trở về quê làm ăn.” Ông chủ vui sướng cầm ngân phiếu, “Vậy hai ngài ăn xong thì lên lầu nghỉ ngơi vậy, nhà trọ này đã thuộc về ngài, ta liền thu dọn đồ đạc trở về quê.”

Giang Túng khoát tay một cái: “Đi đi.”

Ông chủ nhỏ giấu ngân phiếu, đi về hậu viện thu dọn đồ đạc.

Nhạc Liên nghi hoặc nhìn hần, không nhận được nói: “Ngày mai chúng ta đi rồi, nhà trọ này không có ai quản lý, cần gì phải tốn tiền như vậy.”

Giang Túng liếc hần một cái: “Cái gì uống tiền, lão tử gọi đây là tiêu tiền tiêu tai, nói người cũng không hiểu, người cho ngựa ăn đi, ta lên lầu ngủ một giấc.”

Hần quen thói sai khiến nha hoàn, đối với Nhạc Liên cũng hô tới quát lui.

Nhạc Liên cũng không để bụng, dọn dẹp hành lý ngăn nắp gọn gàng, cho ngựa ăn, lại đi lượm một ít nấm không độc trong rừng, trở về nhóm lửa, trộn lẫn với thịt ướp tương rồi xào chín, đổ vào trong lon đầy kín lại, giữ lại một đĩa để sáng mai ăn.

Thời tiết lạnh, thức ăn cũng để được lâu hơn.

Nhạc Liên loay hoay dọn dẹp xong hết mọi chuyện dưới lầu, ban đêm ngày càng u ám, thỉnh thoảng rơi mấy hạt mưa, đi qua phòng Giang Túng nhìn một chút, bên trong ẩm ướt, Giang Túng ngủ không thoải mái, lại lạnh, rúc ở trong chăn cau mày, giống như rất ghét bỏ giấc mộng.

Nhạc Liên ôm một cái chăn mỏng tới, đắp lên người Giang Túng, đứng bên cạnh nhìn một hồi.

Dấu hôn trên cổ đã tiêu tan gần hết, còn lại lẻ tẻ một hai dấu nhàn nhạt trên càn cổ trắng nõn.

Cảm giác mãnh liệt kích thích lại xông lên trong đầu Nhạc Liên, Nhạc Liên cố gắng không nghĩ về nó nữa,

nhưng trong đầu lại hiện lên vòng eo gầy gò xinh đẹp của Giang Túng, hai chân thẳng dài, hình ảnh Giang Túng nằm dưới người hấn giãy giụa, thở hổn hển đang rành rành ngay trước mắt.

Lúc đó hấn bị mất khống chế, nhưng ý thức cũng không hoàn toàn mơ hồ, chẳng qua hấn không thể kiểm soát được ham muốn, muốn Giang Túng cúi đầu, muốn phá hư niềm kiêu ngạo của Giang Túng.

Nhạc Liên cố kìm nén những ý niệm kiêu diễm trong lòng, bước ra khỏi phòng ngủ của Giang Túng, hành lang sâu thẳm, đen thui, tỏa ra một cỗ mùi ẩm ướt, Nhạc Liên do dự bước đi trong bóng tối, muốn đi đến phòng bên cạnh để nghỉ ngơi.

Bên ngoài truyền tới tiếng mưa rơi lách tách, điện quang chói mắt lóe lên, tiếng sấm rền to từ xa vang tới, giống như một con mãnh thú đang đến gần, khiến Nhạc Liên bỗng ngừng bước chân.

Nhạc Liên tựa vào vách tường, bóng tối tựa như đang che giấu một thứ gì đó, hấn không dám đi vào nữa, đầu ngón tay run rẩy, mồ hôi dính ướt cả lòng bàn tay.

Ngay sau đó, một tia chớp lại đánh xuống, nương theo ánh sáng của sấm, bên cạnh đột nhiên xuất hiện bóng dáng một người.

Cả người Nhạc Liên run rẩy, lưng đụng vào vách tường, kêu một tiếng, ngồi trên mặt đất.

“Người ồn ào cái gì.” Giang Túng khoác áo khoác đứng ở cửa, mắt lim dim ngáp một cái, không nhìn được nhìn hấn.

Nhạc Liên cố gắng trấn định, thở phào nhẹ nhõm, nhàn nhạt hỏi: “Ta ngủ trong phòng người có được không?”

“Ồ, đổi cách tiếp cận rồi.” Giang Túng cười nhạt.

Nhạc Liên liền giải thích: “Ta ngủ dưới đất, đảm bảo không đụng tới người.”

Đột nhiên một tiếng sét nổ bên tai, Nhạc Liên rùng mình một cái, mặt trắng bệch, ngơ ngẩn nhìn Giang Túng.

Tự nhiên lại có trò hay để xem, Giang Túng nhất thời tỉnh ngủ, liếc nhìn ngoài cửa sổ, ngồi xổm bên cạnh Nhạc Liên: “Tiểu quỷ, người mà lại sợ cái này sao?”

Gò má Nhạc Liên chợt ửng hồng, nhắm mắt đứng dậy bước đi.

Trong lòng Giang Túng đã sớm lẫn lộn trước sau la hét cười như điên. Không ngờ tiểu Nhạc Liên lại sợ

sấm sớ bóng tối.

“Nhạc Liên.” Giang Túng khẽ gõ cánh cửa phòng mình, khoanh tay dựa vào tường, giương khóe môi, cười mà như không cười, “Dọn chăn nệm qua đây.”

Nhạc Liên âm ức đi lấy chăn nệm, trải sát giường Giang Túng.

Sáng sớm, Nhạc Liên đang ngủ cảm giác được có một ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào mình, Giang Túng nằm trên giường, tay chống đầu, khóe miệng khẽ nhếch lên nhìn hẩn.

Nhạc liên sững sốt một hồi, đột nhiên gò má nóng lên, che đi hạ thân, liều mạng dùng chăn mỏng che đi chỗ đang dựng đứng.

Giang Túng cười nói: “Che cái gì, buổi sáng ai cũng vậy, tiểu chim non của người cũng quá to đi, miễn cưỡng coi là dị bẩm thiên phú vậy.”

Bị Giang Túng chế giễu ngay trước mặt, Nhạc Liên xấu hổ không biết chui đi đâu.

Tự nhiên bên cạnh có thêm một cái đuôi nhỏ khiến hẩn vô cùng cao hứng, tối hôm qua cũng ngủ cực ngon, Giang Túng đã sớm quên đi chuyện hôm đó, cả người trên dưới vừa lành lặn lại bắt đầu trêu ghẹo Nhạc Liên.

Tính tình Nhạc Liên kiếp trước trong trẻo lạnh lùng, số người bị hẩn từ chối xếp hàng dài cả dặm, Giang Túng theo bản năng cũng không muốn tiếp xúc với hẩn, trừ mấy lần cùng nhau hợp tác làm ăn ra.

Nhưng đêm qua tiểu Nhạc Liên bị tiếng sấm dọa sợ run lấy bầy, dáng vẻ lạnh như sương cũng bị kéo xuống, quan hệ giữa Giang Túng với Nhạc Liên cũng gần gũi thêm một chút.

Nhạc Liên xụ mặt mặc quần áo, nghĩ lại cảm thấy cực kỳ mất thể diện, vội vã chảy xuống lầu rửa mặt.

Ông chủ nhà trọ tối hôm qua liền thu dọn hành lý trở về quê, trong cái nhà trọ cũ nát chỉ còn mỗi Giang Túng với Nhạc Liên, hai người ngồi trước bàn ăn điếm tâm.

Nhạc Liên đem thịt tối hôm qua đi xào lại cho nóng, nấu thêm chén mì sợi, Giang Túng trong lòng yêu thích không thôi, ngoài miệng lại quở trách, “Năm có chín không, không có độc chứ.”

Bọn họ vừa định lên đường, bên ngoài bỗng nhiên truyền tới tiếng vó ngựa huyền náo, một đám quân lính giục ngựa chạy tới, dừng trước cửa nhà trọ, nhìn thấy Giang Túng liền đỉnh đạc kêu một tiếng: “Nhà trọ

này là của người? Đi ra đi ra.”

Có câu nói phú thương sẽ không cùng quan tranh chấp, kiếp trước các mối quan hệ của Giang Túng trải rộng cả nước, nhưng sẽ không xung đột hay quen biết với quan binh, huống chi bây giờ bạc lẩn quan hệ đều không có, Giang Túng vội vã đi ra: “Quan gia, chuyện gì?”

Người dẫn đầu lấy ra một tờ giấy lụa, giơ đến trước mặt Giang Túng: “Quan phủ có lệnh, sẽ xây quan dịch ở chỗ này, muốn trưng dụng mảnh đất của người, cầm bạc bồi thường đi nơi khác mở tiệm đi, đi ngay bây giờ, mau.”

Dứt lời, không chờ Giang Túng nói gì, buộc hắn nhấn dấu tay, lấy địa khế đi, ném cho Giang Túng ngân phiếu ba ngàn lượng, đoàn thợ mộc phía sau lập tức tiến hành tháo dỡ.

Lúc xe ngựa của hai người đã đi xa được mấy dặm, Giang Túng vẫn còn mơ màng.

Nhạc Liên thay Giang Túng đánh xe, quay đầu lại nói: “Túng ca thật là tinh mắt, ta quả thật hổ thẹn.”

Hôm qua Giang Túng vung tiền mua cái nhà trọ rách nát, Nhạc Liên hết sức buồn bực, nhưng không ngờ Giang Túng nhìn xa trông rộng, dự liệu như thần, chẳng qua chỉ chuyển từ tay người này sang người khác thôi mà kiếm lời hai ngàn lượng bạc.

Giang Túng làm ổ trong xe ngựa, cầm ngân phiếu ba ngàn lượng ngẩn người.

“Túng ca?” Nhạc Liên hơi vén rèm lên. “Người không thoải mái sao?”

Giang Túng vịn thành xe: “Muốn tiêu tiền sao lại khó như vậy.”

Nhạc Liên lo lắng bò vào nhẹ nhàng tâng bốc hắn: “Túng ca sợ không đủ tiền sao.”

Giang Túng mệt mỏi nói: “Ta ngại số khổ.”

Nhạc Liên nhẹ giọng trấn an nói: “Túng ca yên tâm, người có bản lĩnh như vậy, sau này sẽ kiếm được nhiều tiền.”

Giang Túng mở to mắt: “Kiếm nhiều tiền?”

Nhạc Liên gật đầu một cái: “Ừ.”

Giang Túng ôm thành xe, dùng sức đập đầu: “Sống sót thật khó a.”

14. Chương 14: Chặn Đường Cướp Của

“Đứng.” Giang Túng sờ sau lưng Nhạc Liên một cái, lấy cây đao tùy thân Nhạc Liên hay đeo bên người, đặt trong tay Nhạc Liên, liên tục dặn dò, “Cầm chắc, người ngồi ở đây, canh chừng suốt đêm đi.”

Nhạc Liên nghi hoặc nhìn hắn.

Xe ngựa tiến lên núi, suốt hai giờ đều bình an vô sự, Giang Túng cũng thả lỏng, tựa vào thành xe lim dim ngủ, Nhạc Liên siết dây cương dừng ngựa để nghỉ ngơi, đánh thức Giang Túng xuống hóng mát một chút.

“Đã vào ranh giới của Kim Thủy, núi Kim Thủy cách đây không xa, một lát nữa phải đi bộ lên núi, nghỉ một chút đi.” Nhạc Liên nhìn đường núi dốc cao, lại chuyển mắt nhìn đáng vẻ Giang gia Đại thiếu gia đang than vãn nhức eo mỗi lưng, khẽ thở dài.

Hai người cầm miếng bánh màn thầu quệt nấm tương ăn, ngồi bên cạnh xe nghỉ ngơi, nói chuyện câu được câu không.

Giang Túng hỏi Nhạc Liên sau khi tiến cung mật ong cho triều đình xong thì có dự định gì không.

Nhạc Liên suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái.

Giang Túng lại cầm miếng bánh màn thầu quệt nấm tương cắn một cái, kinh ngạc nói: “Người đừng lừa gạt ta, ta cũng không cướp mỗi làm ăn của người.”

Đầu óc của Nhạc Liên kiếp trước cực kỳ sáng suốt, kiếm tiền nhiều vô kể, từ phương Bắc trở lại đã khiến Giang Túng trở tay không kịp, đỡ tường đông, đắp tường tây, đối phó nhanh nhẹn.

Nhạc Liên có chút áy náy: “Túng ca, quả thật ta cũng không biết nên làm cái gì.”

Giang Túng vỗ ót một cái, đứng rồi, kiếp trước Nhạc Liên bốn ba lần lộn nơi phương Bắc lạnh lẽo mới có thể tôi luyện được những bản lĩnh buôn bán, đời này lại không đi, vậy hắn chính là tiểu phế vật rồi.

Giang Túng ngẩn ngơ ngậm miếng bánh màn thầu, là sao, hắn đang chờ mình dạy cho?

Hắn vừa nhấc mắt, ánh mắt Nhạc Liên nhìn hắn đầy khao khát.

“....” Giang Túng hừ một tiếng, thấy Nhạc Liên làm nấm tương cũng không tệ bèn nhân nhượng chỉ điểm một phen: “Ta hỏi người, bao nhiêu tiền một cái màn thầu?”

Nhạc Liên nghiêm túc nói: “Một văn tiền.”

Giang Túng hỏi: “Tại sao.”

Nhạc Liên nghiêm túc trả lời: “Bởi vì các tiểu thương cũng bán một văn, nếu ta bán giá cao hơn sẽ không ai mua, thấp hơn sẽ bị các tiểu thương tính kế để loại bỏ ta.”

“Cũng không ngu lắm.” Giang Túng lại hỏi, “Vậy bánh màn thầu kẹp nắm tương kia thì bao nhiêu tiền?”

Nhạc Liên suy nghĩ một chút: “Bán ba văn.”

Giang Túng hừ cười: “Tại sao?”

Nhạc Liên nhú mày một cái: “Bởi vì không có ai bán, nên ta tùy ý định giá...”

“Đúng.” Giang Túng vỗ bả vai hấn một cái, “Chính là đạo lý này, bất kể là thứ gì, nếu người độc quyền nó, giá tiền sẽ do chính người định. Lâm gia chạy trốn, mật ong tiến cung không ai làm, ở Nam An mật ong nuôi ở núi Kim Thủy là tốt nhất, người cứ mang thật nhiều mật ong về, tiến cung xong còn dư thì bán cho nhà giàu, còn dư nữa thì làm mứt, bánh ngọt, bán cho dân thường.”

Nhạc Liên kinh ngạc nhìn Giang Túng, ánh mắt ngưỡng mộ.

“Người chỉ điểm cho ta, không sợ ta cướp đường làm ăn của người sao.” Nhạc Liên rũ mắt, nhẹ giọng hỏi hấn.

Giang Túng vênh mép, “Người muốn làm cũng không có vốn, ta cho người mượn, sau này hằng năm chia cho ta ba phần...A thưa ông trời, ta nói nhầm, hằng năm chia cho Giang Hoành ba phần lợi nhuận, nó là chưởng quỹ, tất cả đều do nó kiếm được, lúc về người ký khế ước với nó.”

Nhạc Liên gật đầu một cái, hơi cong mắt nhìn hấn: “Cám ơn Túng ca.”

Giang Túng lười biếng dựa vào xe: “Học nhiều một chút, nhãi con, sau này ta còn trông cậy vào người giúp ta kiếm tiền đấy.”

Hấn bỗng nhiên nghĩ đến một giải pháp rất tốt.

Đào tạo một đệ đệ không có tiền đồ như Giang Hoành, chi bằng đi bồi dưỡng Nhạc Liên, nhãi con này cũng không có địch ý với mình, thậm chí còn lệ thuộc, nếu mình nuôi lớn hấn, sau này hấn sẽ thay mình kiếm tiền, mình chỉ việc nằm đếm tiền, mỗi ngày phá cửa, đùa giỡn nam hài.

Giang Túg đang suy nghĩ, đột nhiên một cơn gió lạnh thổi qua, ngay sau đó thấy Nhạc Liên mạnh mẽ nhào tới, trước mắt Giang Túg tối sầm, bị Nhạc Liên đẩy qua một bên, mở mắt lần nữa, thấy bản thân đã bị bao vây bởi mười hai đại hán vạm vỡ, Nhạc Liên lạnh lùng đối địch, tay cầm một cây đao hoa văn đỏ.

Giang Túg nhăn mặt, hung hăng tát mình một cái: “Con mẹ nó, lại tới.” Thở hổn hển hỏi đám người đối diện, “Đại ca là cướp tiền hay cướp sắc? Ai cử các người tới? Ta cho gấp đôi, các người quay trở về giết bọn chúng.”

Đám người này giấu đầu lòi đuôi, nhìn cách ăn mặc, tay cầm dao phay, tựa như đến để lấy đầu người.

Tên dẫn đầu nhỏ giọng nói với người bên cạnh hai câu, người nọ gật đầu một cái, lập tức đánh tới, Nhạc Liên kéo Giang Túg ra phía sau: “Túg ca, mau chạy, đi xa một chút.”

Giang Túg kéo Nhạc Liên cùng chạy, quay đầu mắng: “Một mình ngươi đòi đối đầu với mười mấy tên giang hồ, mẹ nó, mau chạy.”

Đám đao tặc vây quanh phía sau, đột nhiên mấy kẻ xông lên túm lấy Nhạc Liên, kẻ dẫn đầu bắt Giang Túg lại, kéo đến bên cạnh mình, chỉ Nhạc Liên nói: “Nơi đây hoang vắng, địa thế hiểm trở, nếu người dám ngoan cố kháng cự, ta sẽ băm chết tên họ Giang này.”

“Túg ca.” Nhạc Liên nhất thời ngừng tay, kinh ngạc nhìn Giang Túg rơi vào tay bọn chúng.

Vải che mặt của tên thổ phỉ dẫn đầu chợt lộ ra một ít, bên phải trán của hắn có một vết sẹo, Giang Túg bỗng nhiên thức tỉnh, hắn còn nhớ người này, còn nhớ những lời này.

Kiếp trước, hai năm sau khi Nhạc Liên từ phương Bắc trở lại, sự nghiệp buôn bán cũng đã ổn định, có cùng Giang Túg hợp tác, vừa vặn phải đi qua địa giới Kim Thủy, hai người không yên tâm, cố ý đi thăm dò, tra xét lại số lượng.

Không ngờ lại gặp đám thổ phỉ, Giang Túg núp phía sau đồng hàng hóa, thông qua khe hở nhìn Nhạc Liên cầm một thanh đao huyết sắc, chém liên tục, dưới đất chảy đầy máu tươi.

Lần đầu tiên hắn thấy đáng vẻ Nhạc Liên đại khai sát giới, bình thường luôn mang vẻ mặt lãnh đạm, vài lần Giang Túg thử khiêu khích, nhưng hắn không để bụng, cũng không phản ứng lại, thật không ngờ hắn lại giết người tàn nhẫn như vậy.

Giang Túg không dám lên tiếng núp trong đồng hàng hóa, đột nhiên bị một cái tay túm lấy hắn lôi ra ngoài, hắn chỉ thấy trên trán người nọ có một vết sẹo, cánh tay như kiếm sắt bầu chặt lấy cổ hắn, mũi đao chỉ về hướng cổ họng Giang Túg, quay về hướng Nhạc Liên, kêu một tiếng dừng tay: “Nơi đây hoang vắng, địa thế hiểm trở, nếu người dám ngoan cố kháng cự, ta sẽ băm chết tên họ Giang này.”

Giang Túng cứ nghĩ rằng Nhạc Liên sẽ không quan tâm đến sống chết của mình, nhưng không ngờ Nhạc Liên lại ngừng tay, cả người máu đầm đìa lạnh lùng nhìn hắn.

Đôi bên liên tục giằng co, rất lâu, Nhạc Liên không nói gì, nhưng cũng không tiếp tục động thủ.

Đám giặc muốn bạc, bắt quá là dùng Giang Túng để đòi tiền, biết Nhạc gia sẽ không chuộc Nhạc Liên, cho nên đám thổ phỉ cũng không muốn bắt Nhạc Liên làm gì, cũng không muốn dây dưa cùng một kẻ liều mạng điên khùng.

Giang Túng biết bạc là vật ngoài thân, mạng mới trọng yếu nhất, vốn định đáp ứng đưa bạc, giữ mạng lại rồi tính tiếp, lại nghe Nhạc Liên nói một câu:

“Giang Túng, cầu ta cứu người.” Nhạc Liên hờ hững nói.

Giang Túng cắn chặt răng, đến lúc này rồi mà hắn còn bắt mình cúi đầu, Nhạc Liên quả thật là một tên khốn kiếp tuyệt thế.

“Người thừa dịp cháy nhà hôi của, người đáng chết! Nhạc Liên, đời trước ta gây nghiệt mới gặp phải người, sớm muộn gì người cũng sẽ sụp đổ!” Giang Túng không chịu cầu xin hắn, nổi điên, uốn éo giấy giữa, bị tên thổ phỉ dẫn đầu nhắc đầu gối đá thẳng vào bụng, một hộp máu bầm rỉ ra từ khoe miệng Giang Túng.

Giang gia Đại thiếu yếu ớt, mắt thấy Nhạc Liên định vứt bỏ hắn mà chạy, không thể làm gì khác bèn khó chịu nói: “Cầu người, Nhạc Liên, cứu ta, đừng đi.”

Nhạc Liên dừng bước, đột nhiên xoay người lại, lưỡi dao chém đứt đầu một tên, tiếp tục hướng về phía tên thổ phỉ đang bắt Giang Túng.

Trước mắt Giang Túng trời đất quay cuồng, bỗng nhiên bị ai đó ôm vào trong ngực, Nhạc Liên một tay ôm hắn, vì hắn cảm thấy những giọt máu văng tung tóe. Không biết đánh bao lâu, thần trí mơ màng, dường như có một bàn tay đang vuốt ve bụng hắn, thay hắn xoa chỗ bụng đau nhức.

Khi tỉnh lại đã nằm trong phòng ngủ của Nhạc Liên, còn Nhạc Liên không biết đã đi nơi nào.

Giang Túng bò dậy, bụng đói ừng ực, muốn kiếm chút đồ ăn, lục lọi một hồi cũng chỉ tìm được một cái tử, bên trong có một cái dù giấy được sắp xếp một cách gọn gàng, đồ ăn thì chẳng thấy đâu, nên giận quay về phía cửa ồn ào nửa ngày, moi mười tám đời tổ tông của Nhạc Liên ra thăm hỏi một lần.

Hồi tưởng lại chuyện trước kia, Giang Túng luôn có cảm giác mình bị thua thiệt, bị Nhạc Liên trêu chọc, ở trước mặt hắn cũng khó ngẩng đầu.

Xem ra, cả đời này của Nhạc Liên không đi phương Bắc, sau này phải lòi hết chuyện kiếp trước ra trả hết một lần.

Hai tay Giang Túng bị trói chặt, cổ cũng bị bóp, căn bản không nhúc nhích được, Nhạc Liên nắm chặt cán đao, khớp xương trắng bệch, ánh mắt oán độc nhìn tên thổ phỉ đang giữ Giang Túng.

Tiểu hài tử còn đơn thuần lại thể hiện sự cừu hận, nhìn như một con chó nhỏ đang cố phô trương thanh thế, nanh vuốt non nớt không đủ dài, nhưng lại nhọn hoắt hung mãnh, không chịu yếu thế.

Nhưng lại do dự không biết nên hạ đao từ hướng nào để không làm Giang Túng bị thương.

Giang Túng không dám giãy giụa, đời trước bị nện một gối quá đau, tỏ thiện ý khuyên giải an ủi: “Đại ca, hắn cũng chỉ là một đứa con nít, cái gì cũng không hiểu, ngài bỏ qua cho hắn, không phải ngài muốn bạc sao, ngài để hắn đưa tin cho gia đình ta, ngài liền có bạc rồi.”

Giang Túng vừa nói vừa nhìn xung quanh, đầu bị đè xuống, không cho phép lộn xộn.

Tên thổ phỉ dẫn đầu nghe xong, cũng không muốn nói nhiều với Nhạc Liên, hắn đi đến tận đây, chính là muốn mạng của Giang Túng, bất quá trước khi giết Đại thiếu gia cũng phải kiểm soát một phen.

Tên dẫn đầu vung tay lên, tên thổ phỉ kia thu tay lại.

Đột nhiên, Giang Túng vừa được thả ra lập tức giãy giụa, nhất thời thả lỏng được dây trói, xoay người đá một cước thẳng đứng vào đũng quần tên thổ phỉ dẫn đầu, phỉ đầu không kịp đề phòng, bị một cước vào hạ bộ, một cước này của Giang Túng mười phần hung ác, phỉ đầu ngã xuống đất, đau đến chết đi sống lại.

“Con mẹ ngươi, một cước này coi như trả lại cho ngươi, sau này gặp lại lão tử phải chặt chết thứ chó rác rưởi nhà ngươi!” Thừa dịp xung quanh chưa kịp phản ứng, Giang Túng kéo tay Nhạc Liên chạy, chỉ con đường phía trước, “Thấy cái cây phía trước không, chém gãy nó, mau mau mau!”

“Ừ.” Nhạc Liên một tay cầm đao, đỡ Giang Túng, lướt qua một cái cây to, gơ tay chém xuống, chặt đứt, chặn ngang con đường, cây kia ngã xuống tạo tiếng ầm ầm vang lớn.

Đám giặc phía sau đã đuổi theo, nổi giận mắng Giang Túng: “Ngươi chạy đi đâu!”

Bên tai đột nhiên truyền tới một trận vù vù vo ve, mấy tên thổ phỉ chỉ vào cái cây ngã xuống, sợ hãi kêu: “Ông! Ông độc tử!”

Trên cây có một tổ ong lớn, lúc ngã xuống nhất thời đập bể nguyên một tổ, hàng ngàn hàng vạn con ong độc bay ra, tiếng vù vù vo ve kinh khủng chói tai.

Hai tay Giang Túng bị trói, kéo Nhạc Liên đi đã là cực hạn, bây ông độc dần dần kéo tới, Nhạc Liên cởi áo khoác ra bao lấy Giang Túng, kéo hấn chạy về hướng núi Kim Thủy.

Hấn hơi ngẩn ra, chưa từng nghĩ Nhạc Liên sẽ liều mình che chở cho hấn. So với kiếp trước cũng không chênh lệch bao nhiêu, hấn lại được Nhạc Liên cứu mạng.

Giang Túng bị che đầu kéo chạy loạn, Nhạc Liên che chở Giang Túng, chui vào rừng rậm, mơ hồ nghe thấy tiếng mấy tên thổ phỉ kêu gào thảm thiết do bị ông độc cắn, ông độc đuổi đến tận cùng, mãi không buông, Nhạc Liên sợ thể lực của Giang Túng không chống đỡ được, dùng hai tay vịn lấy hấn.

Sớm biết đời trước Lâm gia thiếu gia gặp ông độc ở núi Kim Thủy phải bỏ mạng, Giang Túng cũng đã có chuẩn bị trước, cạy dây thừng lên thanh đao trên tay Nhạc Liên để cởi trói, từ trong lớp áo lót lấy ra một bọc bột phấn xoa đuổi côn trùng, vẩy ra, kéo Nhạc Liên chạy về hướng có sông, ông độc truy đuổi càng ngày càng ít, dần dần, sau lưng cũng không còn tiếng vù vù của ông.

Trời đã tối, hai người chạy vào một sơn động, cả người Giang Túng tê liệt té xuống đất, há mồm thở dốc.

Nhạc Liên đỡ cánh tay, chậm rãi đi đến bên cạnh Giang Túng, xanh cả mặt.

Giang Túng nhìn hấn một cái, chân mày nhíu lại, đứng lên kéo ống tay Nhạc Liên ra, thấy trên cánh tay có một chỗ bị sưng to.

Ông độc núi Kim Thủy có độc tính cực mạnh, nếu không bôi thuốc kịp thời chắc chắn sẽ không giữ được mạng, nếu không phải trên người Giang Túng có thuốc, hấn cũng không dám tự thọt tổ ông, so với bị ông độc chích đến chết thì thà bị một nhát chém chết luôn cho thoải mái.

“Chỉ có mỗi chỗ này?” Giang Túng lật đật hỏi hấn.

Nhạc Liên nhỏ giọng nói: “Sau lưng còn có.”

15. Chương 15: Giải Độc

“Ai...thật không khiến người ta bất lo!” Giang Túng ngồi dậy giúp hấn lấy gai độc ra, dùng sức nặn nọc độc, lại cúi đầu dùng môi hút ra, đổ vài giọt nước thuốc lên, cởi một nửa vạt áo của Nhạc Liên, dùng miệng tiến sát đến chỗ bị ông đâm sưng ngay cổ tiếp tục hút ra, đổ nước thuốc lên.

Đầu lưỡi ôn nhu lạnh lẽo chạm vào cổ, Nhạc Liên hơi mất tự nhiên, tay siết chặt lấy quần áo, khẽ mím môi, gò má dần ửng đỏ.

“Lúc chạy sao không lo cho chính mình trước.” Giang Túng không ngờ lúc chạy trốn tiểu hài tử này lại cởi

áo khoác ra che chở cho mình, khẽ ho khan một tiếng.

“Không có suy nghĩ nhiều như vậy.” Nhạc Liên nằm trên đất nghỉ ngơi, trên người đắp áo khoác của Giang Túng, sắc mặt cũng dần tốt hơn, chỗ bị thương cũng không vì được bôi thuốc mà bớt đau, mà còn ngứa ngáy khó chịu.

Giang Túng ngồi bên cạnh hắn, thấp giọng mắng hắn: “Người còn cậy mạnh? Còn muốn cứu ta? Bảo vệ cái mạng nhỏ của người đi, người nghĩ mình là bồ tát cứu thế sao, vật đổi sao dời, ta nói cho người biết, nếu ta không mang theo thuốc, người chỉ có nước chờ chết, biết không?”

“Phiền.” Nhạc Liên không hiểu hắn đang ồn ào cái quỷ gì, im lặng không lên tiếng, vùi mình vào trong xiêm áo.

Giang Túng cũng không thèm để ý, ngồi bên cạnh dựa vào vách đá nghỉ ngơi, hắn quả thực quá mệt mỏi, nhắm mắt lại.

Nửa đêm có mưa lớn, Giang Túng bị tiếng sấm đánh thức.

Hắn theo bản năng nhìn Nhạc Liên một cái, thấy nhãi con đang co rúc trong xiêm áo, đắp nửa khuôn mặt, che kín lỗ tai.

“...” Giang Túng di chuyển một chút, nhẹ nhàng vén áo khoác đang đắp trên người Nhạc Liên lên, “Đến đây.”

Nhạc Liên do dự giương mắt nhìn hắn, không động đậy.

Giang Túng rũ mắt: “Nhìn cái gì.”

Hắn nhẫn nhịn, cúi người ôm Nhạc Liên, để Nhạc Liên tựa đầu vào lồng ngực của mình, tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của Nhạc Liên.

Nhạc Liên bỗng nhiên dùng tay ôm chặt eo Giang Túng, vùi đầu vào trong ngực hắn, ngược mắt lên nhìn Giang Túng: “Túng ca.”

Nhìn thấy ánh mắt ảm ướt của Nhạc Liên, trong lòng Giang Túng khẽ nhói một cái.

“Vừa đau, vừa ngứa, có còn thuốc không.” Nhạc Liên vùi đầu trong ngực Giang Túng, gãi nhẹ đi đau đốn trên người, giống như bị vô số độc trùng ký sinh cắn.

“Cũng do ta...” Giang Túng xin lỗi, thừa nhận Nhạc Liên vì che chở mình mà bị thương, tay để sau lưng

Nhạc Liên, nhẹ nhàng vuốt ve, một cái tay khác vuốt nhẹ mặt hấn, “Thuốc cũng đã hết, số còn lại đều ở trong xe ngựa, ta giúp người xoa bóp.”

Lòng bàn tay lạnh như băng của Giang Túng đưa vào phía trong lớp áo, đầu ngón tay xoa nhẹ xung quanh chỗ bị đau, Nhạc Liên cũng dần cảm thấy thư thái, bớt ngứa hơn.

Nhạc Liên giống như đang ngủ, không thấy lên tiếng.

Bên ngoài sơn động bỗng nhiên sáng ngời, tia chớp lướt qua, sấm rền cuộn cuộn ầm ầm.

Cánh tay Nhạc Liên chợt siết chặt lấy eo Giang Túng.

Giang Túng cúi đầu xuống, môi nhẹ nhàng chạm vào trán Nhạc Liên, khẽ dành nói: “Không đáng sợ.”

Nhạc Liên rũ thấp lông mi xuống: “Không biết người có nhớ hay không.”

Năm tuổi Nhạc Liên đã bị người mẹ kỹ nữ đưa đến đại viện Nhạc gia, Nhạc Tam gia không chịu nhận, đóng chặt cửa lớn, tiểu Nhạc Liên ngày đêm quỳ trước cửa, trên người bị nước mưa thấm ướt, sấm nổ vang bên tai, Nhạc Liên rúc vào trong góc, tia chớp liên tiếp như muốn chém thẳng vào Nhạc Liên.

Nhạc Liên dùng một tay che lỗ tai, một cái tay khác yếu ớt gõ cửa: “Tam gia, nếu người không thích con, con sẽ không gọi người là phụ thân, được không, mẫu thân cũng không cần con, Tam gia, người cho con vào đi, con sẽ rót nước, chặt củi, nấu lửa nấu cơm, con sẽ hầu hạ người, giúp người dưỡng lão.”

Ngày đó hấn dùng hết lời ngon ngọt, quỳ bên ngoài cửa nghe tiếng sấm cả đêm.

Sáng sớm hôm sau mưa phùn liên miên, Giang Túng cùng Giang Hoành vừa vặn đi ngang qua đại viện Nhạc gia, Giang Túng dừng chân trước mặt Nhạc Liên, ném cây dù cho hấn.

Cặp mắt phượng mâu híp lại, trong mắt tràn đầy khinh thường cùng giễu cợt, đá cây dù giấy dính bùn đến tay Nhạc Liên, nước văng tung tóe dính vào đôi giày thêu hồng nhạt, Giang Túng khẽ cau mày: “Lau sạch cho ta.”

Nhạc Liên sửng sốt một hồi, mím môi quỳ xuống đất, ngoan ngoãn cầm ống tay áo lau sạch nước văng lên giày Giang Túng.

Giang Túng cười cợt, xoay người nghênh ngang mà đi, khi đó Giang Hoành cũng nhỏ, vui vẻ đi sau Giang Túng, thấy như vậy trong lòng cũng giận mà không dám nói gì.

Giang gia Đại thiếu gia ngang ngược lại ngạo mạn, bị người lớn đùa nhau cứng chiều, đã sớm hư hỏng.

Nhưng Nhạc Liên vĩnh viễn cũng không quên được cặp mắt phượng xinh đẹp kia, từ trên cao nhìn xuống cười cợt hắt, trong con ngươi là sự phách lối, càn rỡ, hết sức lông bông.

Lần đầu tiên Giang Túng cảm nhận được sự gần gũi giữa mình với người đối diện, kiếp trước Nhạc Liên giống như con chim tước đẹp đẽ lạnh lùng, bị nhốt trong một cái lồng bằng lụa cũ, tỏ vẻ cao quý.

Hắn thờ ơ hỏi Nhạc Liên: “Người giữ lại cây dù kia, ném mật nằm gai*, chờ một ngày trả thù ta sao?”

**Câu Tiễn vua nước Việt, thời Xuân thu chiến quốc, sau khi bại trận bị nước Ngô bắt làm tù binh, chịu mọi nỗi khổ nhục. Sau đó, được Phù Sai vua nước Ngô thả về, Câu Tiễn quyết chí tìm cơ hội báo thù. Ông ra sức rèn binh và nằm ngủ trên đồng củi khô, ném mật đắng, xa rời món ngon để không quên mối thù sâu sắc của mình. Cuối cùng đánh bại nước Ngô, rửa được mối thù năm xưa.*

Nhạc Liên lạnh nhạt đáp: “Ta ít khi thù dai, oán hận một người phần lớn là do không có may mắn giống người đó, ta đã từng muốn trả thù, nhưng ta cũng không muốn trở thành con người giống người.”

“Người cứ nhớ lấy, coi như ta nợ người, ta sẽ dùng thứ khác trả nợ cho người.” Giang Túng nâng mặt Nhạc Liên lên, cố ý nói sát bên tai: “Nếu người ngoan ngoãn như vậy, lão tử sẽ cưng chiều người.”

Âm thanh ầm áp khiêu khích bên tai, Nhạc Liên hơi rùng mình một cái, vùng cổ khê nổi da gà.

“Đừng động, Túng ca.” Nhạc Liên cúi đầu, trán tựa vào bả vai Giang Túng, âm thanh nhỏ nhẹ, giống như đang cố gắng kiềm chế, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Tư thế của hai người hết sức mập mờ, Giang Túng ngồi xếp bằng, Nhạc Liên im lặng tựa đầu vào vai Giang Túng, thở hổn hển nói: “Người đừng làm vậy, ta không khống chế được.”

“Tiểu quý, lẽ lười ra, ca dạy người cách tán tỉnh.” Giang Túng khê nhếch môi, mắt phượng híp lại.

Ngay sau đó liền bị nhai con thực tủy biết vị kia đẩy dựa vào vách đá gập ghềnh, Nhạc Liên quỳ thẳng đứng, đỡ cổ Giang Túng, cúi người ngậm lấy môi mỏng ửng đỏ, đầu lưỡi hung hăng cạy hàm ra, giống như con chó con, cướp đoạt nước bọt trong miệng hắn, nuốt vào bụng, khí thể hung hăng nhưng không lão luyện.

Giang Túng dựa vào vách đá, giàu kinh nghiệm đỡ eo Nhạc Liên, thành thạo đẩy vạt áo ra, nhẹ nhàng vuốt ve bắp thịt non, hôn môi Nhạc Liên, thấp giọng nỉ non dạy hắn: “Đừng hung hăng như vậy, ôn nhu một chút, ngậm.”

Đôi tay hạ lưu vừa sờ lên da, hơi thở Nhạc Liên ngày càng nặng nề, cắn một cái trên gáy Giang Túng, trên

cổ Giang Túng liền xuất hiện một hàm răng nhỏ chỉnh tề, đỏ thắm dính nước bọt.

“Túng ca, đừng khiêu khích ta.” Nhạc Liên hoảng hốt bắt lấy cổ tay Giang Túng đè lên đỉnh đầu, sắc mặt ửng đỏ, hạ thân bên trong vật áo chật vật, Nhạc Liên có chút lúng túng không biết làm sao, nhìn chăm chăm đôi môi bị mình hôn đến đỏ bừng.

Giang Túng vẫn thản nhiên ngửa đầu nhìn hắn, cười nhạo nói: “Cục cưng, ngươi còn non.”

Cả người Nhạc Liên nóng lên, dùng sức đè Giang Túng xuống đất, xoay mình ngồi lên, hai tay dùng sức lôi kéo cổ áo hắn.

Giang Túng gối đầu lên tay, hí mắt nhìn hắn: “Nhạc Liên, từ trước tới giờ ta đều nghĩ ngươi là chính nhân quân tử.”

Vừa dứt lời, Nhạc Liên giống như bị tạt một chậu nước lạnh, bỗng nhiên ngơ ngẩn, dần dần thanh tỉnh, lui xuống khỏi người Giang Túng.

Nhạc Liên có chút xấu hổ, cố gắng nhịn đi dục vọng đang sung sức, ngồi trên đất chà xát mặt cho thanh tỉnh.

Giang Túng chống nửa người, nhẹ giọng nói: “Làm sao, lâu quá không được thỏa mãn, ỷ ta không đánh lại ngươi, muốn làm ta mấy lần?”

Nhạc Liên biết mình nói năng hành động tùy tiện, mấy ngày trước vừa nảy sinh hiểu lầm với Giang Túng, lúc này lại bất tri bất giác bị câu dẫn, hắn không cam lòng, cởi áo khoác ném cho Giang Túng, một mình chạy đến bên ngoài cửa động, nghe tiếng mưa, để cho bản thân tỉnh táo lại.

Hắn cũng không hiểu vì sao mình lại nảy sinh ý niệm với Giang Túng, Giang Túng ngồi ở đó, ánh sáng chiếu tới dọc theo gò má miêu tả một khuôn mặt tuấn mỹ, ánh mắt khiêu khích, luôn khiến Nhạc Liên không nhịn được muốn đến gần thêm một chút, muốn thưởng thức đôi môi mềm mại kia, muốn cùng hắn dây dưa một chỗ, điên cuồng mê luyện vượt ve cơ thể Giang Túng.

Đã rất nhiều năm, hắn cũng không biết vì sao mình vẫn còn nhớ, đôi mắt của thiếu niên nhìn hắn trong mưa.

Mưa hắt lên gương mặt của Nhạc Liên, ngưng tụ thành những giọt nước dọc theo gò má chảy xuống, rốt cuộc cũng thanh tỉnh được vài phần.

Xa xa lại vang tới một trận sấm rền.

Nhạc Liên cắn môi, muốn giữ lại chút mặt mũi khi ở trước mặt Giang Túng.

Bỗng nhiên một đôi tay kề sát che đi lỗ tai hắn, Giang Túng khoác áo lên vai Nhạc Liên, đứng phía sau, an tĩnh chờ tiếng sấm qua đi.

Nhạc Liên xấu hổ, biểu tình càng nghiêm túc.

Giang Túng vòng tay từ phía sau đến trước người Nhạc Liên, môi nhẹ nhàng lướt qua vết sưng trên vai Nhạc Liên, tạo ra một vết hôn đỏ trên bắp vai, thuận theo cổ hôn lên hàm dưới, dáng vẻ ẩn nhẫn giả vờ lạnh nhạt của Nhạc Liên rất giống kiếp trước.

Giang Túng hừ cười, chuyển tới trước mũi Nhạc Liên, giữ đầu Nhạc Liên, dây dưa đầu lưỡi, đẩy Nhạc Liên ngồi xuống góc, Giang Túng ngồi trên xương hông Nhạc Liên, cầm tay Nhạc Liên hôn bên môi: “Ta không thích chính nhân quân tử, ta thích xem dáng vẻ quân tử phá giới.”

“Như thế nào, làm một lần đi.” Giang Túng cúi người, chớp mũi nhẹ nhàng cạ lên cổ Nhạc Liên.

Nhạc Liên cau mày, bắt lấy cổ tay Giang Túng, nghiêm túc hỏi hắn: “Túng ca, ngươi thích ta sao.”

Giang Túng ngơ ngẩn, kinh ngạc nhìn hắn.

Ánh mắt Nhạc Liên hết sức nghiêm túc lại chân thành, siết cổ tay Giang Túng, chăm chú nhìn hắn: “Nếu ngươi thích....”

Giang Túng giương môi nhìn từ trên cao xuống châm biếm: “Tình cảm chó nói bấy bạ, chúng ta bắt quá là lần giường một lần, ngươi lại cứng, không phải ngươi không ghét cùng nam nhân sao.”

“Ừ....cũng không ghét.” Nhạc Liên chậm rãi rũ mi mắt xuống, thở phào nhẹ nhõm, nơi ngực cảm thấy có chút khó chịu.

“Bảo bối, Túng trong Giang Túng chính là phóng túng, trời sinh không nói chuyện yêu đương, không thích ràng buộc, ta thật hâm mộ ngươi, một thân một mình, tự do tự tại, không người quản, cũng không cần quản người khác.”

Giang Túng nhẹ nhàng nằm sát bên người Nhạc Liên, đốt ngón tay sạch sẽ xinh đẹp bầu Nhạc Liên, mập mờ nằm trước người hắn, tỉ mỉ hôn cổ, cảm thụ sự ẩn nhẫn run sợ của Nhạc Liên, nhẹ giọng hỏi hắn, “Có phải hay không?”

“Ừ.” Nhạc Liên yên lặng tóm lấy ngón tay Giang Túng, mười ngón tay đan nhau, “Chẳng qua ngày lễ ngày tết có chút tịch mịch, thỉnh thoảng.”

Giang Túng cười một tiếng: “Lần tới ngươi cứ tới nhà ta, ta sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt.”

Nhạc Liên mím môi, nhìn xuống những suy nghĩ vạn thiên trong lòng, bình tĩnh nói: “Được.”

16. Chương 16: Vào Thành

Trời vừa sáng, hai người đi theo đường núi một lúc, liền nhìn thấy núi Kim Thủy nuôi ong phòng, mấy căn nhà dùng để nuôi ong tọa lạc ngay dưới tán cây lan trà rậm rạp, các phụ nhân dùng khăn che đầu vùi vàng lấy mật ong.

Giang Túng nói đôi câu với quản sự nuôi ong phòng, an bài người đi xuống chân núi lấy hành lý, lại tìm một người về nhà đưa tin, từ trước đến giờ Giang Túng luôn không chịu thua thiệt, bị đám thổ phỉ đó chèn ép, bắt buộc phải trả thù cho hả dạ.

Hắn viết một phong thư cho Giang Hoành, muốn hắn cầm bạc đi mượn mấy gia đình công phu tốt, rồi đi Phong Diệp cư tìm Minh Lật công tử, nhờ hắn nghe ngóng một chút chuyện ở Cẩm Châu, tìm hiểu xem rốt cuộc là ai, dám đồ kị hám lợi muốn mạng của Giang Túng. Nơi hoa lâu tốt xấu lẫn lộn, tin tức lại cực kỳ nhanh nhạy, Giang Túng đã quăng lưới, không sợ mò không ra cá.

Vết chích trên người vẫn còn đau, Nhạc Liên nhìn thấy đám ong mật thì có chút rụt rè, cũng không biểu lộ ra bên ngoài, đến gần mấy phụ nhân bận rộn, thấp giọng chuyện trò.

Phụ nhân cười, đưa cho Nhạc Liên một khối mật đã đập bể, Nhạc Liên liếm thử, mật ong núi Kim Thủy quả thật không hổ danh đại nhất thiên hạ, mật sền sện tựa như hổ phách, hương vị còn đọng lại trên lưỡi rất lâu.

Giang Túng an bài xong xuôi, đi đến chỗ ong phòng nhìn một chút, thấy Nhạc Liên đang cầm một ổ mật nhỏ, không khách khí cúi đầu xuống cắn một nửa, trong miệng tràn đầy mùi hoa lan trà.

Lưỡi mềm mại lướt qua đầu ngón tay Nhạc Liên, sắc mặt Nhạc Liên lãnh đạm, thấp giọng nói: “Túng ca, ta vừa mới liếm qua.”

Giang Túng đang liếm đầu ngón tay, liếc mắt nhìn hắn một cái: “Miệng ngươi ta cũng đã cắn qua, cầu kỳ như vậy làm gì.”

“....” Nhạc Liên híp mắt nhìn hắn, muốn nhìn kỹ xem người này rốt cuộc có biết liếm sỏi hay không.

Chỗ này thật nghèo, quản sự sắp xếp chỗ ở cho hai vị thiếu gia, gọi là phòng hảo hạng, bất quá chỉ là nơi có thể ở được, cái gì cũng không sạch, Giang Túng vừa bước vào cửa liền nhíu mày: “Này, quá bẩn rồi, ổ chó nhà ta còn sạch sẽ hơn.”

Nhạc Liên yên lặng đi lấy khăn lau sạch giường đất, trải vải ra, Giang Túng liền bước tới nằm xuống.

Giang Đại thiếu gia sức lực yếu ớt, tính tình nóng nảy, nếu cùng hắn tranh luận, chắc chắn hắn sẽ bắt đầu ồn ào, Nhạc Liên không còn cách nào khác, bèn xách hành lý bước đến một cái giường khác, lại đi phân phó quản sự chuẩn bị nước nóng để tắm, bưng hai phần cơm lót dạ vào phòng.

Giang Túng nghiêng người nhìn ra bên ngoài, ánh mắt trần trụi nhìn Nhạc Liên, tựa như đang vô cùng cao hứng, để Nhị công tử Nhạc gia bận bịu vì mình, so sánh với kiếp trước quả là thiên cổ kỳ văn*.

**Thiên cổ kỳ văn: chuyện lạ ngàn năm.*

Một lát sau, Nhạc Liên bưng hai phần cơm xào trứng tới, đặt trước mặt Giang Túng.

Giang Túng đã sớm đói bụng, ngồi dậy xoa tay ngửi mùi thơm: “Cái địa phương nhỏ bé này lấy đâu ra gạo.”

Nhạc Liên đặt đĩa lên miệng chén của Giang Túng, nhàn nhạt nói: “Ta mang theo, mới vừa rồi có đi ra sau bếp nhìn một cái, ở đây họ thường ăn bánh bao không nhân, người ăn không quen.”

Giang Túng sửng sốt một cái rồi chớp mắt, sau đó ánh mắt cong lên, cười cười.

Giống như hoa Anh Túc rơi trên dây đàn, lòn lẹt đỏ nhạt khê khiêu khích khiến người khác rung động, tâm Nhạc Liên khê rạo rực.

Nhạc Liên âm thầm hít sâu.

Năm nay hắn mười tám tuổi, hắn đã ghi nhớ vẻ đẹp cuồng ngạo đó suốt mười ba năm.

Giang Túng tắm qua loa, phanh cổ áo đi tìm Nhạc Liên.

Nhạc Liên ngồi trên giường bôi thuốc, mấy vết chích đã biến mất, nhưng vẫn còn một chút hồng ửng ngay cổ.

“Còn đau không.” Giang Túng khoác áo bò lên giường, ngồi sau lưng Nhạc Liên, thuận tay lấy đi thuốc trong tay hắn, thay hắn rửa sạch vết thương.

Nhạc Liên an tĩnh ngồi xếp bằng, khê cau mày, chờ Giang Túng bôi thuốc cho mình.

Nhìn thấy sống lưng Nhạc Liên căng thẳng, Giang Túng từ phía sau ôm eo hắn, thuận thế khê hôn cằm Nhạc Liên, nhẹ nhàng xoa đầu Nhạc Liên, dần lướt xuống cổ: “Khẩn trương như vậy, vui vẻ sao?”

Nhạc Liên dùng sức nuốt nước bọt, xoay mình đè Giang Túng nằm xuống, hung hăng cắn môi lưỡi của hắn, phần hận cảnh cáo hắn, nếu không có ý thì đừng cố ý châm lửa.

Trong miệng hắn có mùi hương của mật ong.

Giang Túng đẩy con chó sói đang giương oai trên người mình ra, cười nhạo nói: “Ta vừa mới đi hỏi mấy đại nương, các nàng nói dùng mật ong xoa lên là tốt nhất, ta chỉ đang bôi cho ngươi, ngươi nổi điên cái gì?”

Nhạc Liên nhìn thấy mật ong cùng thuốc trong tay hắn, trừng mắt nhìn hắn, túm cổ áo Giang Túng, thấp giọng hỏi hắn: “Ngươi có tin là ta....”

Giang Túng khiêu mi: “Chuyến đi này rất nhàm chán, có chút tán tỉnh mới không tịch mịch, ngươi không cảm thấy vậy sao?”

Kiếp trước hắn cũng phong lưu như vậy, không cảm thấy có gì không đúng.

Giang Túng cảm thấy rất thú vị, kiếp trước cùng với Nhạc Liên nói chuyện làm ăn ở Phong Diệp cư, Giang Túng để cho một tiểu quan quỳ dùng miệng hầu hạ chính mình ngay trước mặt Nhạc Liên, biểu tình lạnh nhạt của Nhạc Liên dần dần biến chuyển.

Lúc ấy Giang Túng vừa hưởng thụ vừa nói: “Ngươi giữ mình tốt như vậy, là muốn giữ lại trong sạch cho ai?”

Nhạc Liên đập ly trà xuống bàn, thanh âm khẽ run:

“Không liên quan đến ngươi.”

Giang Túng thích từ từ xé nát lớp nguy trang của Nhạc Liên, muốn xem thử con người nhàm chán bên trong có biểu tình như thế nào.

Nhạc Liên buông cổ áo Giang Túng, xoay mình nằm xuống bên cạnh, bất đắc dĩ nói: “Túng ca, đừng tiêu khiển ta.”

Giang Túng cười một tiếng: “Ngươi thật nhàm chán, hôn một cái, cùng ta vui vẻ hưởng thụ một chút kích thích, đảm bảo khi trở về Cẩn Châu sẽ không dây dưa với ngươi.”

Nhạc Liên nhìn hắn, khẩu khí khinh thường nói: “Tùy ngươi.”

Thấy Nhạc Liên có chút không vui, Giang Túng cũng không muốn giễu cợt nữa, thuận miệng hỏi hắn: “Hỏi này người nói gì với mấy đại nương kia?”

Nhạc Liên thành thật nói: “Hỏi giá mật, cách mua,...”

Giang Túng giễu cợt: “Không đúng, người không hỏi cái này, người hỏi, ăn chưa.”

Nhạc Liên nghi hoặc quay đầu nhìn hắn.

Giang Túng ngồi dậy, xoa xoa tóc hắn: “Làm ăn rất kiêng kỵ chuyện đi thẳng vào vấn đề, nhất là thời điểm các phụ nhân vừa đổi chủ, người không thể bước tới hỏi thẳng, các phụ nhân thấy người trẻ tuổi, lại có vẻ không hiểu biết nhiều, sẽ ép giá, hoặc là bán mật ong pha tạp, người không thể không nhìn ra.”

Nhạc Liên ngẩn người, suy nghĩ một chút liền gật đầu.

“Túng ca, ta đã hỏi qua, cả núi Kim Thủy mỗi năm thu về mười ngàn cân mật, Lâm gia chạy trốn nên Nhạc gia cùng Giang gia mới phải làm, hằng năm trong cung chỉ lấy khoảng năm ngàn cân mật thượng hạng, số còn sót lại muốn tiêu thụ cũng rất khó khăn.” Nhạc Liên tính toán một chút, “Nếu để lâu sẽ không tươi, số còn lại, tính luôn phí vận chuyển, cất vào hầm, bảo quản, cuối cùng cũng chẳng lời được bao nhiêu.”

“Rất có tiền đồ, biết nhìn về phía trước.” Giang Túng xoa xoa tóc hắn, “Từ từ suy nghĩ, người đã từng rất am hiểu những thứ này.”

“Dù sao cái này cũng không có gì quá khó, đi thôi, mang người vào thành chơi đùa một chút.” Giang Túng xoay người đứng dậy, cầm dải lụa huyền, tìm khắp nơi cũng không thấy một cái gương nào, bèn cột đai, qua về hướng Nhạc Liên cười một tiếng, hỏi hắn: “Sao, thích hợp không.”

Vóc người gầy gò thon dài, mái tóc dài nhu thuận nửa buộc, nhìn thoáng qua có vẻ ôn hòa, nhã nhặn.

Nhạc Liên thành thật trả lời: “Thích hợp.”

Giang Túng nhìn hắn: “Người đi cùng ta không?”

Nhạc Liên vốn không muốn cùng Giang Túng tiêu phí thời gian, nhưng hắn không có cách nào cự tuyệt lời mời của Giang Túng.

Hắn hơi chần chờ, đi hay không đi.

Kim Thủy thành là trấn nhỏ dưới chân núi, không quá sầm uất, thuế cũng không cao, rất náo nhiệt, mấy thương nhân thường đi lại tới lui quanh đây nên có không ít thương hộ, trên đường bày nhiều sạp, có vài

thương nhân định đem hàng hóa đi ngang qua đây để tránh mấy thành trì sầm uất thu thuế cao.

Kiếp trước Giang Túng cũng đã tới trấn nhỏ này, lúc đó dẫn theo một tốp anh em buôn muối lậu, ở cái thành nhỏ xíu này không dễ bị bắt.

Giang Túng ngựa quen đường cũ, dẫn Nhạc Liên vào một sông bài, bên trong bố trí quen thuộc, trên mấy vách tường treo đầu trâu đầu dê tục tũn, kiếp trước trẻ tuổi, quá kích động, lại nóng nảy, cùng một người tên Giản Lai đánh cược một ván, ai ngờ người kia thắng đậm đến mức Giang Túng có bán mạng cũng không trả nổi, cũng từ đây thu liễm không ít, có chút cẩn thận trầm ổn hơn.

Giang Túng đang hoài niệm lần đánh cược kiếp trước, liếc mắt nhìn bàn xúc xắc, hỏi Nhạc Liên: “Người biết chơi không?”

Nhạc Liên nói: “Cũng không rành.”

“Tới đi, bồi ta.” Giang Túng kéo Nhạc Liên ngồi vào một chỗ trống, Giang Túng không quan tâm thắng thua, mà thua thì lại càng tốt.

Nhạc Liên cúi đầu nhìn bàn tay đang bị Giang Túng nắm kéo đi.

Giang Túng quen cửa quen nẻo, cầm đầu chung cùng xúc xắc lên nhìn, đẩy cho nhà cái, đầu chung lay động, khách nhân trước bàn rối rít đặt tiền cược.

Giang Túng kiên nhẫn giải thích cho Nhạc Liên: “Sau này nói chuyện làm ăn cũng phải phụng bồi người ta tới những chỗ này, người học một chút, ván này chính là đoán lớn nhỏ, tổng cộng ba xúc xắc, người nhìn những ô trên bàn, điểm cộng lại từ mười một trở lên là đại, từ bốn đến mười chính là tiểu, một lãi một, đặt đúng người liền có tiền gấp đôi.”

Nhạc Liên gật đầu một cái.

Giang Túng nhìn mấy ô vuông nói: “Toàn đầu, chính là đánh cược ba xúc xắc đều ra điểm giống nhau, một lãi hai mươi bốn. Vì đầu, nếu người có thể đoán đúng số điểm của từng xúc xắc ngẫu nhiên, một lãi một trăm rưỡi.”

Giang Túng ném tới mười lượng bạc vụn, nhìn Nhạc Liên cười nói: “Người thử một chút, ta không mang nhiều bạc, thua hết thì chúng ta đi, thắng ta mời người ăn cơm.”

Nhạc Liên thất thần nhìn thần thái phấn chấn trên gương mặt Giang Túng, nói chuyện vui đùa, không gấp gáp.

Đầu chung vừa đặt xuống, Giang Túng nghiêm túc nhìn chăm chăm đầu chung, thuận tay nắm lấy tay

Nhạc Liên, nhỏ giọng hỏi hần: “Này, đặt cái nào, suy nghĩ xong chưa.”

Nhạc Liên khom người xuống đặt cược.

Giang Túng cười, ngửa đầu nhìn hần: “Nhãi con lại đặt toàn đầu, tham vậy sao, có lẽ sẽ thua hết. Ta thấy tối nay người nên mời ta ăn cơm, ta muốn ăn ngỗng.”

Nhạc Liên an tĩnh đứng bên cạnh Giang Túng, khẽ hất cằm.

Sắc mặt Giang Túng hơi ngưng lại, quay đầu nhìn.

Đầu chung mở ra một cái, ba số “bốn”.

Khách bạc chung quanh tiếc nuối, oán trách lẫn nhau: “Toàn đầu! Đã sớm muốn đặt cái này mà người lại không cho ta đặt!”

Toàn đầu, một lá hai mươi bốn, mười lượng bạc trong chốc lát biến thành hai trăm lượng.

Giang Túng đứng lên, hai tay chống mặt bàn trợn mắt nhìn ba con xúc xắc, kinh ngạc quay đầu nhìn Nhạc Liên: “Người biết chơi?”

Nhạc Liên lắc đầu: “Vận khí tốt thôi.”

Giang Túng suy nghĩ một chút.

Kiếp trước hai người bọn họ cũng từng đánh cược một ván, lúc ấy tiền cược không nhỏ, Giang Túng muốn lấy một hàng lương thực trong tay Nhạc Liên, đây đưa với hần nhiều ngày, Giang Túng ra giá cũng hợp lý, muốn mua một ít.

Bởi vì lúc ấy ở Bắc Hoa gặp đại hạn, lương thực khan hiếm, Giang Túng mũi thính, đã sớm đánh hơi ra được cơ hội làm ăn ở đó, đáng tiếc trong tay không có nhiều lương thực, muốn mua từ Nhạc Liên.

Nhạc Liên bị hần nài nỉ tới phiền, cùng Giang Túng đánh cược, ba ván thắng hai thì thắng, nếu Giang Túng thắng Nhạc Liên phải chuyển nhượng lương thực cho hần với giá thấp, nếu Giang Túng thua, sẽ phải xuất hiệu buôn trang sức cho Nhạc Liên.

Giang Túng miễn cưỡng đáp ứng.

Mỗi người thắng một ván, ván còn lại, Giang Túng chán nản nằm ườn ra bàn, có chút hối hận, hiệu buôn

trạng sức đó một năm lời tận một ngàn lượng, nếu thua là phải đưa cho Nhạc Liên, thật đau lòng muốn chết.

Nhạc Liên ngồi ở đối diện uống trà, nhìn Giang Túng gục xuống bàn rầu rĩ.

Nhạc Liên nhìn hắn một hồi, khẽ cười.

Giang Túng ngẩng đầu ồn ào: “Cười cái gì, ta đặt tiểu!”

Nhạc Liên khẽ lắc đầu, mở đầu chung ra, tổng cộng là tám, đúng là tiểu.

Giang Túng thở phào nhẹ nhõm, sống sót sau đại nạn, đặc ý nhìn Nhạc Liên: “Người thua rồi, mang lương thực tới đi.”

Nhạc Liên không nói gì, đưa mấy tờ khế cho Giang Túng, cầm cây quạt khẽ gõ đầu Giang Túng, đi.

Giang Túng thắng mà cả người đều không thoải mái.

17. Chương 17: Gây Rối

Việc thắng được bạc khiến Giang Túng có chút khấn trương, kín đáo đưa ngân phiếu cho Nhạc Liên: “Người cầm lấy, đều là của người, không liên quan đến ta.”

Ngàn vạn lần đừng dẫn tới tai ương.

Nhạc Liên nghe lời hắn, cất bạc đi, nếu người khác nhét bạc cho hắn, hắn sẽ nghi ngờ là người đó có ý đồ, nhưng Giang Túng nhét bạc cho hắn, hắn tình nguyện tin tưởng là Túng ca đang sủng hắn.

Giang Túng không quá yên tâm, suy nghĩ, thắng được hai trăm lượng là quá nhiều, vẫn nên thua một chút cho an tâm, vì vậy lại kéo Nhạc Liên đi lang thang trong sông bạc, tính cước thêm mấy vạn nữa.

Chơi một lúc đói bụng liền kêu một đĩa bánh vụn nhỏ, Giang Túng chọn một khối đường mật ném thử, liếm môi quay đầu nhìn Nhạc Liên, vui vẻ nói: “Không ngờ điểm tâm ở đây lại ngon như vậy.”

Sắc mặt Nhạc Liên bất thiện, tay phải nắm chuôi đao, lạnh lùng nhìn tên nam nhân trung niên bên phải Giang Túng.

Hắn quan sát người này rất lâu, thỉnh thoảng ánh mắt nam nhân kia sẽ liếc nhìn Giang Túng, uống trà

một lúc thì làm bộ vô tình qua lại xung quanh Giang Túng vài lần, hạ thân như có như không đụng phải hông Giang Túng.

Giống như con chuột cống chuyên vụng trộm sơn hào hải vị, chướng mắt cực kỳ.

Giang Túng đang hăng say đặt cược trên bàn, hai chân thon dài rũ xuống, không để ý động tĩnh phía sau.

Tên nam nhân không sợ hãi ánh nhìn chăm chú lạnh lùng của thiếu niên, thậm chí còn càn rỡ dùng tay sờ chân Giang Túng.

Giang Túng đang hứng khởi, bên hông bỗng nhiên căng thẳng, Nhạc Liên nắm eo hắn, cường chế lôi người xuống khỏi bàn cược, suýt nữa thì sờ trúng bàn tay bẩn thỉu của tên nam nhân kia.

“Ôm ta làm gì?” Giang Túng bị quấy rầy, cau mày nhìn Nhạc Liên oán trách, cùng lúc đối mặt với tên nam nhân kia.

Này, quen mặt.

Không nhớ tên, chỉ nhớ là một tên chuyên môi giới buôn bán các nam hài, thường đi theo sau đít một kẻ tên Giản Tới kiếm chút tiền lẻ, kiếp trước Giang Túng buôn lậu muối làm ăn cũng từng gặp qua mấy lần, người này háo sắc, từng tỏ nhã ý với Giang Túng, nhưng đến điểm tâm cũng không ăn được, nói gì đến ăn Giang Túng.

Tên nam nhân theo sau một lúc, vừa vặn nhìn thấy mặt của Giang Túng, chỉ thấy trên mặt Giang Túng đầy vẻ khinh miệt, mắt phượng thâm thúy, mang theo ba phần ngang ngược, bảy phần tuấn mỹ, mắt hoa đào, khuôn mặt ôn nhu, không biết là cấm tú giai công tử nhà ai, trốn khỏi nhà đi ăn chơi.

Hắn không coi Nhạc Liên ra gì, lại gần Giang Túng, dứt khoát nói thẳng: “Công tử, không biết có nhã ý đến nhã gian gian lâu hai uống ly trà.”

Trong sòng bạc chướng khí mù mịt, quý nhân đứng đắn sẽ uống trà ở đây sao.

Sòng bạc căn bản không có nhã gian, lâu hai dành cho những ai có ý muốn rao bán nam hài, nữ nhân dung mạo xinh đẹp, vô pháp vô thiên.

Kiếp trước Giang Túng cùng mấy huynh đệ hắc bang đi nhìn thử, dâm loạn không chịu nổi, cho dù Giang Túng không sạch sẽ nhưng quả thật chỗ đó quá dơ bẩn.

Giang Túng từng trải nhiều, vừa thấy ánh mắt đối phương liền biết trong đó ẩn giấu những thủ đoạn xấu xa dè tiện, Giang Đại thiếu gia là ai chứ, phú thương nổi tiếng khắp thiên hạ, nắm trong tay ba tuyến thương nghiệp quốc doanh, không kẻ nào dám đắc tội.

Giang Túng cười khan một tiếng: “Thù kiếp trước vẫn còn, bây giờ còn dám đến đây làm chứng mắt lão tử.”

Tên nam nhân ở nơi này cũng có chút danh tiếng, bất thành linh bị một công tử trẻ tuổi coi thường, trên mặt liền biến sắc, thừa dịp nơi sông bạc hỗn loạn, bước nhanh về phía trước, nắm lấy cổ tay Giang Túng.

Hắn còn muốn ôm eo Giang Túng, Nhạc Liên sắc mặt tái xanh, Giang Túng trong nháy mắt xuất thủ, chỉ nghe tên nam nhân kia kêu lên một tiếng, ôm bụng ngồi xổm xuống.

Giang Túng húc đầu gối lên bụng dưới của hắn, ngồi chồm hổm xuống, cầm đĩa điểm tâm đập lên mặt tên nam nhân kia, cắn răng mỉm cười xua đuổi: “Không biết nhìn lại mình, ta cao quý như vậy loại người như ngươi xứng sao?”

Giang Túng vỗ đi bụi bặm trên bàn tay, sửa sang lại xiêm áo, vươn tay ôm Nhạc Liên vào trong ngực, khoanh tay cười nhạo nói: “Lão tử thích non.”

Nhạc Liên nhắm mắt lấy tay đè trán.

“Đi.” Giang Túng kéo Nhạc Liên đi vòng mấy bàn đặt cược, muốn chơi thêm chút nữa.

Nhạc Liên thấp giọng nói: “Túng ca, không chơi nữa, sợ rằng người nọ sẽ mang đến phiền toái, ta thay người xử lý hắn.”

Giang Túng lơ đãng nói: “Yên tâm, mặc kệ hắn.”

“Người bảo hộ ta rất tốt.” Giang Túng thừa dịp trong góc mờ tối, ôm bả vai Nhạc Liên, khẽ dùng cằm chà lên má hắn một cái, cong mắt cười, nói nhỏ, “Lát nữa trở về sẽ thưởng cho ngươi.”

Câu nói nhẹ nhõm, như có như không chạm đến tâm Nhạc Liên, hai giờ kế tiếp, Nhạc Liên không thể áp chế được ham muốn nhận “phần thưởng”.

Giang Túng chơi hơn một canh giờ, thua gần hết hai trăm lượng bạc, trong tay còn dư lại mười lượng bạc.

“Còn cược được một lần nữa, thua hết chúng ta liền đi ăn cơm.” Giang Túng hăng hái nhìn hắn.

Nhạc Liên đang thất thần khao khát “phần thưởng”, phát giác ra Giang Túng đang nhìn mình, gò má lại càng thêm nóng.

“Vận khí ngươi tốt, ngươi nói xem nên đặt cái nào?” Giang Túng quay đầu lại hỏi hắn.

Nhạc Liên lắc đầu: “Cái nào cũng được, người đặt đi, ta nhìn người chơi.”

Đầu chung vang lên, Giang Túng cười hì hì đặt thỏi bạc ở “Vi đầu”: “Một, hai, ba.”

“Ai mà có thể lắc ra được ba điểm một, hai, ba.” Giang Túng suy nghĩ trong đầu.

Từ trước đến giờ rất ít người đánh cược “Vi đầu”, tiểu tử lắc đầu chung lạnh lùng nhìn Giang Túng, ánh mắt bất thiện.

Đầu chung vừa rơi xuống, tiểu tử khiêu mi hỏi Giang Túng: “Công tử, có muốn cược thêm không?”

Giang Túng nhìn Nhạc Liên, nhấp một hộp trà, tự lẩm bẩm: “Mười lượng thôi, ta chỉ tùy tiện vui đùa một chút.”

Nhạc Liên nhú mày một cái, không nhin được nhìn Giang Túng một cái, liếc thấy Giang Túng đang hưng phấn bừng bừng nhìn mình, tâm Nhạc Liên khẽ run, đầu ngón tay không tự chủ được khẽ gõ bàn.

Đầu ngón tay của tiểu tử kia như có như không gõ nhẹ vào đầu chung, đắc ý nhìn Giang Túng.

Giang Túng cắn hạt dưa, ngáp một cái: “Nhanh lên một chút, lè mề cái gì.”

Tiểu tử mỉm cười mở đầu chung ra.

Xung quanh khẽ hít sâu, ngay sau đó liền nghe thấy giọng điệu Giang Đại thiếu gia: “Con mẹ nó, cái vận khí gì thế này.”

Mọi người xôn xao, tiểu tử phát giác ra có gì đó không đúng, cúi đầu nhìn một cái, ba con xúc xắc trên bàn hiện lên ba điểm: “Một, hai, ba.”

Vi đầu, mười lượng bạc, một lãi một trăm rưỡi.

Mắt phượng xinh đẹp của Giang Túng tròn tròn, cẩn thận đánh giá ba hột xí ngầu trên bàn, ngẩng đầu đối mắt với tiểu tử lắc đầu chung, hai người đều sững sốt một chút, ngay sau đó chỉ vào đối phương cùng nhau hét: “Người chơi chiêu.”

Mười lượng, đảo mắt liền thành một trăm ngàn lượng, Giang Túng giận đến mức điên người: “Con mẹ người, sông bạc sẽ để cho một người kiếm lời hơn một ngàn lượng sao? Ông chủ của các người bị ngu sao? Tìm đầu ra một tên phê vật như người?”

Nhạc Liên thay hần thu ngân phiếu, kinh ngạc nhìn Giang Túng, thẳng lớn như vậy mà còn tức giận, hần không cần tiền sao.

Đại sảnh huyền não dần dần an tĩnh, hai vị dáng người phú gia chậm rãi đi xuống từ lầu hai, người mặc xiêm y đơn giản, trên cổ tay đeo một chuỗi hạt, tay cầm quạt xếp ghi bốn chữ “Tử khí đông la”, nhìn qua có mấy phần phong độ.

Giang Túng rốt cuộc đã gặp được đúng người, thu liễm lại sự kiêu căng vừa nãy, cố ý đứng dậy chào: “Giản lão bản.”

Giản lão bản đến Tây đình du ngoạn, kiếp trước từng hợp tác làm ăn với Giang Túng, biết chiều lòng người, nặng nghĩa khí, hay làm trung gian giới thiệu các thương nhân với nhau, tin tức linh thông, lúc trước Giang Túng quen biết Giản Tới ở sông bạc, cùng hần cược, thua tận một trăm ngàn lượng bạc.

Khi đó Giang Túng lặn lội trong giới thương nhân cũng đã có được một chút thành tựu, cũng không tới nỗi vung tiền như rác, nhưng lại nhắm mắt thua một ngàn lượng bạc để quyền góp, được Giản lão bản hết sức tán thưởng, từ đó liền quen biết nhau.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi Giang Túng lại có thể khiến Giang gia vô cùng nổi danh tại giới thương nhân thế gia ở kinh thành, cũng là nhờ có Giản lão bản, lên như điều gặp gió.

Bây giờ Giang Túng đã sớm không cần được dìu dắt, cho dù không mượn lực Giản lão bản, Giang Túng cũng tự tin bản thân có thể đông sơn tái khởi, một tay che trời.

Tuy vậy, nhưng Giang Túng cũng không muốn đắc tội Giản Tới.

Giản lão bản chậm rãi đi xuống cầu thang gỗ, thấy Giang Túng mời vừa rồi còn hung hăng lại hướng mình cúi đầu lễ phép, hần đã sớm gặp qua nhiều người nịnh hót, có thể được một mỹ nhân tính tình sôi nổi cúi đầu, lại cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh.

Tên nam nhân vừa nãy có ý đồ quấy rối Giang Túng mặt mày xám xịt đứng bên cạnh Giản Tới, tên là Mạnh Năm, bình thường thay Giản lão bản làm một số việc nhỏ vô tích sự.

Giản lão bản thấy Giang Túng mặt mày tuấn mỹ, trong lòng liền sáng tỏ, hiểu rõ ý muốn của Mạnh Năm khi cáo trạng với hần, cười một tiếng, đến gần bàn cược, ngồi đối diện Giang Túng.

“Túng ca, phiền toái tới rồi.” Nhạc Liên có thể cảm giác được đối phương đang ung dung chèn ép hần, hần muốn thừa dịp còn sớm rời đi cùng Giang Túng, Giang Túng nắm lấy đầu ngón tay Nhạc Liên, nhẹ giọng trấn an, nói: “Không có sao, không sợ.”

Nhạc Liên được trấn an, khẽ mím môi, an tĩnh chờ đợi.

Giản lão bản mở miệng trước, tiêu sái nói: “Người của ta vừa nãy không cần thận mạo phạm công tử, ta thay mặt Mạnh Năm bồi thường cho công tử.”

Giang Túng không quan tâm đến tên Mạnh Năm chết tiệt kia, ung dung rót ly trà, đúng mực: “Không sao, ta chưa từng để trong lòng.”

Giản lão bản cười ha hả: “Giản mỗ bất tài, muốn cùng công tử chơi vài ván, coi như kết giao bằng hữu, được không?”

Cơ hội Giang Túng chờ đợi cuối cùng cũng đã tới, đời trước đánh cược cùng Giản Tới thua một trăm ngàn lượng, đổi lấy được sự tán thưởng của lão bản, không tính là thua thiệt, từ đó trở đi mình liền lên như điều gặp gió. Nếu lần này thua tiếp một trăm ngàn lượng, vừa thu được lòng người, vừa được giúp đỡ sau này.

Thua một trăm ngàn lượng, Giang Túng vui vẻ tính toán, lần phá của này, chắc chắn sẽ có được nhiều may mắn.

18. Chương 18: Học Châu

Giản Tới ung dung nói: “Kẻ hèn Giản Tới, tử khí đông lai.”

“Văn bồi Giang Túng.” Giang Túng nâng tròn mắt sáng rực lên, “Giản lão bản muốn cược như thế nào.”

Giản lão bản nói: “Người chọn.”

Ánh mắt Giang Túng nhất thời dao động, ánh nhìn hơi dừng lại trên mặt bàn cách đó không xa, đó là nơi năm đó hắn bại trận một trăm ngàn lượng.

Quản sự lạnh lẽ, ân cần dẫn hai vị gia đến trước mặt bàn, bưng nước trà bánh ngọt lên.

Bảng đặt cược trên bàn này đều là một lăi mười, khởi điểm một ngàn lượng, một lần thua chính là một lần mất mười ngàn lượng bạc trắng.

Giang Túng hắn thua được, bỏ ra hơn một trăm ngàn lượng, không lỗ, rất đáng giá, thừa dịp hiện tại tại ương chưa tới, phải mau ném đi một ngàn năm trăm lượng vừa mới thắng được.

Giang Túng kéo ống tay áo Nhạc Liên: “Bảo bối, đi vay cho ta chín ngàn lượng bạc, ở quầy bên kia.”

Sắc mặt Nhạc Liên cứng đờ, cúi người nhỏ giọng nói: “Túng ca, cược gì mà lớn như vậy?”

“Bỏ tiền mua phúc khí.” Giang Túng giơ tay cà cầm Nhạc Liên, “Hôm nay vận khí tốt, đi nhanh, ngoan.”

Kiếp trước, sau khi thua cược Giang Túng mới biết là Mạnh Năm giở trò, Giản lão bản thẳng thắn vô tư, không để ý thắng thua, nhưng Mạnh Năm lại muốn chống đỡ, giữ lại mặt mũi cho chủ nhân, cũng dễ hiểu, sợ rằng kiếp trước hắn thua thảm như vậy, cũng là do Mạnh Năm không chế, điều khiển ván cược.

Nhưng Giang Túng không quan tâm, hôm nay vận khí tốt như vậy, vạn nhất xui xẻo thắng Giản lão bản, không phải là hại người hại mình sao.

Giang Túng nhìn Mạnh Năm đứng bên cạnh Giản lão bản, tâm có chút thoải mái, có thêm Mạnh Năm, càng thêm bảo đảm rằng hắn sẽ thua.

Thừa dịp Nhạc Liên đang đi vay bạc, Giang Túng để ngân phiếu một ngàn lượng lên bàn, Giản lão bản chống cùi chỏ lên mặt bàn, hai tay nhẹ nhàng chà xát vàng ngọc, kêu Mạnh Năm để ngân phiếu một ngàn lượng lên.

Quản sự sòng bạc tự mình bưng lên một học châu, mười xúc xắc, đặt một mâm ngọc lên trên bàn.

Đánh cược học châu, lắc mạnh một cái học chứa trên châu, trên châu rơi xuống bàn, hai bên đồng thời tung xúc xắc, ai có số điểm của xúc xắc gần với số trên châu còn sót lại trong học nhất là người chiến thắng.

Tên tiểu tử vừa tranh chấp với Giang Túng hồi nãy là người lắc châu, trên châu rơi ra ngoài, phát ra tiếng thanh thúy, dưới ánh nền hạt châu trắng tỏa như tuyết sáng ngời, vài điểm sáng chiếu bên má Giang Túng, mình mình.

Giang Túng đặt tay lên đầu chung, trong nháy mắt trên châu rơi xuống bàn.

Thật ra thì hắn không biết chơi xúc xắc, nghe nói có người có thể điều khiển số điểm của xúc xắc, Giang Túng không làm được, cũng không muốn học mấy thứ bàng môn tả đạo nhằm chán.

Nhưng thị lực của hắn cực tốt, trời sinh tính toán cực nhanh.

Nói thật trên châu rơi xuống trong nháy mắt, Giang Túng lập tức có thể tính ra được bao nhiêu viên còn lại trong học, bao nhiêu viên trên bàn, bao nhiêu viên lăn xuống túi mềm xung quanh bốn cạnh bàn.

Chẳng qua hắn không có cách nào khống chế xúc xắc trong tay mà thôi.

Song phương mở đầu chung, trong tay Giản lão bản là “Một, hai, ba, năm, ba”, Giang Túng bật thốt lên, tự giễu nói: “Giản lão bản mười bốn điểm, tất thắng, ta hai mươi điểm, kém tám điểm so với số châu còn sót lại.”

Khách bạc vây quanh xem càng ngày càng nhiều, náo nhiệt xúm lại khen ngợi, vừa nghe Giang Túng nói số điểm, liền bộc phát một trận cảm thán, nghị luận vị công tử Giang Túng này vừa mở đầu đã thua mười ngàn lượng.

Tiểu tử lắc đầu dùng ánh mắt bất thiện nhìn Giang Túng, cố ý nói: “Công tử cần gì phải đếm nhanh như vậy.”

Giang Túng lơ đãng, cắn hạt dưa đưa đưa hai chân: “Không phải ai cũng giống ngươi, đứng sòng mà lại không có bản lĩnh kiếm tiền.”

“....” Tiểu tử dùng ánh mắt oán giận nhìn Giang Túng.

Giản lão bản thấy vị công tử đối diện cực kỳ thú vị, thua mười ngàn lượng, hai cặp mắt phượng kia lại khoe khoang giễu cợt, cao hứng đắc ý.

Nhạc Liên ôm bạc vừa vay bước tới, nhìn một cái, Giang Túng thật lợi hại, vừa vào đã mất mười ngàn, nhìn qua chắc là tình nguyện thua.

Hắn ẩn nhẫn vai Giang Túng, cúi người nhìn bàn cược, Giang Túng tiến sát lại, nói bên tai Nhạc Liên: “Mạnh Năm xuất chiêu, ta thua cũng không hiếm lạ gì.”

Nhạc Liên nghiêng đầu hỏi Giang Túng: “Vậy ngươi còn đánh cược với bọn họ.”

Giang Túng cười cười: “Ta chính là không phá của thì sẽ khó chịu, ngươi bồi ta chơi, đây gọi là học châu, số điểm của xúc xắc gần với số trên châu còn sót lại thì thắng, ta tính toán một hồi sẽ biết được còn sót lại bao nhiêu, nhưng không thể quyết được số điểm của xúc xắc, ta cũng không còn cách nào khác.”

Mí mắt Nhạc Liên khẽ nâng, kinh ngạc nói: “Ngươi có thể tính rõ ràng?”

“Có thể.”

Kiếp trước hằng năm hắn điều tính toán kiểm tra sổ sách, tất cả phân hào đều do hắn đứng ra kiểm nghiệm, thủ hạ ở các hiệu buôn của hắn có thể coi là tâm trong sạch, một khoản cũng không thiếu, Giang Túng tự có cách tính, đếm mấy hạt châu cũng không khó khăn gì.

Giang Túng thờ ơ cắn hạt dưa: “Bất quá cũng không có ích lợi gì, mau đặt bạc lên, chơi xong chúng ta đi ăn cơm.”

Giang Túng chính là muốn bị bại dưới tay Giản lão bản, đặt chín ngàn lượng tiền cược lên, ngẩng đầu mỉm cười nói: “Giản lão bản, chuyển đi này ta không mang theo nhiều bạc, ngài chớ chế giễu ta, ta cược thêm một vạn nữa rồi cùng đệ đệ đi uống rượu.”

Giản lão bản quan sát Nhạc Liên một cái, mới đầu nhìn có vẻ là một thiếu niên lạnh lùng, Giang Túng lại cúi đầu ghé sát tai nhìn rất là thân mật, vừa nghe Giang Túng nói là đệ đệ, Giản lão bản liền thư thái, mỉm cười gật đầu: “Cực nhỏ, kết giao bằng hữu.”

Nhạc Liên bị xưng hô này cào nhẹ trong lòng, Giang Túng thuận miệng nói ra xưng hô thân mật như vậy, trên mặt Nhạc Liên lãnh đạm, nhưng trong lòng rất hưởng thụ.

Tiểu tử ôm học châu tức tối liếc nhìn Giang Túng, rào một tiếng, trán châu rơi ào xuống, lần lượt quanh co lăn xuống túi mềm ở cạnh bàn.

Đầu chung trong tay hai người vang lên, Giang Túng liếc nhìn, lười biếng nói với Nhạc Liên: “Trên bàn một trăm hai mươi bảy hạt châu, rơi vào trong túi bốn mươi tám hạt, bên trong hẳn là còn sót lại mười hạt.”

Hai tay Nhạc Liên chống lên bàn cực, yên lặng nhìn đầu chung trong tay Giang Túng, đôi bên buông lỏng tay, trán châu còn sót lại được đổ ra đĩa.

Mạnh Năm đứng sau lưng Giản lão bản bỗng nhiên lùi xuống hai bước, che ngực ho khan, vội vàng dùng khăn che miệng.

Giản lão bản quay đầu nhìn Mạnh Năm: “Người thế nào?”

Mạnh Năm thở hổn hển, lắc đầu một cái, ánh mắt dao động không ngừng, quan sát Nhạc Liên cùng Giang Túng.

Sắc mặt Nhạc Liên trắng bệch, tỉnh bơ chống mặt bàn.

Giang Túng đưa ly trà đến bên mép miệng Nhạc Liên: “Người làm sao vậy, ta thua tiền của ta, không lừa bịp người.”

Khai chung, trong tay Giản lão bản “Một, hai, hai, hai, ba”, vừa vắn mười điểm.

Khách đánh bạc vây quanh lập tức náo nhiệt, chưa từng thấy qua người cực học châu có thể lắc ra một số điểm đúng bằng với số trên châu, nhất thời hoan hô, ghé tai nghị luận, Giản lão bản vẫn khí định thần nhàn, dáng vẻ phong độ ung dung, khiến người người bội phục.

Giang Túng tự biết mình không sánh bằng, cười một tiếng, vừa định đẩy bạc qua, Nhạc Liên khẽ khoác tay lên bả vai Giang Túng, liếc mắt đếm số điểm của Giang Túng, phong khinh vân đạm nói một câu bên tai Giang Túng, Giang Túng nhất thời rợn cả tóc gáy.

“Túng ca, người thắng.”

Giang Túng cúi đầu, nhìn xúc xắc của mình.

Năm hột xí ngẫu chỉnh tề, hàng thứ nhất “Hai, ba”, hàng thứ hai “Ba”, hàng thứ ba “Hai, ba.”

Trên châu chưa đổ ra hết, ba hạt còn sót lại cũng được đổ ra, trên châu trong đĩa chỉnh tề ba hàng như xí ngẫu của Giang Túng.

Sòng bạc trong phút chốc sôi trào tiếng vỗ tay, ngay cả Giản lão bản cũng không nhịn được vỗ tay một cái, nhìn Giang Túng khen ngợi: “Xuất sắc!”

Giang Túng ngã vào Nhạc Liên đứng ở bên cạnh, đột nhiên cảm thấy cái chết cách hắn không xa.

“Hôm nay kỳ bài bạc, thích hợp làm việc thiện.” Giang Túng lẩm bẩm lải nhải trong miệng.

Nhạc Liên thay Giang Túng thu tám chục ngàn lượng thắng được, nói: “Túng ca quả là người lành nghề, Túng ca sau này sẽ kiếm được nhiều tiền.”

Châm dầu vào lửa.

Giang Túng nào dám thắng thêm, đợi đến khi mọi người tản đi, tự mình lên lầu hai tìm Giản lão bản.

Đối với Giản lão bản số bạc kia cũng chẳng đáng bao nhiêu, cùng Giang Túng cược, có thể hun đúc tình cảm, tám mươi ngàn lượng kia coi như thưởng cho mỹ nhân vậy.

Hắn đang thưởng trà trong nội thất, lại nghe gã sai vặt bẩm báo một tiếng: “Lão gia, vị công tử hồi nãy cầu kiến.”

Giản Tới khê khiêu mi, có hứng thú nói: “Mời hắn vào.”

Giang Túng đi vào nội thất, hàn huyên đôi câu, ngồi bên bàn trà, đặt tám chục ngàn lượng lên bàn, khê đẩy đến trước mặt Giản lão bản, dừng dừng cười nói: “Giản lão bản, mới vừa rồi bất quá là cùng ngài vui đùa một chút, quả thật như lời đồn, ngài phong độ nhẹ nhàng, rộng rãi, văn bối lại trước mặt ngài tỏ vẻ ta đây.”

Tuy nói vậy, nhưng Giang Túng quả thật không hiểu sao hôm nay hắn có vận may lớn như vậy, nếu bị Giản lão bản hiểu lầm thành cố ý xuất chiêu là coi như tiêu, không thể làm gì khác bèn ở chỗ này mập mờ tỏ vẻ khách khí.

Giản lão bản chưa bao giờ so đo, thấy Giang Túng khách khí như vậy, hảo cảm đối với người trẻ tuổi này càng tăng lên.

Giang Túng thuận theo nói: “Không dối ngài, ta từ Cẩn Châu đến Kim Thủy làm ăn, mấy ngàn cân mật ong ứ đọng trong tay không thể xuất thủ, mới đến sông bạc giải sầu, không ngờ là lại gặp ngài ở đây, ta tuổi trẻ khí thịnh, tranh đoạt thắng thua, thật không kiên nhẫn.”

Giản lão bản cười một tiếng: “Công tử khách khí, Giản mỗ cũng không phải người thua không chung, mật ong Kim Thủy danh xưng đệ nhất thiên hạ, ta thuận đường đi ngang qua đây, vốn định mua chút mật ong, nếu đã cùng Giang công tử hữu duyên, không bằng cùng nhau nói chuyện làm ăn.”

Giang Túng vỗ mặt bàn một cái: “Mật ong kia quả thật không tệ, nếu không cũng không dám tự mình tiến cử với ngài.” Hần thuận thế đẩy trả lại tám chục ngàn lượng cho Giản Tới, “Ngân phiếu này ngài thu, văn bối cũng là háo thắng, ngài tha thứ cho ta, sau này văn bối sẽ cẩn thận hơn, không lỗ mãng như vậy nữa.”

Tính cách Giản Tới vốn không câu nệ tiểu tiết, ấn tượng với Giang Túng ngày càng tăng lên, rộng lượng nói: “Nếu người muốn, ta liền thu, ngày mai ta phái một tiểu nhị đến nhìn hàng của người một chút, nếu chất lượng tốt, chúng ta liền đàm luận tính giá.”

Giang Túng cười mở miệng một tiếng: “Tạ Giản gia nể mặt, ta lấy trà thay rượu mời ngài, lúc nào ngài rảnh rồi, ta mời ngài đến nếm thử một chút nấm măng ngỗng Kim Thủy, rất tuyệt.”

Giản Tới thích nhất người trẻ tuổi nói chuyện sảng khoái, nâng chung trà lên cùng Giang Túng cùng một cái.

Nhạc Liên tựa vào cạnh cửa hơi hé mắt nghe lời nói bên trong, từ trong khe hở nhìn Giang Túng đang cùng phú thương giàu nứt đổ đổ vách vui vẻ trò chuyện thành thạo điêu luyện, chỉ mấy câu đã buôn bán được mật ong, Túng ca đúng là cao thủ thâm tàng bất lộ, vô luận như thế nào mình cũng không thể sánh được.

19. Chương 19: Thân Mật

Ánh trăng nồng đậm, bên trong nhĩ gian đang cười nói, một đạo hắc ảnh lướt qua cửa sổ, ngay sau đó, cửa sổ gỗ bị đập vỡ, ba bốn sát thủ mang quần áo đen lần lượt xông vào nội thất, lưỡi đao sắc bén trong giây lát kề sát cổ Giản lão bản.

Đột nhiên xuất hiện biến cố khiến Giang Túng không kịp ứng phó, hần sờ soạng tay áo, trong lòng rét run, không tốt, còn lại năm trăm lượng chưa xuất ra.

Trong nháy mắt, sát thủ gần chạm tới Giang Túng, một thân ảnh lao tới, vững vàng che chắn trước người Giang Túng, một tay Nhạc Liên ôm Giang Túng, năm ngón tay kẹp bốn hột xí ngầu, đột nhiên vung tay, một hột xí ngầu lao thẳng vào họng kẻ áo đen, chỉ nghe thấy một tiếng hít thở khó khăn, sắc mặt kẻ áo đen đỏ ửng hai tay ôm cuống họng, té xuống đất giây giữa.

Cùng lúc đó một tiếng thanh thúy phát ra, lưỡi đao đang kề sát cổ Giản lão bản bị một hột xí ngầu đánh ra.

“Đứa trẻ ngoan.” Giang Túng thừa dịp đề cái tay đang làm loạn của Nhạc Liên lại, đẩy Giản lão bản ra khỏi nhĩ gian, thấp giọng nói: “Ngài mang theo hộ vệ đi, mau rời khỏi nơi này.”

Vị công tử này lại không để tâm an nguy của chính mình, lo chiếu cố người khác, Giản Tới hết sức cảm động, nhìn Giang Túng một cách thưởng thức, thầm ghi nhớ danh tự này.

Giá trị phú thương Giản Tới rất đáng giá, lập tức mang theo hộ vệ rời đi, trong lúc hỗn loạn mấy đại hán đã xông lên lầu hai, bảo vệ Giản lão bản, nhanh chóng rút lui.

“Tới đây.” Nhạc Liên túm lấy cổ tay Giang Túng, lôi hắn ngồi xổm xuống, vung tay lên, bốn hộ xí ngẫu nhanh chóng bắn ra, đánh sâu vào mi tâm của bốn sát thủ, đầu người liên tiếp nổ tung, huyết tương văng khắp nơi, Nhạc Liên chậm rãi đứng dậy, ngân phiếu đồng xu nhuộm máu rơi đầy đất, âm thanh đình đương vang dội.

Sòng bạc lại bị người vây quanh, cầm đầu chính là kẻ tên Mạnh Năm kia.

Kiếp trước Giang Túng đã sớm biết Mạnh Năm tạo phản, có ý định lấy mạng của Giản lão bản để đoạt quyền, muốn làm chủ tử, dù gì cũng là chuyện sớm muộn, hắn cũng không quá bất ngờ.

Một tay Nhạc Liên cầm đao, tay trái lại kẹp chặt bốn hộ xí ngẫu, khí thế lạnh lùng, khiến những kẻ khác không dám đến gần.

Thật không nghĩ tới tiểu tử này còn nhỏ mà công phu rất khá, Giang Túng sờ cảm quan sát Nhạc Liên, một bộ xiêm y màu lam, đầu tóc chỉnh tề, một sợi tóc nhẹ phe phẩy theo gió.

Có không ít những kẻ áo đen phân tán ra đuổi theo Giản lão bản, một mình Mạnh Năm xông về phía Giang Túng, hắn đã sớm coi trọng Giang Túng, hắn nhìn mỹ nhân đang đứng trước mặt, đè lại hỏa khí trong người, nhìn chằm chằm Giang Túng giống như con sói đói, thấp giọng trơ tráo uy hiếp:

“Hôm nay gia nhất định phải ăn sạch sẽ mỹ nhân tuần mỹ này, ném vào kỹ viện thao suốt ba ngày ba đêm.”

“Người dám.” Nhạc Liên trở tay vung xúc xắc lên đánh lui bốn kẻ phía sau lưng, cầm đao xoay người đẩy Mạnh Năm sắp nắm lấy cổ tay Giang Túng, hai lưỡi đao sắc bén chạm vào nhau, nhưng không ngờ Mạnh Năm không cẩn thận, lưỡi đao thất thủ, bất ngờ quét qua trước người Giang Túng, xiêm y bị chém rách, trên xương quai xanh hiện lên một vết thương rướm máu, cổ áo huyền ti nhiễm đỏ.

Giang Túng lùi về sau mấy bước, sau lưng đụng vào vách tường, che vết thương lại, hít một hơi lạnh, giận dữ gào thét: “Con chó rác rưởi nhà người, con mẹ nó, người dám chém ta?!”

Vành mắt Nhạc Liên điên cuồng, ánh mắt hung hăng nhìn Mạnh Năm, dùng sức nhắm ngay đầu Mạnh Năm chém xuống, lực đạo nặng nề đánh xuống khiến Mạnh Năm phải lui về sau.

Mạnh Năm kêu rên một tiếng, che vết thương nơi phổi, lão đảo chạy ra bên ngoài sông bạc.

Nhạc Liên lật đặt túm lấy Giang Túng, thất kinh giúp hắn cầm máu, đôi môi trắng bệch khẽ run, không nhận được hỏi: “Túng ca, Túng ca có sao không.”

“Con mẹ nó, đau chết lão tử.” Giang Túng cắn răng nghiêng lợi, kéo Nhạc Liên ra ngoài: “Đi! Mau bắt con chó rác rưởi đó lại đây cho ta, hôm nay ta không giết chết hắn ta liền không mang họ Giang.”

Mạnh Năm vừa chịu một đao của Nhạc Liên, toàn thân xương cốt run rẩy, trốn bên trong một hẻm nhỏ, bỗng nhiên bên chân phát ra một tiếng vang nhẹ.

Hắn run sợ cúi đầu, bên chân có một hột xí ngầu.

Ngẩng đầu lên, lưỡi đao nhiễm đỏ lạnh như băng của Nhạc Liên đã kề sát cổ.

Mạnh Năm bị bắt, những kẻ áo đen chạy tan tác như ong vỡ tổ, khách đánh bạc đã sớm chạy tứ tán không thấy bóng dáng, Nhạc Liên dựa bên ngoài nhà gian ở lầu hai, lẳng lặng dựa vào vách tường, nghe âm thanh tê tâm liệt phế gào thét.

“....” Nhạc Liên không yên lòng, đẩy cửa bước vào, một mùi hôi thối nồng đậm tràn đầy cả phòng.

Trong phòng không có một chút ánh nến, song cửa sổ đóng lại, cả người Giang Túng trong trẻo lạnh lùng dưới ánh trăng, xiêm y máu tươi loang lổ, nhắc chân đạp vào mặt Mạnh Năm, Mạnh Năm té xuống đất, vạt áo thừa thớt cả người dơ bẩn, cơ hồ không còn hình người.

Một tay Giang Túng chống quai hàm, hướng về phía Nhạc Liên nhẹ nhàng nâng tay lên, ngón trở cùng ngón cái đang kẹp một thứ, còn đang nhỏ máu.

Nhìn kỹ lại, là một đoạn ngón tay dầm dề máu.

Một giọt máu thuận theo ngón tay trắng như tuyết của Giang Túng nhỏ xuống, bắn lên vạt áo, dầm đĩa dưới ánh trăng, như yêu ma từ thiên cung tiên cảnh tới.

Nhạc Liên kinh ngạc nhìn Giang Túng, không nhận được lùi lại hai bước, ánh mắt tàn nhẫn kia hắn chưa từng thấy qua.

Kiếp trước Giang Túng đã ba mươi chín tuổi, từ Giang gia Đại thiếu gia lột xác thành một thương nhân lòng dạ độc ác, trở mặt nhanh như cắt? Hắn chỉ quan tâm bạc, địa thế, không quan tâm đến tình yêu,

lòng người.

Giang Túng ném ngón tay đang chảy máu dầm dề đi, dùng vải chùi sạch máu, đứng dậy đi mấy bước, hai tay nâng mặt Nhạc Liên lên, nhìn ánh mắt hơi sợ hãi của hắn.

“Nhạc Liên, đời trước ngươi thấy ta giết người, cũng là bộ dạng này, ngươi mắng ta lòng dạ ác độc, mắng ta vô tình, ngươi một đời quân tử phong độ, ngày đó mắng ta rất lâu.” Giang Túng cau mày cười cười, “Đời trước ngươi thật.....rất ghét ta, ta làm gì ngươi cũng ghét.”

Nhạc Liên không biết đời trước trong miệng hắn là khi nào, hắn hít một hơi, khẩn thiết nói: “Cho tới bây giờ ta đều không có ghét ngươi, Túng ca.”

Giang Túng ngẩn người.

Nhạc Liên áy náy nhìn vết thương trên người Giang Túng, giọng nói khàn khàn: “Thật có lỗi, lần tới nếu có nguy hiểm, ngươi dựa sát vào ta một chút, sẽ không bị thương.”

Giang Túng hỏi hắn: “Hôm nay lúc đánh cược là ngươi xuất chiêu?”

Nhạc Liên mím môi, hơi bứt rứt nói: “Ừ, mẹ ta là kỹ nữ, mười tám năm đầu ở Cẩn Châu nàng nổi danh là ‘Quý cơ thánh thủ*’, lúc nhỏ nàng đã dạy ta, hôm nay mới dùng lần đầu.”

**Thánh thủ: người tài giỏi.*

Khi còn bé Giang Túng đã nghe qua danh tự này, quý cơ thánh thủ, quả thật một thời vang dội, đáng tiếc lúc đó Giang Túng chưa đủ lông đủ cánh, không giao thiệp được với tiểu nương tử đó, nghe nói sau khi sinh, dung nhan bại hủy, cuối cùng số phận lại tàn.

Một hồi lâu Giang Túng cũng chưa định thần lại.

Đời trước, Nhạc Liên lại thua hắn một ván cược lương thực nhỏ nhoi, bọn họ chỉ đơn thuần chơi đại tiểu.

“Ngươi cố ý thua ta?” Giang Túng yên lặng nhìn thiếu niên Nhạc Liên còn đang trẻ trung, lông mi khẽ run, khó tin nắm chặt bả vai Nhạc Liên, “Tại sao?”

Nhạc Liên mờ mịt nhìn hắn.

Giang Túng nhất thời mơ hồ, kiếp trước hắn năm lần bảy lượt dùng thủ đoạn hãm hại Nhạc Liên, rốt cuộc cũng đánh bại hắn.

Hắn còn nhớ ánh mắt Nhạc Liên nhìn hắn lúc đó, là ánh mắt hắn chưa từng nhìn thấy, không có phân nửa tức giận, chỉ có bi thương vô hạn.

Nhiệt độ bên hông lúc Nhạc Liên ôm hắn vẫn còn, Giang Túng không thể không nhớ lại kiếp trước lúc Nhạc Liên cứu hắn thoát khỏi tay thổ phỉ, cánh tay bèn chắc kìm chặt hông hắn, một tay cầm đao, lạnh lùng khiếp người, ôn nhu thay hắn xoa chỗ bụng bị thổ phỉ đá đau.

Giang Túng bỗng nhiên ôm Nhạc Liên, hai cánh tay bấu chặt hắn, vuốt ve sống lưng Nhạc Liên, nghẹn giọng hỏi hắn: “Tại sao?”

Nhạc Liên nâng ánh mắt trong suốt lên: “Bởi vì ta muốn cho ngươi thắng, Túng ca.”

“Ngươi im miệng.” Giang Túng hung hăng cắn môi hắn, đẩy hắn đụng vào vách tường, hút cắn miệng lưỡi liền tới viền tai, cắn đau viền tai lại hôn tới cổ.

Nhạc Liên hơi nâng cổ lên, nhẹ giọng thở hổn hển.

Giang Túng vui đùa vào hõm vai Nhạc Liên, nức nở nói: “Ngươi đừng nói đời trước ngươi thích ta, rất tàn nhẫn, Nhạc Liên, điều đó rất tàn nhẫn....”

Nếu như đời trước biết Nhạc Liên đã từng có phân nửa cảm tình đối với hắn, Giang Túng nhất định sẽ không liều mạng dùng tất cả thủ đoạn.

Nhạc Liên vuốt sống lưng Giang Túng, kinh ngạc hỏi hắn: “Túng ca....đời trước....biết ta?”

Giang Túng nâng mi mắt đầm nước: “Đúng vậy, không tin sao.”

Nhạc Liên ôn hòa nói: “Vậy nhất định đời trước ta cũng đối xử rất tốt với ngươi.”

“Không....Đời trước ngươi là một tên khốn kiếp.” Giang Túng tì trán vào đầu vai Nhạc Liên, cười khổ, “Ta không tin.”

Đời trước Nhạc Liên chưa từng dùng ánh mắt ôn nhu nhìn hắn, thậm chí không hề cho Giang Túng bất kỳ cơ hội nào, giữa bọn họ chỉ có đấu tranh chém giết không ngừng, ngươi lừa ta gạt.

Điểm này Nhạc Liên làm rất tốt, biết mình không gánh nổi trách nhiệm, liền dứt khoát không dây dưa.

Hoặc giả như, người nam nhân kia, đã từng rất thương hắn.

Giản lão bản phái người tới bắt Mạnh Năm, Mạnh Năm bị Giang Túng hành hạ chỉ còn lại vài hơi thở, bị hộ vệ của Giản Tồi xách về.

Hai người tùy ý ăn vài miếng cơm nhạt, dọc đường đi Giang Túng không bình tĩnh nổi, hoàn toàn không còn dáng vẻ vui sướng ban ngày, ánh mắt ưu buồn, suy nghĩ miên man.

Hắn cố gắng nhớ lại những ký ức kiếp trước, hy vọng có thể tìm ra vài đoạn ký ức ôn tình, ít nhất hắn cũng bớt bất an, muốn chắc chắn mình cùng Nhạc Liên không thiếu nợ nhau.

Hắn cố gắng hồi tưởng lại, mỗi một chuyện mình làm đều giương nanh múa vuốt với Nhạc Liên, ác liệt xảo quyệt khiêu khích Nhạc Liên.

Đã thương địch thủ một ngàn, tự tổn tám ngàn.

Nhạc Liên yên lặng đi theo Giang Túng, mấy lần muốn tới gần nhưng đều bị hắn né tránh, trong lòng lạnh đi, vĩnh viễn nhớ lại xem đã làm gì đắc tội Giang Túng.

Trong lòng Nhạc Liên bất an, giống như súc sinh bị trói chờ giết, bị kẻ đao ngay cổ.

Hắn chỉ là muốn gần Giang Túng thêm chút nữa mà thôi, Giang Túng giống như sao trên trời, hắn khắp khếnh leo lên trăm thước cũng không thể chạm tới, chỉ biết bất đắc dĩ nhìn từ ngày này qua ngày khác.

Chỗ ở u ám eo hẹp trên núi Kim Thủy, cánh cửa khép lại, Nhạc Liên căng thẳng, Giang Túng tựa hồ đang ôm sát hắn, hai người ôm nhau lăn lộn trên cái giường hẹp mà dài, miệng lưỡi dây dưa, một tia nước bọt thuận theo khoe môi Nhạc Liên chảy xuống hàm dưới.

Vật áo bị nới lỏng ra, Giang Túng thẳng tay lôi ra ném xuống dưới đất, ngay sau đó liền dùng miệng ôn nhuận ngậm hạ thân đã sớm phồng lên.

Khiến người khác khiếp sợ, cảm giác kỳ dị tê dại len lõi tới tứ chi.

“Túng, Túng ca!”

Đang dùng miệng làm cho hắn.

20. Chương 20: Khó Giải Thích Được

Trong bóng tối, Giang Túng cúi người cong sống lưng, hôn xuống bụng Nhạc Liên, thuận theo bắp đùi hướng xuống phía dưới, khe liếm vật đang căng phồng, tính khí nóng bỏng cực đại khe sát gò má ôn nhu của Giang Túng, hơi phát run.

Giang Túng một phát bắt được vật sạch sẽ non hồng kinh người kia, tuốt từ trên xuống, Nhạc Liên khe ngẩng đầu, khó chịu rên rỉ một tiếng, lúng túng xấu hổ đè nén âm thanh lại.

“Liên, ta muốn làm cùng ngươi.” Giang Túng ngậm một bên trướng, hút liếm, đầu lưỡi mềm mại trơn trượt liếm nơi đáy chậu.

Đời trước Giang Túng luôn muốn xé rách lớp mặt nạ quân tử của Nhạc Liên, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Nhạc Liên, hắn liền mất hứng, tâm tư của Nhạc Liên hắn đoán không ra, cũng không muốn tìm hiểu.

Giang Túng không hiểu, Nhạc Liên chán ghét hắn như vậy, vì sao lại nuông chiều hắn.

“Ngươi thương thầm ta, Nhạc Liên.” Giang Túng cười một tiếng.

Có lẽ Nhạc Liên của hai kiếp đều hoàn toàn bất đồng, Giang Túng sẽ không chút do dự mà chọn Nhạc Liên của kiếp này, vừa khôn khéo lại vừa khả ái.

Tính khí non hồng càng ngày càng trương phồng, Nhạc Liên khó chịu cong người, nắm lấy bả vai Giang Túng, thở gấp cầu xin hắn: “Túng ca, dừng....đổ thêm dầu vào lửa....ngươi đang bị thương...”

“Ngươi thương ta như vậy sao.” Giang Túng nắm tính khí thấm đẫm nước bọt tuốt liên tục, cúi người ám muội hôn khoe môi Nhạc Liên, “Kỹ thuật của ta rất tốt, sẽ không làm ngươi đau.”

Có thể cùng một nam nhân thân mật, đối với một Nhạc Liên sống bảo thủ suốt mười tám năm đã là một thỏa hiệp rất lớn, hắn chưa từng làm qua bất kỳ chuyện nào đi ngược lại với lý lẽ thông thường, đưa mộng cho người khác đắm, với Nhạc Liên là một chuyện không thể chấp nhận được.

Có lẽ do tình sâu đậm, hắn đã hoàn toàn không thể khắc chế ý nghĩ muốn dây dưa cùng Giang Túng, hai tay vô ý thức dùng sức ôm lấy Giang Túng, dùng mọi cách cũng không thể đạp đổ tâm lý bảo thủ kia.

Nhìn hài tử đang ngọt ngào, nín nhịn, Giang Túng liền ngồi trên người Nhạc Liên, hai chân quăn ngang hông hắn, cánh tay khoác lên đầu vai, một tay khe nâng cằm Nhạc Liên lên, khoe môi cong lên: “Ta chỉ muốn lên giường với ngươi, ngươi nói xem ta nên làm thế nào bây giờ.”

Nương theo ánh sáng nhạt ngoài cửa sổ, con người Giang Túng như chứa đựng ngàn vì sao.

Giang Túng cúi đầu cọ nhẹ cổ Nhạc Liên, nỉ non nói: “Nếu người muốn đến, ta sẽ để người đến.” Vô ý chiều theo, mình diễm động lòng người.

Lúc gần đi Giang Hoành có chuẩn bị một chai thuốc, cuối cùng cũng có đất dụng võ, Giang Túng ngồi dậy cầm bình thuốc nước dùng để cầm máu, có tác dụng tương đương nhuận hoạt, tự mình dạy Nhạc Liên cách thao hấn.

Giang Túng cởi một nửa xiêm y ra, cẳng chân trắng tấp trắng nõn thon dài không còn bị che chắn hiện ra, hấn gờ chân khoác lên khủy tay Nhạc Liên, chỉ điểm: “Lần trước người đấu đá lung tung, đâm loạn xạ, nửa điểm kinh nghiệm cũng không có, chưa từng ăn qua thịt heo cũng chưa từng thấy heo chạy, gia tự mình dạy người, chớ làm loạn, trước tiên thoa thuốc, cả trong lẫn ngoài.”

“....Không cần người dạy.” Nhạc Liên bị hấn nói đến ngượng, nắm lấy cổ chân Giang Túng áp lên trên, đem thuốc nước thoa vào trong khe hở.

Trong phòng tối tăm, mơ hồ nhìn thấy hoa huyết nho nhỏ bên trong khe móng, bé nhỏ màu hồng, bất luận nhìn như thế nào cũng cảm thấy không thể nuốt vào tính khí của hấn.

Mất chút thời gian, miễn cưỡng nói lỏng được một ít, hoa huyết chặt chẽ cắn lấy ngón tay Nhạc Liên đang ra vào trong vách ruột, gò má Nhạc Liên đỏ ửng, hô hấp lộn xộn.

Dị vật nhỏ bé ra vào trong miệng huyết khiến Giang Túng không cảm thấy thoải mái, nhẹ thở hỗn hển nắm lấy cổ tay Nhạc Liên, muốn hấn cắn sâu một chút.

Được thuốc nước bôi trơn, ngón tay Nhạc Liên đã có thể thoải mái ra vào miệng huyết căng mịn, Giang Túng dẫn dắt hấn cắn hai ngón tay vào nhẹ nhàng mở rộng, miệng huyết ẩm ướt càng thêm bóng bẩy mê người, hô hấp cũng dần trở nên nặng nề.

Nhạc Liên cúi người, ngậm lấy môi Giang Túng, hai đầu lưỡi lưu luyến dây dưa, Nhạc Liên không khống chế được luồng đầu lưỡi khuấy đảo trong miệng Giang Túng, muốn hấn thấm đẫm mùi vị của mình, từ trong ra ngoài.

Sói con rơi vào cảnh đẹp, ngây ngô hỗn loạn hôn môi Giang Túng thở dốc liên tục, khoái cảm dâng cao, ngón tay ra vào sau huyết cũng tăng thêm một ngón, thuốc nước trong suốt nương theo bắp đùi trắng nõn chảy xuống, bị Nhạc Liên nắm bóp đỏ bừng, như Đỗ Quyên lúc bình minh, kiều diễm ướt át.

Hậu huyết bị cắn đầy đến mức đau, đầu ngón tay Nhạc Liên chạm đến một chỗ thịt mềm, Giang Túng chột cong sống lưng, tiểu huyết cắn chặt lấy ngón tay Nhạc Liên.

“Nơi này....có cái gì sao.” Nhạc Liên vùi đầu vào hõm cổ hấn cắn mút, đầu ngón tay khê ấn chỗ kia nhiều lần, từ trong kẽ răng Giang Túng phát ra vài tiếng rên rỉ không biết là thống khổ hay sướng khoái, đứt quãng nói: “Đủ rồi, vào đi.”

Tính khí trẻ trung to lớn chậm rãi tiến vào, hung hăng nới căng miệng huyết, tròng thịt không chịu được sự xâm nhập của dị vật to lớn, cắn chặt tính khí Nhạc Liên, tiến vào được một nửa, Giang Túng đau đến mức tròng mắt híp lại.

“Này....sao đáng dấp của người...” Giang Túng nắm chặt cánh tay Nhạc Liên, “Đau, nhẹ chút.”

Hai tay Nhạc Liên chống bên người Giang Túng, áo bào trên người đã bị Giang Túng trong vô thức kéo ra, cơ thể thiếu niên giàu kinh nghiệm hiện ra, nhìn qua cũng đoán được trong tương lai nhất định là một thân thể lưng rộng eo thon hoàn mỹ.

Hạ thể bị vách thịt vắn chặt, xương cốt cả người Nhạc Liên mềm nhũn. không kiềm chế được hướng đến chỗ sâu hơn thăm dò, muốn được bao bọc hoàn toàn, Nhạc Liên cúi người hôn khước mắt hơi nhúu lại của hắn, hạ thân chậm rãi đẩy vào, cả cây đi vào miệng huyết non đỏ mềm mại.

Khoái cảm dâng cao khiến cả người Nhạc Liên phát run, ôm Giang Túng nằm sấp trên người hắn, khó tin run rẩy nói: “Túng ca....thật thoải mái...”

Giang Túng nhịn đau xoa xoa hắn: “Tiểu tử thôi, chưa thấy qua việc đời, thoải mái động đi.”

Nhạc Liên liền dùng lực mạnh bắt đầu thảo phạt, tính khí to lớn nhanh chóng rút ra cắm vào, mỗi một lần đều đẩy đến nơi sâu nhất, Giang Túng đỡ cánh tay Nhạc Liên, rên rỉ: “A...A....A...Tiểu bảo bối, nhẹ...”

Thịt mỏng trắng nõn bị va chạm đến mức đỏ ửng, miệng huyết căng hồng tỏa sáng, bị tính khí đút no vừa khớp, nhiều lần ma sát, sưng tấy.

Nhạc Liên nhớ đến chỗ thịt mềm mại lúc nãy chạm tới, chốc chốc đánh vào chỗ mẫn cảm đến cực điểm kia, biểu tình Giang Túng nhất thời sụp đổ, ôm chặt lưng Nhạc Liên, móng tay cào ra vài vết sưng đỏ, hai chân quăn chặt hông Nhạc Liên, để tính khí của sói con đi vào sâu hơn, tự mình vuốt ve tính khí bị dồn ép ở bụng Nhạc Liên, cong thân thể lên tìm kiếm đôi môi Nhạc Liên, cùng hắn dây dưa.

“A....a....Bảo bối, người quá to....gia chỉ cho một mình người làm....” Giang Túng chưa bao giờ làm qua chỗ phía dưới, nhưng nhai con Nhạc Liên hết lần này đến lần khác làm hắn đến sưng, hiện tại đáy lòng hắn chỉ muốn tình nguyện cùng Nhạc Liên hung hăng làm mấy lần trên giường.

Tính khí to dài rút ra cắm vào khiến tròng thịt Giang Túng phát đau, hoàn toàn đắm chìm trong thống khổ xen lẫn vui sướng không thể kiềm nén, hai người ôm nhau lần từ đầu giường đến chân giường, Giang Túng cắn vai Nhạc Liên, hạ thân bắn ra một cỗ bạch dịch, cả người đắm chìm trong khoái cảm cực độ, lẩm bẩm nói: “Cho người bắn bên trong.”

Sau khi nghe xong lời này, Nhạc Liên ôm chặt Giang Túng, eo dùng sức rút ra cắm vào mấy chục lần, run run bắn vào tròng ruột Giang Túng.

Nhạc Liên ôm thật chặt Giang Túng, nghẹn ngào lên tiếng, khóe mắt chảy ra vài giọt nước mắt, ôm Giang Túng run rẩy hồi lâu, ngượng ngùng hỏi hân: “Túng ca....ta đi ra...nhanh quá, không vui....”

Lần đó mây mưa cùng Giang Túng, Nhạc Liên liền bị hân chế giễu một trận “Tiểu chim non tiết quá nhanh”, đến bây giờ Nhạc Liên vẫn còn canh cánh trong lòng, giận dữ muốn tìm về mặt mũi từ trên người Giang Túng.

21. Chương 21: Đắm Chìm

Giang Túng kiệt sức nằm dưới người Nhạc Liên, cánh tay nhỏ gầy trắng nõn vuốt ve sợi tóc hân, cong người hôn khuôn mặt chưa khô nước mắt của Nhạc Liên, nghe hân nói như vậy cảm thấy hết sức buồn cười, nhin cười nói: “Cũng không tệ lắm, so với lần trước mạnh hơn nhiều.”

Nhạc Liên khẽ thở phào nhẹ nhõm, bò dậy mặc xiêm y chỉnh tề thật nhanh, thấm ướt tấm vải mềm lau giữa chân cho Giang Túng, mắt không ít thời gian để lau sạch, lấy đồ vật bên trong ra ngoài.

Giang Túng lười biếng tựa vào đầu giường, bóp chân nhỏ dài khoác lên đầu vai Nhạc Liên, một bên chỉ điểm một bên ghét bỏ: “....Rất sưng, rất đau, người ăn cái gì để lớn lên vậy.”

Trên mặt Nhạc Liên còn chút dư âm ửng đỏ, mím môi nghiêm túc dọn dẹp, vừa lau vừa nói: “Lần tới không làm bên trong, quá bẩn, người không thoải mái.”

“Bảo bối nhi, sợ bẩn nên lần tới sẽ không thay ta thoát xiêm y nữa sao, vóc người gia tốt như vậy, người không muốn xem?” Giang Túng chịu đựng bên hông đau nhức ngồi dậy, hai tay vòng via bả vai Nhạc Liên, mập mờ nói: “Như thế nào...Tư vị này, mới mẻ không.”

“....” Nhạc Liên hơi nghiêng ánh mắt, không đối diện với Giang Túng.

“Làm sao, sáng khoái xong thì lập tức trở mặt?” Giang Túng sờ sờ lấy ra chiếc bông tai đá quý xanh biếc, giờ lên trước mặt Nhạc Liên.

Nhạc Liên sững sốt một chút, ánh mắt đong đưa theo chuyển động của bông tai, đối mắt với Giang Túng.

Giang Túng miễn cưỡng tựa hàm dưới trên bả vai Nhạc Liên, đầu ngón tay khẽ chuyển động bông tai, giương mắt hỏi hân: “Người có biết tặng bông tai là có ý gì không, là đem người giam ở bên mình, đánh dấu, tuyên bố rằng người này thuộc về người.”

Nhạc Liên nửa tin nửa ngờ, cau mày nhìn hân: “Người muốn trả lại cho ta?”

Hân đưa tay ra tính lấy lại, Giang Túng lại thu bông tai về: “Ai, cho chính là cho, ta có đeo hay không tùy ta.”

Nhạc Liên cũng không ôm hy vọng, từ trước đến giờ Giang Đại thiếu gia ánh mắt kiêu ngạo, có thể giữ lại vật mình tặng, mang theo bên người, cũng đủ khiến trong lòng Nhạc Liên thập phần nhảy nhót.

Giăng co cả một ngày, liền nghiêm chỉnh mây mưa một phen, Giang Túng mệt mỏi, nằm xuống liền ngủ, để lại những thứ hỗn loạn cho Nhạc Liên thu nhập.

Nhạc Liên nấu một ấm nước nóng, bưng đến giường nhỏ lau chùi người cho Giang Túng, rón rén vén cổ áo tán loạn lên.

Trước ngực có một vết thương do đao chém, Nhạc Liên tỉ mỉ bôi thuốc, Giang Túng khẽ cau mày, đau đến mức không nhịn được.

Cũng may chỉ là một vết chém nông, chảy máu không nhiều, tối nay Giang Túng bận bịu cùng hắc thân mật, ngày mai nhớ đến vết thương không biết sẽ ồn ào như thế nào.

Chùi sạch phía trước, Nhạc Liên ôm Giang Túng, để hắc tựa vào hông vai chính mình, giữ eo giúp hắc lau địa phương kia.

Sống trong nhung lụa nên da dẻ Giang Túng trắng như sữa bò, mềm nhẵn trơn trượt, đối với thân thể Nhạc Liên tưởng tượng ra giống nhau như đúc, vóc người thon dài cao gầy, khung xương cứng rắn, tuy không phải loại công tử cả người mềm yếu nhu nhược khiến người khác không nhịn được muốn yêu thương ôm vào trong ngực, nhưng lại khiến Nhạc Liên phát sinh dục vọng mãnh liệt.

Hắc muốn được Giang Túng vuốt ve gò má, tóc, muốn được hôn trán, muốn nghe chất giọng lười biếng trấn an, muốn đè eo hắc ra hung hăng đụng thật mạnh, muốn khuôn mặt kiêu ngạo giễu cợt kia thu hồi nhanh vuốt khi ở trước mặt hắc, lộ ra ôn nhu duy nhất chỉ dành cho hắc.

Nhạc Liên thổi tắt nến, do dự một hồi, lặng lẽ trèo lên giường nhỏ, chui vào trong chăn ấm áp, vùi đầu vào khủy tay Giang Túng, trán tựa lên ngực hắc, hơi thở lập tức tràn đầy hương vị nhàn nhạt của Giang Túng, khiến người khác say mê.

Trước khi ngủ hắc thường tưởng tượng mình là Giang Hoàn, thấy Giang Túng đang ngồi bên cạnh dạy hắc đọc sách, được ân cần hỏi han, thấy hắc động thủ với mấy người ở tiệm ngọc Lâm gia là vì cứu mình.

“Túng ca...” Nhạc Liên ôm chặt Giang Túng, hấp thụ một ít ấm áp trên người hắc, yên lặng rũ mi mắt xuống, lẩm bẩm nói: “Nếu không nói chuyện yêu đương, lại cùng ta làm những thứ này....Được gọi là gì đây.”

Giang Túng trở mình, đưa lưng về phía Nhạc Liên.

Nhạc Liên cắn môi một cái, co người, trán tựa vào sống lưng Giang Túng, nhắm mắt.

“....” Giang Túng mở mắt ra, nằm yên lặng, không ngủ được.

Không biết kiếp trước sau khi hắn chết chìm, Nhạc Liên như thế nào.

Coi như Nhạc Liên giấu mấy cái tâm tư kiêu diễm trong lòng, nhưng ít nhất cũng không có ý định một mắt một còn với hắn.

“Ta chết, người sẽ khổ sở sao.” Giang Túng siết chặt tay, khắc chế chính mình, quyết không nhớ lại bóng lưng lạnh nhạt đó.

Kiếp trước hắn cố gắng làm những việc như vậy đối với Nhạc Liên chính là rất nhẫn tâm.

Hắn cũng đã từng cùng Nhạc Liên ngồi dưới ánh trăng đối ẩm, dường như vô ý hỏi một câu: “Người cảm thấy ta như thế nào? So với....những nữ nhân kia?”

Khi đó Nhạc Liên nói: “Người đang mời gọi sao.”

Giang Túng ho khan một tiếng, cười khan nói: ” Đây cũng không phải lần đầu người nhận thức* ta.”

**Theo nghĩa là Liên đã biết anh Túng tính nam nhân.*

Nhạc Liên không cảm xúc nói: “Ta cũng không phải lần đầu thấy người mời gọi.”

Giang Túng lúc đó vẫn cho là, coi như nữ nhân khắp thiên hạ đều chết sạch, Nhạc Liên cũng sẽ không có ý với hắn.

“Bây giờ, nghĩa là gì đây.” Giang Túng nằm nghiêng, Nhạc Liên kiếp trước đối chọi gay gắt đang co rúc phía sau ôm hắn.

Hắn trở mình, nhìn nhai con một lúc liền kéo vào trong ngực, vỗ vỗ.

Nhạc Liên đã ngủ say.

“Nhớ cho kỹ, năm đó quan hệ chúng ta không có cách nào văn hồi, toàn bộ là do người.” Thâm tình thì phải lấy ra ánh sáng cho người ta xem, không phải là nhét trong bóng tối rồi tự mình rung động.

Giang Túng cúi đầu hôn người trong ngực, rũ mí mắt xuống: “Là người sai.”

Ngày thứ hai, Nhạc Liên bưng một bát cháo tiến vào, thấy mặt đất bừa bãi, xiêm y vứt đầy đất, Giang Đại thiếu gia dựa vào đầu giường sầm mặt lại sinh khí.

“Túng ca.” Nhạc Liên nhặt xiêm ý bên chân gấp chỉnh tề lại để lên giường, bưng cháo hoa ngồi bên giường, “Đừng nóng giận, vết thương nông, có lẽ sẽ không lưu lại sẹo.”

Giang Túng hừ lạnh một tiếng, khép lại cổ áo đang mở, che khuất vết thương do đao chém: “Bị chém một đao, còn muốn thao gia, hần chỉ là một tên hạ nhân, hần xứng sao.”

“Hần không xứng,” Nhạc Liên bưng chén cháo, múc một muỗng thổi nguội, đưa đến bên môi Giang Túng.

“Cháo hoa a.” Giang Túng ghét bỏ cầm lấy khuấy khuấy, “Đem nắm tương kia đến cho ta.”

“Cái đó quá cay, ta sợ người...” Nhạc Liên dừng một lát, tự biết mình lỡ lời, lẩm bẩm nói, “Đau.”

Quả nhiên Giang Túng trợn mắt nhìn hần một cái.

Nhạc liên khẽ cau mày, cười một tiếng.

Giang Túng uống hai ba lần cháo, bỏ chén không xuống, gương mặt liếc hần: “Cười cười cười, cao hứng cái gì.”

“Không có gì.” Nhạc Liên lấy phong thư từ trong tay áo ra đưa cho Giang Túng, “Sáng nay quân sự đưa cho ta, nói là Giản lão bản phái người đưa thiệp mời tối, mời người đêm nay đi Kim Thủy thành ăn một bữa cơm.”

Giang Túng nhìn phong thư viết tay, việc này nằm trong dự liệu, tính tình Giản lão bản ngay thẳng trọng nghĩa khí, ban đầu hần cung kính trả lại bạc, rồi lại liệu mình cứu Giản lão bản, bước đầu đã lưu lại ấn tượng cho Giản lão bản.

Quả thật Nhạc Liên có lý do để cao hứng.

Sáng nay lúc tỉnh dậy, Giang Túng còn ngủ, lại nghiêng người ôm mình, một tay khoát lên vai hần, một tay kia thì lại khoát lên trên đầu, tư thế nghiêm nhiên bảo vệ yêu thương, Nhạc Liên không nhịn được nằm một lúc trong lòng ngực Giang Túng rồi mới ngồi dậy đi nhà bếp tự mình làm một chút.

Giang Túng đổi một thân xiêm y thêu sơn chi xanh biếc, đi loanh quanh trong phòng nuôi ong.

Nhạc Liên an tĩnh đi theo bên cạnh.

Đi mệt, Giang Túng tìm một mỏm đá ngồi, nhìn từng hàng nuôi ong phòng phía xa, hỏi Nhạc Liên: “Sau này khi trở về, dự định được gì chưa.”

Nhạc Liên ngồi xổm xuống, nhặt lên một đồng đất sét, nắn vuốt: “Ừ, muốn cầu Túng ca cho vay, có thể cho ta mượn mười vạn lượng bạc không.”

Giang Túng hừ cười, nhìn đứa nhỏ một chút, dừng từ cẩn thận lại mang ý lấy lòng.

Giang Túng nói: “Không cần cầu ta, ta cho mượn, hàng năm đều phải chia hoa hồng chính xác.”

Nhạc Liên cong mắt nói: “Ừ, người yên tâm.”

....

Buổi tối hai người lại đến Kim Thủy thành một chuyến, mang theo hai lon ong mật cùng một ít đặc sản Cẩn Châu, cùng Giản lão bản ăn bữa cơm.

Giang Túng có ý định tiến cử Nhạc Liên với Giản lão bản, cố ý mang theo Nhạc liên, thuận tiện dạy hẳn một ít quy củ trên bàn rượu.

Giản lão bản đối với Nhạc Liên có ấn tượng, chính là lúc hắn ném xúc xắc đánh văng đao kẻ trên cổ mình, Giản lão bản vạn phần thưởng thức thiếu niên tuấn kiệt này.

Ba người trò chuyện vui vẻ, năm ngàn cân mật ong, hai ngàn cân mật ong thượng đẳng mỗi cân năm lượng bạc thành giao, còn lại ba ngàn cân mật ong phổ thông mỗi cân ba lượng hai trăm văn, thành giao. Hiếm thấy nhất là, Giản lão bản thập phần tán thưởng hai người trẻ tuổi, sau này cũng sẽ làm ăn lui tới nhiều.

Mật ong, không phải loại mà dân chúng tầm thường có thể mua ăn, huống chi lại là “Đệ nhất thiên hạ mật” núi Kim Thủy.

Giá hoàng thất mua vào cực kỳ cao, tận tám ngàn lượng bạc, một chuyến đi núi Kim Thủy này, không tới hai năm có thể lấy lại vốn, sau này lại có thể ổn định được sản nghiệp.

Hai người ở Kim Thủy một tháng, trông coi, du ngoạn, cuộc sống cực kỳ sung sướng.

Nhạc Liên học được từ Giang Túng không ít bản lĩnh làm ăn, dính lấy hắn, ngày thường toàn bộ ánh mắt đều nhìn Giang Túng, thời thời khắc khắc không rời.

Nhạc Liên gục xuống bàn, cầm giấy đặt trước sổ sách, nét bút tỉ mỉ ghi nhớ giá, mượn quản sự bàn tính, nhanh chóng gảy châu.

Giang Túng tắm rửa sạch sẽ, xõa mái tóc dài, ngồi trước bàn, nhìn lướt qua sổ sách, thuận miệng nói: “Mật bán được 59.600 lượng, thêm 40.400 lượng bào buồng ong, hàng năm bỏ ra tám ngàn lượng bạc tu sửa buồng ong và thuê người lấy mật, gầy như thế này.”

Gò má Nhạc Liên đỏ ửng, nhẹ giọng nói: “Ta tính hơi chậm.”

Giang Túng suy nghĩ một chút, Nhạc Liên thì ngồi gầy bàn tính, nói chuyện một lúc, toàn bộ lương thực khoảng chừng năm mươi quyển sổ, trong một buổi sáng cùng Giang Túng tính toán, người thông minh làm việc cùng người thông minh, vừa tiết kiệm sức lực cũng bớt lo.

Hiện tại Nhạc Liên còn nhỏ, cần một chút thời gian, Giang Túng đi tới phía sau Nhạc Liên, cúi người ôm bả vai hần, một bên lau tóc, một bên giảng giải Nhạc Liên cách tính.

“Đến đây đi bảo bối nhi, ta với ngươi đốt cháy giai đoạn một chút.” Giang Túng hôn vành tai nóng hồng của hần.

Hai người rất ăn ý chưa bao giờ đề cập đến chuyện cảm tình.

Loại quan hệ này, đề cập đến cảm tình, chỉ có tổn thương.

22. Chương 22: Điều Tra

Một tháng ngắn ngủi trôi qua, Giang Túng cùng Nhạc Liên tự mình đi kiểm tra mật ong tiến cung, chưa bao giờ qua tay người khác, còn đích thân mở rương mật kiểm tra thực hư, đợi đến lúc hàng được quan viên lên đường mang về kinh thành mới yên lòng.

Giang Đại thiếu gia đáng vẻ lười biếng, nhưng rất thận trọng kỹ lưỡng, bất kỳ người nào cũng đừng nghĩ có thể gian lận ngay dưới mắt hần.

Bên ngoài thành Cẩm Châu, Giang Hoành mang theo mấy tiểu nha hoàn đứng chờ Giang Túng, luôn kiễng chân lên vài lần, vừa thấy xe ngựa, kinh ngạc vui mừng chạy tới, đỡ xà ngang vén rèm lên, kêu một tiếng: “Giang Túng!”

Nhận được thư viết tay Giang Túng gửi từ Kim Thủy tới, vừa nghe đại ca hần gấp thổ phỉ, Giang Hoành bị dọa sợ, vội vàng bỏ ra số tiền lớn mời mấy võ sư đến núi Kim Thủy hộ tống Giang Túng, nhờ Minh Lật công tử ở Phong Diệp cư để ý tin tức, thấy toàn thân Giang Túng đầy đủ tròn vẹn mới thở phào nhẹ nhõm.

Xe ngựa vừa dừng hần, Giang Túng khoác áo lông cừu mỏng chậm rãi bước xuống, sờ đầu Giang Hoành một cái, giễu cợt nói: “Tiểu tử thôi, hiệu buôn của ta chưa phá sản chứ hả?”

Giang Hoành liếc một cái: “Hiệu buôn vẫn tốt, hai ông lão lúc trước thân với cha nghe nói hiệu buôn khai trương, có sang xem qua, đệ chiều đãi hai vị ăn cơm ở Nghênh Xuân lầu, sợ bọn nghĩ nhiều, liền nói một chút tình trạng gần đây, tính một chút chuyện làm ăn.”

“Có thể.” Giang Túng xoa bóp khuôn mặt Giang Hoành, “Học được không ít, ai cho người kêu đích danh đại danh của ta, kêu ca.”

“Hừ.” Giang Hoành không bày ra sắc mặt tốt cho Giang Túng nhìn, nhưng trong lòng nhảy nhót, leo lên xe ngựa giúp Giang Túng thu nhập hành lý xốc xếch, mấy tiểu nha hoàn riu rít đi theo, vừa nói vừa cười.

Trong xe ngựa luôn truyền tới náo nhiệt, cãi vã cùng tiếng cười, Nhạc Liên ngồi trong một cỗ xe ngựa khác, yên lặng dựa vào thành xe.

“Giang Hoành...” Nhạc Liên mặt không cảm giác, nhìn đường vân trong lòng bàn tay mình.

Duyên phận giữa hần và Giang Túng đã chấm dứt, có thể danh chính ngôn thuận bởi Giang Túng cả đời, cuối cùng cũng chỉ có đệ đệ hần mà thôi.

Nhớ lại một tháng không buồn lo, chỉ sợ là trong tương lai chỉ có thể hồi tưởng lại.

Hai nhà Giang Nhạc lại tụ họp ở Nghênh Xuân lầu ăn bữa cơm.

Bữa cơm này không thể nào cao hứng nổi, Nhạc gia Đại thiếu gia Nhạc Hợp vẫn bày ra gương mặt lạnh lùng, nhìn thấy khuôn mặt Giang Túng khiến cho hần cảm thấy cực kỳ bức bối.

Lúc này đương gia Nhạc Tam gia đến, chính là tên phụ thân căn bã của Nhạc Liên, bỏ vợ bỏ con.

Giang Túng bưng rượu đứng dậy, lại cười nói: “Chư vị trưởng bối, mật ong tiến cung cũng coi như viên mãn, năm ngàn cân mật ong thuận lợi đưa vào cung, đa tạ Nhị thúc Tam thúc tin tưởng ta, cũng tạ ơn mấy vị thúc bá Nhạc gia, cho Nhạc Liên đi theo, đã giúp được ta không ít việc, Giang Túng kính chư vị trưởng bối một chén.”

Nhị thúc Tam thúc cười ha hả: “Đại chất tử làm việc vẫn luôn nghiêm túc vững vàng, các người cũng cực khổ rồi, nghe nha hoàn nói là gặp được trộm cướp, may là bình an vô sự.”

Giang Túng khách khí cười: “Đúng vậy, chuyến này cũng lao tâm lao lực, muốn nhờ chư vị trưởng bối cho lời khuyên, năm ngàn cân mật ong còn dư nên bán ra như thế nào? Chư vị có cách nào không?”

Thật ra thì năm ngàn cân mật ong còn dư đã sớm thành giao với Giản lão bản, chẳng qua là chưa đưa hàng, Nhạc Liên nghe thấy liền biết ý đồ của Giang Túng, đứng dậy mời rượu, nhân nhạ phụ họa nói: “Dạ, mật ong là thứ mà dân chúng tầm thường không thể bỏ tiền ra ăn, muốn bán được năm ngàn cân tích trữ,

không biết chứ vị có biện pháp nào?”

Con người Nhị thúc liếc một cái, sờ cằm nói: “Đúng vậy, lúc trước Lâm gia làm cách nào để bán được năm ngàn cân tích trữ? Nhạc Tam gia, ngài biết không?”

Nhạc Tam gia nấn vuốt râu mép, mắt cũng lườm nhìn: “Lâm gia tự có cách bán ở kinh thành, người ta đã ôm bạc chạy trốn, chúng ta cũng không liên lạc được.”

Giang Túng cười nói: “Thật khó giải quyết, hai người chúng ta nuôi ong phòng bỏ ra mười vạn lượng bạc, trong cung trả giá cao, tám lượng bạc một cân, tính tới tính lui năm nay hao tổn sáu mươi ngàn lượng bạc, coi như hàng năm có được tám ngàn lượng, hàng trữ lại tổn tiền kho, vận chuyển, bán ở kinh thành, coi như hàng năm bán được hàng tích trữ, tính đi tính lại sáu năm sau mới hoàn được vốn, sau đó mỗi năm có thể lời được khoảng ba ngàn lượng.”

Một năm lời ba ngàn lượng, trưởng bối hai nhà Nhạc Giang cũng lườm xem trọng.

Tam thúc Giang gia có chút râu rì: “Thật đúng là tốn công phí sức cũng không có kết quả tốt.”

Giang Túng cười: “Cái đó, bạc dư trong tay ta cùng tiểu Hoàn cũng không nhiều, bạc nuôi ong là vay từ tiền trang, Nhị thúc, Tam thúc, ngài có thể cho chúng ta thêm chút đỉnh chứ.”

Nhị thúc Tam thúc vừa nghe đến thêm bạc bù vào sắc mặt nhất thời hơi khó xử, bắt đầu ba hoa chuyển hướng cuộc nói chuyện.

Giang Hoàn yên lặng nghe ca ca tính toán, trong lòng có chút thất vọng, vốn tưởng rằng có thể kiếm chút bạc, không nghĩ tới lại làm ăn lỗ vốn, ban đầu Giang Túng nói không muốn làm mật ong, hẳn còn nghĩ là ca ca không có mắt nhìn.

Nhạc Liên biết Nhạc Tam gia sẽ không quan tâm, đại ca lại càng không, dứt khoát không lên tiếng.

Giang Túng cau mày suy nghĩ một lúc lâu, vỗ bàn một cái: “Như vậy đi, hàng còn dư lại ta nhờ một bằng hữu ở kinh thành, bán cho Vương gia Hầu phủ, Nhạc Tam gia, để ở hai nhà bán không tiện, ngài đưa mật ong còn lại cho ta, bạc có được từ trong cung ta chia đôi, số tích trữ bán được hàng năm ta chia cho ngài hai mươi ngàn để bù lỗ khi nào trả hết nợ thì lúc đó sẽ có lời, ngài thấy thế nào.”

Nhạc Tam gia mừng rỡ đồng ý mang số ong mật còn lại đưa cho Giang Túng, đại nghiệp Nhạc gia rộng lớn, không nhọc lòng đã tổng được đồng mật đi, tên phá gia chi tử Giang gia lại không có bản lĩnh, ánh mắt xoàng xĩnh, muốn nhận cái mâm mật này, vậy hãy để cho hắn nhận đi.

Nhị thúc cuống lên, kiểm chế lo lắng nói khẽ với Giang Túng: “Người lại ôm hết về mình, gần đây buôn bán đình trệ, ta với Tam thúc cũng không có bạc tiếp tế cho người, người cũng đừng phá cửa.”

Giang Túng khẩn thiết nói: “Ta cùng tiểu Hoành còn cần phải sống, chút chuyện làm ăn, miễn cưỡng không có trở ngại.”

Nhạc gia Đại thiếu gia Nhạc Hợp vui mừng cầm chén rượu, hồ hững nở nụ cười: “Được, ngược lại Nhạc Liên cũng không có chuyện gì để làm, làm phiền Giang huynh mang theo hắn đi, kiếm chút lời để tiêu vặt, cũng đỡ lãng phí lương thực của Nhạc gia.”

Nhạc Tam gia liếc hắn một cái: “Trên bàn cơm bớt nói ẩu nói tả, dù gì cũng là đệ đệ người.”

Lời vừa nói ra, trên bàn cơm có chút lúng túng, Nhạc Liên bị người nhà châm chọc cũng đã quen, nhưng không nghĩ đến bọn họ trước mặt Giang Túng lại nói thẳng không kiêng kỵ, hắn vốn tự ti về xuất thân của mình, nằm chặt ly rượu, nhẹ giọng đứng dậy, nhàn nhạt nói: “Ta đi thúc giục sau bếp mang thức ăn lên.”

Giang Túng trách một tiếng, nhìn Nhạc Hợp bằng ánh mắt không thoả mái, cũng không nhìn xem mình là thứ gì, tương lai Nhạc Liên là đại phú thương, người ngay cả chó cũng không bằng.

“Được, ta mang hắn theo, thuận tiện có thêm một tiểu bằng hữu.” Giang Túng khách khí đôi câu, thừa dịp các trưởng bối uống rượu, rời khỏi nhà gian.

Nhạc Liên ngồi trong một gian phòng trống cuối hành lang, nhìn ngoài cửa sổ uống rượu.

Giang Túng nhỏ giọng tiến vào, khép hờ cửa.

“Túng ca?” Nhạc Liên thấy hắn, tâm tình hòa hoãn không ít rũ mắt xuống, “Phụ thân, huynh trưởng của ta...chính là loại người như vậy, người cũng đừng thấy lạ.”

“Ta có trách móc gì người.” Giang Túng đặt mông ngồi xuống bên cạnh hắn, ôm cổ hắn, khiêu chân, ngửa đầu cạn một ly, nhẹ nhàng thở ra một mùi rượu nhàn nhạt.

“Người yên tâm, đại ca Nhạc Hợp của người ngay cả chó cũng không bằng.” Giang Túng bực tức quăng ly rượu, “Sau này ở cùng ta, không tới ba năm, ta sẽ khiến cho Nhạc Hợp ở trước mặt người không góc đầu lên được.”

Nhạc Liên hiện tại chỉ là một khối nguyên thạch chưa qua mài dũa, chỉ cần qua tay Giang Túng, sẽ tự nhiên mà thành đá mỹ ngọc.

Dù sao kiếp trước Nhạc Liên cũng là đối thủ duy nhất Giang Túng tâm phục khẩu phục.

“Lại đây, người cùng con chó khó chịu cái gì, đại nhất mỹ nhân trước mặt lại không nhìn.” Giang Túng cúi xuống nhìn Nhạc Liên.

Bị Nhạc Liên nắm lấy cổ tay, đè trên ghế cắn môi, dần dần hòa hoãn ôn nhu, quần quít đầu lưỡi cùng Giang Túng.

Hồi lâu, Giang Túng nhẹ thở hổn hển, ôm bên hông Nhạc Liên, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc hắc.

Nhạc Liên ôm chặt hắc, chôn gò má ở trước ngực hắc, hơi nâng gò má, ánh mắt trong suốt nhìn Giang Túng.

“Người làm ca ca của ta.”

Giang Túng ngẩn ra.

Nhạc liên nhỏ giọng nói: “Giang Hoàn không thích người, người thiếu một người.”

Hồi lâu, Nhạc Liên không cam lòng cắn môi một cái: “Người có thiếu không?”

Đối với gia lại đáng yêu đầm ấm.

Giang Túng thật không có cách nào so sánh được Nhạc Liên lạnh nhạt bá đạo kiếp trước với Nhạc Liên kiếp này.

Bọn họ nhất định không phải cùng một người.

Kiếp trước muốn nghe Nhạc Liên gọi mình một tiếng ca, tốn nhiều công sức cũng không thành.

Không chờ Giang Túng đáp ứng, hai tay Nhạc Liên ôm lấy cổ hắc, ngậm môi hắc, Giang Túng đỡ eo hắc, ngửa đầu cùng hắc thân mật, nghe hắc nỉ non không ngừng: “Ca ca.”

Tiếng chấu sứ bị vỡ nát giòn giã vang lên phá hủy bầu không khí kiêu diễm trong nội thất, hai người đều cứng đờ, quay đầu nhìn về phía cửa gỗ chạm trổ hoa văn.

Đồng tử Giang Hoàn co rút, sắc mặt trắng bệch, run run đứng ngoài cửa, nhìn hai nam nhân đang ôm nhau hôn môi trong phòng.

Ngay sau đó, âm thanh Nhạc Hợp thiếu kiên nhẫn vang lên: “Giang Túng, Nhạc Liên, các người ở đâu!”

Giang Hoàn tay chân luống cuống lật đặt chặn cửa lại, nhưng đã sớm không kịp, Nhạc Hợp đẩy cửa vào, liền nhìn thấy Giang Túng đẩy Nhạc Liên ra, môi ửng đỏ, còn dính một tia nước bọt mập mờ.

Nhạc Hợp hoàn toàn sững sốt, trừng to mắt nhìn hai người.

“Người, các người —— “

Không đợi Giang Túng nói chuyện, Nhạc Liên nhìn Giang Hoành đang phát run lạnh lùng mở miệng: “Coi như tới kịp thời, nếu không đại ca ngươi liền bị ta...”

“Người cút ——!!” Giang Hoành đỏ mắt chạy tới, hung hăng đẩy Nhạc Liên một cái, giang hai cánh tay ngăn trước người Giang Túng, âm thanh the thé thống hận, “Cách xa đại ca ta ra một chút!”

Nhạc Hợp thở hổn hển tức đến nổ phổi, xóc cổ áo Nhạc Liên, tát mạnh, Nhạc Liên bị đánh đến quay đầu, khóe miệng chảy ra một tia máu, nhưng vẫn bình tĩnh như cũ nói: “Nhạc Hợp, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nếu ngươi nói ra, Nhạc gia sẽ bị bôi xấu, còn khiến hai nhà Nhạc Giang trở mặt.”

Nhạc Hợp thở gấp, bất chấp phong độ, hét: “Về nhà ta phải trừng trị ngươi!”

Giang Túng gạt Giang Hoành đang đứng trước người qua một bên, tách hai huynh đệ Nhạc gia đang giương cung đánh kiếm, đẩy Nhạc Hợp qua một bên, không nhịn được nói: “Chuyện gì a.”

Giang Hoành vịn áo khóc thút thít, chạy đến ngăn Giang Túng đang xem náo nhiệt, nghẹn ngào xua đuổi: “Nhìn cái gì, đi ra ngoài!”

Mặc dù Giang Túng vui đùa nam hài tại hoa lâu cũng sẽ không ai bàn tán, nhưng nếu thiếu gia hai nhà ám muội như vậy, hoàn toàn là một chuyện khác.

23. Chương 23: Hoa Mai

Chuyện tốt đẹp không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Chuyện cầu thả của hai thiếu gia Giang Nhạc ở Nghênh Xuân lâu bị huyên náo xôn xao, Nhạc Tam gia giận đến tái xanh cả mặt, không còn mặt mũi tiếp khách, hai vị thúc thúc Giang gia tức đến nổ phổi, Giang Hoành liều mạng ngăn Nhị thúc Tam thúc nên lòng bàn tay kia mới không tát vào mặt Giang Túng.

Hành lang âm ỉ loạn xạ bát nháo, Giang Túng phiền chán né tránh những tiếng chửi bới cùng ánh mắt chế giễu, một mình queo vào ngõ hẹp u ám, dựa vào tường thở dài một hơi.

Giang Túng hần, đã bao nhiêu năm rồi chưa từng bị chỉ vào mặt chửi, bị hất máu chó đầy đầu?

Lúc trước cũng đã từng bị ngàn người chửi qua, nghĩ đến đây Giang Túng cũng thoáng thanh tỉnh, thoải

mái trở lại.

Nhạc Liên kiếp trước, đại khái là đã từng dự định rằng sẽ xảy ra chuyện như hôm nay, nên mới không chịu tiếp cận hắn. Không biết là vì bảo vệ mình, hay là còn bảo vệ người khác, nhưng ít ra sẽ không để cho Giang Túng chặt vật như vậy.

Cho đến hôm nay, Giang Túng không phải không thừa nhận, cho dù đối nhau như lửa với nước, nhưng cũng khó giải thích được sự ỷ lại của chính mình đối với Nhạc Liên, bởi vì Nhạc Liên trầm ổn già dặn, bất cứ lúc nào, cũng sẽ không để cho hắn bị thương hay chịu bất kỳ ủy khuất nào.

Giang Túng đã quen luôn có Nhạc Liên bên cạnh.

Hắn cùng với Nhạc Liên, giống như cây mây và dây leo, hắn cậy thế Nhạc Liên, cho dù cây đại thụ kia luôn cùng hắn tranh đoạt ánh mặt trời, nước mưa, nhưng nhánh cây vẫn vững vàng che chở hắn, vật đổi sao dời, đời này, tuy Nhạc Liên còn non nớt vẫn muốn Giang Túng nằm nhoài dưới tán cây, vì hắn cản trở mưa gió.

Kiếp trước chết quá sớm, không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì.

Hắn cùng với Nhạc Liên, sinh tử không còn gặp lại.

“Túng ca!”

Giang Túng quay đầu lại, Nhạc Liên đỡ tường đứng ở đầu hẻm, ánh trăng mờ tối, trên mặt còn in dấu bàn tay sừng đỏ.

Ánh mắt thiếu niên kinh hoàng, đi được hai bước thì không còn dám tới gần, hơi thở hỗn hển xấu hổ nói: “Túng ca....là ta liên lụy người.”

Giang Túng chưa bao giờ nghĩ việc này có gì to tát để mà hao tổn sức lực nói lời xin lỗi, xoay người, thản nhiên cười nói: “Bảo bối, thiên hạ nhiều người như vậy, tóm đại một kẻ trên phố tra xét thì cũng lòi ra nhiều điểm dơ bẩn, bọn họ không có tư cách chỉ trích một người.”

“Chỉ có người quyền thế ngấp trời, lật tay thành mây, úp tay hóa vũ, mới có thể bịt kín miệng bọn họ, kẻ để ý ánh mắt của người khác chính là kẻ vô dụng nhất, miễn ngươi có bạc, có danh lợi, có quyền thế, người muốn cái gì, cũng đều có thể lấy được.”

“Kẻ thua vĩnh viễn vẫn thua cuộc, bất quá do không có bản lĩnh, chỉ biết chuẩn bị hai cân nước miếng chửi rửa, ngươi sợ cái gì? Đi theo ta, trong vòng ba năm, giá trị bản thân ngươi sẽ tăng gấp nghìn lần.”

Giang Túng hướng về phía Nhạc Liên đưa tay ra: “Lại đây, ở bên cạnh ta.”

Nhạc Liên không dịch bước chân, nhẹ giọng nói: “Ta cách xa ngươi một chút, chờ ta có bạc, danh lợi cùng quyền thế, ta sẽ trở về tìm ngươi.”

Sắc mặt Giang Túng dần lạnh xuống, gương mặt hỏi: “Ngươi nói cái gì.”

Nhạc Liên trả lời: “Ta đi.”

Thật ra thì một tháng đi Kim Thủy hấn đã học được rất nhiều, thiên phú của Nhạc Liên căn bản không thua Giang Túng, nếu như Giang Túng không buông tay, hấn chắc chắn sẽ trở nên bình thường.

Giang Túng trầm mặc nửa ngày, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, giơ tay, đầu ngón tay ném bông tai ngọc thạch về phía Nhạc Liên: “Mang theo nó rồi rút đi.”

Nhạc Liên chạy lên, nắm chặt lấy bông tai còn chút ấm áp trong lòng bàn tay, miệng lưỡi khô đắng, hai chân cứng ngắc cơ hồ không còn tri giác, hai tay run rẩy.

Hấn nhìn thấy mỹ nhân dưới ánh trăng xoay người, trong phút chốc, vô số ký ức vụn vặt hiện ra.

Nhạc Liên hướng hấn gầm nhẹ, dùng chất giọng non nớt cổ chấp hét lên:

“Túng ca! Ta thích ngươi mười ba năm!”

Xung quanh như ngưng đọng lại, một luồng nóng bỏng dâng lên đỉnh đầu Giang Túng.

Chó con đứng cảm nắng mắt, mang theo hơi nước mông lung nhìn Giang Túng, đáy mắt như vực sâu, khát vọng khẩn cầu vô tận.

Cái nhìn này phảng phất xuyên thấu qua mười năm ký ức, đem theo yêu thương của Nhạc Liên kiếp trước nói một đằng làm một nẻo thắm đẫm trái tim khô cạn của Giang Túng.

Nếu như năm đó trong mắt Nhạc Liên mang theo một phần mười tình cảm như bây giờ, Giang Túng có thể không để ý lời nhục mạ của thể nhân mà ôm nam nhân lạnh lùng kia vào lòng, cùng hấn dây dưa môi lưỡi, nói cho hấn biết: “Lão tử coi trọng ngươi.”

Chuyện tình cảm, bất hòa hai đời, liếc mắt một cái đã không biết đắm chìm tự bao giờ.

Giang Túng trầm mặc một hồi, một lần nữa ngẩng đầu, đã không thấy Nhạc Liên đâu.

Hấn há miệng, lại không phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

“Chỉ là một tiểu hài nhi.” Giang Túng nghĩ thầm.

Tự mình cắt đứt can hệ với hắn, hận không thể lập tức đoạn tuyệt quan hệ rồi cao chạy xa bay, bộ dạng muốn thoát li ở ẩn cùng với kiếp trước giống nhau như đúc.

Hà tất phải làm tổn thương lão tử đây hai lần như vậy.

Trở về đại viện Giang gia, Nhị thúc Tam thúc bày ra sắc mặt khó coi, vung xuống khế ước ký cùng Nhạc gia, tức giận nói: “Chính ngươi ôm lấy đồng mật còn dư này, tốt nhất đừng để cho ta cùng Tam thúc lau mồ hôi cho ngươi.” Tức đến nổ phổi bước đi.

Giang Túng ngồi uống trà trong đại sảnh, trong sảnh không một bóng người, ngay cả nha hoàn được Giang Túng cưng chiều nhất cũng bị đuổi ra ngoài, bọn nha hoàn sai vặt sợ xui xẻo cũng không dám đến gần, vừa thấy Giang Hoàng trở về, liền dồn dập cầu xin tiểu thiếu gia đi khuyển nhử.

Giang Hoàng bị xung quanh công kích nặng nề, chuyện vừa xảy ra, Giang Túng quả thật mất hết danh tiếng, vừa khỏi sắc được mất ngày, hôm nay lập tức rơi xuống tận đáy vực, chắc chắn hiệu buôn cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Hắn tức giận dùng dùng đẩy cửa bước vào, thấy Giang Túng ngồi xồm trên ghế, nhìn mặt đất đến ngần người.

“...Ai.” Giang Hoàng nhất thời không thể không mềm lòng, một bụng tức giận cũng không thể phát ra, đành phải rầu rĩ ngồi bên cạnh Giang Túng, uống một ngụm trà nhuận giọng.

“Huynh, không có bị thương chứ.” Giang Hoàng không quá thoải mái, thỉnh thoảng liếc nhìn đại ca một chút, ngấm lại đáng dấp hung tàn nhắc dao của Nhạc Liên.

Giang Túng hừ cười: “Tiểu gốc tử, có phải là đi nhìn lên tú sách nhỏ của ta không.”

“Ai nhìn những thứ kia!” Gò má Giang Hoàng đỏ bừng, lắp bắp nửa ngày, không tự nhiên đáp, “Huynh, huynh cùng Nhạc Liên, cái đó.... mấy ngày nay không tiện gặp, huynh có muốn đệ chuyển lời gì cho hắn không.”

Giang Túng hơi chớp mắt, liếm môi, trên dưới quan sát tiểu đệ đệ.

Giang Hoàng bị ánh mắt nghiền ngẫm của đại ca nhìn đến bối rối, lắp bắp nói: “Đừng, đệ, đệ là đệ đệ ruột thịt của huynh....huynh đừng có ý đồ xấu đối với đệ.”

Giang Túng cười ranh mãnh, xoa sợi tóc mềm mại của đệ đệ: “Không phải loại hàng nào ta cũng để ý.”

“....Huynh đi chết đi!” Giang Hoành tức giận hất tay Giang Túng ra.

“Đừng đi.” Từ trong tay áo, Giang Túng lấy ra vài khế, ném đến lồng ngực Giang Hoành, “Đây là 59.600 lượng bạc, còn có khế ước nuôi ong phòng.”

Giang Hoành luống cuống tay chân lật xem mấy tờ giấy, ngạc nhiên ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Giang Túng: “Không phải huynh nói còn có mật ong tích trữ sao?”

Giang Túng hợp một ngụm trà, cười nói: “Không động lại, đây là tiền lời của năm nay, đi mua kẹo ngọt ăn đi.”

Giang Hoành cầm bàn tính tới, tính toán một chút, trong mắt không còn nghi hoặc, vui mừng nhìn Giang Túng.

“Đều ghi dưới tên của đệ, toàn bộ là do đệ kiếm được.” Giang Túng chỉ vào sổ sách, “Ngày mai đi một chuyến tìm Nhạc Liên, chuyển lời cho hắn.”

“Huynh vẫn còn chưa chịu từ bỏ ý định.” Giang Hoành cau mày.

Giang Túng phát tay áo, đi bộ ra ngoài: “Hoảng cái gì, huynh của đệ sóng to gió lớn nào mà chưa từng trải qua, tình cảnh hôm nay mà cũng được coi là chuyện lớn sao.”

Giang Hoành nhỏ giọng hỏi: “Huynh....thật sự rất yêu thích Nhạc Liên sao.”

“Hừ.” Giang Túng cười một tiếng, ly trà trong tay lặng lẽ rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Giang Hoành cả kinh, ngượng ngừng ngậm miệng.

Sự việc bại lộ, hai nhà tinh phong huyết vũ.

Đại viện Nhạc gia mấy đen giăng kín, Nhạc Tam gia nổi trận lôi đình, dùng toàn bộ gia pháp trên người Nhạc Liên, xuống tay độc ác, ngay cả người luyện võ như Nhạc Liên cũng không chịu nổi, cả người ứ đọng máu, ngã xuống dưới chân Nhạc Tam gia, suy nhược thở hổn hển, trên đất bắn đầy máu.

Nhạc Tam gia chỉ vào trạch viện đại môn, trừng hai mắt như muốn rách cả mí mắt: “Mặt mũi Nhạc gia

đều bị một tiểu tử không ra gì như người phá hỏng, sau này người cùng Nhạc gia không còn can hệ, cút ra ngoài, đừng để ta nhìn thấy người, cùng đừng bước vào đại viện này một bước nào.”

“A...” Nhạc Liên mất sức nằm trên đất, khóe miệng khinh thường nói, “Tam gia, bắt quá hôm nay chỉ là thời cơ ta tạo ra để cho người lấy cớ đuổi ta đi mà thôi.”

“Người nói hưu nói vượn!” Nhạc Tam gia rút gậy ra, Nhạc Liên cũng không nhúc nhích, đôi mắt lạnh lùng nhìn hắn.

“Mẫu thân ta sao lại coi trọng người, nàng đúng là không có mắt.” Nhạc Liên chậm rãi bò dậy, cả người đầy máu, theo đầu ngón tay nhỏ xuống.

Nhạc Tam gia giơ tay lên muốn đánh, bị Nhạc Liên đoạt gậy trong phút chốc, côn nhọn chọt dừng ở cổ họng Tam gia.

“Nhạc gia nuôi ta bao năm, coi như xướng vãi ba ngàn lượng kia là ta trả lại tiền cơm áo, sau này một bước ta cũng sẽ không bước vào đại viện Nhạc gia, có các thúc thúc di nương ở đây làm chứng, Nhạc Liên cùng Nhạc gia đoạn tuyệt quan hệ, tuyệt không lui tới.”

Nhạc Liên ném gậy đi, xoay người bước ra khỏi Nhạc gia.

Cây côn rơi xuống đất phát lên tiếng giòn giã, gãy thành hai khúc.

Giang Hoành theo lời ca ca, tìm đến chỗ ở của Nhạc Liên, đẩy cánh cửa nhỏ cũ nát ra, trong phòng tỏa ra một mùi máu tươi.

Nhạc Liên nằm nhoài trên giường nhỏ, nửa ngủ nửa tỉnh, nghe thấy động tĩnh liền mở mắt, thấy người tới không có vẻ gì là uy hiếp, cũng lười đứng dậy.

“...Sao người không tìm một thầy lang tới xem một chút.” Giang Hoành xách cái giỏ nhỏ, vội vã chạy đến trước giường, mở đệm chăn lôi Nhạc Liên ra ngoài, lấy mấy bình thuốc từ trong giỏ nhỏ, bôi lên mấy vết thương trước ngực Nhạc Liên.

Nhạc Liên lạnh lùng nhìn hắn.

Tiểu thư sinh môi hồng răng trắng, nhỏ gầy trắng nõn, có vài phần tương tự với Giang Túng, Nhạc Liên lập tức đổ kỵ.

“Cút...” Nhạc Liên phiền, một phát bắt được cổ tay Giang Hoàng, nắm đến mức đỏ ửng cả tay.

“Nếu không phải ca ca muốn ta đến đây, người có chết cũng liên quan gì đến ta.” Giang Hoàng đẩy tay hắn ra, tốt xấu thoa chút thuốc cho hắn, cũng coi như hết lòng giúp đỡ.

“Đây là một trăm ngàn lượng chúng ta cho người vay, đây là khế ước nuôi ong phòng núi Kim Thủy, người ấn dấu tay đi.” Giang Hoàng lấy mấy tờ giấy từ trong giỏ ra, “Ca ca nói, hằng năm chia hoa hồng ba phần, một phần cũng không được thiếu.”

Nhạc Liên nhìn lướt qua mấy tờ giấy, nhàn nhạt nói: “Hắn còn nói cái gì.”

“Ca ca còn nói, chừng nào người có thể trả lại một trăm ngàn lượng thì hằng tìm gặp ca.” Tiểu thư sinh Giang Hoàng cũng có ý tứ, sau lưng Giang Túng lễ phép gọi ca.

Ánh mắt âm trầm của Nhạc Liên trong phút chốc sáng lên.

Giang Hoàng lại nói: “Ca hỏi người thích hoa gì?”

Nhạc Liên sững sốt nửa ngày: “...Mai, hoa mai.”

Cao lĩnh chi hoa, nhìn thấy nhưng không với tới được.

Giang Hoàng bỗng nhiên cười: “Quả nhiên, ca cũng đoán là hoa này, nói là đời trước đã từng nghe người nói qua, ta mới không tin.” Dứt lời bỗng nhiên nhớ tới chuyện hôm qua, quả trách, “Ca ta rất tức giận, tối hôm qua còn đập đồ, không cho phép người chọc hắn nữa.”

“....”

Nhạc Liên cắn đầu ngón tay, đè lên khế ước.

24. Chương 24: Tình Người

Lời đồn xôn xao, trên phố lan truyền đủ loại tin về hai thiếu gia Giang Nhạc, thật thật giả giả, lưu truyền đến mức càng ngày càng quỷ quái, dựa vào ấn tượng của thể nhân đối với Giang Túng, ba phần bịa chuyện, nói Giang Đại thiếu gia bắt Nhạc Liên, uy hiếp dụ dỗ, làm nhục Nhạc Liên đến mức không còn hình người.

Giang Túng không quan tâm, bây giờ so với đời trước cũng không khác nhau mấy, đời trước mọi người ghép hắn với Hậu Thế, đủ mọi phiên bản, phụ họa, phần lớn nói là Giang Túng để cho người ta làm nhục đến mức không còn hình người.

Trong miệng thế nhân, ai cũng nói cứ nghĩ Giang Túng là người đang hoàng, kỳ thực chính là ở trên giường lại bị người khác chà đạp.

Nói bóng nói gió, nghe đến chán, đi Phong Diệp cứ nghe tiểu khúc một chút.

Bên trong nhã gian, Giang Túng chậm rãi uống trà, cầm quyển thoại giải trí trong tay lật xem, hần thường kêu Minh Lật quỳ gối bên chân hần, khuôn mặt nhỏ non nớt dán vào lòng bàn tay Giang Túng, lấy lòng cọt nhẹ.

Giang Túng xoa nắn khuôn mặt trắng mịn, hừ cười nói: “Bảo dưỡng rất tốt, một tháng nay không tới thăm người, có hầu hạ chủ tử mới không.”

Đôi mi tinh tế của Minh Lật nhú lại, nhẹ nhàng nắm chặt đầu ngón tay Giang Túng, sợ hãi nói: “Ta không có, chẳng qua là Tiêu Thu công tử nhiệt tình, ta không dám làm trái, má sẽ đánh chết ta.”

“Hừ.” Giang Túng sờ vải vóc trên người tiểu quan, kinh ngạc nhú mày, “Người xem xiêm y này, bằng tấm gấm vóc, Tiêu Thu quả thật rất hào phóng.”

“Ta không biết, xiêm y này rất đắt sao?” Minh Lật mờ mịt cúi đầu nhìn ống tay áo, vải vóc mềm mại, màu sắc ôn thuận hoa mỹ, xác thực chính là đồ vật xa xỉ.

“Tiêu Thu công tử nói, đây là vải mới làm, tiện thể cắt đưa ta vài phần.” Minh Lật không thoải mái, lông mi dài run rẩy, co quắp xoa đầu ngón tay.

Giang Túng suy tư, nâng quai hàm nói: “Sáu trăm lạng bạc một cuộn, người nói xem có đắt hay không.”

Hơn nữa còn là bằng tấm, trong thiên hạ cũng chỉ có một nhà đàn của Giang gia.

“Đến, sợ gì, người ta cho thì người cứ mặc.” Giang Túng sờ khuôn mặt đang phát run của hần.

“Lúc trước kêu người để ý tin tức một chút, thu hoạch được gì rồi?”

Minh Lật vội vã lấy công chuộc tội, gật gật đầu: “Vâng, trước đó mấy ngày có mấy đại hán, nói chuyện về núi Kim Thủy, tựa hồ đã xảy chuyện gì, gì mà không lấy được tiền thưởng, hùng hùng hổ hổ.”

“Ừ.” Giang Túng nâng quai hàm sững sờ, sớm đoán được đám giặc đó là có người thuê, đáng tiếc mình kết thù quá nhiều, không thể chắc chắn được rốt cuộc là ai âm thầm chơi chiêu sau lưng.

Minh Lật ngoan ngoãn quỳ xuống giữa hai đùi Giang Túng, ngậm đai lưng Giang Túng, cách lớp vải vóc liềm tính khí mềm mại.

Giang Túng thờ ơ, nhìn tiểu hồ ly chu môi đỏ lấy lòng liếm láp, nhưng hắn vẫn không có chút hứng thú nào, tựa hồ loại kích thích này đã không đủ để khơi gợi lên dục vọng của hắn, Minh Lật đẹp đẽ, da dẻ tinh tế, hợp khẩu vị của Giang Túng, bây giờ nhìn lại, dù thế nào cũng không có tư vị.

Minh Lật ra sức liếm láp, bỗng nhiên bị một cái tay đẩy ra.

Giang Túng nâng cằm hắn nhẹ nhàng ly khai, kẹp một tấm ngân phiếu, tiện tay để giữa môi Minh Lật: “Được rồi, ta ngồi một lát liền đi.”

Minh Lật ngoan ngoãn ngậm ngân phiếu, rũ mi mắt xuống yên lặng quỳ.

Hồi lâu, nhẹ giọng hỏi: “Thiếu gia, ngài có người trong lòng?”

Giang Túng cảm thấy buồn cười: “Trong lòng gia có người a.”

Minh Lật yên lặng thu ngân phiếu: “Minh Lật chỉ là treo ở ngoài miệng, ngài đã có người trong lòng.”

Hắn lau nước bọt đọng lại ở khóe miệng, yên lặng thối lui khỏi nhã gian.

Giang Túng uống xong ly rượu xuân tuyết hoa nhài, đứng dậy bước xuống lầu.

Trùng hợp, Tiêu gia nhị công tử cũng ở dưới lầu, mắt say lơ đãng hồ ôm lấy Minh Lật, la hét muốn chuộc thân cho hắn.

Tiêu gia nhị công tử Tiêu Thu là một khách nhân đa tình, kiếp trước hai người cũng uống qua mấy ly, nghe hắn ngâm mấy câu thơ, trò chuyện một đêm gió trăng.

Giang Hoành thuận đường mua bánh ngọt trở lại, vừa bước vào đại viện Giang gia, liền nhìn thấy Giang Túng ngồi trên bàn đá trò chuyện cùng mấy nha hoàn.

Hoa Hương cùng Hoa Nha ngồi ở bàn nhỏ bày tai nghe, Hoa Xương riu rít hỏi chuyện đi núi Kim Thủy.

“Người kia cao chừng tám thước, phút chốc thấy máu, nếu ta đứng gần một bước thì đã sớm thành thi thể.” Giang Túng sốt sắng nói, đột nhiên bắt lấy Hoa Xương, bàn tay cắt qua yếm hầu nữ, tiểu nha hoàn bị kinh sợ thét chói tai, chộc cho hai tiểu nha hoàn kia che mặt nhịn cười.

Hoa Xương che ngực nhỏ thở phào nhẹ nhõm, run run hỏi: “Thiếu gia, nguy hiểm như vậy, ngài trốn thoát

bằng cách nào?”

Giang Túng ngẩng đầu nhìn trời.

“Cứ chạy trốn, sau đó ta liều mạng chặt đứt ba ngón tay của kẻ kia, cho hả giận.”

Giang Túng bưng ly trà, nhấp hai ngụm.

Có một vị tiểu công tử công phu cao, một tay cầm đao, âm thầm lấy đầu từng người, mặt lạnh như sương, một thiếu niên đơn độc đứng cảm, trong lòng Giang Túng chợt dâng lên một dòng suối mát.

Nghĩ đến đây, Giang Túng thu liễm, giơ tay sờ sờ tai, nhìn một chút, nâng quai hàm hỏi: “Người làm thế nào để đeo bông tai?”

Hoa Xương sững sờ, bĩu môi: “Hoa Hương làm cho ta, dưới ánh nến dùng kim châm hơi nóng đâm qua, đau muốn chết, sưng vài ngày.”

Nghe vậy Giang Túng liền cau mày, sờ vành tai: “Đau như vậy sao.”

Thấy đại ca như vậy, Giang Hoành thở dài, quăng giỏ nhỏ đi, dọn dẹp một chút.

“Đệ có mua một chút bánh ngọt, ăn đi kéo nguội.” Giang Hoành một bên chỉnh sửa xiêm y nói.

“Ha..” Giang Túng giương môi nói, “Giang chương quỹ, có một việc ta phải nói cho ngài một tiếng, đêm qua ta rảnh rồi không có chuyện gì, đi tơ lụa Giang gia Bắc Nhai chơi pháo cùng vài đứa con nít, không cần thận liên....”

Giang Hoành đang chỉnh cổ tay áo bỗng nhiên cứng đờ, ngây ngẩn nhìn hấn.

Ngay sau đó, hai gã sai vặt mặt mày xám xịt thất kinh chạy vào, khóc trời gào đất kêu rên: “Tối hôm qua hiệu tơ lụa cháy rồi! Bọn tiểu nhị cứu chữa cả một đêm, bất quá cũng không cứu được bao nhiêu, Nhị gia cùng Tam gia đang tới, nhìn bộ dáng có lẽ muốn xé xác thiếu gia....”

Hiệu tơ lụa mang danh nghĩa của Giang gia, nhưng phần lớn là do Tam gia hùn vốn xây dựng, quy mô không nhỏ, hằng năm tạo ra được mấy vạn cuộn tơ lụa thượng đẳng cũng có, Đại đương gia chết rồi, hiệu tơ lụa vẫn luôn do Nhị thúc quản lý, tọa lạc tại Bắc Nhai, hiệu tơ lụa xảy ra chuyện, việc đầu tiên Nhị thúc Tam thúc làm là tìm huynh đệ Giang gia.

Gã sai vặt chưa kịp gào khóc xong, bỗng nhiên ngoài cửa bị một cước đạp văng, Nhị thúc hai tay siết chặt, khí thế hùng hổ bước qua ngưỡng cửa, Tam thúc đau lòng theo sát phía sau.

Giang Túng tuy là trưởng tử nhưng bất quá chỉ là thằng phá của, còn Giang Hoàng thì chưa đủ lông đủ cánh, Nhị thúc đành phải trút giận lên Giang Hoàng, nhắc tiểu thư sinh lên muốn cho vài bạt tai để hả giận.

Chưa kịp ra tay, đã bị Giang Túng bắt cổ tay lại, giơ tay đẩy qua một bên. Giang Túng hơi né người, đem Giang Hoàng khéo mắt ửng đỏ ra phía sau.

“Ai, Nhị thúc, nói chuyện, chớ động thủ.” Giang Túng khẽ nhếch mi, khiêu khích nhìn Nhị thúc, “Hiệu tơ lụa kia do ngài nắm giữ, xảy ra chuyện, ngài đánh ai cũng vô dụng thôi, Tam thúc bỏ tiền ra bù lại số hàng bị cháy là được.”

“Người nghĩ mọi chuyện đơn giản dễ dàng như vậy sao!” Nhị thúc vỗ bàn một cái, âm thanh vang lên, mấy tiểu nha hoàn sợ sệt tránh sang một bên

“Tuy khế ước đất đai của hiệu tơ lụa trong tay ta, do ta quản, nhưng trên danh nghĩa các người, xảy ra chuyện kia hoàn toàn do các người chịu trách nhiệm, tổn thất này sao lại để chúng ta gánh chịu?” Nhị thúc tức giận, Tam thúc đứng cạnh một bên khẽ khuyên, một bên trừng mắt nhìn Giang Túng.

“Thúc nói gì, đến, ngồi đi, đừng khách khí.” Giang Túng ngồi xuống, nhắc vạt áo khiêu chân, tiện tay mở sổ sách ra, gọi Giang Hoàng đến bên cạnh, mở ra một tờ, nói, “Nếu Nhị thúc cố ý tìm chúng ta để tính sổ, ta liền tính cho hai vị xem.”

Lúc này chỉ có đại ca mới có thể chống đỡ, Giang Hoàng run run đưa đến bàn tính giấy bút, ngồi bên cạnh Giang Túng, căng thẳng vạ phần, tình cờ liếc nhìn sắc mặt tái xanh của Nhị thúc.

“Hiệu tơ lụa Giang thị, hằng năm đan ra ba mươi cuộn băng tằm, giá sáu trăm lượng bạc một cuộn, một nghìn cuộn tơ tằm, mười lạng một cuộn, bảy ngàn cuộn tổ gấm, ba lượng một cuộn, tổng thu được phải là 74.000 lượng bạc.”

“Cuối năm kiểm sổ sách, có 678 khung đan, tu sửa 211 khung, tốn 6.720 lượng, ngoại trừ tiền công, tiền cơm, tiền tân trang cửa hàng, thuê xe, cắt, mấy thứ linh tinh, cuối năm cũng phải dư ra 56.000 lượng bạc.”

“Cuối năm Giang gia ta lại chỉ thu được 10.000 lượng bạc, huống chi ta còn điều tra một phen, chỉ có 202 khung cần tu sửa, ta còn dự định đi quan phủ chào hỏi một tiếng.”

Sắc mặt Tam thúc nhất thời trắng bệch, cố gắng trấn định nói: “Có lẽ là do chuỗi quỹ của hiệu tơ lụa làm việc tùy tiện, không nhớ rõ.”

Nhị thúc còn tưởng hấn tính đem cái gì ra uy hiếp, thở phào nhẹ nhõm, hừ lạnh nói: “Ta không thẹn với lương tâm, vu khống, trước tiên ta cáo trạng người việc chửi bới, chờ người đến lấy khẩu cung của thợ ở đó.”

Giang Túng híp mắt phượng lại, vân vê sổ sách, chậm rãi nói: “Năm ngoái Nhị thúc cùng Tiêu gia làm ăn, những năm gần đây Tiêu gia đang thịnh, Lâm gia sụp đổ, Tiêu gia được coi như nhân tài mới, trong mặt tiền cửa hiệu của bọn họ có tới ba mươi cuộn băng tằm gấm vóc.”

“Nhị thúc, băng tằm của chúng ta là vật ngân thù khóa một bên, phẩm thúy vũ tuyến phong hoa, không chỉ ở Cẩm Châu mà còn là độc nhất tại Nam An, ngài nói xem, tại sao Tiêu gia lại làm ra được băng tằm này?”

Nhị thúc cười lạnh: “Sao lại có thể độc nhất, tú nương ở Tô Châu cũng có người làm ra được, Tiêu gia có thể làm ra cũng không có gì lạ.”

Ánh mắt Giang Túng lạnh đi, lấy ra một mảnh vải vóc vút lên bàn.

Ánh sáng chiếu rọi, tơ lụa trắng như tuyết, như cầu vồng nắng chiều, lưu quang chiếu rọi.

Nhị thúc kéo khoe miệng: “Ngươi muốn nói cái gì?”

Giang Hoàng biết ý đại ca, buông bút lông xuống, nhặt tấm lụa kia lên, cẩn thận lật xem, nhỏ giọng nói: “Phong thù hồng hà, do mẫu thân ta độc chế ra, cả thiên hạ này chỉ truyền cho mấy tú nương, cho nên hằng năm chỉ có thể đan ra được ba mươi cuộn, Nhị thúc đưa hết cho Tiêu gia, vậy chúng còn khách đến mua sao?”

Giang Túng nhú mày cười nói: “Làm giả sổ sách không nói, còn cấp bí quyết cho Tiêu gia, toàn bộ lời đều về tay người, hằng năm bố thí cho huynh đệ chúng ta vài lạng bạc lẻ?”

Sắc mặt Nhị thúc tái xanh, chỉ vào Giang Túng quát: “Người làm càn! Hai người các ngươi một xướng một họa, nếu không phải ta cùng Tam thúc nuôi các ngươi, các ngươi đã sớm chết đói!”

“Nhị thúc, đừng nói như vậy, lúc trước ngươi tiết lộ tin tức làm ăn của ta cùng Đức Vận Xương cho thổ phỉ, ngài đặc ý cho là ta không có chứng cứ, nhưng lần này....” Giang Túng nhú mày, “Ngài vẫn luôn không thiện với lương tâm sao.”

Đoàn người đứng ngoài đại viện Giang gia xem trò vui huyên náo không dứt, Giang gia vừa ném mặt mũi ở Nghênh Xuân lầu, bây giờ mặt mũi đã bị chà đạp không còn một mảnh.

Giang Túng theo thói quen, thập phần hưởng thụ cảm giác được trở thành tiêu điểm, thanh thoi nhìn Nhị thúc.

Nhị thúc không thể nhịn được nữa, cả giận nói: “Ồ riêng! Huynh đệ các ngươi thực sự đủ lòng đủ cánh rồi! Ổ riêng!”

Giang Túng thoải mái nở nụ cười: “Giang Hoàng, cấp giấy bút.”

25. Chương 25: Ở Riêng

Người của quan phủ cũng vừa vặn đến, đồng ý cho những người trong Giang thị tách ra.

“Ở riêng...” Thái dương Giang Hoành chảy ra vài giọt mồ hôi lạnh, nhẹ nhàng kéo ống tay áo Giang Túng, nhỏ giọng hỏi hẩn, “Từ xưa đến nay, chỉ có không hòa thuận, gia cảnh suy tàn mới bỏ ra ngoài, chúng ta không cần mặt mũi nữa sao?”

“Việc đã quay thành như vậy, mặt mũi đã sớm bị đập nát rồi.”

Kiếp trước Giang Túng vì cái bộ mặt gia tộc này mà chịu thiệt thòi quá lớn, vừa tốn sức mò tên đường đệ phế vật từ trong đại lao ra, lại phải cầm một số bạc lớn mở hiệu trang sức, Giang Túng đã sớm bị bọn họ nháo đến phiền.

Hướng chi Nhị thúc Tam thúc cũng không phải loại người tốt lành gì, ngay cả chuyện mật báo cho đám thổ phỉ cũng làm được, tám phần mười đám sơn tặc ở núi Kim Thủy cũng là do Nhị thúc phái đi, dự là giết người diệt khẩu, cướp đoạt tài sản của Giang gia.

Giang Túng rút ra một chồng giấy khế ước từ trong tay áo, vỗ lên bàn đá, nói câu nào Giang Hoành viết câu đó: “Giang thị Tam gia hùn vốn tạo nên sản nghiệp gồm có: Hiệu tơ lụa Bắc Nhai, Tiền trang Tung Hoành, lương thực Xuân Hưng, vũ khí Tô Châu, hai ngài chọn trước, ta sẽ phân chia đầy đủ sạch sẽ, để sau này khỏi làm phiền lẫn nhau.”

Hiệu tơ lụa Bắc Nhai cháy, hiện tại tổn thất nặng nề, còn phải bù thêm tiền bồi thường số hàng năm nay, tiền trang Tung Hoành suy tàn, cơ hồ không đáng giá một đồng, Cẩm Châu cũng được xem là một vùng đất phì nhiêu, nuôi trồng lương thực dễ dàng, không có cách nào tăng giá, kiếm lời vô cùng khó khăn.

Cả ba cái sản nghiệp, Nhị thúc Tam thúc đều coi thường, nhưng do đạo này ở Tô Châu có nhiều mâu thuẫn, làm ăn vũ khí cũng coi như lời nhiều, nhưng chẳng ai lại muốn nhường miếng thịt béo bở này.

Tranh chấp mãi không ngừng, Giang Túng ném ra một tấm văn khế: “Vũ khí Tô Châu ta không muốn, để lại cho Giang gia chúng ta hai mươi vạn lượng là được, chúng ta cũng có hùn vốn.”

Ở Tô Châu có nhiều tinh binh đến ở, đợi triều đình cung cấp vũ khí, tuy hiện tại thiên hạ thái bình, nhưng biên giới vẫn có những đại chiến loạn nhỏ không ngừng, chỉ cần chưa thu phục được biên giới, sản xuất vũ khí vẫn có lời to.

Hai mươi vạn lượng bạc là có thể lấy vũ khí Tô Châu, cũng chỉ có tên phá gia chi tử ngu muội như Giang Túng nói ra được.

Giang Hoành không ngừng nháy mắt cho đại ca, Giang Túng giả vờ ngây ngốc, không nghe không thấy.

Những người không phận sự nghe trò vui ngoài cửa đuổi mãi cũng không đi, Nhị thúc liền thừa dịp đang nhiều người, dưới hàng trăm con mắt ẩn dấu tay, cười lạnh, thẳng chất tử này thật sự là phúc tinh trời cao phái tới, khi Đại đương gia còn sống, hẳn không thể nắm trong tay vũ khí Tô Châu, bây giờ lại dễ như ăn cháo, một món hời lớn.

Nhị thúc vừa sai gã sai vặt đi lấy ngân phiếu, Giang Túng đã nhắc lên ba tấm văn khế: “Hiệu tơ lụa Bắc Nhai, lương thực Xuân Hưng, tiền trang Tung Hoàn, phần vốn hai vị góp vào, ta đều mua lại hết.”

Giang Hoàn chợt sắc mặt, trợn mắt điên cuồng túm ống tay áo Giang Túng, dùng khẩu hình nhắc nhở: “Tận một triệu lượng bạc, chúng ta nhiều nhất cũng chỉ có thể kiếm ra năm mươi vạn lượng, có đập nồi bán sắt cũng không đủ!”

Lúc trước cược thạch thuận lợi, lời từ miệng ông Kim Thủy cũng không ít, tỉ mỉ tính cũng chỉ có thể lấy ra năm mươi vạn lượng.

Nhị thúc Tam thúc sững sốt một lúc, bọn họ vốn không biết Giang Túng cược thạch kiếm lời không ít, nhìn quan phủ đang đứng làm chứng, cười một tiếng: “Đại nhân, đứa trẻ nhà chúng ta thật không hiểu chuyện, để ngài chê cười rồi!”

“Tiền trang Tung Hoàn vốn là sản nghiệp lớn của Giang gia, những năm ngài quản lý liên suy tàn, vật hoàn nguyên chủ cũng không thể lấy giá quá cao, hưởng hồ hiện tại tiền trang không hề thua kém một cái kho phế liệu, nếu ngài lấy giá cao, ta đây thà rằng không cần.” Giang Túng cầm sổ sách Hoa Xương đưa đến, chậm rãi lật xem, “Những thứ còn lại đều là sản nghiệp tổ tiên lưu lại, bất quá chúng ta chia đôi tiền lời, Nhị thúc nghĩ ra giá chưa.”

Nhị thúc nghĩ trong tay Giang Túng không có nhiều tiền, muốn mua với giá thấp, mà mấy cái sản nghiệp này xác thực đều không đáng giá, Nhị thúc cùng Tam thúc thương lượng qua loa một hồi, cầm bàn tính gậy, khinh bỉ cười nói: “Năm đó, lương thực Xuân Hưng 600 ngàn lượng, hiệu tơ lụa 900 ngàn, đều chia ba, tiền trang Tung Hoàn quả thực suy tàn, trong ngoài thiếu hụt, ta chỉ lấy 100 ngàn tiền đất thôi, còn lại coi như cho người.”

Nói nghe thật êm tai, tiền trang Tung Hoàn vốn là sản nghiệp của Giang gia, hai thiếu gia nhìn vào đã biết không dễ chọc, vật hoàn nguyên chủ, có cái gì để thương lượng.

“Tính cả vũ khí Tô Châu, tất cả đều ở chỗ này.” Giang Túng đập xuống 800 ngàn lượng ngân phiếu, một xấp chói mắt để trên bàn, toàn bộ đại viện Giang gia nhìn đến mức muốn đui mù.

Đám người xem trò vui bên ngoài càng không cần phải nhắc tới, đầu đã điểm bạc nhưng vẫn chưa từng thấy qua số ngân phiếu lớn như vậy, nhất thời đều không biết số ngân phiếu đó là thật hay giả, nghị luận sôi nổi.

Giang Hoàn há miệng, ngơ ngác hỏi Giang Túng: “Tối hôm qua huynh đốt hiệu tơ lụa để làm gì...”

“Xuyt.” Giang Túng nghiêng đầu nói nhỏ, “Tiểu Tùy hầu gia thưởng cho ta tòa nhà lớn ở kinh thành, ta nhờ người đem đi thể chân 400 ngàn lượng.”

Giang Hoành: “.....”

“Huynh thể chân tòa nhà ở kinh thành đổi lấy mấy cái sản nghiệp suy tàn này? Đệ liều mạng với huynh...”
Giang Hoành nắm lấy ống tay áo Giang Túng, hận đến mức không thể không cắn chết hần, lúc trước từng tính qua nếu không lẫn lộn ở Cẩn Châu được nữa thì còn có chỗ an thân ở kinh thành.

Chia xong mấy hiệu buôn, lại phân chia tiếp mấy sản nghiệp nhỏ nhỏ.

Tam thúc cầu ổn định, lúc phân chia chỉ cần những tiểu thương vững vàng, không ôm chí lớn, miễn là có thể sống sót qua ngày.

Nhị thúc ham tiền, chọn những miếng mỡ béo nhất, hiệu buôn có tiền đồ tốt nhất.

Giang Túng khiến cho người khác nhìn không thấu, những sản nghiệp kiếm ra tiền đều không lọt vào mắt hần, coi trọng mấy hiệu gần như sắp sập, Giang Hoành tức giận đến mức trợn tròn mắt, lại bị Giang Tùng đè lại không nói được lời nào.

Ba ngày ngắn ngủi, tin tức Giang thị tách ra đã truyền khắp thành Cẩn Châu, cùng lúc đó, Nhạc Liên đang ngồi ở mạn thuyền nhìn hàng hóa đang được chuyển chở.

Từ khi trở về từ núi Kim Thủy, Nhạc tiểu công tử ít đi mấy phần tối tăm cô độc, không cách xa người ngàn dặm nữa, nhi tử khừ khừ của thuyền phu thỉnh thoảng lại bắt chuyện vài câu, Nhạc Liên cũng sẽ tiếp lời.

“Gia, bông tai trong tay ngài hình như rất đáng tiền.” Nhị Thủy ngồi xổm bên người Nhạc Liên, gãi đầu hỏi, “Tặng cho cô nãi nãi sao?”

“Cô....” Nhạc Liên siết chặt bông tai, cong mắt, “Ừ.”

Nhị Thủy cười không ngừng: “Cô nãi nãi gia nhất định là một mỹ nhân.”

Nhắc tới mỹ nhân, Nhạc Liên chỉ có thể nhớ tới một đôi mắt phượng, nụ cười giảo hoạt, môi mỏng dịu dàng, trừ Giang Túng, trong đầu Nhạc Liên hoàn toàn không có khái niệm mỹ nhân, không biết là do mình ít khi thấy mỹ nhân, hay là do không bao giờ để tâm tới.”

Nhị Thủy cẩn thận hỏi: “Gia, chuyện giữa ngài và Giang đại thiếu là như thế nào? Giang đại thiếu tâm

tính ác liệt, chắc chắn không có quan hệ với ngài.”

“.....Ta.” Nhạc Liên muốn nói lại thôi, sợ nói lại kéo thêm phiền toái cho Giang Túng.

Kỳ thực tai họa lần này đối với Nhạc Liên mà nói cũng không có ảnh hưởng gì, hắn làm việc khiêm tốn, ở Nhạc gia lại không được cưng chiều, huyên não bỏ nhà đi, ân đoạn nghĩa tuyệt, cũng không có mấy người để ý đến.

Ngược lại, ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của Giang Túng.

Giang Túng ương ngạnh, gây thù hằn với rất nhiều người, từ trước đến giờ vênh váo đắc ý không chịu thiệt, người khác chỉ chờ có chuyện để được cười nhạo hắn một phen.

Mọi người đều thích xem nhân vật cao cao tại thượng rơi xuống vực sâu, thích xem người kiêu ngạo bị chân đất giẫm đạp, Giang Túng từ trên cao nhìn xuống quen rồi, những người không phận sự chỉ chờ thời cơ đến rồi hí ha hí hửng tỏ vẻ cao ngạo mắng chửi, thường thức rồng ở bãi cạn, hổ ở đồng bằng, khổng tước ngã trong bùn nát.

Mà hết thấy những phiền phức, đều do Nhạc Liên hắn.

Nhạc Liên cực kỳ tự trách.

Hồi lâu, Nhị Thủy liền chạy tới, vui vẻ nói: “Gia, hàng chất xong, chúng ta khởi hành chưa?”

“Ừ.” Nhạc Liên đứng dậy, liếc mắt nhìn đèn đuốc sáng choang ở đại viện Giang gia, bước lên thuyền.

Nhạc Liên đi được một năm, trăm họ Cẩn Châu đã sớm đem chuyện hai thiếu gia Giang Nhạc phong lưu ném ra sau đầu, không ngừng bận rộn tìm chuyện vui khác ——

Nghe nói Tiêu gia Nhị công tử chuộc thân cho Minh Lật công tử ở Phong Diệp cư, khu chiêng gõ trống dùng đại kiệu mang về trong phủ, bị đại ca đánh đập một trận nhưng vẫn nhất quyết ôm chặt tiểu quan, tuyên bố nếu đại ca hắn đuổi Minh Lật ra khỏi phủ, hắn liền bỏ trốn, lưu lạc thiên nhai cùng tiểu quan.

Giang Túng vẫn ngồi nghe hát tại Phong Diệp cư như cũ, trên đài đã đổi tiểu quan, thanh âm trong trẻo lạnh lùng, tướng mạo long lanh, như hoa đào sáng rực, như nước xuân nhẹ nhàng tiến vào lòng người.

Đối với hắn, Giang Túng rất có ấn tượng, kiếp trước hắn là một trong những tiểu quan mà Giang Túng cưng chiều lâu nhất, tên Trầm Hoan.

Tiểu khúc lả lướt, Giang Túng nhắm mắt nâng quai hàm, nhưng lại không thể nghe lọt tai, nghe một lúc, tiện tay ném lên đài ba ngàn lượng bạc, miễn cưỡng nói: “Lại đây, bồi gia.”

Trầm Hoan mặt mày lạnh nhạt, cặp mắt nhìn ngân phiếu trên đất, ánh mắt che giấu sự bức bách, chậm rãi đi xuống đài, bắt đắc dĩ rót ly trà cho Giang Túng.

Mụ mụ nhanh chóng nhặt ngân phiếu ba ngàn lượng lên, tươi cười rạng rỡ khom người đứng bên cạnh Giang Túng, liếc Trầm Hoan công tử một cái, nói lấy lòng: “Túng gia, gần đây làm ăn coi như thuận lợi? Nghe nói vài ngày trước còn xa xỉ trở về từ Bắc Hoa, ngài gầy đi nhiều quá, thực sự là quá khổ cực.”

Bắc Hoa đại nạn, không một giọt mưa, lương thực mất mùa, nhóm dân tị nạn tràn vào trong thành, ruộng đất khô khốc không người canh tác, mấy chục ngàn người chết đói.

Quan phủ vội vàng mở kho cứu tế, thương nhân dồn dập đến Nam An thu mua lương thực, muốn nhân cơ hội phát tài, đất Nam An phì nhiêu, lương thực tốt giá rẻ, ôm mộng phát tài đến Nam An, nhưng không ngờ toàn bộ lương thực Nam An đều bị đặt hết, chỉ còn lại lương thực hạ đẳng cho gia súc.

Nhị thúc Tam thúc Giang gia cũng nhìn trúng, nhưng cũng không kịp đặt lương thực.

Toàn bộ Nam An chỉ có một nhà lương thực duy nhất, lương thực Tung Hoàn, Cẩn Châu.

Thương nhân Bắc Hoa đành phải đến đại viện Giang gia bái phỏng, số thương nhân đến đặt lương thực nói liền không dứt.

Ai ngờ, Đại đương gia Giang gia, lại là một tiểu tử chưa cập quan.

Giang Hoàn một thân trường sam, ngồi yên tĩnh trước bàn đá liếc nhìn sổ sách, tình cờ giương mắt nhìn thương nhân đến đặt lương thực, tướng mạo ôn nhu nhỏ bé, tựa hồ thật dễ nói chuyện, nhưng lại đưa ra một cái giá:

“Bảy trăm văn một ký, chỉ bán từ một trăm ngàn ký trở lên, không trả giá, không muốn liền mời người kế tiếp.”

26. Chương 26: Trầm Hoan

Giang Túng ngại trong sảnh ồn ào, một mình bước lên nhĩ gian ở lầu hai.

Mụ mụ xô đẩy Trầm Hoan công tử lên lầu, thấp giọng trách cứ: “Không thấy tâm tình Túng gia đang không tốt sao? Đi hầu hạ! Túng gia đã mua đêm đầu tiên của người, đó là phúc khí tu luyện từ kiếp trước của người, đi mau, được hầu hạ khách nhân tướng mạo tốt như vậy, người còn muốn cái gì?”

Trầm Hoan công tử nhận lệnh, khẽ thở dài chậm rãi lên lầu hai.

Đẩy cửa gỗ chạm trổ hoa văn ra, Giang Túng ngồi bên cửa sổ, ánh chiều tà xuyên thấu qua song cửa sổ, men theo đường viền miêu tả khuôn mặt tuần mỹ.

Ánh mắt nhìn hoàng hôn trống trải tẻ nhạt, thâm trầm thắm đẫm tang thương, cô độc tịch mịch đều trải đầy trong mắt.

Trầm Hoan công tử ngơ ngác đứng lặng tại cửa, sững sờ.

Hắn rón rén đóng cửa gỗ chạm trổ hoa văn lại, đi đến bên người Giang Túng, tự mình pha chén trà, thủ pháp ngây ngô, nước trà đổ lên vạt áo Giang Túng, hắn nhìn thấy rõ ràng Giang Túng không thích, nam nhân này cười rộ lên rất đẹp, lúc thâm trầm lại khiến người khác lo sợ bất an.

“Ta, ta thất lễ...” Trầm Hoan không thuần thực nói ra, khom người lau chùi vệt nước ở vạt áo.

Giang Túng khiêu chân lên, một tay nâng quai hàm, nhàn nhạt nhìn hắn, không kiên nhẫn nói: “Không ai dạy ngươi là thời điểm hầu hạ phải quỳ xuống sao?”

“Thiếu gia...” Thân thể Trầm Hoan cứng đờ, mím môi không biết làm sao.

Giang Túng bỗng nhiên nắm lấy cổ tay gầy nhỏ của Trầm Hoan, lôi vào trong lồng ngực của mình, thô bạo nâng hai má hắn lên, không cho Trầm Hoan giãy giụa, liền bị Giang Túng thô bạo đẩy lên giường nhỏ.

Trầm Hoan chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, nhất thời ngơ ngác, vật giữa hai chân liền bị nắm lấy, vuốt ve trên dưới.

Vị thiếu gia này quá hung hãn, một chút vuốt ve chuẩn bị cũng không làm, trực tiếp ôm Trầm Hoan từ phía sau, một tay nắm cằm hắn, một tay mạnh mẽ siết chặt vật giữa hai chân Trầm Hoan.

“Thiếu gia...thiếu gia...” Khuỷu tay Trầm Hoan bị siết chặt không thể động đậy, giãy giụa càng ngày càng kịch liệt, vật giữa hai chân bị nắm đến đau nhức, không ngừng cầu xin: “Thiếu gia, đau! Tha cho ta...Thiếu gia, đau...”

Giang Túng đè chặt hắn, hô hấp nặng nề, thở hỗn hển bên tai hắn.

“Im miệng...” Giang Túng che miệng Trầm Hoan, chỉ nghe tiếng ô ô buồn bực.

Kiếp trước hắn chuộc Trầm Hoan rồi mang về đại viện Giang gia.

Cho hần bạc, ăn mặc đều là quý giá nhất, Trầm Hoan không hiểu, thời điểm hần mặc những xiêm y thanh lệ, tinh khiết cố ý lấy lòng nhưng Giang Túng không thèm nhìn đến, chỉ có một thân xiêm y mộc mạc tối tăm thanh lãnh, Giang Túng sẽ thể hiện ra một chút nhiệt tình, hôn hần từ phía sau, làm hần từ phía sau.

Giang Túng chặt chẽ che miệng hần, không cho hần kêu thành tiếng.

Kiếp trước Giang Túng là một kim chủ ôn nhu, trên giường không hung ác, tình tế trù mẫn, bình thường hần cầu gì là được đó, Trầm Hoan mê man, hần bắt quá cũng chỉ có gương mặt xinh đẹp cùng tiếng nói trời ban, nhưng đó cũng là những thứ Giang Túng ghét nhất, rốt cuộc Giang Túng coi trọng gì ở hần?

Chân mày Giang Túng hơi giãn ra, hôn bên gáy hần, khó nhịn thở gấp một hơi, ý thức mông lung nỉ non tên của một người.

Trầm Hoan mở to hai mắt, thân thể gãy giữa chậm rãi ngừng lại, nghe thấy tiếng thở gấp của nam nhân sau lưng, tình cờ nói ra một cái tên vô cùng thâm tình.

Hần tùy ý để cho nam nhân này phát tiết.

Trong thoáng chốc, hần nghe Giang Túng thấp giọng mắng: “Con mẹ nó, ai cho người đi phương Bắc, có gan thì trở về xem, ta nhất định thao chết người.”

Giang Đại thiếu gia ở Phong Diệp cư ngụ đến gần tối, say sưa trong tình dục, lười về nhà.

Không có lệnh của Giang Túng, Trầm Hoan đành phải im lặng bồi tiếp, vậy mà Giang Túng cực kỳ thô bạo, chuẩn bị tinh thần đón nhận bị chà đạp một phen, nhưng đến tối thân thể vẫn nguyên vẹn, thuần khiết, chỉ lưu lại một mảng dính lớn ở bắp đùi.

Vạt áo Giang Túng mở rộng, bên trong rơi ra một tờ giấy bị vo tròn, Trầm Hoan thừa dịp Giang Túng ngủ say, lặng lẽ mở ra nhìn một cái.

Chỉ là một bức thư tự viết, là bút pháp nam nhân, rất ít lời thăm hỏi, phần ký tên có hai chữ “Nhạc Liên”.

Trầm Hoan mới tới, cũng không phải người ở Cẩn Châu, đối với Nhạc Liên đương nhiên không biết.

Nửa tháng trước, Giang Túng đang loanh quanh ở Bắc Hoa, muốn xem thử tình hình đại nạn, tính nhấm tìm cách bán lương thực để có lời cao nhất.

Chợt nhận được tin của Giang Hoàn, nói Nhạc Liên trở lại, nán lại ở Cẩn Châu vài ngày.

Giang Túng không chút do dự, thuê xe ngựa chạy về, dọc đường đi nghiêng răng nghiêng lợi, chờ thấy tên

nhãi này, định mắng chết hần, một năm bắt vô âm tín, so với đã chết không khác biệt.

Vừa về đến nơi, lại nghe nói thuyền hàng của Nhạc Liên đã khởi hành, chỉ là trở lại lấy hàng.

Giang Túng mặt đầy phiền muộn trở về đại viện Giang gia, Giang Hoành đưa một phong thư, nói là Nhạc Liên lưu lại.

Trong thư lác đác vài lời: “Từ biệt đã lâu, vẫn khỏe chứ. Tình trạng gần đây như thế nào, rất nhớ.”

Bên trong kẹp ngân phiếu năm mươi ngàn lượng.

Sắc mặt Giang Túng tối sầm lại, đến Phong Diệp cư giải sầu.

Trầm Hoan lặng lẽ để giấy về nguyên dạng, nhét vào trong lồng ngực Giang Túng.

Giang Túng chậm rãi mở mắt ra, mệt mỏi bắt lấy cổ tay Trầm Hoan, kéo hần vào trong lồng ngực, nghiêng người yên lặng ôm hần.

“Thiếu gia.” Trầm Hoan yên tĩnh co ro, thuận thế vùi vào lồng ngực Giang Túng, nhẹ giọng nói, “Nếu ngài đã có người trong lòng, tất nhiên Trầm Hoan không thể thay thế được, không cần ôm ta nhưng trong lòng lại nghĩ đến người khác.”

“Hừ.” Giang Túng kề sát cổ hần, âm thanh lưỡi biếng, nâng khóe môi, “Có người trong lòng thì sao, hôm nay gia chính là muốn hưởng khoái hoạt.”

Trầm Hoan nói chuyện giống ý đức với đời trước.

Hần biết tâm tư của Giang Túng, một tiểu quan bán mộng mà cũng nhìn ra được, chỉ có Nhạc Liên, ngu ngốc si tình.

Hần không cam lòng mình mê luyện nam hài, nhưng lại không biết nên làm thế nào, dù gì kiếp trước đã sống gần bốn mươi năm, cuộc sống lý tưởng nhất chính là không ai quấy rầy ai, mỗi người tự có khoái hoạt.

Thâm tình luôn tàn nhẫn, đa tình, mệt mỏi.

Cả hai đời, có thể khiến tâm tình Giang Túng lên lên xuống xuống cũng chỉ có tên tiểu súc sinh Nhạc Liên, đáy lòng Giang Túng e ngại sự mâu thuẫn này sẽ khiến hần có cảm giác không an toàn, cho nên muốn tìm

một đồ vật để thay thế, giải tỏa dục vọng, cũng sẽ không đắm chìm quá nhiều.

Tên tiểu tử cổ chấp kia đi bất vô âm tín suốt một năm, hẳn mới không vì Nhạc Liên mà thủ thân như ngọc.

Giang Túng rút ra một tấm ngân phiếu nhét vào cổ áo Trầm Hoan, miễn cưỡng nói: “Bớt nói, không phải ai cũng muốn nghe âm thanh như vậy.”

“Vâng.” Trầm Hoan không nói nữa.

Giọng Trầm Hoan trong trẻo lạnh lùng, thỉnh thoảng mấy âm cuối trầm thấp rất giống Nhạc Liên.

Hắn lấy bạc Nhạc Liên đưa đi nuôi nam hài, điều này khiến Giang Túng có cảm giác sảng khoái, nếu hắn tình cờ bị bắt gian tại trận, biểu tình vừa tức vừa phẫn nộ của tiểu Nhạc Liên chắc chắn rất đặc sắc giống như kiếp trước, đây vốn đã từng là lạc thú của Giang Túng đối với Nhạc Liên kiếp trước.

Ngoài cửa truyền đến tiếng mù mù hét to: “Túng gia, nhị thiếu tới đón ngài về.”

“Để hắn đợi một lát.” Giang Túng tỉnh táo, buộc vạt áo, cầm ngoại bào bước xuống lầu.

Giang Hoành tìm một xô xinh uống trà trong lúc đợi, nhưng vẫn bị không ít oanh oanh yến yến dây dưa bên người.

Giang Túng huýt sáo, cười nói: “Giang chương quỳ, hôm nay làm ăn như thế nào.”

“Đi thôi.” Giang Hoành không ưa dáng vẻ bất cần đời này của đại ca, ra khỏi Phong Diệp cư, mới tỉ mỉ nói, “Ba triệu cân lương thực đã bán hết sạch, toàn bộ lương thực Nam An đều do chúng ta làm chủ, họ không dám trả giá.”

Giang Túng gật đầu, ngáp một cái: “Đầu mùa xuân đệ đi ruộng dâu đặt để làm băng tằm, lại đi Tô Châu đặt phỉ thúy cùng ngân tuyến, chỉ dệt tơ lụa cùng băng lụa.”

“Tơ lụa đắt như vậy, bán được sao, làm nhiều như vậy bán cũng không được bao nhiêu.” Giang Hoành yên lặng nhớ, tính nhẩm một con số đưa cho Giang Túng xem, “Những đồng bạc này, đưa cho đệ đi.”

Giá sách nhỏ rất ấn tượng, tuy đại ca học hành không thành thạo nhưng làm việc lại hết sức bền chắc, tuy không làm Đại đương gia Giang gia, nhưng một khoản cũng không bỏ qua, cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ, thủ hạ ở các hiệu nửa điểm cũng không dám bừa bãi.

Hắn rất sùng kính kẻ nhìn hoài vẫn không ra dáng đại ca này.

Đức hạnh nhân phẩm của đại ca không ra gì, nhưng dù sao cũng có lý do của nó, năm ngoái thời điểm chọn sản nghiệp, tuy suy tàn nhưng năm nay đã dần cải tử hồi sinh, ngược lại hiệu vũ khí khiến người người đổ mắt ham muốn kia lại suy yếu, bởi vì triều đình bắt đầu nghiêm cấm cấp vũ khí, hẳn không thể không bội phục ánh mắt nhìn xa trông rộng của đại ca.

Bọn họ vừa đi, có một chàng quý trung niên ăn mặc khéo léo bước vào Phong Diệp cư, chắc là đến để giải sầu, không ai để ý.

Sau đó Nhạc Liên liên tiếp gửi đến năm sáu phong thư, nội dung không quá khác biệt, đều hỏi một chút “Gần đây khỏe không”, “Rất nhớ”, “Ở nhà chơi rông an ổn không.”, Giang Túng xem rồi lại xem, nhưng chưa bao giờ hồi âm.

Cuối cùng cũng có một phong thư mang ngữ khí tức giận: “Trời trở lạnh, khăn cầu coi trọng bản thân, mau trở về.” Ký tên Nhạc Liên.

Giang Túng cười lạnh, giận dữ đề bút trả lời: “Ta cầm bạc của người nuôi vài nam hài, từ từ hưởng dụng, con mẹ nó người mau trở về, nếu không ta liền mang hết tiểu quan về nuôi trong đại viện.”

Hơn nửa năm trôi qua, ngày ngày hỏi tin tức từ gã sai vặt phương Bắc, Giang Túng đã sớm mất đi kiên nhẫn.

Lại truyền tới tin Phong Diệp cư đổi chủ.

Giang Túng đang nằm chờ nha hoàn lột nho cho ăn, nghe tin này truyền vào tai, Giang Túng buồn bực nhớ lại, kiếp trước sao lại không nghe nói đến chuyện Phong Diệp cư đổi chủ, đời này với đời trước sao không giống nhau lắm.

Hắn rảnh rồi không có chuyện gì, tản bộ đến Phong Diệp cư nhìn một chút, chấp tay sau lưng, đi bộ nhàn nhã, vừa muốn bước vào trong cửa, liền bị hai nam nhân canh cửa lạ mặt chặn lại.

“Là Giang Đại thiếu gia?” Kẻ canh gác nhìn Giang Túng từ trên xuống, hỏi.

Giang Túng cau mày: “Bớt nói nhảm, để cho ta đi vào.”

“Ngài đừng trách, lão bản của chúng ta nói, Giang đại thiếu không thể vào, ngài đừng làm khó dễ chúng tiểu nhân.” Khách khí hai câu, liền cản kín miệng cửa lại.

“Lão bản của các người là ai?” Giang Túng cười lạnh một tiếng, “Quản cả ta, hôm nay gia không vào không được.”

Dứt lời liền xông vào.

Hai nam nhân dáng người cao lớn, lại phụng mệnh không dám dă thương thiếu gia Giang Túng, liên tục cầu xin: “Thiếu gia, chúng tiểu nhân lần lộn kiếm cơm ăn rất không dễ dàng.”

Giang Túng đã xông đến tiền đường.

Trước mắt hỗn loạn, một nhóm tiểu quan đẹp đẽ trắng nõn quỳ gối, một nam nhân đang cao cao tại thượng ngồi nhìn, mặt không cảm giác, lãnh đạm nhìn nam hài đang quỳ dưới chân.

Nam hài đang quỳ bị nam nhân nâng cằm, cưỡng bách ngẩng đầu lên, run lấy bầy, không dám đối mắt cùng nam nhân.

Nam nhân lạnh nhạt hỏi: “Người chính là Trầm Hoan? Nghe nói rất vui vẻ cùng Giang đại thiếu.”

Hắn liên tục lặp lại ba chữ “Giang đại thiếu”, sau đó lạnh nhạt giương mắt, nhìn Giang Túng vừa xông vào tiền đường.

Giang Túng sững sờ:

“....Nhạc Liên?!”

Hắn tốn nhiều bạc cho tiểu quan như vậy, mà mãi Nhạc Liên cũng không trở lại, sao bây giờ lại xuất hiện rồi??

27. Chương 27: Trở Về

Nhạc Liên đứng lên, chậm rãi hướng Giang Túng đi tới.

Hắn cao hơn, đường viền ngũ quan thêm vài phần cường tráng, bớt đi mấy phần trẻ con, khí tức già dặn thật trọng tấn ra.

Người trước mắt hoàn toàn trùng khớp với Nhạc Liên kiếp trước. Kiếp trước, Nhạc Liên trong tâm trí Giang Túng luôn là một khối băng lãnh ngang bướng, không có cách nào tới gần.

Giang Túng có phần kiêng kỵ, Nhạc Liên đến gần một bước, Giang Túng liền lui một bước, mãi đến khi sau lưng là vách tường, không thể lui được nữa, Nhạc Liên khẽ vỗ má Giang Túng, trong lòng Giang Túng cũng chợt “Đùng” một tiếng.

Nhạc Liên cúi đầu hỏi hắn: “Túng ca, hôm nay muốn ai hầu hạ? Những kẻ đang quỳ kia cứ chọn tùy ý, hôm nay ta mời.”

Khóe miệng Giang Túng giật một cái, ý thức được mình đang bị áp chế, hơi ngửa đầu vùng khóe môi cười nói: “Chọn hai người, chúng ta cùng nhau chơi đùa.”

Nhạc Liên bị thái độ ngả ngớn rõ ràng của Giang Túng chọc cho tức giận, ánh mắt càng lạnh lẽo, một phát túm được Giang Túng, kéo ra sau rèm, trước mắt mọi người, khiêng người lên vai mang ra khỏi Phong Diệp cư, bước lên một cỗ xe ngựa.

Tiểu viện cũ nát trong hẻm nhỏ đã sớm bị phá bỏ, cải biến thành một tòa trạch viện, tuy không lớn, nhưng bên trong hết sức tinh xảo, hành lang thủy thạch uốn lượn đẹp đẽ.

Nhạc Liên gánh Giang Túng đang liên miệng mắng chửi vào nhà, khóa cửa phòng ngủ lại, ném người lên giường, Giang Túng như chim bị nhốt trong lồng, không còn đường để trốn.

“Người đứng đó.” Giang Túng lúi vào trong góc giường, ngoài miệng trong yếu khiển trách, “Vừa trở lại liền muốn khóc lóc om sòm đúng không?”

Nhạc Liên leo lên, nắm lấy cổ tay cường ép chen vào giữa hai đùi Giang Túng, không nói lời nào liền nhào lên, nghiêng đầu hôn miệng hắn, Giang Túng khó chịu nghiêng đầu sang một bên, đôi tay đang siết cổ tay mình thô ráp đi vài phần, nhưng lại mạnh mẽ, như kim sắt, Giang Túng không cách nào nhúc nhích được.

“Không tới hai năm, số tiền Túng ca chơi đùa nam hài có thể dựng được cả một sông bạc mặt chược.” Sắc mặt Nhạc Liên vẫn cứ lạnh nhạt, ánh mắt tức giận, động tác càng thêm thô bạo, đối phương quen sống trong nhung lụa bị nắm đến mức in cả dấu tay, hắn hung hăng hôn hôn Giang Túng, cắn đôi môi hắn, mãi đến khi mỹ nhân dưới thân không còn sức để giãy giụa, trừng đôi mắt quật cường tỏ vẻ căm thù.

“Đau! Con mẹ nó, người muốn chết? Cút xuống cho ta.” Giang Túng hung hăng túm cổ áo hắn, muốn lôi Nhạc Liên từ trên người mình xuống.

Giang Túng cơ hồ không có cách nào phân biệt Nhạc Liên lúc này với Nhạc Liên kiếp trước, Nhạc Liên rốt cuộc cũng đã trở thành đáng vẻ mà hắn hận nhất.

Hắn không có cách nào xem Nhạc Liên là một hài tử nữa.

Nhạc Liên kia, đã trở lại.

“Người có tư cách gì quản ta, chuyện của hai ta ằm ỉ ở Cẩn Châu, người lại đi thẳng một mạch, danh dự của người quan trọng như vậy, người thanh cao như vậy, lão tử thì nhằm nhò gì.” Giang Túng như bị chạm vào chỗ đau, nhìn ánh mắt đau đớn khẩn trương của Nhạc Liên.

“Nói hưu nói vượn!” Nhạc Liên không cách nào giữ được thận trọng cùng tỉnh táo nữa, gào thét cùng Giang Túng.

Kiếp trước đúng là như vậy, bọn họ mỗi người một ngã.

Giang Túng vẫn luôn thống hận Nhạc Liên tỏ vẻ thanh cao, tuy kiếp trước bọn họ là đối thủ, làm ăn lui tới thường xuyên, thời điểm ở cùng nhau cũng nhiều, có một lần Giang Túng uống nhiều, không nhớ rõ mình đã làm gì, hần đoán có thể là mình lại thừa dịp say rượu rồi khinh bạc Nhạc Liên, bị hần đuổi ra ngoài.

Khi đó bọn họ đã là thương nhân có máu mặt trong giới, chuyện xấu bị gièm pha, hai bên đều bị tổn thất danh dự rất lớn, bị người trong bóng tối bịa đặt sinh sự, kẻ kia có chuẩn bị, muốn sửa trị Giang Túng cùng Nhạc Liên, hai người bị tổn hại, mấy cộc làm ăn đều xảy ra chuyện.

Mấy thủ đoạn này đối với Giang Túng bất quá là múa rìu qua mắt thợ, Giang Túng chắc chắn chặn được phần sóng gió này, trong lòng lại hung hăng tính toán muốn cắn ngược lại kẻ chủ mưu.

Nhạc Liên thì mang theo tiểu thiếp kia xuất đầu lộ diện khắp nơi, vì nữ tử kia vùng tiền như rác, đặt vàng ngọc, đồ trang sức, tất cả đều khắc tên nữ tử kia, các phu nhân thành Cẩm Châu trong nhất thời liền muốn gả nữ nhi cho một tên sủng thê đến cực điểm.

Tin đồn đoạn tụ chưa kịp đánh đã tan.

Trong lòng Giang Túng cũng bị đâm rách đến tả tơi.

Từ đó về sau, liền trở mặt thành thù, Giang Túng không chịu cúi đầu, cho dù biết Nhạc Liên làm vậy để phá tan lời đồn, nhưng tận sâu trong đáy lòng vẫn không nhận được mà căm hận hần.

Nhạc Liên chưa bao giờ nghĩ tới chuyện cùng hần chịu đựng khó khăn, chỉ tình nguyện một mình hứng chịu, hần vốn cho rằng hần cùng Nhạc Liên có thể đồng cam cộng khổ, nhưng đối phương căn bản không hề cho hần cơ hội được đứng bên cạnh.

Toàn bộ chuyện phiền lòng kiếp trước ập tới, Giang Túng phiền đến muốn ói, dùng sức xô đẩy Nhạc Liên, tức đến mức mất cả lý trí cơ hồ nắm lấy cổ Nhạc Liên.

Nhạc Liên dùng sức siết cổ Giang Túng, cắn răng nói: “Ba ngày không chạy đến hoa lâu, không có người thao nên người ngứa ngứa sao.”

Hần còn dám nói lời đả thương như vậy.

Giang Túng không thở nổi, liều mạng giãy giụa lôi cánh tay như kim sắt của Nhạc Liên: “Người một chút cũng không thay đổi, bảo thủ lạnh lùng, thả ra, người có gan thì bóp chết ta đi...”

Sắc mặt Giang Túng vì bị nghẹt thở mà đỏ ửng lên, móng tay Nhạc Liên thô ráp cào ra vài đường máu đỏ trên cổ.

Nước mắt ẩm áp như châu lặn xuống trên mu bàn tay Nhạc Liên, như kim châm khiến Nhạc Liên bỗng nhiên thanh tỉnh, buông cánh tay đang siết cổ Giang Túng, nhìn Giang Túng vươn mình nằm nhoài trên giường, thống khổ ho khan.

Nhạc Liên hít một hơi thật sâu, nhào tới lột quần Giang Túng, cởi đai lưng bên hông mình, thô lỗ lôi phân thân cứng rắn ra, qua loa dùng nước bọt làm nhuận hoạt, cường thế cắm vào trong huyết của Giang Túng, phát tiết.

“A ——” Giang Túng phát ra một tiếng đau đớn sắc bén, thân thể đột nhiên căng thẳng, bất lực ngã oặt trên giường, bị Nhạc Liên ôm từ phía sau, nắm lấy tay Giang Túng không cho hắn thoát, hạ thân dùng sức đỉnh lên.

Tư thế này giúp cho Nhạc Liên tiến vào cực sâu, Giang Túng bị thao phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng, hậu huyết bị tính khí thô bạo đâm mạnh vào chỗ mẫn cảm nhất, Giang Túng thống khổ chỉ muốn nhanh ngất đi.

“A...a...Nhạc Liên...Người xâm phạm lão tử...” Giang Túng mặt đầy nước mắt, thanh âm nghẹn ngào, không ngừng mắng, “Tiểu súc sinh....Chớ đâm vào...Tiểu súc sinh! A a,a...”

Tính khí mềm nhũn giữa hai chân dần dần cứng rắn, Giang Túng cực kỳ khó chịu, theo bản năng đưa tay lên sờ, lại bị Nhạc Liên nắm lấy lôi trở về, mãnh liệt đâm mấy chục lần tỏ vẻ trừng phạt.

Nhạc Liên cũng không có thô bạo mà xuyên qua hắn, nhìn như tàn bạo nhưng động tác cũng đã chiếu cố bận tâm đến thân thể Giang Túng, vẫn chưa khiến hắn bị thương.

Trong ruột thịt bị tàn bạo, Giang Túng từ từ cảm nhận được khoái cảm cao trào xen lẫn, ý thức Giang Túng mơ hồ, mình đã bắn mấy lần cũng không rõ, giằng co mấy canh giờ, Giang Túng cũng không còn gì để bắn nữa.

Sự tình kịch liệt qua đi, Nhạc Liên gỡ bỏ vạt áo Giang Túng, hô hấp chợt cứng lại.

Vốn Giang Túng có một vết sẹo do gây ra trên xương quai xanh, bây giờ lại có một nhánh hồng mai vẽ lên, che đi vết tích một cách tài tình.

Hắn còn nhớ hai năm trước Giang Hoành hỏi hắn một câu, hắn thích hoa gì, Nhạc Liên nghĩ thế nào cũng không ngờ được rằng, Giang Túng cố ý vẽ hoa mình yêu thích trên người hắn.

Nhánh hoa mai này như chút ẩm áp trong cơn gió lạnh màu đông, Nhạc Liên thanh tỉnh hơn một chút, âm ức phần nộ trong lòng bị quét sạch sành sanh.

Nhạc Liên ôm hắn vào trong ngực, quay mặt hắn về phía mình, cúi đầu hôn đôi mắt nhắm lệ, từ trong tay áo lấy ra một cái bông tai ngọc thạch, ngân châm nhanh chóng đâm vào tai trái, một chút máu theo dây

tay chảy xuống, bông tai được đeo vào, dưới ánh nền ngọc thạch sáng lấp lánh rực rỡ.

Giang Túng vẫn chưa hoàn toàn ngất đi, vành tai bị đâm đau nhói, mệt mỏi dựa vào bả vai Nhạc Liên, lầm bầm hỏi hẩn: “Người không thương ta một chút nào sao.”

Âm thanh nghẹn ngào, mắt phượng thần thái ngậm nước, men theo gò má chảy xuống.

Giang Túng, khóc?

Hắn chưa từng thấy một nam nhân kiêu ngạo khóc, hắn chưa bao giờ cúi đầu trước bất kỳ ai, cố chấp tự đại.

Hắn thay Giang Túng lau nước mắt trên mặt, nước mắt nóng bỏng ướt át, như trút nước sôi vào lòng Nhạc Liên, nóng đến mức khiến hắn đau đớn.

“Người đừng khóc.” Nhạc Liên cúi đầu ôn nhu hôn đôi môi hắn, hốt hoảng trấn an, “Ta...chẳng qua chỉ muốn nhanh đem người trở thành của ta, ca.”

“Hai năm không gặp, người liền đi khắp nơi mua vui, người đã đáp ứng ta, sẽ chờ ta trở lại, người nuốt lời.” Nhạc Liên sụp mắt xuống, giống như chính mình đã phạm sai lầm, thành khẩn cúi đầu, “Bạc ta kiếm đủ rồi, một trăm ngàn lượng, cả gốc lẫn lãi trả lại cho người. Quyết định đi phương Bắc không phải cố ý trốn người, cũng không phải là vì rửa sạch thanh danh. Ban đầu ta đã có dự định đi phương Bắc, bên kia bận rộn đến sát đầu mẻ trán.”

“Con mẹ người, ai đồng ý cho người đi!” Giang Túng đột nhiên gào thét, khó khăn nắm lấy cổ áo Nhạc Liên, âm cuối run rẩy, nghẹn ngào, “Dựa vào cái gì mà phải chờ người, vì người thủ thân như ngọc, người một chút uy tín cũng không có, đời trước vốn đã không có, người cho là ta không phải người thì không được sao.”

“Ca!” Nhạc Liên ôm chặt Giang Túng đang tức giận vào trong ngực, khẩn trương trấn an vuốt ve hắn, “Là ta không phải người thì không được.”

Giang Túng vô lực rũ đầu xuống, thể lực đã hoàn toàn tiêu hao hết, cũng lười nói.

“Đau không, vừa nãy.” Nhạc Liên thấy Giang Túng đã bình tĩnh lại mới dám nói tiếp.

“Đau.” Giang Túng nói thẳm, “Rửa sạch sẽ cho ta.”

Tắm rửa được một lúc thì Giang Túng liền mơ màng ngủ mất, Nhạc Liên ôm hắn, để hắn nằm nhoài lên bả vai, kiên trì thay hắn rửa sạch những vết bẩn trên người, không nhịn được hôn một cái lên nhánh mai trên xương quai xanh.

Túng ca sợ đau như vậy, lúc đâm hoa mai lên, nói không chừng còn tức giận ồn ào xăm sứt một trận.

Thật là một con mèo tính tình thất thường.

Nhạc Liên quần Giang Túng trong khăn vải, ôm trở về phòng ngủ, xem như bảo vật giấu kín vào trong chăn, chính mình ngủ bên cạnh, cánh tay khoát lên vòng eo nhỏ gầy, vùi đầu vào trước ngực Giang Túng.

Từ biệt hai năm, rất nhớ.

Nửa đêm, miêu nhi lộn xộn, đánh thức Nhạc Liên.

Giang Túng ngủ không yên ổn, qua loa giầy giũa, trong miệng còn hốt hoảng nói: “Cổ tay ta nhỏ nhắn, ta cũng có thể đeo!” Cánh tay quào loạn trên áo Nhạc Liên.

Nhạc Liên bỗng nhiên tỉnh táo, cong người ôm sát Giang Túng, nhẹ nhàng vuốt ve làn da nhẵn mịn sau lưng, nhẹ giọng gọi hắn: “Ca ca, nhìn ta một chút, ta ở đây.”

Giang Túng mở mắt ra, toàn thân toát đầy mồ hôi, ngơ ngác nhìn Nhạc Liên.

Nhạc Liên đỡ eo hắn, nhẹ giọng hỏi: “Ca, ngươi muốn đeo cái gì?”

Giang Túng vẫn còn mơ màng, sững sờ nói: “Vòng tay.”

Nhạc liên càng thêm nghi hoặc.

“Là người, người mua một cái vòng tay, tặng cho tiểu thiếp của người.” Ánh mắt Giang Túng mờ mịt luống cuống, lời nói không đầu không đuôi.

“Là đời trước?” Nhạc Liên nghiêm túc nhìn hắn.

“Cái gì...” Giang Túng sững sờ một chút, bỗng nhiên thanh tỉnh.

Dáng dấp của Nhạc Liên trước mắt giống y đúc Nhạc Liên kiếp trước, hắn ngủ mơ màng, nhất thời không phân biệt được đang tỉnh hay là trong mộng.

Nhạc Liên yên lặng nắm tay Giang Túng, giọng áy náy: “Thật xin lỗi, xem ra lúc trước ta thật không tốt, nhưng ta một chút cũng không nhớ.”

Giang Túng hít một hơi thật sâu, nắm lấy cổ áo Nhạc Liên, tức đến nổ phổi, hét lên:

“Người không nhớ, vậy ta nói cho người nhớ! Người bỏ ra một trăm ngàn lượng mua một vòng tay Tử La Lan, tặng cho tiểu thiếp, người còn để cho nàng ta chọn, người chính là muốn ta tức chết! A a a a!”

28. Chương 28: Vòng Tay

Nhạc Liên cực kỳ kinh ngạc nhìn hắn, đồng tử co rút.

Cánh tay bám chặt vào cổ Nhạc Liên dần dần buông ra, rũ mí mắt nói: “Người....Kinh ngạc như vậy làm gì, dù gì người cũng không nhớ rõ.”

Nhạc Liên ngồi dậy, dùng sức chà xát mặt, ngồi trầm mặc một hồi lâu. Sau đó đứng dậy đi lấy xiêm y, thuận tiện rót cho Giang Túng chén nước.

Nhạc Liên so với lúc trước nhìn thận trọng hơn rất nhiều, vai rộng eo hẹp, trên người không có chút thịt dư. Khố lót bên trong bao lấy hai chân thon dài, dáng dấp bấp bệch đẹp đẽ.

Nhạc Liên chần chừ thò tay vào bên trong ngoại bào, lấy ra một cái hộp nhỏ, ngồi xổm bên giường, hướng về phía Giang Túng từ từ mở nắp hộp.

“Là cái vòng tay này?”

Bên trong hộp phỉ thúy trên dưới trong suốt, tím nhạt xinh đẹp, có câu nói hồng phỉ xanh biếc thúy tử vi quý, Tử La Lan là phỉ thúy hiếm có trân quý nhất.

Cũng may Nhạc Liên lẩn đi nhanh, suýt nữa thì bị Giang Túng phun đầy nước lên mặt.

Giang Túng ngăn người, đoạt lấy cái hộp nhỏ, lật xem trên dưới, trong hộp còn có khối hoa văn gỗ, vòng tay như xuân nhuốm máu đào, ngay cả cái hộp đựng vòng tay so với kiếp trước giống nhau như đúc.

Nhạc Liên chưa bao giờ tin chuyện luân hồi chuyển thế.

Có lẽ thực sự có người có thể mang theo ký ức mà luân hồi, Túng ca đã nói như vậy thì chắc chắn chuyện này có thể xảy ra.

“Trước đó ta cũng có đi Bồ Cam vài ngày.” Nhạc Liên liền giải thích, “Có làm quen với lão bản bên kia, lương thực trung đẳng ở đó buôn bán rất khá, lúc kết thân bằng hữu lão có tặng ta một khối nguyên thạch, không ngờ cắt ra lại là Tử La Lan.”

“Ta không thiếu tiền, chỉ muốn mang tới cho người.” Nhạc Liên cầm lấy vòng tay nhẹ nhàng cà cà, “Là ta tự mình mài.”

Hai tay Giang Túng yên lặng giấu vào trong ống tay áo, cắn răng nói: “Nam nhân không thể mang vòng tay, lãng phí. Lỡ tai ta còn đang sưng, người đừng coi ta là nữ nhân.”

“Người không mang ra ngoài cũng có thể cất đi, chất liệu đá rất hoàn mỹ, không làm vòng tay rất đáng tiếc.” Nhạc Liên lấy tay Giang Túng từ trong ống tay áo ra, “Người thử một chút xem sao.”

Giang Túng liên tục rút tay về, cổ chấp cắn môi nói: “Ta không mang vừa....”

Kiếp trước hắn đã từng thử qua.

Thật sự là không vừa, vô luận dùng xà phòng hắn cũng không đeo vào, dù sao cũng là lễ vật Nhạc Liên mua cho tiểu thiếp, là hàng đặt cho nàng.

Nhạc Liên bò lên giường, đè lên Giang Túng, cúi đầu hôn cổ hắn, thân mật cọ làn da.

Giang Túng không nhìn được giờ tay đẩy Nhạc Liên đang ngang ngược ra, lại phát hiện cổ tay đã đeo chiếc vòng phỉ thúy, nhỏ bé rất thích hợp, thời điểm đeo vào không có cảm giác xương cốt bị đè ép, rũ tay xuống cũng không bị tuột.

Đời trước hắn giận dữ trộm cái vòng phỉ thúy, nhìn đau đeo cả một buổi chiều, xương tay bị ghì đến sưng. Có lẽ bởi vì như vậy, tâm lý hắn mới biết được mọi thứ thật sự vô vọng rồi, cố gắng tìm đường vào trái tim của Nhạc Liên, cũng sẽ bị đau đón cản lại.

Không thích hợp, cưỡng ép đeo vào cũng chỉ khiến bản thân chịu uất ức, Giang Đại thiếu hắn không muốn.

Hắn vội vã lôi vòng tay ra, thả lại vào trong hộp gỗ đàn hương, để qua một bên.

Nhạc Liên cho là hắn không thích, thở dài: “Người cất đi, không nên đưa đồ của nữ nhân cho người, là ta suy nghĩ thiếu sót.”

Trời còn chưa sáng, Nhạc Liên thối tắt nệm, ngủ bên người Giang Túng, cánh tay vòng qua bên hông Giang Túng.

Giang Túng nghiêng người, ôm cái hộp nhỏ trong lồng ngực, cực kỳ quý trọng xoa xoa.

“Ông trời có mắt.” Giang Túng mặt mày cười cười, giấu cái hộp phía dưới gối đầu.

Giăng co suốt nửa đêm, buổi sáng không ai dậy nổi, mãi đến tận giữa trưa, gã sai vặt tới hỏi lúc nào thì dùng cơm, Giang Túng mới mở mắt thanh tỉnh chút.

Trên người khô mát, xem ra tối hôm qua được tắm rửa rất sạch sẽ, phía sau có chút ướt át, hình như đã thoa thuốc.

Hắn khẽ động, cánh tay khoát bên hông liền siết chặt, thân thể nóng hầm hập chen tới, ôm Giang Túng từ phía sau, nhấc một chân khoát lên người Giang Túng, như đang ôm hòm châu báu, cuốn lấy chặt chẽ vững vàng.

Giang Túng giơ tay tát đùi Nhạc Liên một cái: “Cọ cái gì! Cẩu.”

Nhạc Liên thức tỉnh, buông lỏng tay, ngồi dậy.

Thanh tỉnh một hồi, mặc quần áo rồi xuống giường: “Ở chỗ ta ăn cơm đi, ta làm cho ngươi chút điểm tâm thanh đạm.”

Giang Túng nhăn nhin đau lưng ngồi xuống: “Gã sai vặt nhà ngươi đã tới hỏi qua hai lần, chắc cơm đã sớm làm xong.”

“Ta làm cho ngươi.” Nhạc Liên cúi người hôn một bên mắt của hắn.

Thừa dịp Nhạc Liên đi ra ngoài, Giang Túng vội vàng lấy hộp gỗ đàn hương dưới gối ra, lặng lẽ mở ra thử một chút. Cổ tay hắn nhỏ nhắn, da cũng cực trắng, đeo vòng tay Tử La Lan lên xác thực đẹp hơn cả nữ nhân.

Hắn đỡ eo đau nhức xuống giường rửa mặt, bên trong góc có một cái gương, tuy là đồ của nữ nhân, nhưng để trong phòng thì chẳng ai quản được.

Đứng trước gương, ngọc lam nơi đáy tai hơi sáng, quan sát tỉ mỉ, đơn giản trong sáng thuần khiết, ai nói không phải là nữ nhân thì không thể mang.

Tầm mắt nhìn xuống phía dưới, còn chưa kịp thưởng thức vòng tay, chỉ thấy nơi cổ áo lộ ra một mảng ngực, dấu hôn xanh tím trải rộng trước ngực và cổ.

Giang Túng trợn to hai mắt, cởi vạt áo nhìn một cái, xung quanh nhánh hoa mai có các dấu hôn lớn nhỏ không đồng nhất, hai viên đậu đỏ trước ngực sưng to, quả thực bị thao đến không còn hình người.

Nhạc Liên bưng điểm tâm vào, vừa vận nhìn thấy Giang Túng đang đối mặt trước gương.

Trên tay hắn còn đang đeo vòng tay, chưa kịp tháo xuống.

“...Túng ca.” Ánh mắt Nhạc Liên ôn hòa, “Đến, nếm thử một chút.”

Giang Túng cảm thấy chính mình như hồ ly tinh bị bắt giam tại trận, cong đuôi tháo vòng tay xuống, thả vào trong hộp, giấu dưới đáy gối, vùi đầu ăn cơm, cũng không chê đồ ăn thanh đạm.

Ăn xong rồi bị Nhạc Liên ngồi ôm, xoa eo.

Hai năm ngắn ngủi, Nhạc Liên đã cao hơn Giang Túng một cái đầu, khung xương cũng rộng rãi hơn so với Giang Túng, ngồi trên giường khẽ ôm Giang Túng vào trong ngực, cảm nhẹ nhàng kê lên trên đầu Giang Túng, hai tay vòng lên trước.

“Ca, còn giận ta?” Nhạc Liên thấp giọng dỗ hắn, âm thanh trầm thấp lại ôn nhu.

Giang Túng không biết nên trả lời như thế nào, Nhạc Liên kiếp này quả thực là một tiểu tình nhân hoàn mỹ, bất quá hắn lại đem oán hận kiếp trước tính lên đầu Nhạc Liên kiếp này.

“Ca, lúc trước ta có cưới tiểu thiếp sao.” Nhạc Liên nghiêng đầu dán vào vành tai hắn hỏi.

Giang Túng lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, người chính là như vậy. Người bị Nhạc Hợp hạ thuốc, nữ nhân kia cố ý câu dẫn người, sau đó làm lớn chuyện, người liền cưới nàng. Các người tình chàng ý thiếp, người rất cưng chiều nàng. Có thể nàng không có cảm tình đối với người, nàng bất quá chỉ là một kỹ nữ dùng thủ đoạn bĩ ổi câu dẫn để người thân bại danh liệt, vừa hư vinh vừa thô tục, tại sao người lại đi thích một kỹ nữ.”

“Ta không cố ý.” Nhạc Liên kề sát bên má Giang Túng trấn an, “Nếu như kiếp trước người nói thích ta, ta sẽ không hận được mà yêu thương người.”

“...” Giang Túng siết chặt ống tay áo, móng tay cào vào lòng bàn tay, “Lại trách ta.”

“Đừng, giống như một đứa nhóc vậy.” Nhạc Liên cầm cây kéo nhỏ, ôm Giang Túng từ phía sau, cắt móng tay cho hắn.

Mấy ngón tay dài lập tức sạch sẽ, tiêu chuẩn thiếu gia, mười ngón tay không dính nước mùa xuân.

Nhạc Liên kiên nhẫn nắm lấy tay hắn, cắt sửa bóng láng mượt mà.

“Ca, sau này đừng đi Phong Diệp cư, nơi đó không sạch sẽ.” Nhạc Liên vừa sửa móng tay cho hắn vừa căn dặn. Nói là dặn, nhưng ngữ khí không thể nghi ngờ, nếu Giang Túng còn đi Phong Diệp cư, hắn liền giết chết hết toàn bộ tiểu quan ở đó.

Giang Túng nhú mảy, tỏ vẻ không chịu quản thúc: “Người quản ta, Phong Diệp cư cũng không phải của người.”

Nhạc Liên nhàn nhạt nói: “Bây giờ là của ta.”

Giang Túng kinh ngạc ngẩng đầu: “Mới hai năm...Rốt cuộc người có bao nhiêu tiền?”

Nhạc Liên mỉm cười, hôn lên trán Giang Túng: “Không ít.”

“Ai, người buôn lậu muối sao?” Vừa nhắc đến làm ăn, trong lòng Giang Túng có chút ngứa ngáy, đối với hắn kiếm tiền là lạc thú, chẳng qua bây giờ không dám, sợ có họa sát thân.

Kiếp trước Nhạc Liên sờ soạng lần mò ở phương Bắc mười năm mới về, lúc trước tiểu hài nhi này không có kinh nghiệm cũng không có vốn, tay trắng gầy dựng sự nghiệp quả thật không dễ dàng, bây giờ không giống, Giang Túng nắm tay chỉ dạy hắn suốt một tháng ở núi Kim Thủy, lại cho hắn vay một trăm ngàn lượng, mới hai năm hắn đã phát triển tới mức này.

“Túng ca ở chỗ ta sống thêm vài ngày đi.” Nhạc Liên vừa xoa eo cho Giang Túng vừa nói: “Ta có bố trí một hiệu buôn ở đường Đông, rảnh rồi mang người đi xem một chút, ánh mắt người tốt, giúp ta bố trí một chút.”

“....Người đi nói cho Giang Hoàn một tiếng, ta một đêm không về, tiểu tử đó sẽ lo lắng.” Lúc này Giang Túng mới nhớ tới trong nhà còn một tiểu hài nhi.

“Tối hôm qua đã phái người đi đại viện Giang gia nói một tiếng.”

Giang Túng ở chỗ Nhạc Liên mấy ngày, Nhạc Liên hầu hạ đến chu đáo tỉ mỉ, không thể bắt bẻ, mà mấy ngày sau Giang Túng vẫn khẳng khẳng muốn chào từ biệt về đại viện Giang gia.

Thận đau, nếu không đi bây giờ thì có thể sẽ không thể đi được mất.

Giang Hoàn ngồi đọc sách trong hiệu buôn, nghe thấy Giang Túng đang đóng đưa quạt xếp tản bộ tiến vào, cũng không ngẩng đầu lên, thuận miệng nói: “Huynh còn biết trở về, đệ còn tưởng huynh bán thân cho bên đó luôn rồi.”

“Nói lung tung.” Giang Túng không có chuyện làm, ngồi xuống uống chén trà.”

Giang Hoàn quay đầu nhìn hắn một cái, thấy trên vành tai có một bông tai ngọc thạch, kinh ngạc ghét

bỏ nói: “Huynh ghim lỗ tai? Cửa nường?”

“Tiểu tử ăn nói liền khiến cho người khác chán ghét, đồ của nường không hợp, ca của người lớn lên xinh đẹp, mang cái này rất dễ nhìn.” Giang Túng thanh thơi phe phẩy quạt xếp, “Ta tình nguyện.”

Hiệu buôn làm ăn khá khấm, lúc đó có một khách nhân đứng trước cửa lục lợi bọc vải xám, ôm một bao mở ra là một kiện áo cưới của nữ tử, bên trên có mấy viên châu, thủ công tinh tế đẹp đẽ, tám phần mười là do tân nường tự may, nhìn xiêm y là có thể nghĩ đến nữ tử thời điểm xuất giá mang theo hạnh phúc ảo tưởng.

“Chường quý, ngài xem, thủ công tinh tế, hạt châu cũng là đồ thật.” Nam nhân xoa tay, lặng lẽ cười, sòng bạc bên kia vẫn đang chờ hấn hoàn nợ, nếu không nhanh lên, chắc chắn sẽ bị đánh.

Giang Hoành vừa muốn tiến đến nhìn một cái, lại bị Giang Túng giơ tay chặn lại, nhìn một chút, thuận miệng nói: “Mười văn.”

Giang Hoành không rõ, cũng biết bản tính đại ca khiến người khác nhìn không thấu, không lên tiếng, quay người ngồi trước sổ sách.

Nam nhân hoảng hốt vội nói: “Mười văn? Ngài nhìn lại thử xem!”

Giang Túng rút xiêm y cho hấn: “Không chịu thì liền rút đi.”

“Này!” Nam nhân gấp đến độ giậm chân, vội vàng đem xiêm y đến trước mặt Giang Hoành: “Chường quý, ngài nhìn một chút, vải tốt như vậy...”

Giang Hoành cũng chẳng buồn nâng mắt: “Ca ta nói mười văn là mười văn, nếu không chịu thì ngài đi đến đường Đông, ở đó còn có một hiệu buôn.”

Nam nhân nhỏ một bãi nước bọt, ôm xiêm y chạy đi.

Đến hiệu buôn ở đường Đông, Nhạc Liên đang ngồi uống trà trong sảnh, nghe chường quý thông báo sổ sách.

Nam nhân đi vào, để cho Nhạc Liên nhìn xiêm y: “Đại lão bản, ngài nhìn xiêm y này đi, là trân châu kim tuyến.”

Nhạc Liên uống trà, thoáng nhìn ống tay áo của xiêm y bị gấp lên, bên trong nếp gấp kẹp một đồng tiền.

Trong lòng hiểu rõ, cười nhạt:

“Mười văn.”

Túng ca có thói quen đùa cợt ngang ngược, Nhạc Liên cũng bắt đắc dĩ, bắt quá cũng chiều theo.

29. Chương 29: Thương Người

Xướng hát Phong Diệp cư nổi danh Cẩn Châu đôi chủ, đại lão bản mới cực kỳ giàu có, khai trương ngày đầu tiên liền phân phó, không xếp tiểu quan theo bằng, mỗi người tự có bản lãnh kiếm tiền.

Hoa khôi trên đài vẫn là Trầm Hoan, phong thái yếu điệu, rực rỡ lãnh diễm, tay đàn tranh có một không hai ở Nam An, mặc dù không bán mình, nhưng vẫn có khối người vung tiền chỉ để nghe một tiểu khúc của hần.

Hôm sau vô sự, Giang Đại thiếu đang ngồi dưới đài uống trà cùng Nhạc lão bản vừa mới trở về Cẩn Châu không lâu.

Giang Túng nhấp một hớp, xốc nắp lên nhìn: “Nhánh trà Thanh Bình cực phẩm, tiểu tử người quả thực xa xỉ.”

Nhạc Liên hơi cong mắt liếc nhìn: “Trương chương quỹ Huy Châu đưa, chỉ có một cân, ta sai người bọc lại mang cho người.”

“Người giữ lại để chiêu đãi khách quý đi.” Giang Túng cười cười, “Ta thỉnh thoảng đến uống vài ngụm là được.”

Nhạc Liên ngẫm lại, cũng thập phần có lý, có thể được Túng ca lui tới nhiều lần, rất tốt.

“Ngày hôm trước có người tới hiệu buôn cầm theo kiện giá y thường, ta thấy trên tay áo có ký hiệu liền theo ý của người.” Nhạc Liên khẽ nhắc lại, không biết ý muốn của Giang Túng là như thế nào.

Giang Túng thanh thoi cầm quạt xếp gỗ lên lòng bàn tay, hừ một tiếng: “Về tình về lý đều không nên. Về tình, loại chơi bởi lâu lỏng rảnh rồi, chỉ biết để thê tự tay làm đồ cưới, nam nhân này không đáng để coi trọng. Về lý, hôm nay giá y, ngày mai trang sức, có khi quan tài của thê cũng sẽ có ngày đem bán, vạn nhất thê hần biết, cáo trạng quan phủ, quan phủ lại ba phải, ta còn phải phun mấy vật đó ra, quá lỗ.”

Nhạc Liên gật gật đầu: “Vẫn là tâm tư Túng ca cẩn thận.”

Giang Túng lấy tay chống đầu: “Còn muốn thử xem rốt cuộc người có hiểu hay không, nếu người nhất thời hưng khởi chịu chi tiền cho bộ giá y đó, nhất định sẽ thua thiệt.”

Từ thời xa xưa, không gian không thương, đã có rất nhiều ký hiệu, mấy hiệu buôn thông đồng với nhau, để tránh kẻ mang đồ đến nâng giá quá cao.

Nhạc Liên mỉm cười: “Giá y kia có sáu cái bánh trôi, thêu mềm hai mươi con rồng, cũng là giá tốt.”

Giang Túng thỏa mãn gật đầu: “Đương nhiên là giá tốt.”

Giang Túng cười, nhấp một ngụm trà, dùng quạt xếp gõ gõ đầu hán: “Tiểu tử.”

Tiếng lóng trong nghề mở hiệu buôn, hạt châu gọi là “Bánh trôi”, bạc gọi là “Rồng mềm”, vàng gọi là “Rồng cứng”, hiệu buôn ép giá, chỉ đưa một nửa giá trị vốn có.

Trầm Hoan ở trên đài, ngón tay gảy đàn, một tiếng âm vang, xuất thần nhìn Giang Túng dưới đài.

Nam nhân kia cười rộ lên quả thực động lòng người, như gió xuân thág chạp, lồng đèn canh ba, hiếm thấy, như một làn nước xuân dịu dàng.

Nguyên lai, Giang Đại thiếu gia khi gặp lại người trong lòng sau bao tháng ngày xa cách lại mang vẻ thiếu niên mơ mộng, hoài xuân như vậy, hẳn chung quy cũng là người bình thường.

Tiếng đàn đột nhiên ngừng lại, Trầm Hoan xuất thần một lúc lâu, lần nữa giơ tay, tiểu khúc nhanh chóng thay đổi, âm thanh bỗng nhiên hứng khởi, to lớn.

Ánh mắt Trầm Hoan chìm trong sương khói mông lung, dùng huyền tranh đánh một khúc dày nặng “Phượng cầu hoàng”.

Hắn đã luyện tập khúc đàn cổ này hơn ba năm, nhưng tình yêu trong mắt hắn không sâu đậm, nhìn thấy Giang Túng, như chợt thấy trăng trong lòng, khúc đàn lập tức như nước chảy thành sông.

Giang Túng tựa vào thành ghế, vỗ tay khen hay: “Trầm Hoan đánh khúc này, không biết là coi trọng cô nương thiếu gia nhà ai?”

Giang Đại thiếu thẳng thắn, trước sau như một, Trầm Hoan đỏ mặt, lạnh lùng đứng dậy, trở về phía sau rèm.

Nhạc Liên nhàn nhạt nhìn chằm chằm bóng lưng Trầm Hoan, như có điều suy nghĩ nói: “Ta muốn đưa hắn tiến cung, sau này việc làm ăn trong cung cũng cần có người trợ giúp, tướng mạo thiên phú xuất chúng như vậy, quả thực hiếm thấy.”

Giang Túng cắn hột dưa: “Ngươi sợ ta lưu luyện tiểu nam hài này.”

Nhạc Liên cau mày: “Người đã hứa với ta.”

Giang Túng lười biếng nói: “Đưa hấn đi Bách Phượng cốc báai sư học đàn đi, tiểu hài nhi này có khi sẽ chiêu mộ được không ít mối làm ăn, đối xử tốt một chút.”

“Được.” Nguyên chữ không thích thể hiện rõ trên mặt Nhạc Liên.

Giang Túng nhíu mày: “Ta không giữ lời sao? Những ngày qua ta đâu có chạm vào ai.”

Sắc mặt Nhạc Liên càng thâm trầm: “Từ trước đến giờ người chỉ lo nghĩ cho bản thân, nhưng lại vì một tiểu quan nhỏ bé mà buông bỏ lợi ích của chính mình, thật không giống người.”

Giang Túng suy nghĩ một hồi, quả thật không giống với tác phong của mình, tận dụng hết mọi thứ mới là nguyên tắc làm việc của Giang Túng.

Đời trước hấn chết oan uổng, Giang Hoàn cũng đột tử nơi đại lao, Trầm Hoan chắc chắn cũng không thoát được, hấn chỉ là thương đứa bé Trầm Hoan kia hai đời đều chịu khổ, ai ngờ Nhạc Liên lại đổ kỵ, trở về từ phương Bắc lại thêm vài phần ngang ngược, đáng đánh.

Hấn nên giải thích thế nào, nói đời trước hấn chuộc thân cho Trầm Hoan rồi nuôi hấn trong đại viện? Nhạc Liên chắc chắn sẽ tức giận.

Nhạc Liên thấy Giang Túng không nói lời nào, nhẹ nhàng gác lại ly trà, xoay người bước về hướng lầu hai.

Tìm một nhả gian trống, ngồi bên cửa sổ, nhìn đoàn người vãng lai đi đường mà ngẩn người.

Chỉ chốc lát sau, đôi cánh tay vòng đến ôm cổ hấn, cúi người ôm hấn, nhìn theo ánh mắt Nhạc Liên: “Nhìn cái gì? Chỉ bằng nhìn ta một cái.”

Nhạc Liên đẩy tay hấn ra, nghiêng đầu qua một bên.

Giang Túng liền quần lấy, ngồi trên đùi hấn, hai chân vòng qua bên hông Nhạc Liên, dùng quạt xếp nâng cằm Nhạc Liên, khẽ cười nói: “Đại lão bản, ghen sao.”

Nhạc Liên nắm lấy hai tay hấn, cúi đầu nhìn chằm chằm ánh mắt Giang Túng: “Là do người nói, Túng trong Giang Túng chính là phóng túng, trời sinh không thích nói chuyện yêu đương cùng người khác, không thích ràng buộc gia thất, không người quản, cũng không muốn quản người khác.”

Đã là chuyện khi nào, hấn còn nhớ rõ như thế.

Giang Túng khẽ run, gãi gãi gò má: “Ai nói, Túng trong Giang Túng chính là thỏa sức ngao du, muốn cùng người đi khắp nơi, đến nơi không bị ai bàn tán, chúng ta tự do.”

Ánh mắt Nhạc Liên chần chờ, quả thực động tâm.

“Giữa chúng ta, ngay cả một chút ràng buộc cũng không có.” Nhạc Liên tự lẩm bẩm, “Giữa người với ta và người với tiểu quan kia, không có gì khác biệt, có lẽ bây giờ người cảm thấy ta mới mẻ, chơi đùa một chút, chán thì tùy tiện tìm một tiểu nam hài đẹp dễ, nhưng ta thì khác, ta chỉ có người.”

“Này, cả hai đời, đều không chán.” Giang Túng nâng gò má hấn dụ dỗ nói, “Ta biết người đã mấy chục năm rồi.”

Nhạc Liên không muốn nhìn hấn: “Người với Giang Hoàn ít nhất còn là ruột thịt, giữa chúng ta ngay cả máu mủ cũng không có.”

Giang Túng khẽ hôn môi hấn: “Bảo bối, nếu có máu mủ sẽ cản trở việc ta thương người.”

Nhạc Liên không nhịn được, đỡ eo Giang Túng cùng hấn quần quít hôn môi, ôm Giang Túng lên giường nhỏ, kéo rèm xuống.

Giang Túng ngồi phía trên khó quần, đỡ vai Nhạc Liên, cẩn thận cọ miệng huyết lên tính khí đang găng gượng, chậm rãi ngồi xuống, đôi chân thon dài chống trên giường hơi run rẩy.

Mãi đến khi tính khí chậm rãi xen vào nơi sâu nhất, cơ thể cả hai kề sát, Giang Túng mới lặng lẽ thở phào một hơi.

Giang Túng khoác một ngoại bào đồ sẫm, thân thể trắng nõn như ẩn như hiện, móng thịt bị đập đến đỏ ửng, liền cúi người hôn Nhạc Liên, nước bọt men theo khóe môi chảy xuống, vô cùng tình sắc, thời điểm hồng y cong người lên, đường viền cơ thể dưới lớp ngoại bào liền lộ ra.

Nhạc Liên nằm dưới thân Giang Túng, đỡ móng hấn, hung hăng đỉnh lên trên.

Đỉnh đến chỗ sâu nhất, Giang Túng chống lên cơ bụng cứng rắn của Nhạc Liên, ngửa cổ lên, nhẹ giọng rên rỉ: “Nhạc Liên....Ca thương người cả đời.”

Lời nói này giống như xuân dược, Nhạc Liên lập tức ngồi dậy áp đảo Giang Túng, đè xuống tách hai chân hấn mạnh mẽ rút ra cắm vào, thở gấp, hôn lên bông tai ngọc thạch trên vành tai hấn.

Giang Túng đưa tay ôm cổ Nhạc Liên, cùng hấn miệng lưỡi dây dưa.

“A.....Ca sẽ thương người cả đời...Tin ta.”

Bên ngoài nhà gian, Trầm Hoan dựa vào vách tường nghe tiếng giao hoan ngọt ngào phát ra từ bên trong, đầu ngón tay giấu trong ống tay áo phát run, khe khẽ thở dài, quay người bước xuống lầu.

Giang gia Nhị thiếu đang tìm người vừa vặn tiến vào, thấy Trầm Hoan liền hỏi: “Giang Túng ở chỗ này sao.”

Trầm Hoan mím môi, làm bộ vô ý nói: “Ừ, đang uống trà ở trên lầu, Nhị thiếu có việc, để ta đi thông báo một tiếng.”

Giang Hoành cũng không suy nghĩ nhiều: “Được, người đi nói trong cung có một mối làm ăn, ta đến tìm Giang Túng muốn hỏi ý kiến một chút.”

Trầm Hoan gật đầu: “Nhị thiếu uống chén trà, chờ một chút.”

Đã uống trà hơn nửa giờ, Trầm Hoan ngượng nghịu, kêu Giang Hoành chờ một chút, Giang Hoành cũng đã rõ ràng mọi chuyện, hai má ửng đỏ, giận dữ ra khỏi Phong Diệp cư.

“Hừ, mặt mũi đều bị chà đạp ở Phong Diệp cư rồi, ta không quen biết hần.”

Giang Hoành một mình trở về đại viện Giang gia, bên ngoài trạch môn đậu một cỗ xe ngựa xa hoa, hộ vệ áo đen xếp thành một hàng, đều nhịp, lạnh lùng cầm binh khí.

“....” Giang Hoành im lặng, rón ra rón rén bước vào trong nhà, liếc nhìn đại sảnh.

Tĩnh Xuyên hầu Tùy Lam ngồi ngay thẳng trong sảnh, nha hoàn nơm nớp lo sợ phục vụ, cầm như hén, run lấy lấy.

Giang Hoành nhú mày, khăn trương sửa sang lại xiêm áo, bước vào đại sảnh, cung kính cúi đầu: “Giang Hoành bái kiến Hưu gia.”

Sắc mặt Tùy tiểu Hưu gia bất thiện, thanh âm trầm thấp uy nghi: “Gọi đại ca người ra đây.”

Đại ca còn đang thân mật mây mưa ở Phong Diệp cư, Giang Hoành sợ nói ra bị rơi đầu, không thể làm gì

khác bèn nhầm mắt nói: “Giang Hoành là Đại đương gia của Giang gia, ngài có việc gì cứ phân phó tiểu nhân.”

Tùy tiểu Hầu gia đột nhiên vỗ mặt bàn một cái, tiếng loảng xoảng vang dội khắp phòng, mảnh sứ vỡ văng tung tóe, mọi người xung quanh sợ vỡ mặt, không ai dám ngăn đầu.

Vị Tĩnh Xuyên hầu này là mãnh tướng, tuổi còn trẻ lại lập đầy chiến công, trên người tản ra khí tức tàn sát ở chiến trường, khiến người đối diện lạnh sống lưng.

Giang Hoành bị dọa sợ, hai chân như nhũn ra, đầu ngón tay nhỏ bé run lấy bầy, chịu đựng sợ hãi kêu mọi người trong sảnh lui ra ngoài, nửa đứng nửa quỳ dùng khăn lau nước trà còn vương trên tay cho Hầu gia, run run nói: “Hầu gia bớt giận.”

Tùy tiểu Hầu gia bàn tay rộng lớn, lòng bàn tay phủ đầy vết chai, đầu ngón tay trắng như tuyết của Giang Hoành khẽ đụng, một luồng khí tức lạnh lẽo cứng rần lan tỏa toàn thân.

Tùy Lam cup mắt nhìn Giang Hoành đang nửa quỳ trên đất, tiểu thư sinh đầu ngón tay mềm mại như tơ lụa, nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay hắn, thoáng chốc cảm thấy như gió mưa hóa xuân.

30. Chương 30: Đốc Thúc

Quý thần xui khiến, Hầu gia nắm chặt bàn tay, bàn tay mềm mại như tơ lụa của Giang Hoành bị một bàn tay dày ngạnh cứng rần nắm lấy.

Giang Hoành vốn sợ hãi, nhất thời không dám vọng động*, yên lặng cúi đầu quỳ.

**Vọng động: làm xằng bậy, hành động mù quáng.*

Nhìn tiểu thư sinh đang co rúm lại như một đoàn dê nhỏ trên đất, tâm tư đang nổi giận của Tùy tiểu Hầu gia thoáng thư giãn chút, buông lỏng tay, để cho Giang Hoành hít thở.

“Người không cần sợ, bản hầu chưa từng giận chó đánh mèo.” Đe dọa nhân văn, không phải việc mà một võ tướng thường làm.

Tùy tiểu Hầu gia chậm rãi đứng dậy, chấp tay mà đi, gọi Giang Hoành cùng đi hóng mát trong viện.

“Vâng.” Giang Hoành nào dám không theo, chịu đựng sự sợ hãi, yên lặng đuổi theo.

Không hổ là đệ nhất võ tướng trong triều, Giang Hoành ngửa đầu nhìn bóng lưng kiên cường cao to của

Tùy tiểu Hầu gia, tựa hồ nhón chân lên mới có thể ngang vai với Hầu gia, nghe nói Tĩnh Xuyên Hầu một tay nắm thương đánh đầu trắng đó, không gì cản nổi, thời điểm trước nhà còn nhìn thấy bốn tên hộ vệ đang vận chuyển một trường thương trên thân được điêu khắc chim ưng.

Nếu không phải lần trước may mắn được gặp Hầu gia ở Nghênh Xuân lâu, Giang Hoành còn tưởng rằng với uy danh hiển hách thì đáng đáp Tùy tiểu Hầu gia giống một đại hán lưng hùm vai gấu, mặt mũi hung dữ, gặp chuyện bất bình liền gầm lên.

Bây giờ lại thấy Tĩnh Xuyên hầu mặt mũi chân thật, tuần tú anh khí.

Tùy tiểu Hầu gia chậm rãi đi dạo phía trước, giọng mang theo giận dữ nói: “Thánh thượng lập thái tử, người biết chưa?”

Giang Hoành sững sờ, gật gật đầu, bởi vì không rõ mọi chuyện, nên hắn cũng không dám tùy ý mở miệng, chỉ hời hợt nói: “Có nghe vài tin đồn.”

Chắc không phải do soán vị thất bại nên thẹn quá hóa giận đâu nhỉ? Giang Hoành càng nghĩ càng sợ, ngóng trông Giang Túng nhanh chóng trở về, trễ thêm nữa chắc sẽ không còn nhìn thấy tên đệ đệ này mất.

Tùy tiểu Hầu gia đề xuống nộ khí, chậm rãi nói: “Thánh thượng ra lệnh bản hầu đốc thúc xây dựng phủ Thái tử, cần ba trăm cân trân châu Hải Thạch chế tạo miếng ngói trên châu, mật ong trong cung các người làm không tệt, việc lần này liên giao cho các người, đường biển xa xôi, mau sớm lên đường, đừng làm lỡ thời gian xây dựng, trong vòng bốn tháng phải xoay sở đủ.”

Nhớ tới lần tiến cung mật ong cho triều đình, trong lòng Giang Hoành vẫn còn sợ hãi, không dám tùy tiện nhận lấy việc làm ăn trong cung, có thể nghe ra ngữ khí Tùy tiểu Hầu gia không cho cự tuyệt, nhất thời không biết nên làm sao.

Giang Hoành không thể làm gì khác hơn là cười nhạt: “Hầu gia, chúng ta việc nghĩa chẳng từ, việc này lớn, cho tiểu nhân thời gian để suy nghĩ.”

Đối với vùng Triều Châu Giang Hoành cũng biết một hai, đường xa ngày dài băng tuyết ngập trời, tạo ra nhiều trân châu đắt giá, không phải là trân châu bên trong trai ngọc, mà là sinh trưởng trên đá ngầm có hình dáng viên ngọc, mài thành bụi phấn nung thành miếng ngói trên châu, rắn chắc chắc chắn, lưu quang tuyết trần, chỉ có hoàng thất mới cho phép sử dụng.

Triều Châu cách Cần Châu ngàn dặm thủy lộ, nhanh nhất cũng mất chừng hai mươi ngày, thực tế cũng mất khoảng ba tháng.

Cuối cùng nha hoàn cũng hết sức khẩn cấp mời Giang Đại thiếu không đứng đắn trở về, Giang Túng vội vã buộc cổ áo che đi vết hôn, trên gương mặt còn lưu lại một chút đỏ ửng, Tùy tiểu Hầu gia này tới thật không đúng lúc, hắn đã nửa tháng không cùng Nhạc Liên âu yếm, khó khăn lắm mới ở cùng một chỗ, lại đến quá nhiều chuyện tốt đẹp.

Sau đó Nhạc Liên cũng bước vào đại viện Giang gia, cung kính hành lễ: “Bái kiến Hầu gia, tiểu nhân cùng Giang thiếu gia đi kiểm tra hàng hóa, nhất thời không kịp về, kính xin Hầu gia thứ tội.”

Giang Hoành vội vã đem ngọn nguồn nói với Giang Túng, sắc mặt Giang Túng nghiêm túc, liếc mắt với Nhạc Liên.

Hắn biết nội tình.

Tân thái tử cũng không phải là con trưởng của hoàng hậu, mà là con trai trưởng của Hạ quý phi. Tùy tiểu Hầu gia thân là họ hàng của Hoàng hậu nương nương, con trưởng hoàng hậu vốn nên là thái tử lại bị phong Cảnh vương gia.

Lúc này lại đốc thúc Tùy tiểu Hầu gia xây dựng phủ Thái tử, rõ ràng là đang cố làm nhục nhà Tĩnh Xuyên Hầu cùng gia tộc của Hoàng hậu, không trách Hầu gia nổi giận như vậy.

Kiếp trước Tùy tiểu Hầu gia che giấu vây cánh của Cảnh vương, Cảnh vương gia mưu nghịch, sự việc bại lộ triệt để, Tùy tiểu Hầu gia cũng rơi vào cảnh cả nhà bị chém chết không toàn thây.

Hiện nay thánh thượng làm ra chuyện ái thiếp diệt thê, người trong thiên hạ giận mà cũng không dám đem ra làm trò cười, từng có văn thần võ tướng liên kết Tùy tiểu Hầu gia, cuối cùng cũng không sống được.

Kiếp trước Tùy tiểu Hầu gia đốc thúc xây dựng phủ thái tử, phái Lâm gia đi vận chuyển trân châu, nhưng triều đình tra ra sơ sót, Cảnh vương lại sụp đổ, Tùy Lam thất thế, Lâm gia có nhục cùng nhục, bị tịch thu tài sản, cả nhà lưu đầy.

Giang Túng đau đầu đến cực điểm.

Hắn là một thương nhân, kiếp trước quyền thế ngập trời, nhưng bây giờ cũng không có cách nào ngăn cơn sóng dữ của hoàng thất, bất quá vui mừng vì Giang gia tốt số, chắc sẽ không rơi vào cảnh diệt môn bại gia.

Hắn căn bản không muốn có chút liên quan gì tới Tùy tiểu Hầu gia, tòa nhà Tùy tiểu Hầu gia ban thưởng ở kinh thành hai năm trước đã sớm bị hắn chuyển sang tên người khác.

Đang lúc đầu óc Giang Túng đau như búa bổ, Nhạc Liên nhẹ nhàng đỡ eo hắn, bình tĩnh nói: “Hầu gia, lần trước mặt ông tiền cung cũng có một phần của Nhạc gia, lần này để cho hai nhà chúng ta hợp tác đi.”

Giang Túng không ngừng nháy mắt với Nhạc Liên, Nhạc Liên ngoảnh mặt làm ngơ, mãi đến khi bị Giang Túng đập chân, mới nhẹ nhàng néo đầu ngón tay Giang Túng, trấn an nhìn hắn một cái.

Tùy tiểu Hầu gia vung tay lên, chuẩn.

Tiến vị đại phạt gia đi, mấy người liền tụ lại thương thảo việc này.

Giang Túng tóm chặt cổ áo Nhạc Liên, tức giận mắng: “Người ngu xuẩn, ta nháy mắt với người, người không thấy sao.”

Nhạc Liên: “...Ta nhìn thấy.”

Giang Túng cắn răng nói: “Không nhìn ra ta không muốn nhận chuyện này sao, còn muốn hợp tác làm chung, đến lúc tài sản bị tịch thu, cả nhà lưu vong, bị bắt đi đào kênh, đào cống, ta xem người làm sao bây giờ.”

Nhạc Liên cong mắt cười, dè lại cánh tay Giang Túng: “Cùng người đào.”

Giang Túng tức giận ngồi chồm hổm trên mặt đất, dúi đầu vào trong khuỷu tay: “Ta sẽ không đi đào kênh đào cống.”

Nhạc Liên cũng ngồi chồm hổm xuống, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn: “Sẽ không, cẩn thận một chút.”

Tác phong làm việc của Nhạc Liên có thể nói là “Cầu giàu sang từ trong nguy hiểm”, chuyện người khác không dám làm hắn đều làm thử, biết cách làm ăn, cho nên mới mấy năm ngắn ngủi đã sung túc trở về.

Giang Túng biết rõ, chỉ lo lắng, quay đầu lại ồn ào mắng Giang Hoành không có đầu óc.

Giang Hoành nhỏ giọng nói: “Nếu không....đem việc này giao cho bọn Nhị thúc? Nhị thúc thấy tiền là sáng mắt, việc làm ăn này có thể sẽ không buông tha.”

“Đệ ngọc sao, mò tiền của triều đình, vạn nhất xảy ra chuyện cả nhà lưu vong, người không phải họ Giang sao?” Giang Túng oán giận kéo lỗ tai hắn, “Nương có thể sinh ra nhi tử thông minh như ta, tại sao sinh đệ ra đầu óc lại như không có vậy.”

Giang Hoành sợ không dám nói lời nào nữa.

Việc này tuyệt đối không thể khinh thường, thương lượng một ngày, để đảm bảo không có sơ hở, hai người Giang Túng Nhạc Liên tự mình dẫn người đi chuẩn bị để ra vùng Triều Châu lấy trên châu.

Ngắn ngủi ba ngày, hai người thuê được bốn mươi vị tiêu sư võ công cao cường, ba vị thợ mộc có kinh nghiệm phong phú sửa thuyền, một vị để chữa bệnh, bước lên thuyền buôn đi Triều Châu.

Lưu lại Giang Hoành xử lý hết thấy công việc của Giang gia, bận đến sứt đầu mẻ trán.

Trạch viện Nhạc gia.

Đại thiếu gia Nhạc Hợp đang mời khách trong nhà, cùng mấy vị chương quỹ thương thảo chuyện buôn hàng hóa ở cửa ải kinh thành.

Tôn chương quỹ Ngân Thọ lâu đã say đến mức choáng váng, hàm hồ nói chuyện phiếm, nhắc tới Nhạc gia Nhị thiếu gia Nhạc Liên, mọi người cũng thuận tiện hỏi vài câu.

Tôn chương quỹ cười hì hì: “Tiểu Hợp, Nhạc gia các người thực sự không nên thả Nhạc Liên tiểu tử kia đi, người ta đi phương Bắc như cá gặp nước, ăn sung mặc sướng, người hầu bàn của ta trước đó vài ngày từ Huy Châu trở về, ở đó khắp nơi ai ai cũng biết Nhạc Liên.”

Lý chương quỹ nói: “Ta cũng nghe nói, Phong Diệp cư cả Cẩm Châu ai cũng biết, là do Nhạc Liên bỏ bạc mua lại, mặc dù mua một cái hoa lâu cũng không phải gì lớn lao, nhưng có rất nhiều người nên khó tiếp quản, phải giỏi lắm mới có thể chịu chi bạc để sở hữu hoa lâu.”

“Huống chi, hiện tại tiểu quan ở đó có nhiều phách lối, nói không bán mình liền không bán, lại có đại lão làm chỗ dựa.” Lý chương quỹ giọng nói chua chát, “Chúng ta ai cũng không biết bối cảnh Nhạc Liên, rốt cuộc là thần thánh phương nào giúp đỡ, căn bản không dám đắc tội.”

Đại thiếu gia Nhạc Hợp chậm rãi uống một hớp rượu, âm trầm nói: “Đúng vậy, vị đệ đệ này của ta thật sự là tiền đồ vô hạn, ta cũng bắt đầu hối hận vì đã thả hổ về rừng.”

Tôn chương quỹ cười nói: “Người ta đã lên thuyền đi Triều Châu, làm việc cho triều đình rồi.”

Nhạc Hợp khẽ mỉm cười, ánh mắt tối tăm.

Lúc trước thuê mấy đại hán hung ác đi núi Kim Thủy cướp giết Nhạc Liên Giang Túng, lại thất bại, để cho hắn sống thêm hai năm.

Không thể bỏ qua cơ hội tốt lần này.

Thuyền buôn xuôi theo dòng nước, sắc trời thoải mái, mạn thuyền hơi lay động.

Nhạc Liên đứng trên mạn thuyền tầm mắt nhìn làn nước biển mênh mông vô tận, nước mát lạnh, đàn cá tung tăng nô đùa.

Giang Túng dựa lưng vào cột buồm, khoanh tay ngồi, sắc mặt trắng bệch, hô hấp trở nên đình trệ khó chịu.

“Ca, khó chịu sao?” Nhạc Liên bưng một chén trà tới, ngồi xổm bên người Giang Túng, kiên nhẫn đút cho hắn, lòng bàn tay đặt trên trán thử một chút, tựa hồ vẫn chưa bớt nóng.

Giang Túng cố gắng hít sâu, nhưng chỉ cần ngửi thấy hơi nước lạnh nhạt liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Tựa hồ bốn phương tám hướng đều cảm giác được nước biển tanh mặn, nhấn chìm hắn, toàn bộ ập vào che lấp tất cả giác quan, thân thuyền hơi lay động, liền cảm thấy như muốn va vào đá ngầm, Giang Túng không nhìn được, giờ tay tóm lấy cột buồm.

Nhạc Liên thấy sắc mặt hắn càng ngày càng tái nhợt, lo lắng không thôi: “Vào bên trong thuyền nghỉ ngơi một chút xem sao.”

Giang Túng miễn cưỡng lắc đầu: “Không cần để ý đến ta, chỉ là ta có hơi sợ nước.”

Nhạc Liên kinh ngạc: “Tại sao ngươi lại không nói?”

Nếu biết Giang Túng ngồi thuyền không thoải mái, Nhạc Liên thà đi một mình, cũng tuyệt đối không đồng ý cho Giang Túng lên thuyền.

“Ta, lúc trước không sợ nước.” Giang Túng mệt mỏi nhắm mắt lại.

Kiếp trước hắn đã từng ngồi thuyền rất nhiều lần, vô luận lắc lư cỡ nào cũng chưa từng khó chịu, nhưng hôm nay vừa thấy mặt nước mênh mông, bao nhiêu ký ức khó chịu của kiếp trước khi chìm dưới nước đột nhiên lần át, bao trùm lấy hắn.

Đáy thuyền vỡ nát, dần dần chìm nghiêng, lục phủ ngũ tạng điên cuồng khuấy đảo, làn nước biển tối tăm vô tận nuốt sống từng người một, bên tai là tiếng sóng, tiếng kêu thảm thiết thê lương, Giang Túng cảm thấy bất lực, cực độ khủng hoảng.

“Túng ca, Túng ca!” Nhạc Liên cong gối ôm lấy Giang Túng đang mơ hồ, Giang Túng túm chặt lấy vạt áo Nhạc Liên, nắm đến mức khớp xương cứng ngắc đau đớn.

Giang Túng triệt để ngất đi, mềm nhũn nằm trong lòng ngực Nhạc Liên.

Thời điểm đen tối nhất của kiếp trước, lúc đó tựa như cũng có một đôi tay ôm lấy hắn, dùng lòng ngực ấm áp sưởi ấm thân thể lạnh như băng của hắn, khi đó hắn không thể mở mắt, ngũ giác còn chút thanh tỉnh, mơ hồ nghe thấy tiếng người kia gào thét, tuyệt vọng mà đau lòng.

Lúc ở trong lòng ngực đó, tựa như hắn đã hoàn toàn chết đi, không còn liên quan đến nhân gian kiếp trước.

31. Chương 31: Triều Châu

Trên mạn thuyền có chút hỗn loạn, Nhạc Liên vội vã ôm Giang Túng đi vào bên trong thuyền, gõ cửa phòng ngủ của tiên sinh.

Thái độ Nhạc Liên bỗng nhiên cung kính hơn so với khi thấy Hầu gia, thậm chí còn hướng vị đức cao vọng trọng kia cúi thấp đầu: “Vân Hành tiên sinh, ca của ta không thoải mái cho lắm, làm phiền ngài nhìn một chút.”

Vân Hành khéo léo mỉm cười, để đĩa xuống, kéo tay áo Giang Túng ra bắt mạch.

Vân Hành tiên sinh cup mắt xuống, gò má ôn nhu yên tĩnh, nghe nói đã gần bốn mươi, nhưng được bảo dưỡng chu đáo, nhìn ra được khi còn trẻ là một mỹ nhân.

Nhưng hắn cũng không dễ trêu như vậy.

Vị Vân Hành tiên sinh này y thuật tinh xảo, đủ để làm di chuyển cả xác chết, nếu như kính cẩn nghe theo, tâm tình của hắn sẽ tựa như gió xuân ôn hòa, tâm tình không tốt thì sẽ mắc kệt sinh tử của người, xưa nay bất luận phú quý, cường quyền, nếu cưỡng ép hắn chữa bệnh, hắn liền khiến người đó chết bất đắc kỳ tử, chết rồi cũng không biết là ai ra tay.

Nhạc Liên đã từng nghe danh vị Vân Hành tiên sinh thần bí này, tiên sinh nguyện ý đi theo thuyền hàng đã coi như là cho hắn mặt mũi.

Vân Hành tiên sinh chuẩn mạch, xoa xoa tay, chậm rãi nói: “Không quá đáng lo. Chỉ là quá mức sợ nước thôi, ta còn chưa từng gặp qua người mắc bệnh sợ nước nghiêm trọng như vậy.” Tiên sinh mỉm môi mỉm cười, “Bình thường cũng không thể tạo thành kinh hải nghiêm trọng như vậy, giống như hắn đã từng chết đuối vậy, hoặc do ta y thuật không tinh thông.”

Vân Hành tiên sinh cầm đĩa lên, gấp một đĩa trứng, chậm rãi ăn.

“Đã từng chết đuối qua...” Nhạc Liên ngồi bên giường gỗ lo âu nắm tay Giang Túng, Giang Túng nhắm chặt hai mắt, tóm chặt lấy ngón tay Nhạc Liên, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Vân Hành thấy thiếu niên nôn nóng bất an, liền cùng hắn nói chuyện phiếm: “Giang Đại thiếu gia Giang Túng mang tiếng hoa hoa công tử, ta cũng đã từng gặp hắn.”

Nhạc Liên chậm rãi thở phào, buông lỏng một chút: “Tiên sinh cũng đã gặp Túng ca?”

Bên môi Vân Hành treo một nụ cười lạnh nhạt: “Ừ, hắn nói với ta, ‘Tiểu mỹ nhân bạch y xuất trần, không

biết ta có may mắn thỉnh công tử đến tiền đường nhắm mắt ngủ nửa ngày, cùng nhau luận chuyện gió trăng’.”

Khóe miệng Nhạc Liên giật một cái, biểu hiện trên mặt nhất thời cứng ngắc, ngượng ngùng ho khan.

Túng ca cư nhiên trước mặt mọi người đùa giỡn Vân Hành tiên sinh, phóng tầm mắt ra cả Nam An rực rỡ, có kẻ nào dám xấu xa nói chuyện như thế với Vân Hành tiên sinh, sợ là còn kết thù lớn.

Vân Hành cười nhạt nói: “Đã bảy, tám năm trước, yên tâm, ta không thù dai.”

“....” Nhạc Liên đành phải thở dài, “Để tiên sinh chê cười rồi.”

Vân Hành tiên sinh khoan dung độ lượng, ra tay dùng vài ngân châm, Giang Túng trong chốc lát tỉnh lại, bị Nhạc Liên ôm vào một gian phòng khác nghỉ ngơi.

Mãi đến chạng vạng tối, tinh thần Giang Túng mới tốt hơn một chút, ăn nửa bát cháo thịt, uống một ít sữa bò.

Nhạc Liên ngồi bên người bồi hấn, ôm bên hông xoa giúp hấn cánh tay đã tê rần.

“Không có chuyện gì, lo lắng sao.” Giang Túng coi như không có chuyện gì xảy ra, ngồi húp cháo, sắc mặt hồng nhuận, buông lỏng nói, “Mệt không, ta nặng như vậy, người ăn chưa, ăn một chút đi.”

Nhạc Liên lắc đầu, “Người rất nhẹ.” Ôm vào trong ngực như mảnh lông chim tái nhợt.

“Còn chưa ăn, người dứt ta sao.” Nhạc Liên đùa giỡn.

Giang Túng quay người lại, múc một muống cháo, cố ý múc nhiều thịt, đưa tới bên mép Nhạc Liên: “Ngự trù trên thuyền không tệ, ta cố ý thuê từ Nghênh Xuân lâu, lần này lại đi xa, người không cần phải tự làm khổ chính mình.”

“Yếu ớt.” Nhạc Liên cong mắt, âm thầm thụ sủng nhược kinh mà ăn đồ Giang Túng dứt.

Hấn đã từng cho là hấn đã bị tất cả mọi người vứt bỏ, mà Giang Túng đã cho hấn biết, hấn nũng nịu cũng sẽ có người đáp lại, chiều theo hấn.

Một đường gió êm sóng lặng, không có sóng gió gì quá lớn, thuận đường xuôi gió đến Triều Châu, lúc đi bỏ ra mười ngày, ngoại trừ lúc về mất mười ngày, còn lại ba tháng, về lý sẽ đủ.

Triều Châu quả thực lạnh thấu xương, Giang Túng khoác lớp áo cừu thật dày, tay ôm lò than, gió rét lạnh vẫn chui vào tận xương tủy.

Kiếp trước mặc dù hán đã từng đi qua rất nhiều địa phương, nhưng đây là lần đầu tiên hán đi Triều Châu, ngại bên này lạnh lẽo, nhiều lúc giao hàng đều phải mấy chường quỳ, người hầu bàn đến, Giang Túng không rảnh tự mình đi đến đây để chịu tội.

Chỗ này khô lạnh, gió lạnh khô cằn như lưỡi đao, tay ôm lò than, mu bàn tay lộ ra đều có đến cứng đau khó chịu.

Nhạc Liên thay hán chà xát tay: “Bờ sông, bến thuyền đều lạnh, chờ tháo hàng xong, vào trong thành sẽ ấm áp hơn nhiều.”

Giang Túng khép kín lớp áo lông cừu lại, hàm răng lạnh run lên, “Ta tay chân lắm cảm, không thể so với mấy thiếu niên như người được.”

Dứt lời liền nghĩ hiện tại hán bắt quá cũng mới hai mươi sáu, thật phiền muộn, nguyên lai thân thể còn đang trẻ mà lại không thể so với mấy thiếu niên.

Hai người nhìn hàng một chút, trên châu thoát nhìn bình thường không có gì lạ, dưới ánh mặt trời tỏa sáng lóng lánh.

Giang Túng cau mày: “Đây không phải là Bích Thủy lưu ly ở Nam An sao, ở đây lại gọi là trên châu Hải Thạch?”

Nhạc Liên tỉ mỉ kiểm tra một chút: “Có lẽ do cách gọi bất đồng ở mỗi địa phương, triều đình xưng danh vang dội, người bình thường cũng không dám dùng, dĩ nhiên là trên quý.”

Giang Túng cười nhạo: “Bích Thủy lưu ly ở chỗ chúng ta năm trăm văn một cân, ở đây lại muốn ba lượng một cân, quả thật có tiền cũng không thể mua được.”

Đặt trước ba mươi vạn cân trên châu Hải Thạch, trước tiên đưa một nửa tiền đặt cọc, chín mươi vạn lượng bạc, số còn lại đợi hàng hóa đầy đủ rồi bù đắp sau.

Hiện tại trên châu vẫn đang được mò, phái sư phó đi ra chỗ đá ngầm đào, ba mươi vạn cân, dù sao cũng phải mất mấy chục ngày, mấy ngày này không có việc gì, Giang Túng ở yên không được, đi chơi loanh quanh trong thành.

Triều Châu cùng Dịch tộc ở sát bên, trong thành có không ít đại hán du tẩu Dịch tộc bán áo khoác da gấu, răng báo, vật phẩm cũng là hiếm có đối với người chưa từng thấy qua.

Đám tiểu hài nhi Dịch tộc mặc áo khoác gấu đen cầm giỏ rao hàng, chạy đến bên người Giang Túng, nhẹ nhàng túm túm góc áo Giang Túng, nháy đôi mắt to, không thuận thực nói Hán ngữ: “Đại ca đẹp đẽ, lê lạnh, mua nha.”

Đứa nhỏ Dịch tộc chân đi cà nhắc giơ rổ nhỏ lên, bên trong tràn đầy mấy quả lê đen thui lạnh cóng, muốn cho Giang Túng ném thử.

Nhạc Liên nghiêng đầu dùng chóp mũi chà xát vành tai Giang Túng: “Là thổ sản ở đây, ném thử một chút không.”

Giang Túng ngồi chồm hổ xuống, nhận quả lê từ trong tay tiểu hài nhi Dịch tộc, cắn một cái, thơm ngát mười phần, hắn vừa định nói mua thêm vài quả, tiểu hài nhi Dịch tộc duỗi tay nhỏ ra, giả hoạt nỏ nụ cười: “Đại ca đẹp đẽ, mười lượng bạc.”

Giang Túng hí mắt hừ cười: “Tiểu quỷ, còn nhỏ như vậy liền học được cách ăn tiền.”

Tiểu hài nhi cười cợt: “Người cắn một cái, mười lượng bạc.”

Giang Túng suy tư: “Lê người bán đều có vị thịt lợn sao?”

Tiểu hài nhi Dịch tộc sững sờ: “Thịt lợn?”

Giang Túng ngạc nhiên, đưa quả lê đến trước mặt đứa nhỏ: “Vị thịt lợn, người ném thử xem.”

Tiểu hài nhi kinh ngạc đến gần ngửi một cái, liền cắn, nhai nhai, vẫn là vị đông lê.

Giang Túng nở nụ cười, đưa tay ra: “Cắn một cái mười lượng bạc, ngửi một chút năm lượng.”

“Xú lão tử!” Tiểu hài nhi thở phì phò chạy đi.

Nhạc Liên kéo tiểu hài nhi lại, cho một ít tiền lẻ, mua hơn hai quả lê, bọc lại, đưa Giang Túng cầm ăn.

Giang Túng dựa vào Nhạc Liên vừa cười vừa ăn: “Tiểu tử muốn đấu cùng ta, lúc ta đang kiếm tiền hắn còn chưa đẻ ra đấy.”

Nhạc Liên nhẹ nhàng nắm vành tai hắn: “Ca, người cũng chỉ là một tiểu hài nhi, chưa trưởng thành.”

Giang Túng tình nguyện.

“Ném thử một chút, tạm được.” Giang Túng nhét một miếng cuối cùng vào miệng Nhạc Liên, lạnh lẽo trong veo.

Nhạc Liên cau mày: “Ăn không ngon, tại sao ngươi lại thích ăn vật này.”

Giang Túng vừa ăn vừa nói: “Tiểu hài nhi, là thương nhân đối với vật mà mình ghét, phải hiểu vì sao người khác thích nó, chứ không phải là hỏi tại sao người ta lại thích nó.”

“Lúc trở về mua một khối băng để chở lê về đi.” Giang Túng thờ ơ giao phó.

Nhạc Liên sáng tỏ: “Cẩn Châu thiên nhiệt, chắc chắn bán tốt.”

Giang Túng cười cười: “Này chính là muốn cho Cẩn Châu chưa thấy qua việc đời ném thử một chút.”

Đi dạo trong chốc lát, lại có tiểu hài nhi Dịch tộc mang theo giỏ nhỏ chạy tới, cầm lấy một quả táo đỏ thẫm, dập đầu nói với Giang Túng: “Ăn quả! Ca ca sinh hài tử!”

Giang Túng không nhịn được cười, nghiêm túc chọn vài quả, đưa đến trước mặt Nhạc Liên: “Thấy không, ăn quả, tiểu Nhạc Liên của chúng ta sinh ra vài hài tử béo tròn đi.”

Nhạc Liên ngưng trọng nói: “Chỗ này thật sự có nam nhân sinh con, ngươi đừng đùa, Dịch tộc có vu cổ.”

Giang Túng nhin cười: “Vậy không phải là đại phúc sao, vậy được, tối nay liền sinh, ngươi sinh hay ta sinh? Haha.”

Nhạc Liên: “Tại sao ngươi lại không tin...”

Cùng lúc đó, hiệu buôn Tung Hoành ở Cẩn Châu.

Giang Hoành đang ngồi trong hiệu buôn uống trà kiểm sổ sách, đại ca khởi hành đã được nửa tháng, đến nay cũng không hồi âm một chữ, khiến Giang Hoành lo lắng không thôi.

Đang xoa sống mũi nghỉ ngơi, liền nghe thấy tiếng huyền não bên ngoài, mấy đại hán lưng hùm vai gấu xông vào, đều cầm côn bổng, khí thế hùng hổ.

Giang Hoành cả kinh, nhanh chóng đứng lên, cảnh giác dựa vào vách tường, lão chương quỹ bên cạnh sợ đến mức hai chân run cầm cập hỏi: “Tráng sĩ....Làm cái gì vậy?”

Một tên nam nhân rụt rè sợ hãi tiến vào cửa, Giang Hoàng còn nhớ hắn, lần trước hắn cầm giá y đến cầm cổ.

Con bạc bị đánh đến sưng mặt sưng mũi, chỉ vào Giang Hoàng mắng: “Là nó, Lôi đại ca, chính tại hắn, hắn không chịu chi bạc cho ta, ta mới không có tiền trả cho ngài! Đều do hắn!”

Giang Hoàng cũng nhận thức được đại hán cầm đầu này hung thần sát ác, là kẻ chuyên làm cho Thành Vận tiền trang, Lôi Báo.

Giang Hoàng nhẹ nhàng đẩy lão chưởng quỹ đi, mấp máy nói hắn đi tìm người, chậm rãi nói: “Lôi đại ca, hiểu nhầm rồi...Người này ta chưa từng thấy qua hắn.”

Con bạc chửi ầm lên, lúc này cầm giá y ném xuống: “Tiểu tử thú, vậy bây giờ ngươi mau lấy bạc ra.”

Lôi Báo chậm rãi đến gần, dao bầu kề bên má trắng mịn của Giang Hoàng, thấp giọng uy hiếp: “Tiểu Giang chưởng quỹ, hắn nợ ta ba ngàn lượng, ngươi hắn là phải biết nên làm thế nào.”

Giang Hoàng run rẩy dựa vào tường, Lôi Báo muốn mình thay con bạc gánh số nợ này, tai họa bất ngờ gì đây.

Thấy Giang Hoàng chần chừ, Lôi Báo đột nhiên giơ tay lên, lưỡi dao bầu theo hướng cổ Giang Hoàng bổ xuống, Giang Hoàng trợn mắt lên, bị dọa đến cứng cả người, một lọn tóc chậm rãi rơi xuống.

Lôi Báo nhẹ nhàng kéo tay Giang Hoàng, uy hiếp nói: “Đôi tay này của chưởng quỹ còn phải gãy bàn tính...Chặt đi thật đáng tiếc.”

“Không muốn...” Giang Hoàng siết chặt nắm đấm, muốn rút tay về, khổ sở cầu xin, “Lôi đại ca, ta đi lấy ngân phiếu cho ngài.”

Lôi Báo không tin hắn, đột nhiên đè tay Giang Hoàng xuống, từ trên cao hạ đao, giơ tay chém xuống.

Một tiếng xé gió vang lên, một luồng hơi lạnh trong nháy mắt bao phủ toàn thân, Giang Hoàng kinh ngạc sững sờ, trước mắt trống rỗng, quanh thân đột nhiên yên tĩnh, trước mắt Giang Hoàng có một cây thương, mũi thương xuyên qua vách tường khoảng một thước, huyết tinh tràn ngập.

Dao phay trong tay Lôi Báo rơi xuống đất, một tiếng giòn giã, đầu lâu mất thế từ trên cổ chậm rãi tuột xuống, lăn ở trên mặt đất.

Sắc mặt Tùy tiểu Hầu gia uy nghiêm bước vào, cúi người một tay ôm lấy Giang Hoàng đã hồn phi phách tán, thân thể co ro dựa vào hõm vai Tùy Lam, cánh tay Tùy Lam giơ lên rút trường thương ra khỏi vách tường.

Xung quanh vang dội âm ỉ, hàng hóa trên kệ va chạm đình đương, khí tức sát phạt bức lui mấy chục đại hán.

Khí tức chiến thần hết sức mạnh mẽ, không kẻ lưu manh du đảng nào có thể tưởng tượng được, mấy tên đại hán nhất thời nhũn đi, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, co cẳng bỏ chạy.

Con bạc liên tục khóc lóc cầu xin tha mạng: “Hầu gia, Hầu gia khai ân, tiểu nhân không dám nữa!”

Hộ vệ Hầu gia ở bên ngoài xì xào bàn tán.

Dạ Phong: “Dám bắt nạt thương hộ dưới mí mắt Hầu gia, hán có mấy cái đầu.”

Dạ Ảnh: “Hầu tiểu phu nhân cũng dám đụng, chém đầu là đã nhẹ tay.”

Dạ Phong: “Ai là Hầu phu nhân?”

Dạ Ảnh: “Tiểu Giang chưởng quỹ nha.”

Dạ Phong: “....”

Dạ Ảnh: “.....Ta nghĩ nhiều rồi?”

32. Chương 32: U Mê

Giang Hoành đã bị dọa đến mất hết hồn vía, ôm chặt lấy cổ người vừa ôm hán, run run nói: “Đa tạ, đa tạ....Ta có thể tự bước đi.”

Hai má trắng nõn của tiểu thư sinh kè sát trên cổ, mềm mại bóng loáng, Tùy tiểu Hầu gia vốn định thả hán xuống dưới, thấy hai chân Giang Hoành run cầm cập, liền trầm mặt, ôm hán lên xe ngựa của mình.

Cũng đúng lúc, lão chưởng quỹ chạy ra ngoài gọi người, vừa vận nhìn thấy xe ngựa của Hầu gia, không kịp suy nghĩ liền quỳ xuống cầu xin, người người đều biết Tĩnh Xuyên hầu Tùy Lam quang minh lẫm liệt, gặp phải việc này tuyệt đối sẽ không bằng quan đứng nhìn.

Tĩnh thần Giang Hoành thoáng khôi phục, cùng Hầu gia ở trong xe ngựa, ngồi sát bên cạnh, thân thể không thể không căng thẳng, sợ mình không để ý mạo phạm Hầu gia.

Hầu gia ngồi nghiêm chỉnh, nhắm mắt dưỡng thần, cũng không để ý con chuột nhỏ bên cạnh đang suy nghĩ

gì.

Giang Hoành chà xát bàn tay lạnh lẽo, thử dò xét nói: “Đa tạ ân cứu mạng của Hầu gia, không biết nên tạ ơn thế nào....Nếu không ghét bỏ...Ngày mai mời ngài đến viện dùng bữa cơm...Tối nay thì không kịp chuẩn bị, thủ nghệ của ta cũng không tệ lắm...”

Giang Hoành che khuôn mặt đỏ ửng, tại sao trước mặt Hầu gia lại nói năng không rõ ràng, càng nói càng sai.

Giang Hoành nhìn thấy trường thương cùng tư thế oai hùng của Tùy tiểu Hầu gia, một tay nắm thương một tay cúi người ôm mình từ dưới đất lên, trong phút chốc hô hấp cứng lại, cảm xúc kích thích lan tỏa toàn thân.

Hắn chợt nhớ lại hai năm trước tại nhĩ gian Nghênh Xuân lâu, không cẩn thận nhìn thấy ca cùng Nhạc Liên thân mật.

Hầu gia nhắm mắt dưỡng thần không nói lời nào, bầu không khí càng lộ rõ vẻ lúng túng.

Lúc này, một tiếng “Được” nghiêm túc lạnh nhạt mang theo mười phần trung khí phát ra.

Giang Hoành sững sờ: “Hầu gia đồng ý?”

Tùy tiểu Hầu gia lại nhắm mắt nghỉ ngơi, yên tĩnh lắng nghe động tĩnh của chuột nhỏ.

Xe ngựa dừng lại trước cửa đại viện Giang gia, thả Giang Hoành xuống rồi lập tức chạy đi.

Giang Hoành nhân cơ hội nắm lấy hộ vệ đi theo Hầu gia, nhét vào trong tay hắn hai khối bạc, nhỏ giọng hỏi: “Hai vị đại nhân cầm lấy uống rượu...Lão nhân gia Hầu gia....Có phải là đang nổi giận?”

Dạ Phong đem bạc bỏ vào trong túi, sờ sờ cảm: “Theo như ta quan sát thì Hầu gia đang cao hứng.”

Dạ Ảnh bất động thanh sắc móc hai khối bạc kia bỏ vào trong túi mình, cau mày sửa lời: “Tháng trước Hầu gia chúng ta vừa mới qua sinh thần hai mươi lăm, người đừng gọi loạn.”

Dạ Phong liền mò bạc lại về túi mình: “Không bằng trước mặt Hầu gia chúng ta thay người nói tốt vài câu.”

Dạ Ảnh liền mò bạc lại trở về rồi phun ngụm nước bọt vào túi: “Hầu gia thích ăn cá mè hoa.”

Dạ Phong: “Ồ.”

Giang Hoành cũng sờ.

Ta cũng đâu có làm gì sai...Tại sao lại phải cần các người nói tốt vài câu.

Giang Hoành phái gã sai vặt đi lấy rượu ngon từ trong hầm lên, thỉnh hai vị đại nhân vui lòng nhận, coi như nhận thức bằng hữu.

Lúc đưa rượu gã sai vặt nói thêm, Đại thiếu gia gửi thư đến, còn có thêm một số đồ vật.

Giang Hoành ngày đêm ngóng trông đại ca gửi thư báo bình an, nhanh chóng chạy đi xem, trong viện có hai rương lớn, mở ra nhìn một chút, bên trong là đông lẻ, có kẹp thêm tờ giấy, kêu Giang Hoành chia cho mọi người trong viện.

Bọn sai vặt nha đầu đều cao hứng, được Đại thiếu gia săn sóc, đi xa nhà còn nhớ đến bọn hạ nhân, khác với những chủ tử hay xem thường hạ nhân.

Giang Hoành mừng rỡ cầm thư trở về phòng.

Trong thư viết qua loa vài câu hỏi han, nói Giang Hoành không cần mong nhớ.

Bên trong còn có một bọc giấy, xung quanh quấn dây thừng, mở ra nhìn, bên trong là vài quả táo đỏ.

Trên giấy bọc viết:

“Tiểu Hoành, đây là loại quả ăn vào có thể sinh con, lúc trở về ca sẽ sinh cho đệ đứa cháu đẹp đẽ, đệ đọc nhiều sách, nghĩ mấy cái tên hay cho ta.”

“Đây không phải quả táo sao?” Giang Hoành nhặt lên ngửi một cái, liếm liếm, cắn thử một miếng.

“Vị cũng là táo.”

Ngược lại ngọt vô cùng, vừa hồi âm vừa ăn, chốc lát sau đã ăn xong.

Đề bút hồi âm, nhắc đến chuyện được Hài gia xuất thủ cứu giúp, những hàng chữ ngưỡng mộ không thôi, miêu tả Tùy tiểu Hài gia đến thiên hoa loạn trụ*.

**Thiên hoa loạn trụ: ba hoa thiên địa.*

Xong lại ngồi lật sách cả ngày, nghiêm túc đặt tên cho hài tử của đại ca.

Bên này của Giang Túng nghiêm chỉnh gọn gàng, thời gian nhàn rỗi, đi vòng khắp các hiệu trong thành, trong phút chốc đã hiểu rõ các loại hàng cùng giá cả.

Khí hậu bên này quả thực rét lạnh, có lúc cũng lười động, ngồi trên giường sưởi kê sát Nhạc Liên, Nhạc Liên tựa vào đầu giường xem sổ sách, Giang Túng nằm nhoài bên chân hắt gầy bàn tính.

“Số bạc mang theo coi như đủ, trừ đi chín mươi vạn lượng mua bột trân châu, còn lại hơn hai mươi, đặt mua vài thứ mang về đi.” Giang Túng lười biếng tính toán một chút, “Đời trước Lâm gia có sai sót, chúng ta phải cẩn thận.”

Nhạc Liên từ phía sau vòng qua eo hắn, khẽ hôn vành tai: “Yên tâm.”

Người đưa tin từ Cẩm Châu tới, Giang Túng mở ra nhìn một chút, cười đưa Nhạc Liên xem: “Người xem, tiểu Hoàn đặt tên cho con chúng ta, Giang Lan, nhũ danh cũng nghĩ xong, gọi Doãn Nguyệt.”

Nhạc Liên cười nhạt: “Tại sao lại không cùng họ phụ thân.”

Giang Túng lườm hắn một cái: “Ta sinh thì dựa vào cái gì mà phải theo họ người....Không phải, ta cũng là phụ thân của nó.”

Hai người bắt quạ cũng chỉ nói giỡn, chuyện hài tử, ngấm lại, mặc dù chuyện đó có thật, nhưng mua của một tiểu hài nhi Dịch tộc, ai biết có mấy phần thật mấy phần giả.

Nhạc Liên cong mắt cười ôm hắn, cầm đặt lên bả vai: “Đời trước nhất định ta đã làm ra rất nhiều chuyện tốt, nên bây giờ mới có thể ở cùng với người.”

Giang Túng cười lạnh: “A, đời trước người làm rất nhiều chuyện tốt.”

Mở tờ giấy thứ hai ra, sắc mặt Giang Túng dần lạnh nhạt, lông mày cau lại.

Khả năng nói khoác của tiểu tử kia đối với Tĩnh Xuyên hầu quả thực đã đến cực điểm, đọc hàng chữ là có thể thấy sự ngượng mọ lộ rõ trên mặt.

“Giang Lan....Lam...” Giang Túng nheo mắt lại, “Có khi nào do quá ngưỡng mộ, nên lúc suy nghĩ liền xuất ra cái tên này.”

Đề bút hồi âm.

Không tới một tháng, bên Thạch gia sai người sang nói với Giang Túng rằng hàng đã chuẩn bị đầy đủ.

Hai người lập tức đi Thạch gia nghiệm hàng, mang theo ba mươi vị sư phụ.

Ba mươi vạn cân bột trân châu, sáu ngàn túi, chỉnh tề trên đất, phóng tầm mắt ra nhìn xa tất cả đều là túi, xếp ba tầng.

Vị sư phụ chuyên về ngọc lập tức tiến hành kiểm hàng, cầm khay cùng dao nhỏ, rạch một đường trên túi, bột trân châu rơi vào khay, kiểm tra thực hư.

Từ trước đến giờ Giang Túng luôn cẩn thận, tự mình cùng các sư phụ điều tra, mỗi sư phụ hai trăm túi, Giang Túng cùng Nhạc Liên kiểm ba ngàn túi, một túi cũng không tha.

Tra đến sáng sớm ngày thứ hai, mệt đến kiệt sức, Giang Túng nằm nhoài trên đùi Nhạc Liên, bị ôm trở về nơi ở, hai người đều bị hàn khí hun lạnh, nằm sưởi ấm một lúc lâu mới lại được sức lực.

Đến khi chắc chắn chất lượng của ba ngàn túi là hàng tốt, Giang Túng mới ấn dấu tay nhận hàng.

Nhận hàng xong cũng không thể không đề phòng, Giang Túng sợ Thạch gia dùng mảnh khốe, cùng ba mươi vị sư phụ nhìn chăm chăm bọn họ chất hàng lên thuyền, sợ đối phương đổi trắng thay đen.

“Có thể yên tâm rồi.” Nhạc Liên nắm tay Giang Túng nói.

“Thật kỳ lạ.” Giang Túng ngáp một cái, “Nếu hàng hóa đầy đủ, vậy đến cùng Lâm gia gặp phải sự cố gì mà bị lưu vong.”

Ở kiếp trước việc phạm tội của Lâm gia là cấm truyền, Giang Túng cũng không biết được, chuyện gì xảy ra cũng đều phải có nguyên nhân, mặc dù định tội một thương nhân không khó, nhưng tội của Lâm gia khi đó là trọng tội, khi quân phạm thượng, nếu là do có liên quan đến Tùy Lam cùng Cảnh vương thì lẽ ra nên chặt đầu toàn bộ nam nhân, nữ quyến làm kỹ nữ.

Giang Túng nghĩ đến đau đầu, Nhạc Liên để hân nằm bên chân, dùng lực đạo thích hợp thay hân xoa bóp.

Giang Túng giương mắt cười: “Tâm can, dưới đáy ngựa, người cho ta ngậm một chút.”

Nhạc Liên nhẹ nhàng nắm bóp vùng eo: “Còn chưa ngậm đủ sao.”

Giang Túng cắn liếm cổ Nhạc Liên, câu dẫn khiêu khích: “Đêm nay đừng thổi đèn, ta muốn xem thử thời điểm hầu hạ ta biểu tình của người sẽ như thế nào.”

Giang Túng ngồi trên giường, một chân dài nhỏ lười biếng gác lên khuỷu tay Nhạc Liên, một chân đạp lên cự vật dưới lớp vải mỏng, ánh mắt mơ hồ hưởng thụ, rũ mắt nhìn Nhạc Liên quỳ gối ngậm lấy tính khí của hắn nuốt sâu vào cổ họng.

“Thoải mái.” Hô hấp Giang Túng trở nên ồ ồ, đầu ngón tay miêu tả sống mũi cùng đôi mắt Nhạc Liên, “Đừng cạ răng nanh của người vào ta, liếm tốt một chút.”

Nhạc Liên nhả ra, đẩy hai chân Giang Túng ra áp lên trước ngực, đầu lưỡi liếm miệng huyết non hồng đang mở ra đóng lại.

“A!” Thân thể Giang Túng run rẩy.

Miệng huyết cực kỳ mẫn cảm, bị đầu lưỡi mềm mại liếm láp, khiến hắn cơ hồ không chịu nổi, Giang Túng đỡ mí mắt nhìn Nhạc Liên, tiểu huyết ngày càng siết chặt hơn.

“Người tại sao....Lại liếm nơi đó....”

“Mỗi tác da trên người ca ta đều muốn hôn, một chỗ cũng không rời.” Nhạc Liên nâng eo Giang Túng, tính khí thô to đỉnh vào tiểu huyết, tiến quân thần tốc, đè lên nơi sâu nhất, nghiền nát vách thịt, Giang Túng thu hết biểu tình bị khoái cảm nhấn chìm của Nhạc Liên.

“Ngày mai theo ta ra ngoài một chút, ta phải đi điều tra Thạch gia.”

“Ca ca, chuyên tâm một chút.”

...

Hai ngày liên tiếp nói chuyện phiếm cùng bọn tiểu nhị để tìm chút manh mối.

Huynh đệ Thạch gia lúc trước buôn lậu muối để gây dựng cơ nghiệp, sau đó rửa tay gác kiếm, làm trâm châu.

Ánh mắt Giang Túng lạnh lùng, nắm tay Nhạc Liên đi về: “Về xem lại hàng.”

Nhạc Liên yên lặng đi theo.

Giang Túng đã từng buôn lậu muối, ai trong nghề cũng đều hiểu rõ nội tình, chỉ sợ lúc này đã bị Thạch gia lừa.

Hai người thừa dịp ban đêm đi vào thuyền, đổ toàn bộ ra xem.

“Thao.” Cả người Giang Túng toàn là bụi đá, dùng sức đập một cái, “Con mẹ nó, hần dám lấy bột bếp lò hôi đến gạt lão tử.”

Ai buôn lậu muối cũng đều biết, buôn một lời bốn, nhưng là trọng tội, để qua được cửa ải kiểm tra, dùng hai túi chồng vào nhau, bên ngoài đổ gạo vào, muối đổ vào túi bên trong, cuối cùng đổ gạo lên phía trên che đi túi bên trong.

Thời điểm kiểm tra hàng hóa chỉ rạch một đường nhỏ, tầng bên ngoài đương nhiên là gạo, cho dù bất ngờ bị kiểm tra nghiêm ngặt, mở miệng túi, cũng sẽ chỉ thấy gạo bên trên.

Tầng ngoài là bột trân châu, nhưng tầng bên trong là bếp lò hôi, nếu chưa từng buôn lậu muối, sẽ không nghĩ ra được chiêu này.

Chẳng trách Lâm gia lại gặp họa, dùng bột bếp lò hôi thay thế trân châu, tất nhiên là tội khi quân, mà Lâm lão bản đã ấn dấu tay nhận hàng, Thạch gia đương nhiên không can hệ.

Giang Túng nghiêng răng nghiêng lợi: “Dám chơi lão tử...”

Nhạc Liên phải đi bụi đá trên mặt hần, ngưng trọng nói: “Tầng ngoài hoàn hảo, tính lại thì có hai phần ba bột trân châu, một phần là bột bếp lò hôi, mua thêm mười vạn cân bổ sung thêm chắc sẽ kịp.”

Giang Túng âm thầm tính toán: “Trong tay chỉ còn dư lại hai mươi vạn lượng bạc, không đủ mua mười vạn cân, phải người quay lại lấy ngân phiếu từ chỗ Giang Hoàn cũng mất hai mươi ngày, chúng ta còn chưa đầy hai tháng, vạn nhất Thạch gia biết chúng ta đang cần gấp, cố ý tăng giá, hoặc lại giở trò, chúng ta sẽ không kịp trở tay.”

Nhạc Liên tỉ mỉ xem bột bếp lò hôi cùng bột trân châu, thầm nghĩ, nói: “Túng ca, bột bếp lò hôi không khác bột trân châu lắm, chỉ là không óng ánh tinh tế, trộn nhiều dễ bị phát hiện, pha chế thêm một chút rượu là được, lưu lại 75.000 cân bột bếp lò hôi, mua thêm 25.000 cân bột trân châu rồi trộn lại.”

Giang Túng suy nghĩ một chút, cũng là một biện pháp, nhưng quá mức mạo hiểm.

“Chỉ bằng hai người chúng ta sao có thể phân ra mấy nghìn túi bột đá, càng nhiều người biết, khả năng bị đâm sau lưng càng cao, sau này khi ngủ cũng sẽ không thể an ổn. Người đừng mưu lợi bằng thủ đoạn bất chính, đi đêm cũng có ngày gặp ma.” Giang Túng thở dài một tiếng, “Ta lại có thể mất đi người.”

Nhạc Liên nhẹ nhàng vỗ bả vai hắn: “Ta đưa tin về Cẩm Châu trước, trong tay có ngân phiếu sẽ dễ dàng thuận lợi hơn.”

Giang Túng hừ nhẹ nói: “Đừng gửi thư về. Ta phải đối đầu cùng huynh đệ nhà họ Thạch, nếu để cho hắn có thêm một văn tiền nào, ta liền không phải họ Giang.”

33. Chương 33: Tai Bay Vạ Gió

Lúc này, Giang Hoành đang ở nhà chuẩn bị tiệc rượu chiêu đãi Hầu gia.

Buổi tối hôm trước liền dặn dò Hoa Xương chuẩn bị gạo và khuôn đúc mì, sáng sớm trời chưa sáng liền tự mình đi chợ chọn cá tươi, trở về liền vén tay áo lên lao vào phòng bếp, bọn nha hoàn vội vã đứng bên cạnh làm trợ thủ.

Tay nghề của Giang Hoành quả thực không kém, phụ thân cùng nương chết sớm, đại ca yếu ớt ham chơi lại kén ăn, cái này mặn, cái kia cứng, không thích cái này không thích cái kia, ăn không được liền đem đi đổ, Giang Hoành không thích nhìn ca ca suốt ngày lãng phí lương thực, không thể làm gì khác hơn là tự nghiên cứu mấy món ăn, thật không nghĩ tới là ca ca lại thích, ăn sạch sẽ.

Làm nhiều, quen tay hay việc, học được vài sở trường, đại trù của Nghênh Xuân lâu cũng không thể làm ra được mùi thơm chính gốc như của Giang Hoành.

Một mặt nghĩ Hầu gia giá lâm trạch viện Giang gia giống như rồng đến nhà tôm, nếu chậm trễ sẽ bất kính với Hầu gia, lẽ ra nên thỉnh Nhị thúc Tam thúc, trưởng bối Giang gia đến nghênh đón chiêu đãi, một mặt chỉ muốn Hầu gia đến dùng cơm, không có một đám người bê mông chạy theo nịnh nọt, chắc chắn Hầu gia cũng cảm thấy phiền.

Với lại, Giang gia đã tách ra, chỉ còn mỗi Giang Hoành cùng Giang Túng, đáy lòng Giang Hoành cũng không muốn thấy Tam thúc Nhị thúc, nhìn đến là thấy phiền.

Gần giữa trưa, xe ngựa Tĩnh Xuyên hầu đứng trước cửa đại viện Giang gia, mặc dù là một tiểu thương hội mời bữa cơm, không đến sớm, cũng không đến muộn làm đáng, đúng giờ, một chút cũng không kém.

Nghe đến tên chiến thần Tùy Lam bước vào đại viện Giang gia, trong viện liền ầm ĩ nháo nhào, nha hoàn gã sai vặt vội vã quỳ xuống hành lễ.

Thức ăn chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn một món cá hoa mè hấp sen, cần hầm khoảng hai canh giờ, Giang Hoành

thấy sắp đến giờ, nhanh chóng đi tắm rửa, tẩy đi củi lửa khói dầu trên người, chạy đến phòng bếp mang cá hoa mè lên.

Hầu gia đi tới trước viện, vừa vặn nhìn thấy tiểu thư sinh trắng nõn bưng một chung đồ ăn, ngang hông đeo một khăn choàng làm bếp, vững chãi mang đến phòng lớn.

Vừa nhìn liền biết ở nhà làm quen việc, cũng không phải gặp dịp liền uốn mình làm chơi cho vui.

Thân ở trạch viện, do vợ cả sinh ra, đại công tử lười biếng vô năng, Giang Hoành chắc chắn phải chịu khổ, Tùy tiểu Hầu gia gật gật đầu, vững bước bước vào phòng lớn.

Xe ngựa đậu bên ngoài khiến người đi đường rối rít chú ý, có người lanh mắt nhìn ra đó là xe ngựa của Tĩnh Xuyên hầu, vội vàng nói cho người khác.

Nhị thúc Tam thúc biết được tin này, tụ lại một chỗ ngồi tính toán.

Tam thúc buồn bực vò đầu: “Từ trước đến nay Tĩnh Xuyên hầu chính trực, cực ít nhận lời mời tiệc của thương hộ, hôm nay tại sao lại đến?”

Gã sai vật dưới đường chen miệng, chua xót nói: “Ngày hôm trước hiệu buôn Tung Hoành suýt nữa bị cướp sạch, cũng may Hầu gia xuất thủ cứu giúp, Giang Hoành thiếu gia liền lấy cớ mời Hầu gia bữa cơm.”

Nhị thúc hừ một tiếng.

Bây giờ ở riêng, hai năm nay Giang gia cải tử hồi sinh, mà bọn họ thì đã dần suy tàn, kiếm tiền không dễ dàng, chỉ có thể nhìn hai huynh đệ Giang gia càng ngày càng nhiều bạc mà đỏ mắt ghen tị.

Con mắt Nhị thúc hơi chuyển động, nghĩ ra một kế sách hay.

“Tam đệ, nghe ta, tuy lúc này không thể bẻ gãy Giang Hoành, nhưng cũng có thể khiến hai huynh đệ kia mất đi tín nhiệm của Hầu gia.”

Tam thúc vội vã đưa lỗ tai ra nghe.

“Được, làm theo lời người nói.”

Tùy tiểu Hầu gia quả thực yên lặng, trong sảnh thanh tĩnh, mấy nha hoàn hầu hạ gấp thức ăn, Giang

Hoành ngồi một bên khác, mặt đầy vui vẻ lần lượt giới thiệu từng món ăn, thỉnh thoảng nói sai, liền xoa xoa tay sờ khuôn mặt nóng hồng của mình.

Khi ăn, không đàm luận, khi ngủ không nói chuyện là quy củ đã ăn sâu vào rễ của Tùy tiểu Hầu gia, hôm nay lại vì Giang Hoành phá lệ, mỗi lần ném thử đều không nhanh không chậm đánh giá một câu “Ngon.”

Giang Hoành cực kỳ hưởng thụ, ngay cả đại ca cũng không thường tán dương tay nghề của hắn.

Ăn uống xong, hiếm khi được thanh tĩnh, tâm tình Tùy tiểu Hầu gia đang tốt, liền ở lại phòng khách nghỉ ngơi.

Giang Hoành nhao nhao vây quanh Hầu gia, hỏi khẩu vị, nói phòng bếp còn đang chưng điểm tâm, liền bưng lên ngay.

Tùy tiểu Hầu gia gật đầu một cái, Giang Hoành liền như con chim tiểu Yến Tử nhanh nhẹn bay ra khỏi phòng khách.

“...Tiểu thiếu niên.” Ánh mắt Tùy Lam lãnh liệt ôn hòa không dứt, cười nhạt.

Giang Hoành càng nhảy nhót, vui sướng qua lại trong phòng bếp.

Có nha hoàn bước vào thay đổi huân hương, mùi thơm nhàn nhạt thơm ngát, Hầu gia liếc mắt nhìn lư hương, khẽ cau mày.

Bên trong phòng bếp, Giang Hoành đang dồn thêm củi, lại cảm thấy phía sau có động tĩnh, quay đầu lại liếc mắt nhìn, hai gã sai vặt lén lút đến gần, bưng một bát được.

“Các người từ đâu tới?” Giang Hoành ngừng tay, sững sờ đánh giá đối phương.

Ngũ khí của một gã sai vặt bất thiện, thâm trầm nói: “Hoa Xương tỷ tỷ nói chúng ta đưa canh cho thiếu gia.”

“Đừng tới đây!” Giang Hoành kinh hoảng lùi về sau, thân thủ chống đỡ, gọi người: “Người đâu! Mau...Ô!”

Hai gã sai vặt nhào lên đè tiểu thư sinh lại, đổ bát được vào miệng, xé đi xiêm y bỏ vào trong bao bố vác đi.

Thân thể Giang Hoành càng ngày càng mềm, bay nhảy bất động, trước mặt mơ hồ hoa mắt, cổ họng như bị thiêu đốt, tê dại đau đớn, nửa điểm âm thanh cũng không thể phát ra.

Phút chốc, nằm giác quan như bị phong bế, đôi mắt mơ hồ không thấy rõ, nghe cũng không thấu, cả người không còn chút khí lực.

Tùy tiểu Hầu gia ngồi trong phòng khách, dập tắt lư hương, sắc mặt đã không còn ôn hòa, thay vào đó là một mảnh lạnh lùng nghiêm nghị.

Không biết là chủ ý của người nào, chẳng lẽ còn muốn đưa cho hắn một mỹ nhân xinh đẹp, hại hắn thân bại danh liệt, trò khôi hài này hắn đã thấy nhiều.

Cách vách phòng khách mơ hồ truyền đến tiếng vang, Tùy Lam cảnh giác nhìn bốn phía, gọi Dạ Ảnh Dạ Phong đến canh giữ phụ cận, tự mình đi nhìn, muốn xem thử màn trình diễn của Giang gia.

Tùy Lam men theo tiếng động kỳ quái, đột nhiên đẩy cửa một gian phòng, bước vào.

Dạ Phong Dạ Ảnh nghe lệnh canh giữ ngoài cửa.

Tỉ mỉ men theo tiếng động, chậm rãi bước vào nội thất, màn giường tầng tầng lớp lớp, Tùy Lam nhấc mũi trường thương lên, đột nhiên chém xuống màn che.

Lụa mỏng rơi xuống đất, thân thể nhỏ gầy trắng nõn đang nằm nghiêng của thiếu niên, vòng eo gầy gò mềm mại, cánh tay vô lực, giãy giữa vươn mình, hơi híp mắt lại nhìn Tùy Lam.

Tùy tiểu Hầu gia cả kinh, thoáng chốc choáng váng, mũi thương sắc bén chỉ ngay mi tâm Giang Hoành.

Tròng mắt Giang Hoành u tối, rõ ràng mũi thương đang ở trước mắt, nhưng hắn cái gì cũng không thấy, chỉ cảm thấy trước mặt có bóng người, liền cố hết sức bò qua cầu cứu.

Không biết bị hạ thuốc gì, cũng không biết được hiệu bao lâu mới hết, cả người Giang Hoành giống như bị ngâm ở trong bóng tối, không biết làm sao.

Tùy Lam thấy hắn bò càng gần, chậm rãi thu hồi mũi thương, tránh đâm một lỗ trong suốt trên thân thể gầy yếu này.

“Giang Hoành, nói chuyện.” Tùy Lam chờ hắn giải thích.

Giang Hoành không nghe rõ đối phương đang nói cái gì, căn bản cũng không phát ra được âm thanh nào.

Mặt Tùy Lam không cảm xúc, từ trên cao nhìn xuống tiểu thư sinh đang cố hết sức giãy giữa, tựa hồ là bị hạ thuốc cốt tăn, cũng không phải thuốc độc, qua một ngày là hết.

Xem ra Giang Hoành chính là đại lễ mà Giang gia ân cần đưa lên.

Nguyên lai nỗi lòng của hắn lại dễ bị nhìn thấu đến vậy, dễ dàng bị người khác phát hiện mình nảy sinh hứng thú đối với Giang Hoành.

Quả thật, tiểu thư sinh này hết sức động lòng người, nếu dùng Giang Hoành để hối lộ, cho dù chính trực như Tĩnh Xuyên hầu, cũng khó tránh khỏi động tâm.

Trong quân doanh hắn cũng sử dụng quân kỹ để thỏa mãn nhu cầu, phụ thân hắn cũng cho rằng đây là chuyện đương nhiên.

Giang gia bây giờ dĩ nhiên vượt xa so với quá khứ, gia tài to lớn, nhưng lại làm ra chuyện này khiến Tĩnh Xuyên hầu hắn thật coi thường.

Có thể tùy ý hưởng dụng đồ vật mình yêu thích, hắn cũng không phải là chính nhân quân tử

Cảm giác được có một hai bàn tay đang đặt bên hông mình, Giang Hoành bất chợt sợ hãi, đem mình kéo tới bên giường, ngay sau đó, khe móng bị một đầu ngón tay tách ra, khiến cho hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã, bất lực giãy giụa.

Có một con quái vật khổng lồ cứng rắn chặn lại tại nơi yếu ớt nhất của hắn, chẳng hề do dự quyết tuyệt xen vào tràng ruột. Giang Hoành đau đến mức chết đi sống lại, thân thể ửng một tầng mồ hôi lạnh, không phát ra âm thanh nào, cũng không nhìn rõ được kẻ đang xâm phạm mình, không còn sức chống cự, chỉ có một đôi tay thô ráp đang chặt chẽ cố định eo hắn lại.

Mãi đến khi cả người bị cự vật kia nhét đầy, Giang Hoành nức nở nâng cánh tay vô lực lên, quay đầu lại, mặt đầy nước mắt nhìn hắn xin tha.

Tùy Lam đã nhìn qua vô số dáng vẻ người khác cầu xin hắn, nhưng bởi vì người kia là Giang Hoành, trong lòng khẽ đau nhói.

Hắn phát ra âm thanh chất phác trầm thấp, lãnh đạm cam kết: “Sẽ không bạc đãi ngươi.”

Dược hiệu yếu dần, Giang Hoành tình cờ nghe thấy tiếng hít thở trầm thấp của người sau lưng, tiếng thịch va chạm lạnh lạnh, cảm giác bị sỉ nhục khó có thể diễn tả được khiến cả người hắn run rẩy, mãi đến tận khi nghe được tiếng nói quen thuộc, cảm giác bất an vừa dâng lên, sau một khắc khoái cảm đã làm cho hắn tê dại cả da đầu.

Với Giang Hoành mà nói, hắn chưa bao giờ chịu thống khổ dằn vặt ngược đãi như vậy, cũng chưa từng bị lột sạch xiêm y, xấu hổ vạn phần bị người khác dùng tính khí cắm vào cơ thể.

Với Tùy Lam mà nói, bất quá hấn chỉ là nhận lễ vật của Giang gia, nếu như Giang gia muốn cầu cạnh hấn, hấn cũng sẽ chỉ cân nhắc, chỉ đến thế mà thôi.

Mãi đến tận cuối cùng, khi cự vật kia phun ra một luồng tinh nóng bỏng trong cơ thể Giang Hoàng, rót đầy ruột huyết sưng tấy yếu đuối của Giang Hoàng, mà Giang Hoàng lại bị hai bàn tay kia khóa dưới thân Tùy Lam, bị ép nhận hết không chừa một giọt, ăn hết thấy.

“A...” Giang Hoàng phát ra một tiếng thống khổ nghẹn ngào, nước mắt chảy đầy mặt.

Hấn chưa từng thương tiếc người dưới thân, bây giờ lại không nhận được ôm Giang Hoàng đang run lẩy bẩy vào trong ngực, luồng cuồng động viên.

Hấn...Có phải đã làm sai.

Chẳng biết qua bao lâu, Giang Hoàng đã ngủ say, khi tỉnh lại đã là hai ngày sau, được hiệu tiêu tan, chân như nhũn ra.

Hậu huyết sưng tấy, hấn thậm chí không dám nói cho nha hoàn, không dám tự mình đi mua thuốc, chỉ dám đi Phong Diệp cư tìm Trần Hoan.

Trần Hoan đồng cảm với hấn, chăm sóc bồi thuốc giúp hấn, nhưng Giang Hoàng vẫn sợ hãi không thôi, mấy ngày liên tiếp cũng không dám về nhà, tựa như chỉ cần bước một bước ra khỏi cửa, tất cả mọi người đều sẽ chỉ vào mặt mắng chửi hấn là đồ dâm đảng.

Trần Hoan mua thuốc về, cầm theo phong thư, nói là của Giang Túng gửi từ Triều Châu.

Trong phong thư tất cả đều là tiếng lóng của hiệu buôn, bút tích cũng là lối chữ thảo*, tựa hồ là sợ nội dung bên trong lộ ra ngoài.

**Lối chữ thảo: kiểu chữ Hán, có đặc điểm là nét bút liên tục, viết nhanh.*

Giang Hoàng nơm nớp lo sợ mở ra liếc mắt nhìn, ngữ khí nghiêm khắc ra lệnh:

“Tĩnh Xuyên hầu, Cảnh vương cùng một đẳng, nhất định sẽ chết, không được dây dưa.”

Trần Hoan nhìn không hiểu mặt chữ trên giấy, thấy mí mắt Giang Hoàng đỏ lên, gục xuống bàn gào khóc.

34. Chương 34: Đàm Phán

Giang Túng canh giờ buổi tối không ai canh gác, phái người thân tín bên cạnh đưa thiệp mời, muốn thỉnh Thạch đại gia đến Triều Châu một chuyến.

Dù gì hai người Giang Nhạc cũng là đại kim chủ, chỉ cần thuyền hàng của Giang gia còn chưa rời bến, huynh đệ họ Thạch này bắt buộc phải đến.

Chạng vạng tối ngày kế tiếp, đúng hẹn, Giang Túng đến nội các hải ở Triều Châu, lúc trước Giang Túng chắc chắn sẽ không bao giờ đến sớm hơn đối phương, nhưng bây giờ cần phải cho lão đại Thạch gia chút mặt mũi, còn khoảng một chén trà nữa là đến thời gian hẹn, Giang Túng bước từng bước lên lầu.

Giang Túng đi trước, Nhạc Liên bước theo sau.

“Lão đại Thạch gia âm thầm buôn lậu muối, sau này mang theo đệ đệ đến đây, rửa tay gác kiếm, làm bột trân châu, hai huynh đệ này tuy bề ngoài hòa khí, kỳ thực cũng giống Giang gia, đã có nhiều ý niệm muốn tách ra.” Giang Túng nhẹ giọng nói với Nhạc Liên, “Lúc này chúng ta tiện thể giúp bọn họ một phen.”

Ánh mắt Nhạc Liên hờ hững không gợn sóng: “Ta đã cho người đưa tin gấp đến kinh thành, bên đó ta có vài bằng hữu, nợ ân tình cá nhân, bọn họ không thể không trả.”

Đến cửa nhã gian, Nhạc Liên đỡ eo Giang Túng, thấp giọng dặn dò: “Cẩn thận, ta lưu lại tiểu Lục ở đây, nếu có gì bất trắc người có thể phân phó hẳn.”

Tiểu Lục là gã sai vặt bên cạnh Nhạc Liên, thông minh có khả năng, tay chân lanh lẹ, lúc đi phương Bắc cũng chưa từng rời Nhạc Liên nửa bước.

“Yên tâm.” Giang Túng nhéo đầu ngón tay hẳn một cái, “Tiểu quỷ, không có người ta lại không bàn chuyện làm ăn được sao?”

Lão đại Thạch gia ưỡn bụng mập, tay cầm một chuỗi châu, lão đảo bước tới, vừa vặn nhìn thấy Nhạc Liên đang rời đi, Giang Túng chấp tay chào hỏi: “Thạch đại gia, tiểu tử Nhạc Liên kia còn nhỏ, không hiểu quy củ, vừa nghe nói có người đưa tin từ vương phủ Thương Châu Lộc tới, nửa điểm cũng không dám chậm trễ, hy vọng đại gia đừng chấp nhặt cùng tiểu hài tử.”

Ban đầu trong lòng Thạch Hữu có chút lo sợ, sợ Giang Túng đã biết được bọn họ động tay động chân với trân châu, cố ý khởi binh vãn tội, vừa thấy Giang Túng mặt mày hớn hởi, Thạch Hữu liền an tâm, cười ha hả, khoát tay nói: “Không sao.”

Thức ăn tinh xảo, rượu cũng sảng khoái, Giang Túng làm ăn kinh doanh mấy chục năm, các lễ nghi cử chỉ trên bàn rượu đã sớm thông thạo khéo léo.

Nghe nói nhóm hàng của Thạch Hữu ở Bình Vũ thành xảy ra chuyện, Giang Túng hết sức cuống cuồng, lo lắng nói: “Bình Vũ thành quản lý rất nghiêm ngặt, vị tri phủ mới nhậm chức kia về mặt lúc nào cũng hung dữ như mẹ chồng, nghe nói rất cao tay.”

Thạch Hữu thở dài: “Không phải, ta chỉ sợ không thể thu được bạc.”

Giang Túng suy nghĩ một chút, vỗ ót nói: “Đại gia, ta có một bằng hữu Đức Vận Xương ở kinh thành, cứu cữu hần là quan to trong triều, khơi thông cửa ải không thành vấn đề, coi như vị tri phủ kia không màng danh lợi thì cũng phải nhượng một bước.”

Thạch Hữu tán thưởng không dứt: “Đức Vận Xương? Vu gia huynh đệ”

Giang Túng nở nụ cười; “Hậu Thế là bằng hữu của ta.”

Thạch Hữu sững sờ, nhanh chóng rót rượu cho Giang Túng, vội vã uống một hơi cạn sạch.

Hiện tại trong giới thương nhân, Đức Vận Xương như lão đại đầu rồng, Đại đương gia Đức Vận Xương Vu lão gia mới là vua một cõi, Nhị công tử Hậu Thế so với đại ca lại là tuổi nhỏ tài cao, hai năm trước nhờ vào đánh cược hai ngàn khối thạch mà vinh danh thiên hạ, người trong giới phỉ thúy ở kinh thành âm thầm gọi là “Nhị Thái tử”, không ai không biết.

Giang Túng cảm nhận được bầu không khí đã đến, móc ra mười vạn lượng giao cho Thạch Hữu: “Đại gia đừng nóng vội, nếu ngài thiếu bạc, mười vạn này coi như đưa cho ngài mượn dùng trước.”

Thạch Hữu sinh lòng cảm kích, Giang gia Đại thiếu tuy hơi kém cỏi, nhưng lại phúc hậu, số người làm ăn hiện nay kiếm có ai chịu kết giao bằng hữu.

Người hiền lành dễ chịu thua thiệt, Thạch Hữu suy nghĩ một chút, vẫn là không nên nói đến chuyện hần động tay với bột trân châu, dù sao tiền cũng đã nắm trong tay, thừa dịp Giang Túng còn chưa phát hiện đâm thêm vài nhát cũng không tồi.

Hai người trò chuyện vui vẻ.

Cùng lúc đó, Nhạc Liên đi đến bến thuyền, đúng lúc Thạch gia Thạch Đức vừa trở về, bọn tiểu nhị đang dỡ hàng.

Thạch Đức thấy Nhạc Liên đang chạy đến bên thuyền, trong lòng không yên tâm về đám bột trân châu, nếu Nhạc Liên phát hiện liền không xong.

Vì vậy chủ động lên tiếng chào hỏi: “Lão đệ, đang đi đâu sao.”

Nhạc Liên nghe thấy có người gọi mình, dừng bước, vừa thấy Thạch Đức, gật đầu đáp lễ nói: “Nhị gia, hôm nay đúng dịp, mới vừa cùng đại gia ở nội các hải, Giang Túng còn đang cùng đại gia uống rượu, ta nghe nói có tin của Lộc vương phủ nên chạy đến đây, hình như là có việc gấp, ta phải đi nhanh.”

Đại ca đang cùng Giang Túng uống rượu, lại không cho mình biết, Thạch Đức vốn đa nghi, nghi ngờ đại ca hai lòng, thu liễm nụ cười, vuốt cằm nói: “Ha, sáng sớm đại ca đã đề cập qua, ta quên mất.”

Nhạc Liên mỉm cười: “Vẫn vãn bối đi trước.”

Thạch Đức dụ dằng giữ hấn lại, cùng Nhạc Liên tán ngẫu, muốn biết được một chút đại ca cùng Giang Túng đang hàn huyên những gì.

Mới đầu Nhạc Liên cũng nói không rõ ràng, Thạch Đức liên tiếp truy hỏi, Nhạc Liên không thể làm gì khác hơn bèn nói: “Nghe nói hàng hóa xảy ra chút sự cố, Giang Túng cầm theo mười vạn lượng cứu giúp, cũng không phải chuyện đại sự gì.”

Ánh mắt Thạch Đức chợt biến, nhưng khuôn mặt vẫn hờ hững đầy gió xuân: “Giang đại thiếu quả là người phúc hậu, người mau đi đi, đừng để chậm trễ chuyện đại sự.”

Nhạc Liên cười khê: “Nhị gia đi thông thả.”

Nhạc Liên vừa đi, Thạch Đức liền thu liễm ý cười, trong lòng thâm tính toán.

Huynh đệ bọn họ cấu kết với nhau giở trò với đám bột trần châu, muốn khiến Giang Túng cùng Nhạc Liên suy bại, nhưng chỉ trong chớp mắt, đại ca lại cùng Giang Túng uống rượu, tựa hồ rất vui vẻ, Giang Đại thiếu lại tình nguyện lấy ra mười vạn lượng giúp đỡ, loại quan hệ này thật không bình thường.

Sợ là Giang Túng cùng Nhạc Liên phát hiện đám hàng có vấn đề, cố ý làm kẻ lỳ gián.

Thạch Đức gọi người tới, sai phái đi nội các hải Triều Châu thăm dò thực hư, hiện tại chỉ có thể chờ xem quỹ kế của Giang Túng là gì, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, Giang Túng dù cho có xảo quyết cách mấy cũng chỉ hai mươi sáu tuổi, sao có thể đấu lại hấn.

Nhạc Liên vội vã đến bến thuyền đón người, một vị lão quần gia áo bào gấm Tứ Xuyên, vừa thấy Nhạc Liên liền cười khổ bước tới, vỗ vai hấn, vuốt râu nói: “Tiểu Liên a, ta nhận được thư của ngươi, liền cùng Thế tử nói đôi câu, tiểu Thế tử của chúng ta liền bò lên nóc nhà vương phủ, lật hết mái ngói xuống, Lộc vương gia đỡ khóc đỡ cười, kêu ta đến đây đặt mười vạn cân trần châu, mang về tu bổ nóc nhà vương phủ.”

Nhạc Liên bất đắc dĩ cười cười, lúc này giả ngu là thích hợp nhất.

Lão quần gia Lộc vương phủ đã từng chịu ân của Nhạc Liên, lúc này đến đây để báo một hồi ân tình cho

Nhạc Liên —— cùng tiểu Thế tử Lộc vương nói, “Dân gian có câu, muốn bị đánh hãy nhảy lên mái nhà lật ngói.”

Thế tử Lộc vương mới năm tuổi, là hòn ngọc quý trên tay Lộc vương gia, ngâm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ rớt, tính tình thô bạo vô lý xằng bậy, lập tức bò lên đỉnh vén mái ngói lên, muốn thử xem đến cùng phụ vương có đánh hấn hay không.

Lộc vương gia quả thực cứng chiều nhi tử đến cực điểm, không đánh không chửi, sai quản gia đi trùng tu mái ngói, thuận tiện tân trang luôn những ngói đã cũ, chuẩn bị thêm một chút để phòng hờ lúc tiểu Thế tử đập ngói thì còn có để lấp vào.

Lão quản gia nói: “Không cần gấp, cứ kêu bọn họ chậm rãi chuẩn bị.”

Nhạc Liên nói như đinh chém sắt: “Sao có thể không gấp, ngài chính là bộ mặt của Lộc vương, nhất định phải nói bọn họ trong vòng ba ngày ba đêm chuẩn bị đầy đủ mười vạn cân.”

Lão quản gia suy nghĩ một chút, có đạo lý: “Vậy thì làm phiền người chạy thêm mấy chuyến, bộ xương già này thực sự là chạy hết nổi rồi, một đường thuyền, xương cốt đều đã lắc lư đến vỡ tan.”

Nhạc Liên cười nhạt nói: “Được.”

Ngày thứ hai, Thạch lão đại cùng lão nhị đồng thời nhận được tin tức, Lộc vương phủ cần gấp mười vạn cân trân châu, trong vòng ba ngày nhất định phải chuẩn bị đầy đủ.

Lần này phải trực tiếp đưa tới Lộc vương phủ, huynh đệ Thạch gia không dám làm giả, bọn họ không có bản lãnh đặc tới Lộc vương gia, bắt buộc phải là mười vạn cân trân châu hàng thật giá thật.

Nhạc Liên đơn độc hẹn Thạch Hữu, nói chưa kịp ăn cùng đại gia một bữa cơm, trong lòng thực băn khoăn.

Thạch Hữu mặt ủ mảy chau, mười vạn cân, trong vòng ba ngày thực sự quá gấp, căn bản không có khả năng, Lộc vương gia đây là đang muốn làm khó dễ hấn sao.

Nhạc Liên an ủi: “Đại gia yên tâm, quản gia kia có chút giao tình với ta, chỉ sợ hấn cố ý rút ngắn thời hạn, ta đi nói với quản gia một chút, chắc là có thể thư thả được vài ngày, đại gia cứ yên tâm chuẩn bị, mau chóng giao hàng là được.”

Thạch Hữu vừa nghe, liền đổ đầy một chén rượu: “Vậy thật cảm ơn lão đệ, ta liền phái người đi, nhanh chóng chuẩn bị.”

Nhạc Liên gật đầu một cái, rót đầy rượu cho Thạch Hữu: “Thủ hạ của Nhị gia nhiều, hay kêu vài người bên Nhị gia đến.”

Giang Túng lại đơn độc tìm tới cửa, tìm Nhị gia Thạch gia Thạch Đức nói chuyện phiếm.

Thạch Đức vẫn luôn hoà nghi Giang Túng giở trò, thản nhiên tiếp chiêu, muốn xem đến cùng là quỷ kế gì, bày xếp tiểu yểm chiêu đãi Giang Túng.

Giang Túng vừa ngồi xuống liền vội vã nói: “Nhị gia, ta không phải đến để ăn cơm, nghe nói Lộc vương gia cần gấp mười vạn cân trân châu, ngài đã chuẩn bị đầy đủ chưa?”

Thạch Đức tối tăm rên lên một tiếng, tươi cười xu nịnh: “Người còn trẻ, chưa từng thấy qua nhiều thứ hiếm, trong mấy ngày ngắn ngủi muốn chuẩn bị bột trân châu hiếm như của ta, đâu phải muốn có là có, Vương gia cho chúng ta thư thả mấy ngày, mau chóng chuẩn bị là được.”

Giang Túng vỗ bàn nói: “Vậy sao được, chúng ta đang không vội, người cứ lấy mười vạn cân từ hàng của chúng ta giao cho Lộc vương gia là được.”

Ý cười dịu dàng trên mặt Thạch Đức liền cứng đờ.

Xem ra Giang Túng đã phát hiện hàng hóa bên trong có vấn đề, muốn hãm hại ngược lại hắn.

Thạch Đức vẫn cười thoải mái: “Không cần, đây là hàng của Thái tử, tùy ý đưa cho Lộc vương gia sợ là sẽ đắc tội đến cả hai bên, chúng ta nào dám đắc tội đến hoàng thất.”

Giang Túng sững sờ: “Đại gia đã đồng ý, hàng kia ta cũng đã chất lên thuyền hàng của Lộc vương phủ, quản gia đang rất cao hứng, liên tục tán thưởng Nhị gia sau này chắc chắn sẽ làm nên đại sự.”

Dứt lời, Giang Túng liền cười: “Nhị gia, ta đã nói với quản gia tất cả là do ngài chuẩn bị, yên tâm, Lộc vương gia nhất định sẽ khen thưởng cho ngài.”

Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ “khen thưởng”, toàn thân Thạch Đức toát mồ hôi lạnh.

Thạch Đức bên ngoài tuy cười nhưng bên trong đã sớm nổi lửa: “Đại ca đồng ý?”

Giang Túng vừa gấp thức ăn vừa trả lời: “Cũng không, đại gia nói, công lao đều là của Nhị gia, hắn cũng không ra sức giúp đỡ nhiều.”

Thạch Đức bỗng nhiên đập bàn đứng dậy, nổi giận, trên mặt hoàn toàn không có ý cười.

Giang Túng cả kinh làm rơi đĩa lên sàn, sững sờ nói: “Nhị gia, có chuyện gì sao?”

Thạch Đức chậm rãi ngồi xuống, hừ cười nói: “Đại ca thật thương ta.”

Bữa cơm này quả thật không hề vui vẻ.

Thạch Đức yên lặng nhìn Giang Túng đang dùng bữa, nắm đấm giấu trong tay áo càng thêm chặt chẽ.

Xem ra đại ca đã sớm có ý niệm muốn diệt trừ hắn, liên hợp cùng Giang Túng, thừa dịp làm ăn này lật đổ hắn.

Mười vạn cân trên thuyền hàng của Lộc vương phủ chắc chắn là bếp lò hôi, nếu bị vạch trần, đại ca dĩ nhiên không liên quan đến đồng hàng giả này, thân nhiên đá hắn ra để sở hữu hiệu buôn của Thạch gia.

Đáng tiếc Giang Túng còn quá trẻ, quỷ kế đều hiện lên trên mặt, có thể tính toán được ai?

Ánh mắt Thạch Đức âm lệ, yên lặng suy nghĩ kế ứng đối.

35. Chương 35: Cẩn Ngược Lại

“Túng ca, cái này có thể giảm bớt được cơn đau đầu.” Nhạc Liên bưng tới một chén được, thay hắn xoa xoa huyết thái dương.

Giang Túng tựa vào đầu giường gần lò sưởi, thổi nguội rồi ngửa đầu uống cạn, cau mày ghét bỏ: “Người thậm chí không bỏ vào chút đường cho ta, thật khổ mệnh, lần tới tự ta nấu.”

Nhạc Liên nhét táo đỏ khô vào miệng Giang Túng để giảm bớt vị đắng, phản bác: “Thêm đường sẽ làm giảm mất công hiệu của thuốc, tại sao ngươi lại yếu ớt như vậy?”

Giang Túng nhíu mày: “Ta làm sao?”

Nhạc Liên thở dài.

“Thôi, gia không muốn chấp nhặt cùng tiểu hài nhi.” Tiếng chén bị ném xuống loảng xoảng, Giang Túng giờ tay muốn lấy sổ sách, vừa mới chạm vào gáy sách, cổ tay liền bị Nhạc Liên bắt lấy, kéo vào trong lồng ngực, hung hăng hôn, cướp đoạt đi vị đắng trong miệng.

Giang Túng theo thói quen nghiêng hợp đôi môi của Nhạc Liên, thuận thế ngồi lên đùi Nhạc Liên, cúi đầu

mạnh mẽ, hôn càng thêm sâu.

Mãi đến khi hai người nháo đủ, giận hờn tách ra, Nhạc Liên liền nghiêng đầu cắn vành tai Giang Túng một cái, Giang Túng kêu một tiếng, mắng: “Cún con.”

Nhạc Liên đỡ eo Giang Túng, trán tì lên vai, lẩm bẩm nói: “Túng ca, ta rất mong người có thể khỏe lên, người thường đau đầu, đây không phải chuyện tốt.”

“Quả thực không có chuyện gì, ta hiểu rõ thân thể của ta.” Giang Túng vuốt ve bả vai hần, nhẹ giọng an ủi.

Kiếp trước sinh mệnh yếu ớt, đã sớm chết ngoài biển, không còn bất kỳ can hệ nào, mỗi khi Giang Túng nỗ lực nhớ đến chuyện kiếp trước sẽ bị đau đầu, dường như có cái gì đó từ nơi sâu xa đang ngăn cản hần nhớ lại.

Nhạc Liên lại không chịu tin hần.

“Sợ ta chết? Ta cũng đã từng chết qua một lần.” Giang Túng vỗ lưng hần, cười cợt, “Bảo bối, nếu như ta có chết thật, cũng sẽ hóa thành tinh tú trên trời che chở cho người, so với bồ tát còn linh nghiệm hơn.”

Nhạc Liên hít một hơi sâu, ngưng trọng nói: “Nếu có ngày đó, người hóa thành vì tinh tú cũng sẽ là ta.”

Giang Túng nghe thấy lời không hay, liền đánh bên xương hông Nhạc Liên, ngậm lấy môi hần, dùng sức cắn, hung ác uy hiếp: “Tiểu tử, còn dám nói hươu nói vượn nữa gia liền thao người.”

Nhạc Liên liếm môi, cà cà hàm dưới của Giang Túng, vòng tay qua eo ôm chặt hần, không muốn rời xa.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, hai gã sai vặt hoang mang chạy tới, dùng sức gõ cửa kinh hô: “Gia! Túng gia! Nhanh, mở cửa, đã xảy ra chuyện! Kinh động đến quan phủ rồi, hai vị mau đi xem một chút đi!”

Sắc mặt Giang Túng lạnh lùng, khoác ngoại bào lên, vội vã đẩy cửa ra ngoài, Nhạc Liên theo sát phía sau.

Nhóm dân chúng Triều Châu đang tụ tập vây quanh, Giang Túng tách đoàn người phía trước ra, chen lấn bước lên, không nhìn được mắng: “Tất cả cút xa ra.”

Nhạc Liên đỡ eo Giang Túng, thay hần đẩy đoàn người ra.

Rất nhiều quan binh đang tập hợp tại bến thuyền, Tri phủ đại nhân mặt lạnh lùng đang trò chuyện cùng lão nhị Thạch gia, quan binh đã bắt được mười mấy người thợ thủ công của Thạch gia, trói thành một chuỗi ôm đầu quỳ trên đất, dồn dập gào khóc: “Oan uổng.”

Thạch Đức vừa thấy Giang Túng, hai mắt lập tức tỏa sáng, chỉ vào Giang Túng nói: “Tri phủ đại nhân, hẳn chính là Giang Túng!”

Tri phủ giận dữ, trầm giọng quát lên: “Lớn mật! Bắt lấy!”

Một đội quan binh ngay tức khắc tiến lên, bị Nhạc Liên giơ tay ngăn lại, Giang Túng xanh cả mặt, khuôn ngực vì thở dốc kịch liệt mà phập phồng, cố gắng trấn định hỏi: “Tri phủ đại nhân, tiểu dân bất quá chỉ là một thương nhân, không biết đã phạm tội gì, mà làm phiền đến cả đại nhân ngài tự mình khởi binh vấn tội?”

Thạch Đức cười lạnh: “Còn dám mạnh miệng, người cầu kết cùng Thạch Hữu, cố ý dùng loại hàng kém chất lượng đưa cho Lộc vương gia, đây chính là tội đối gạt hoàng thất, toàn bộ Triều Châu nhất định sẽ bị liên lụy!”

Không trách tri phủ lại chuyện bé xé ra to, thần hồn nát thần tính, là hàng chuẩn bị cho hoàng thất thì không thể xảy ra sai sót, một khi xảy ra sự cố, nhẹ thì trị tội thất trách, nặng thì khi quân, không tội nào mà tri phủ chịu được.

Giang Túng giận quá hóa cười: “Toàn bộ hàng này là do Thạch gia các người chuẩn bị, chúng ta chỉ chuyển hàng, rõ ràng là Thạch gia các người làm hàng kém chất lượng, việc đưa mười vạn cân của ta cho Lộc vương phủ các người đều đáp ứng, bây giờ lại vu oan cho ta, có ý gì?”

“Giang Đại thiếu, giấy lẫn tay nhận hàng của người ta còn giữ, giấy trắng mực đen, người còn dám nói là giả sao?” Thạch Đức lấy ra một tờ văn khế, “Người kiểm hàng rồi lẫn tay, chính các người treo đầu dê bán thịt chó đưa cho Lộc vương gia hàng giả, bến thuyền của người có tận bốn mươi người canh giữ, một con ruồi cũng không lọt, ai có thể làm vậy?”

Lúc này, lão đại Thạch gia Thạch Hữu ưỡn bụng mập vội vã chạy tới, dữ tợn run rẩy, kinh hãi biến sắc, chỉ vào Giang Túng chất vấn: “Giang Túng! Chúng ta cùng người không thù không oán, tại sao người lại hại chúng ta!” Nói xong liền quay người khóc lóc kể lể với Tri phủ đại nhân, “Tri phủ đại nhân, tiểu nhân bị Giang Túng cùng Nhạc Liên âm mưu lừa gạt, đem hàng giả chất lên thuyền của Lộc vương gia, hẳn tính kế hại người! Tri phủ đại nhân minh giám!”

Giang Túng lạnh lùng liếc Thạch Hữu.

Lão đại Thạch gia nhìn hàm hậu, nhưng tâm tư cũng thực khôn khéo.

Hắn đã sớm đoán được Giang Túng có thể đã phát hiện đám hàng giả, lại đồng ý cho Giang Túng đưa hàng cho Lộc vương phủ, lén lút giảm bớt thợ thủ công của mình, nói tất cả đều là công lao thợ thủ công của Thạch Đức, đợi đến khi thuyền hàng đã đi, hẳn có thể tức khắc vạch trần Thạch Đức làm hàng giả, tiến Nhị đệ lên tây thiên.

Bây giờ nghe tin Tri phủ đang chất vấn hỏi tội Giang Túng, khoan thoai chậm rãi đứng nhìn cục diện trong

bóng tối, thấy Giang Túng trăm miệng cũng không thể bào chữa, không thể mượn tay Giang Túng diệt trừ Nhị đệ, liền nhanh chóng nhảy ra rửa sạch hiềm nghi cho bản thân.

Giang Túng siết chặt nắm đấm, giữu cột nói: “Đại gia, số hàng giả đó người cũng có phần.”

Khuôn mặt đầy mỡ của Thạch Hữu căng thẳng, hung tợn liếc mắt nhìn Thạch Đức, hẳn biết Nhị đệ đã sớm có ý với sản nghiệp Thạch gia.

Tri phủ vuốt râu suy nghĩ, nghiêm khắc chất vấn Giang Túng: “Giang Túng Nhạc Liên, hai người còn chưa chịu nhận tội.”

Thần sắc Nhạc Liên lãnh đạm, tay đã sớm đặt lên chuôi đao, muốn mang Giang Túng cao chạy xa bay không khó.

Âm thanh Giang Túng khẽ run: “Ta...Không nhận tội...Ta không then với lương tâm, dựa vào cái gì muốn ta nhận tội, số hàng kia đều do Thạch gia làm ra, không hề liên quan tới ta.”

“Còn giả ngu.” Thạch Đức hừ một tiếng, hướng tri phủ ân cần cúi đầu, “Tri phủ đại nhân, ngài kiểm hàng ngay trước mặt mọi người là có thể biết rõ thực hư.”

Tri phủ phát tay, toàn bộ binh tướng dỡ hàng xuống, kiểm tra thực hư.

Giang Túng bị ép quỳ trên mặt đất, mỗi quan binh lần lượt đổ bột trân châu từ trong túi ra, toàn bộ chất đồng trên mặt đất, bụi mù tung bay, Tri phủ đại nhân bị sặc đến ho khan.

Kiểm tra xong xuôi, quan binh chạy tới nghiêm túc bẩm báo:

“Hồi bẩm tri phủ đại nhân, mười vạn cân đều là hàng thật giá thật.”

Huynh đệ Thạch gia đều cả kinh, sắc mặt trắng bệch.

Giang Túng chậm rãi nâng mắt phượng lên, nét giảo hoạt lưu chuyển, nhẹ giọng nói: “Tri phủ đại nhân, tiểu nhân thực sự oan uổng, bị hắt nước bẩn nước bẩn lên người, còn bị liên lụy chịu mệt ở đây cả nửa ngày, Nhị gia nở lòng nào.”

Hắn liếc mắt nhìn sắc mặt tái xanh khẽ run của Thạch Đức, hơi nhếch khóe miệng, âm thầm dùng khẩu hình miệng nói:

“Đạo cao một thước, ma cao một trượng.”

Tri phủ giận dữ, bị Thạch Đức đùa bỡn, liền hạ lệnh bắt Nhị gia Thạch Đức, đánh ba mươi đại bản trước mặt mọi người, giam trong lao tù Triều Châu, đợi xử lý.

Thạch Hữu run sợ trong lòng, cuống hòng như tắc nghẽn, cái đùi mập mạp run rẩy tiễn tri phủ rời đi.

Đoàn người dần dần tản đi, Giang Túng xoa tay bước đến bên người Thạch Hữu: “Đại gia, ngài nói xem, chuyện gì đang xảy ra vậy, Nhị gia nhìn ta không vừa mắt thì thôi, lại còn hãm hại ta, suýt chút nữa liên lụy đến đại gia ngài, hấn thật chẳng ra gì.”

“Đúng vậy, huynh đệ chúng ta đồng tâm hiệp lực mới tạo nên sản nghiệp như bây giờ, Thạch Đức lại âm mưu muốn hãm hại ta để chiếm đoạt...” Thạch Hữu nghi hoặc nhìn Giang Túng đánh giá từ trên xuống dưới, nhìn bộ dáng chật vật kia chắc chắn là đã bị dọa đến phát sợ, chẳng lẽ hấn lại ngu ngốc như vậy, căn bản không phát hiện ra mười vạn cân hàng giả, là do mình nghĩ quá nhiều rồi?

Giang Túng ân cần nói: “Đại gia, mau sửa hàng chỉnh tề lại đưa cho Lộc vương gia đi, nháo gần một ngày, làm lỡ việc có khi lại bị trách phạt, để ta sai người qua giúp ngài một tay.”

Thạch Hữu không dám để Giang Túng thay mình xếp hàng lại, sợ bị động tay động chân, khách khí nói: “Các người cũng bị kinh sợ rồi, về nghỉ ngơi trước đi, bên này ta xử lý được rồi, sau khi thu nhập mọi thứ xong liền mời các người uống rượu, coi như an ủi.”

Giang Túng cười cười: “Đúng rồi đại gia, ngài thu nhập xong thì nhanh chóng chuẩn bị cho chúng ta mười vạn cân để đưa cho bên Thái tử, tuy không vội, nhưng cũng không thể trễ nãi.”

Thạch Hữu liên tục đáp ứng: “Năm ngày, sẽ chuẩn bị đầy đủ cho các người.”

Giang Túng gật đầu: “Được, vậy chúng ta cáo từ trước, ngài bận rộn rồi.”

Thạch Hữu tận mắt nhìn thủ hạ thu xếp hàng suốt đêm, mang lên thuyền của Lộc vương phủ, chính mắt nhìn thuyền hàng đã đi xa, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau ba ngày, cũng đã chuẩn bị đủ mười vạn cân bột trân châu cho Giang Túng, sau khi gặp chuyện, Thạch Hữu cũng không dám đổi trắng thay đen, nghĩ đến mười vạn cân bếp lò hôi trên thuyền Giang Túng, bản khoản không biết có nên nói thẳng ra hay không, miễn cho hằng đêm lăn lộn khó ngủ.

Lúc nghiệm hàng Giang Túng sai người đổ hết bụi đá ra, xác nhận không có sai sót liền sai người chất lên thuyền, dặn dò tiêu sư trông coi chặt chẽ, ngoài miệng nói lời đẹp đẽ: “Đại gia chớ nghĩ nhiều, chúng ta cũng bị dọa một hồi, nên bèn kiểm hàng kỹ một chút.”

Thạch Hữu không thể làm gì khác đành gật đầu, lo lắng Giang Túng tâm huyết dâng trào, đổ hết số hàng còn trong thuyền ra, phát hiện bếp lò hôi thì hấn coi như tiêu.

Thạch Hữu quyết tâm, giả vờ không biết, vạ nhất Giang Túng thật sự đi thăm dò, liền đẩy hết tội trạng lên người Nhị đệ là được, chính mình không liên quan.

Giang Túng ôm cánh tay dựa vào dưới tàng cây nhìn hàng hóa đang được chất lên, ánh mắt yên tĩnh.

Nhạc Liên ôm lấy eo hắn, nhàn nhạt nói: “Mười vạn cân hàng thật đưa cho Lộc vương gia, Thạch Hữu đưa lại chúng ta mười vạn cân hàng thật, trên thuyền vẫn còn mười vạn cân bếp lò hôi.”

Giang Túng dựa vào vai hắn, kéo khố môi cười: “Yên tâm, thà giết lầm còn hơn bỏ sót, toàn bộ đều trả thù.”

Kiếp trước không kẻ nào dám khiêu chiến, âm mưu với Giang Túng như thế.

Một con nghé con mới sinh còn hôi sữa lại dám khiêu khích Giang Túng hắn, nhất định phải điên cuồng trả thù đến lúc nhà tan người mất.

Tâm tính trả thù của Giang Túng quá mức cường thịnh, người khác khó mà chịu đựng được.

36. Chương 36: Chìm Nổi

Thuyền hàng Giang gia liền tiếp lên đường, Giang Túng cùng Nhạc Liên ở lại để kiểm hàng hóa.

Nhạc Liên ngồi trên cành cây tựa lưng vào gốc cây thô to, rũ mắt lật sổ sách, thỉnh thoảng tính nhẩm vài thứ, đưa Giang Túng nhìn một chút.

Giang Túng buồn bực ngán ngẫm, ngồi trên nhánh cây khô héo, một chân khác rảnh rỗi rung lắc, tay khoác bên má Nhạc Liên, như có như không táy máy lông mi Nhạc Liên.

“Túng ca, chờ một lát nữa thuyền hàng khởi hành, nhớ để ý đến sổ đồ đạc ta thu dọn cho người, coi chừng sót.” Nhạc Liên phân tâm dặn dò, đề bút cuối sổ, nhét vào trong ngực.

“Mang theo người đúng là quyết định đúng đắn nhất của gia, quá hữu dụng.” Giang Túng lười biếng xoa mặt hắn, bỗng nhiên bị Nhạc Liên nhắc lên, dễ như ăn cháo ôm vào lòng, nâng mông ngồi trên đùi hắn.

“Ai! Tiểu tử.” Giang Túng ôm sát cổ Nhạc Liên, hai chân kẹp chặt eo hắn, nhẹ giọng lầm bầm, “Nếu ta té...”

“Sẽ không.” Nhạc liên công hắn chạy trên bãi đá phủ đầy ánh nắng chiều hoàng hôn, thỉnh thoảng dừng lại quay vài vòng, Giang Túng tiếp tục ồm ồm, “Nhãi con, ta té đấy.”

Nhạc Liên văng vẳng nhớ hân, cười nhạt nói: “Ta nhớ.”

Chơi đùa đến mệt mỏi liền dừng lại ngồi xếp bằng trên bãi đá, Giang Túng tựa vào hông vai Nhạc Liên, thở phào nhẹ nhõm, cười khanh khách.

Nếu như kiếp trước có thể gặp được Nhạc Liên như vậy, Giang Túng nguyện ý ở bên Nhạc Liên trọn vẹn cả thời thiếu niên, để cuộc sống cô độc của Nhạc Liên nhiễm đầy hơi thở cùng màu sắc của hân.

Chỉ là Nhạc Liên của kiếp trước không xứng.

Giang Túng nắm vành tai cưng chiều nói: “Người chính là tiểu hài nhi mà ta yêu thương nhất.”

Nhạc Liên mỉm cười, không ngại Giang Túng gọi mình là tiểu hài nhi, vô luận Giang Túng nói gì Nhạc Liên đều mừng rỡ, thản nhiên tiếp nhận.

Mặt trời chìm dần vào làn nước, ánh nắng lập tức bị chôn vùi, Triều Châu chìm trong đêm đen vô tận.

Giang Túng quay đầu lại nhìn mặt nước, liếm môi một cái: “Đã ổn hết rồi.”

Nhạc Liên nhìn theo ánh mắt của hân, hồ hững ừ một tiếng.

Đêm đen yên tĩnh ở Triều Châu bỗng nhiên bị xé rách, quan binh giường đuốc bao vây tòa viện của lão đại Thạch gia Thạch Hữu, tri phủ Triều Châu tự mình đến truy bắt, ra lệnh, quan binh tràn vào tòa trạch viện, trói bắt Thạch Hữu tại chỗ.

Đống mỡ trên người Thạch Hữu run rẩy, bị áp giải quỳ trên đất thổ hồng học, cuống quýt hô to: “Tri phủ đại nhân! Dám hỏi một câu vì sao! Chính Thạch Đức vu cáo hãm hại ta, tất cả đều do hân!”

Tri phủ Triều Châu lạnh lùng liếc nhìn hân, vút lệnh bắt đến trước mặt Thạch Hữu: “Tự mình xem đi.”

Mồ hôi Thạch Hữu rơi như mưa, run run cúi đầu, đọc từng câu từng chữ.

Tri phủ Triều Châu giận dữ: “Bản quan nghĩ rằng người sẽ không dám làm giả hàng hóa, nhưng thật không ngờ người lại ngu xuẩn như vậy, dám đưa bột bép lò hôi cho Lộc vương phủ thay vì bột trân châu!”

Lời vừa nói ra, như sấm sét giữa trời quang, Thạch hữu trợn tròn con mắt ti hí, cứng họng mãi không nói nên lời.

“Đại nhân! Đám hàng kia ngài cũng đã từng kiểm tra, tiểu nhân thật oan uổng!” Trong lòng Thạch Hữu

đã biết mình bị Giang Túng cùng Nhạc Liên tính kế, lúc này coi như triệt để té ngã.

Tri phủ Triều Châu nghe vậy liền biến sắc, sợ vạn nhất việc này lại đổ lên đầu mình, hại mình bị lột áo quan, càng nghiêm nghị quát: “Lớn mật! Người còn vọng tưởng bêu xấu bản quan sao?!”

Giang Túng cùng Nhạc Liên chen vào đám đông, chào tri phủ Triều Châu một cái, cố ý đến giễu cợt Thạch Hữu.

Tri phủ Triều Châu vừa thấy Giang Túng, sắc mặt lộ ra chút khó hiểu cùng vài phần coi trọng, chủ động nói một câu: “Giang Túng, chớ nên xen vào.”

Giang Túng quay đầu thành khẩn nói: “Đại nhân, để ta nói với hãn vài câu.”

Tri phủ gật đầu, Giang Túng chậm rãi ngồi xổm trước mặt Thạch Hữu, ghé vào lỗ tai hãn khẽ cười nói: “Người chở hàng kia của người đã chở mười vạn cân trên châu đến Cẩn Châu rồi, ta lấy mười vạn cân bếp lò hôi thay người mang đến Lộc vương phủ, thậm chí còn dặn dò bọn họ tỉ mỉ kiểm tra hàng, như thế nào, hết tò mò rồi chứ.”

“Người, đồ dê tiện bỉ ổi!” Thạch Hữu điên cuồng giãy giụa hướng về phía Giang Túng, cánh tay lại bị áp chế chặt chẽ, như dây thừng trói một con chó dữ mập mạp, sửa inh ỏi không thôi.

Giang Túng đứng dậy cười nói: “Đa tạ. Luận bàn về dê tiện, một mình ta còn có thể đấu với mười tám đời tổ tông Thạch gia các người. Nhạc Liên, mang đao tới, ta hái ít quýt cho hãn ăn, an tâm lên đường.”

Thạch Hữu tuyệt vọng khóc trời gào đất cầu xin: “Tri phủ đại nhân! Là do Giang Túng! Chính hãn tráo đổi hàng hóa!”

Giang Túng vô tội giải thích: “Hàng của ta cũng là mua từ ngài đó, đại gia.”

Tri phủ Triều Châu không muốn nghe Thạch Hữu nói nhảm nữa, vung tay lên, Thạch Hữu bị quan binh lôi đi, buổi trưa canh ba ngày mai chém đầu trước mặt tất cả mọi người.

Số bột trên châu đang làm không có người quản lý, giao lại cho hai nhà Giang Nhạc tiếp nhận quản lý, ngàn vạn lần không thể phạm sai lầm.

Lúc tờ mờ sáng, chiếc thuyền cuối cùng mang theo mười vạn cân bột trên châu khởi hành, Nhạc Liên sợ Giang Túng choáng váng, không cho hãn tới gần mạn thuyền, lúc thuyền lay động cũng tận lực đỡ hãn.

Dọc đường đi, Nhạc Liên trầm mặc im lặng bởi Giang Túng.

Giang Túng đuối lý, làm bộ vô ý nói: “...Sau này ta sẽ không tận lực động thủ nữa.”

Kiếp trước Nhạc Liên chán ghét hấn giết người, không biết bây giờ có như vậy hay không. Hấn quả thực sủng ái tiểu hài nhi này.

“Không.” Nhạc Liên có thể hiểu được mình của kiếp trước, hết thấy chuyện xấu hấn đều mong có thể tự mình gánh chịu, hy vọng tay Giang Túng không nhuốm máu.

Thấy Nhạc Liên vất vả đáp một tiếng, Giang Túng bò lên ôm cổ hấn, động viên hôn một cái ngay khoe môi, dụ dỗ nói: “Ngoan, không tức giận.”

“Ta không tức giận.” Nhạc Liên bắt đắc dĩ nở nụ cười, thân thể căng thẳng buông lỏng không ít.

Thỉnh thoảng Nhạc Liên sẽ sinh lòng đổ kỵ, kiếp trước mình ác liệt như vậy, vì sao có thể khiến Túng ca nhớ mãi không quên.

Hấn cũng có thể che chở để Giang Túng muốn làm gì thì làm.

Đây là điều mà Nhạc Liên của kiếp trước vĩnh viễn không làm được, kiếp trước mình tất nhiên là một tiểu gia hỏa cố chấp cao ngạo, tự cao tự đại lạnh lùng vô tình, không biết được sự đáng quý của chân tâm, phung phí của trời.

Trong phút chốc, đột nhiên bên ngoài rực sáng, ngay sau đó, ánh lửa ngút trời bốc lên từ phía mạn tàu.

Phản ứng đầu tiên của Nhạc Liên là ấn Giang Túng sát vào lồng ngực, đè thấp đầu hấn, thổi tắt nến trong phòng, nghiêng người kề sát cửa sổ, cầm đao đẩy cửa sổ gỗ, nhỏ giọng nhìn ra phía bên ngoài.

Đoán chừng có khoảng năm mươi, sáu mươi đại hán hắc y giơ đao bên ngoài, xiêm y trên người ướt sũng, đọng ra một vũng nước dưới chân.

Nhạc Liên thấp giọng nói: “Là thủy quỷ, có sáu mươi ba người.”

Những kẻ cướp thuyền hàng được người trong giới thương nhân gọi là thủy quỷ, am hiểu thuật bế khí trong nước, có thể lên vào thông qua đáy thuyền, mưu tài hại mệnh.

Cánh buồm bị tạt dầu châm lửa, một luồng cháy khét hơi hám xộc vào khoang mũi, ngoài hành lang hỗn loạn, Giang Túng bị Nhạc Liên đè chặt lại, yên tĩnh nằm nhào trước ngực hấn, nín thở lắng nghe động tĩnh ngoài cửa, tự lầm bầm: “Ta không có kiếm tiền mà, do triều đình bắt chúng ta làm ăn, chuyện này cũng tính sao?”

Nhóm thủy quỷ xông vào nội thất bên trong thuyền hàng, thuận theo hành lang lục soát từng gian phòng, hỗn loạn ầm ĩ đập cửa khiến bọn thợ cùng bọn sai vật gào thét kêu rên, một nửa số sư phụ đã rời đi trước cùng hai thuyền hàng, để lại hai mươi vị, chống lại hơn sáu mươi thủy quỷ mãnh hán như châu chấu đá xe.

Âm thanh đập cửa ngày càng gần, tên cầm đầu uy hiếp: “Ai là Giang Túng! Nói, ta sẽ tha chết cho những người khác!”

Giang Túng siết chặt lấy vạt áo Nhạc Liên, thân thể kề sát hẳn, lớp áo lót thấm đẫm mồ hôi, dinh dính nhơm nhớp, Giang Túng cũng không dám làm ra hành động mù quáng.

“Đừng sợ, có ta ở đây.” Nhạc Liên mang theo Giang Túng trốn ra sau cửa, một tay cầm chuôi đao, một tay ôm Giang Túng.

Giang Túng nhìn xung quanh, tìm kiếm nơi thoát thân, nếu bọn chúng xông vào, thủy quỷ đông đảo, lấy một địch sáu mươi nhất định không phải là chủ ý sáng suốt, nhảy cửa sổ đào tẩu sẽ có cơ hội sống, nhưng cũng không biết được bên ngoài thuyền có thủy quỷ đang mai phục hay không.

Đỉnh đầu có một cửa sổ thông khí, sâu thẳm đen tối, không biết thông ra đâu.

Giang Túng cùng Nhạc Liên đồng thời nhìn thấy cửa sổ thông khí, ánh mắt giao tiếp, Giang Túng liền leo lên vai Nhạc Liên, Nhạc Liên giơ tay, đẩy Giang Túng đến cửa sổ thông khí.

Giang Túng khom người đưa tay cho Nhạc Liên: “Đi.”

Nhạc Liên vừa định đưa tay lên, một cái bóng đại hán chiếu lên cửa sổ, ánh mắt Nhạc Liên khẽ biến, đẩy Giang Túng lên trên, trong phút chốc gương đao chọc ra phía ngoài cửa sổ.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu rên, máu tươi liền phun đầy trên cửa sổ.

“Ở chỗ này! Nhạc Liên ở chỗ này!” Hành động vừa rồi đã làm kinh động hết thủy bọn thủy quỷ, trong phút chốc mấy chục thủy quỷ phá cửa xông vào, Giang Túng nín hơi trốn trong cửa sổ thông khí, trợn mắt nhìn Nhạc Liên vươn mình phá tan cửa sổ nhảy ra ngoài, mấy chục thủy quỷ dồn dập đuổi theo.

“Nhạc Liên...” Giang Túng cắn răng bò dọc theo cửa sổ thông khí, một bên bò một bên suy nghĩ.

Thủy quỷ không cướp hàng hóa vợ vết tiền tài trước mà lại tìm kiếm người có tên Giang Túng, là có người muốn âm thầm lấy mạng hắn.

Ban đầu đám tặc ở núi Kim Thủy cũng trực tiếp mở miệng muốn mạng Giang Túng, xem ra là cùng một người.

Tuy Nhị thúc Tam thúc nhìn huynh đệ Giang gia không thuận mắt, nhưng giết người không phải là phong cách làm việc của bọn họ, hơn nữa Tam thúc cũng sẽ không bỏ ra một số tiền lớn để giết người, cũng không có gan kết giao với những loại người như thế này.

Đám người kia nhận ra Nhạc Liên, xem ra không chỉ giết mỗi Giang Túng hần.

Người có thể hận thù Giang Túng, có thể kết giao với bọn tặc âm hiểm, lòng dạ độc ác, chỉ có mỗi Đại thiếu gia Nhạc Hợp.

Hai năm trước tại Nghênh Xuân lâu, Giang Túng giấu cọt, tính kế ngược lại Nhạc Hợp, Nhạc Hợp lại là loại người tính toán so đo thiệt hơn, mặc dù chính mình “ăn trộm gà không thành còn mất nắm thóc”, nhưng phải thú một nha hoàn làm hoàn thiếp, đương nhiên hần sẽ ghi hận.

“Nhạc Hợp.” Nét lạnh lòng của Giang Túng kéo lên tận khóe miệng, yên lặng cắn hận, “Nhạc Liên mà bị thương dù chỉ một đầu ngón tay, ta sẽ bắt người sống kiếp làm heo.”

Trước sau hai đời, vô luận lời thề độc ác cỡ nào, Giang Túng nói được là làm được.

Thuận theo cửa sổ thông khí u tối đầy bụi đất, bờ hơn nửa canh giờ, lòng bàn tay bị mài đỏ ửng, trên người bụi bặm dính đầy mạng nhện.

Ngẫm lại kiếp trước đến lỗ chó cũng đã từng chui qua, bao nhục nhã đều chịu được, da mặt Giang Túng cực dày, cho dù ngã xuống mương nước thối cũng có thể bò dậy làm lại từ đầu.

Đẩy lớp gỗ trên đầu ra, rớt cuộc cũng thấy được ánh mặt trời, cửa sổ thông khí dẫn đến chỗ đài cao trên thuyền, đang phơi mấy con cá khô, phía dưới chính là lớp vải dầu che đi bột trần châu, vừa vịn che khuất được Giang Túng.

Quan sát xung quang tàu, trên đất có một lớp bị lửa thiêu cháy đen, máu tươi văng tung tóe, thi thể tan tành, Nhạc Liên đưa lưng về phía mặt biển, một tay cầm đao, nhẹ nhàng vung xuống.

Cả người hần dính đầy huyết tương dơ bẩn, một thân một mình đấu với hơn sáu mươi đại hán cao lớn, cho dù công phu có cao đến đâu cũng không thể chống đỡ nổi, trước mặt còn hơn hai mươi thủy quỷ, Nhạc Liên chưa đến mức lâm vào đường cùng, còn sức đánh một trận.

Lúc này, mép thuyền truyền đến âm thanh vang trầm, mười mấy sợi dây đột nhiên căng lên, mấy chục thủy quỷ leo lên, gặp người liền giết.

Một nhóm thì đồng thời xông về phía Nhạc Liên, phía sau lại là đại dương mênh mông, nhảy xuống cũng sẽ chôn thân nơi đáy biển, huống chi Giang Túng còn ở trên thuyền, Nhạc Liên không thể lui.

Hắn có thể cảm nhận được tầm mắt của Giang Túng ở phía trên, cũng không dám giương mắt nhìn, e sợ hành tung của Giang Túng bị bại lộ.

“Túng ca....Hy vọng là sẽ có một cơ hội...” Nhạc Liên quay đầu nhìn mặt biển.

37. Chương 37: Thức Tỉnh

Giang Túng nhắm nhòa thông qua khe hở chú ý đến nhất cử nhất động của Nhạc Liên, rón rén trèo xuống cột gỗ, nương theo khe hẹp giữa mạn thuyền và khoang dưới bò vào buồng lái, thuyền phụ đã tắt thở nằm trên mặt đất, trên lưng có một vết chém sâu có thể nhìn thấy cả xương, cả cơ thể cơ hồ bị chém đứt thành hai khúc.

Giang Túng từ từ lên ra phía trước bánh lái, nhìn bản đồ tìm kiếm nơi quen thuộc.

Thuyền buôn vẫn đang tiến lên, bất tri bất giác trật hướng, thẳng tiến đến nơi có đá ngầm mà kiếp trước Giang Túng từng va vào, cách đó không xa nữa.

Thuyền buôn bỗng nhiên va vào nguồn đá ngầm, nhất thời rung chuyển, thủy quỷ trên thuyền đứng không vững, té ngã dồn dập.

Tên cầm đầu phát hiện dị thường, thấp giọng dặn dò vài thủy quỷ đi lục soát buồng lái, Nhạc Liên nhân cơ hội thoát khỏi vòng vây, tên cầm đầu nhảy người lên hai tay nắm đao chém xuống, bức Nhạc Liên trở về vị trí cũ.

Giang Túng nghe thấy tiếng bước chân ầm ĩ gấp gáp chạy đến, nhanh chóng bò ra ngoài theo khe hẹp, xốc tẩm vải dầu lên xé vài túi vải, đổ toàn bộ vào buồng lái.

Bụi xám trắng mù mịt, mười mấy thủy quỷ xông vào không nhìn thấy gì đành phải chém lung tung một trận, Giang Túng lấy mấy túi bột dè lên cửa gỗ, liên tiếp mở một túi rồi lại một túi đổ đầy vào trong buồng lái.

“Nhân cơ hội này di đầu thai đi.” Giang Túng nheo mắt lại, lấy ra một hộp thuốc nổ, nhét vào khe hở đẩy vào trong buồng lái.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng, thuyền hàng rung động kịch liệt, bỗng nhiên gãy vỡ, bị sóng lớn mãnh liệt bẻ gãy thành hai đoạn.

Hàng hóa, cột buồm, cùng đám người bị hất xuống biển như những con rận, Giang Túng ngã xuống biển, nước biển lạnh băng trong phút chốc đông cứng cả xương cốt của hắn.

Làn nước lạnh băng quen thuộc, những thống khổ dần ập tới, mặc dù trọng sinh, nhưng kết cục vẫn không hề thay đổi.

Nước biển ngăn cách tất cả âm thanh, Giang Túng không hề phát ra một âm thanh nào chậm rãi chìm vào bóng tối, đột nhiên bị một đôi tay ôm chặt lấy hần, kéo vào trong ngực.

Tựa hồ có người đang ôm hần trôi nổi, nhưng hần lại vô lực không thể cử động.

Trong nước, hần từ từ mở mắt, không biết chính mình đang ở nơi nào, không cảm giác được nước, cũng không cảm giác được hô hấp.

Cách đó không xa, Giang Túng nhìn thấy một nam nhân đang liều mạng cứu một thi thể.

“Nhạc Liên.” Giang Túng muốn lại gần thêm chút nữa.

Khóe mắt Nhạc Liên đã có vài nếp nhăn nhỏ, da dẻ cũng thô đi không ít, gò má có một vết sẹo nhạt, đó là lúc Giang Túng náo loạn đánh hần, hạ thủ không nhẹ, chiếc nhẫn vô tình cào xước mặt Nhạc Liên.

“Còn đau không.” Giang Túng đưa tay, muốn sờ vết sẹo kia, ngón tay hư vô, trực tiếp xuyên qua thân thể Nhạc Liên, kinh ngạc rút về.

Nhạc Liên ôm một cổ thi thể bơi về hướng con thuyền nhỏ, dùng sức kéo thi thể lên trên thuyền, dùng xiêm y bao lấy thân thể lạnh lẽo của hần, ôm hần thật chặt, đôi mắt trợn đỏ như máu, thành kính mà thống khổ, giống như một người chết.

Giang Túng ngồi trên thuyền nhỏ cùng hần, thay hần thở hô hấp của người trong ngực.

“Hần đã chết, Nhạc Liên.” Giang Túng nói cho hần biết, nhưng hần không nghe thấy.

Nhạc Liên kề sát mặt vào cổ thi thể kia, khóe môi dán chặt vào cái trán vô nhiệt, một thi thể không có khả năng sống lại.

Trong lồng ngực của hần là một mỹ nhân, cho dù không còn hô hấp, nhưng khuôn mặt lại hết sức tuần mỹ đoan chính, cặp mắt phượng kia nếu mở ra sẽ hết sức phong tình vạn chủng, cho dù có đặt cạnh hàng vạn xác chết khác cũng sẽ khiến người khác chú ý không thôi.

“Là thi thể của ta.” Giang Túng sững sờ nói.

Nhạc Liên thống khổ ngẩng đầu lên, nước mắt thuận theo đôi mắt lạnh lùng cao ngạo kia chảy xuống, Giang Túng sợ hết hồn, vội vã giơ tay lau, nhưng lại không chạm được hần.

Hắn không thể làm gì khác hơn là đem bàn tay hư vô khoát lên mu bàn tay Nhạc Liên, có thể cảm nhận được sự bi thương của hắn.

Đôi tay này tuy quen thuộc nhưng hết sức xa lạ. Vẫn là những đốt ngón tay mạnh mẽ thon dài, nhưng lại mang theo vô vàn vết thương thô ráp, Giang Túng chưa từng sờ qua tay của Nhạc Liên kiếp trước, nguyên lai sờ lên cũng không khiến cho hắn tim đập chân run, rất bình thường.

Chỉ là một đôi tay bình thường, tại sao lại cao thượng như vậy, không chịu liếc nhìn Giang Túng hắn một cái, rõ ràng là thú vật trên đất, nhưng hết lần này đến lần khác lại vờ như mình là sếu hoang cô đơn.

Thuyền nhỏ phiêu dạt về bờ, Giang Túng vẫn đi theo hắn, nhìn Nhạc Liên ôm thi thể của hắn chạy tới chạy lui, đẩy cửa từng y quán, cuối cùng đến nơi ở của Vân Hành, lấy ra toàn bộ tài sản, một phen cũng không lưu lại, quỳ xuống cầu xin Vân Hành cứu lấy thi thể kia.

Giang Túng đứng ngoài cửa sổ nhìn hắn, cười cười: “Người ngu sao, ta chết nhiều ngày như vậy, chỉ có người không chê thối, mau ném đi, nếu còn không ném đi, thêm vài ngày nữa ta sẽ không còn đẹp.”

Vân Hành diệu thủ hồi xuân*, đối với một cỗ thi thể còn có biện pháp gì.

**Diệu thủ hồi xuân: bàn tay vàng, thần diệu.*

Cho dù Nhạc Liên có tiêu hao vạn kim, thời gian chết đã quá lâu, thi thể cũng không cứu được.

Giang Túng phụng bồi Nhạc Liên ngồi cạnh biển, nhìn thi thể chính mình dần dần lụi bại.

Nhạc Liên nhìn làn nước dồn dập, lẩm bẩm lầu bầu: “Sống đến tận bây giờ rốt cuộc là vì cái gì? Ta đã sống ba mươi ba năm, trừ kiếm tiền, chẳng biết sống vì mục đích gì.”

Giang Túng biết hắn không nghe được, nhưng vẫn nhẹ giọng trả lời: “Vì người mình yêu, được không.”

Nhạc Liên nhắm mắt lại, lẩm bẩm cười nói: “Nếu như ngày ấy ta không tiểu nhân cố ý đổi vòng tay thành cỡ nhỏ hơn, có lẽ người sẽ không tức giận như vậy.”

Giang Túng cau mày nhìn hắn.

Nhạc Liên lấy ra một hộp đàn hương nhỏ từ tay áo, lấy ra vòng tay Tử La Lan, nâng tay của thi thể lên, nhẹ nhàng đeo vào, vừa vặn đẹp đẽ.

“Ta đã cưới người khác, không có cách nào giao toàn bộ bản thân cho người, không thể làm gì khác hơn ngoài việc cách xa người một chút, để cho người tuyệt vọng, ta cũng có thể hết hy vọng.” Nhạc Liên nắm

chặt lấy tay của thi thể, kề sát ngực, cúi người nhẹ nhàng ôm lấy thi thể, chậm rãi bước đi hướng về phía biển.

“Giang Túng, nếu có kiếp sau, thời điểm ta còn là thiếu niên, nhất định sẽ nói cho ngươi biết, ta thích ngươi.”

Giang Túng vội vã ngăn cản hắn, nhưng bất luận như thế nào cũng không bắt được hắn: “Nhạc Liên.”

Nhạc Liên ôm thi thể Giang Túng chìm vào biển sâu, mãi đến tận chân trời, không bao giờ xuất hiện lại.

Giang Túng như người mất hồn ngồi nhìn từng đợt sóng mãnh liệt, thất thanh rơi lệ, nhẹ giọng nói: “Ngu xuẩn trì độn, ngươi chỉ xứng đáng ôm người chết.”

Bọt nước đánh tới tấp vào mặt, sắc bén đau nhói.

Giang Túng bỗng nhiên thanh tỉnh, phát hiện chính mình vẫn đang trôi nổi trên biển, Nhạc Liên mò được hắn, một tay ôm lấy hắn, một tay quạt nước bơi về phía trước, cách đó không xa có một con thuyền nhỏ.

Giang Túng thất thần quan sát gương mặt trẻ tuổi bóng loáng trước mặt, thử thăm dò kêu một tiếng: “Nhạc Liên?”

Chưa kịp kêu thành tiếng liền ho khan kịch liệt, đầu óc quay cuồng, bị Nhạc Liên ôm lấy, nhẹ vỗ lưng hắn.

“Túng ca...” Đôi mắt Nhạc Liên đỏ ửng, hình như vừa mới khóc, giọng mũi nghẹn ngào, vui mừng ôm Giang Túng một cái, tiếp tục kéo theo hắn bơi, vớt lấy con thuyền, đẩy Giang Túng lên thuyền nhỏ.

Giang Túng muốn kéo hắn lên, lại đột nhiên cứng đờ, thấy làn nước quanh thân Nhạc Liên đỏ ngầu.

Sắc mặt Nhạc Liên tái nhợt như tờ giấy, vô lực bò lên thuyền nhỏ, Giang Túng dùng hết sức túm Nhạc Liên lên, trên bụng hắn cầm một mảnh gỗ, xiêm y tràn trề huyết sắc.

“Tiểu Liên.” Giang Túng cố gắng trấn định, khom lưng đỡ hắn, nhẹ giọng dỗ hắn, “Yên tâm, ta có chuẩn bị, trước khi lên đường đã phái người cài lên chỗ đá ngầm hơn nghìn con thuyền nhỏ, đề phòng bất trắc, cách đó không xa có một hòn đảo, trên bờ có dân làng cùng được liệu, chẳng qua chỉ là thương tích nhẹ, không nghiêm trọng.”

Thuyền nhỏ xuôi dòng mà đi, ngoài khơi yên tĩnh, rất nhanh liền có thể thấy được hòn đảo hẻo lánh kia.

Nhạc Liên nắm lấy tay Giang Túng, chậm rãi đan mười ngón tay lại, ôn hòa nói: “Không đau.”

Giang Túng đau lòng, khom người xuống hôn Nhạc Liên không ngừng, nước nỏ nói: “Đừng sợ.” Hắn không dám tùy tiện rút mảnh gỗ kia ra, sợ rút ra máu sẽ chảy không ngừng.

Nhạc Liên nở nụ cười, không nói thêm lời nào.

Thuyền nhỏ phiêu lưu một ngày, rốt cuộc cũng nhìn thấy hòn đảo nhỏ kia, Giang Túng liều mạng lấy tay chèo thuyền, vừa đến vùng nước cạn liền ôm Nhạc Liên lên bờ.

Đảo nhỏ so với tưởng tượng cơ hồ còn hoang sơ hơn, thôn trang đơn sơ, thương nhân đi chân đất ngồi trên chiếu rao hàng, Giang Túng tìm một nhân gia chịu thu nhận hai người, lập tức quay người muốn đi tìm lang trung.

Nhạc Liên mỗi một nắm lấy cổ tay hắn: “Đừng nên ra ngoài.”

Giang Túng lo lắng đẩy tay của hắn ra: “Người chờ ta, chỗ này cho dù hoang vu cũng phải có lúc bệnh tật, ta không tin nơi này không có người biết chữa bệnh!”

Nhạc Liên ngược mắt, khẩn cầu nhìn hắn: “Đừng rời bỏ ta.”

Hắn chẳng qua chỉ bị thương nhẹ, cầu khẩn Túng ca đừng rời bỏ hắn.

Giang Túng mím môi, kín đáo lấy bạc ra đưa cho lão thái thái, cầu lão thái thái đi tìm người biết chữa bệnh, cũng may chỗ này còn dùng được bạc, nhưng ngân phiếu lại không thể.

Nhạc Liên lục lọi tìm kiếm bàn tay Giang Túng, Giang Túng thuận theo hắn, chỉ mong Nhạc Liên mạng lớn, có thể tránh được tai nạn này.

“Ta chăm sóc người.” Vành mắt Giang Túng đỏ ửng, nắm lấy tay Nhạc Liên kề sát bên môi, “Người còn trẻ, con đường về sau vẫn còn rất dài, sẽ không có chuyện gì, đừng sợ.”

Trong mơ, hắn đã tận mắt nhìn thấy Nhạc Liên của kiếp trước tuyệt vọng tự sát.

Nếu như những mộng ảo đều trở thành sự thật, nỗi đau mất đi người mình yêu này, hắn không muốn nếm trải lần thứ hai.

Nhạc Liên miễn cưỡng cười cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay Giang Túng, lạnh nhạt nói: “Thời điểm tắt thở, nắm lấy tay người mình thích, kiếp sau sẽ trở thành phu thê, người biết không.”

Giang Túng sửng sốt, ngơ ngác nhìn hắn.

Nhạc Liên thấy không thể chọc hấn cười, liền nói: “Là nương nói cho ta biết, có lẽ do ta nhớ nhầm.”

Giang Túng dờ dẫm nói: “Không nhầm.”

Là thật.

38. Chương 38

Giang Túng ngồi bên giường siết chặt tay Nhạc liên, không ngừng hướng người về phía cửa sổ xem lang trung đã tới hay chưa, cánh tay đút nước cho Nhạc Liên run rẩy lạnh cóng.

Hắn khom eo mỗi, ngồi xổm trên đất, lấy ống tay áo lau đi mồ hôi lạnh trên trán Nhạc Liên, vừa lo lắng quay đầu nhìn cửa sổ gỗ, lại quay đầu an ủi: “Lang trung sắp đến rồi.”

Mảnh gỗ cắm trên bụng Nhạc Liên đã hơn một ngày, bị ngâm nước biển quá lâu, da dẻ xung quanh đã sớm sinh mủ.

Nhạc Liên không còn sức để nói chuyện, nhẹ nhàng xoa bóp tay Giang Túng coi như an ủi.

Bây giờ, mỗi lần nhắm mắt hắn đều nhớ lại hình ảnh của Nhạc Liên kiếp trước, ôm thi thể của hắn tự sát, mở mắt ra lại nhìn thấy tiểu hài nhi này thoi thóp nằm bên trong giường, trên bụng cắm một mảnh gỗ thô to khoảng ba ngón tay.

Trái tim Giang Túng như bị thiêu đốt giày vò đến vỡ nát.

Gian nhà bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, lão thái thái vội vã cọ đi bụi đất trên giày vải, khẩu âm dày đặc hô: “Lang trung đến!”

Giang Túng vội vã quay người, thấy người đến liền cứng đờ.

Lang trung kia một thân bạch y, Vân Hành cong mắt nhìn hắn thăm dò: “Giang công tử, khỏe không. Tiểu sinh vân du hái thuốc ở chỗ này, ngẫu nhiên gặp được quả thật là duyên phận.”

Giang Túng vốn không nhớ rõ vị Vân Hành tiên sinh này, thấy hắn híp mắt mỉm cười, ánh mắt không thân thiện, mới mơ hồ nhớ lại mười năm trước, thời điểm mười sáu tuổi từng đùa cợt Vân Hành tiên sinh trên đường, lúc đó Vân Hành tiên sinh cho hắn một bạt tai liền phẩy tay áo bỏ đi, Giang Túng vì thế mà phiền muộn nửa ngày.

Nhớ lại chuyện cũ, sắc mặt Giang Túng không dễ nhìn lắm, đành phải khom mình hành lễ, cung kính nói:

“Tiên sinh, mạng người quan trọng...Cầu xin tiên sinh cứu người trước, Giang mỗ nhất định sẽ hậu tạ.”

Giang Túng không dám kinh thường, chờ Vân Hành tiên sinh lên tiếng.

Vân Hành chậm rãi nói: “Hai mươi vạn lượng bạc trắng, cho người bảy ngày để chuẩn bị.”

Hai mươi vạn lượng bạc trắng đối với Giang Túng mà nói như muối bỏ bể, nhưng hiện tại trên người hắn không có một đồng, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ có vài đồng xu lẻ, đám thuyền tửn thất mười vạn cân bột trân châu, thời hạn bốn tháng Tùy tiểu Hầu gia đưa ra chỉ còn không đầy một tháng.

Vân Hành vừa châm cứu cho Nhạc Liên vừa chờ câu trả lời của Giang Túng.

Giang Túng miễn cưỡng cười cười: “Tiên sinh, lúc trước quả thật ta không tốt, lúc đó tuổi còn nhỏ, ta thật sự sai rồi, hiện tại ta không thể lấy ra hai mươi vạn lượng bạc trắng, ngài thư thả cho ta mấy ngày, ta sai người nhà mang ngân phiếu đến, đừng nói là hai mươi vạn, hai triệu ta cũng mang đến cho ngài.”

Vân Hành không hề bị lay động, chậm rãi ngừng tay: “Trong vòng bảy ngày, hai mươi vạn lượng, không có thì cũng nên từ bỏ tiểu sinh này đi.”

Giang Túng siết chặt hàm răng đến mức phát ra tiếng, nhưng đáng tiếc người ở dưới mái hiên không hề lay động, không thể làm gì khác hơn là ăn nói khấp nép cầu xin: “Người muốn để ta nhìn thấy Nhạc Liên chết sao...Vân Hành, người không có người mình yêu sao?”

Vân Hành thoáng nhíu mày: “Có, nhưng người là ai mà dám bức bách ta cứu chữa? Cũng do người làm xằng làm bậy trước, bây giờ ta đòi lại thì có đúng hay không.”

Ý nghĩ cường bách Vân Hành vừa mới nảy sinh cũng đã bị dập tắt, Giang Túng bất đắc dĩ gật đầu đáp ứng: “Ta sẽ làm hết sức, vạn mong tiên sinh cứu hãn một mạng.”

Vân Hành cũng không thèm nhìn hắn, phân phó một câu: “Đề hãn lại.”

“Thật tốt.” Giang Túng vội vã bò lên giường, dìu Nhạc Liên tựa vào lồng ngực của mình, đề hai tay hãn lại, thấp giọng xoa xoa an ủi, “Đừng lộn xộn, một lúc nữa sẽ ổn thôi.”

Ý thức Nhạc Liên mơ hồ, dựa vào bả vai Giang Túng hô hấp yếu ớt.

Vân Hành tiên sinh dứt được vào miệng Nhạc Liên, ngón chân đâm vào từng huyết đạo, một tay nắm chặt mảnh gỗ dính đầy máu, chậm rãi rút ra.

Gân xanh trên cổ Nhạc Liên bỗng nhiên phồng lên, mồ hôi rơi như mưa, tựa vào hõm vai Giang Túng, vì

miệng vết thương đau nhức mà sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, giữa môi mơ hồ phát ra tiếng gầm đau đớn.

Lòng bàn tay Giang Túng toát mồ hôi lạnh, siết chặt tay Nhạc Liên, ôm thấy thân thể hắt, thấp giọng động viên.

Sắc mặt Vân Hành không biến sắc, tình cờ nói một câu “Đề xuống, đừng để cho hấn lộn xộn”, nín thở tập trung rút mảnh gỗ ra khỏi bụng Nhạc Liên, mảnh gỗ thấm đẫm máu đen bị ném vào trong chậu, tiếp tục dùng dao mỏng nhỏ xử lý miệng vết thương, cắt đi những mảng thịt sinh tử.

Nhạc Liên đau đớn tựa hồ cần nát cả răng, cánh tay treo trên cổ Giang Túng, gò má tái nhợt u ám kề sát cổ Giang Túng, đôi môi run rẩy nghẹn ngào nói bên tai Giang Túng: “Ca ca....Rất thích...Nhạc Liên....Rất thích ca...”

Phảng phất như chỉ có vậy mới giảm bớt nỗi thống khổ mà người bình thường khó có thể nhẫn nại.

Từng tiếng suy yếu nỉ non quả thực như sắt nung in dấu từng vết trong tâm khảm của Giang Túng, Giang Túng vuốt ve tóc của hấn, môi mỏng kề sát mi tâm: “Ta ở đây, ta biết.”

Đau nhức triền miên giằng co một canh giờ, đợi đến lúc khâu lại vết thương, Nhạc Liên đã không còn tri giác. Giang Túng ngồi xổm bên mép giường lau tay lau người cho Nhạc Liên.

Vân Hành cầm mảnh vải nhỏ không nhanh không chậm lau đi máu đen trên tay: “Nếu sau bảy ngày người không mang hai mươi vạn ngân phiếu đến đây, ta sẽ đổi thuốc cho hấn.”

Giang Túng đã không còn để tâm, chỉ cần có thể kéo Nhạc Liên trở về từ quỷ môn quan, ra ngoài cướp bạc cũng có thể.

Vân Hành liếc mắt nhìn Giang gia Đại thiếu đang thất hồn lạc phách trông coi Nhạc Liên, vị thiếu gia lãng tử phong lưu đa tình mười mấy năm, trong chớp mắt đã trở thành kẻ si tình.

“Ai...Thiên cổ kỳ văn.” Vân Hành nhẹ cảm khái, mang theo hòm thuốc bước ra khỏi gian phòng nhỏ, “Trong khoảng thời gian này nếu hấn không vượt qua được, tiểu sinh cũng không có cách xoay chuyển, Giang công tử nên nhọc lòng chăm sóc cho tốt.”

Giang Túng vội vàng đuổi theo, khom người chấp tay trước mặt Vân Hành tiên sinh: “Đa tạ tiên sinh.”

Vân Hành cũng không bận tâm nhiều đến hấn, hướng về phía trước bước đi.

Giang Túng lại vòng đến trước mặt, chấp tay nói: “Tiên sinh, lúc trước ta nói năng tùy tiện dốt nát liều lĩnh...Thật lòng xin lỗi, ngài là lang trung từ bi, mong đừng chấp nhặt chuyện cũ.”

Vân Hành lạnh nhạt nói: “Lang trung từ bi là khiêm tốn, không phải thứ để người khác lấy ra ràng buộc nói lời đạo nghĩa, người này ta muốn cứu, là có thể cứu, ta không muốn cứu, thì phải chết, từ trước đến giờ ta không phải là một lang trung dễ tính, không có hai mươi vạn lượng bạc, kết cục của Nhạc Liên người là người rõ nhất.”

Giang Túng hơi cúi đầu, mắt phượng híp lại: “Được, hai mươi vạn lượng, sau bảy ngày sẽ giao cho người không thiếu một văn, nếu như hấn chết trước mặt ta, hoặc bị dù chỉ một chút tàn tật đáng tiếc nào, người nhất định phải chết. Vân Hành, chớ đùa giỡn ta.”

Vân Hành bị sự biến hóa này của Giang Túng làm cho bất ngờ, khẽ nâng chân, con người thanh thúy nhìn Giang Túng, khẽ cười nói: “Người có thể thử xem.”

Giang Túng nhìn Vân Hành biến mất ở ngã rẽ cuối đường, chỗ ngoặt có mấy tên ăn mày quỳ trên mặt đất ăn xin, tiểu thương ngồi xung quanh rao hàng, thỉnh thoảng có người đẩy mấy khối gỗ mộc, lưu lại một đường bụi đất mù mịt.

Giang Túng nhờ lão thái thái trong nhà chăm sóc Nhạc Liên, chạy đến khu chợ tản bộ một lúc.

Có một hiệu rèn bí ẩn vùi trong góc xó xỉnh, Giang Túng đi vào loang quanh một hồi liền nhìn trúng một cái đao kỳ lạ.

Lưỡi đao phía sau cong vút, như một cái lưỡi hái, Giang Túng thử một hồi, dáng dấp cứng cỏi rất thích hợp.

Lão thợ rèn chấp tay sau lưng chậm rãi đi tới, trầm giọng nói: “Cái này một trăm đồng một cái.”

“...” Toàn thân Giang Túng bây giờ không thể bỏ ra một trăm đồng, chà xát tay, “Cho thuê một ngày bao nhiêu tiền?”

Lão thợ rèn lạnh nhạt nói: “Mười đồng, thế chấp một trăm đồng, nếu hư hại thì phải bồi thường, nguyên vẹn thì trả lại tiền cho người.”

Giang Túng cân nhắc, trả lại đao: “Được, đao này người giữ lại cho ta.”

Thợ rèn khinh miệt: “Được.”

Giang Túng cười cười: “Tốt lắm.”

Hấn ra khỏi hiệu rèn liền đi vòng xung quanh, cuối cùng đi theo xe đẩy của thợ mộc, có không ít người cánh tay trần mồ hôi đầm đìa xúc cát bỏ lên xe đẩy, vận chuyển đi nơi khác.

Mấy vị chuông quỹ đang ngồi dưới mái che nắng uống trà lạnh.

Giang Túng vờ như quen thuộc với mấy nam nhân kia, xách theo quả dưa vừa mới mua từ chợ bên kia ngồi xuống, cắt ra chia cho mấy người trên bàn, vừa cười vừa nói: “Đại ca, bên này đang làm gì vậy?”

Có một vị đầu trọc mập mạp râu quai nón cười ha ha cầm miếng dưa gặm, phe phẩy quạt cói, trong tay cuộn chuỗi hạt châu nói: “Ai, vài ngày trước đó ở phía Nam mưa bão, thôn bên đó bị ngập, quan phủ đưa bạc đến muốn nhờ chúng ta tu sửa, quả thật là thiên tai, a di đà phật, thiện tai.”

Giang Túng chấp hai tay cười cười: “Phải phải, phật gia nói phải, a di đà phật.”

Vị gia mập mạp đó từng làm việc trong chùa, tu sửa lại chỗ ngồi của Đức Phật, được nửa đường thì xuất gia làm sư, thích mọi người cung kính lễ đảnh với mình, nghe được tiếng Phật gia của Giang Túng cả người liền sung sướng thoải mái.

Giang Túng rót chén trà cho mập gia: “Người ở đây xúc cát một ngày được bao nhiêu tiền công?”

Mập gia cười ha ha, đánh giá Giang Túng: “Ổ chỗ của ta không có người ăn không ngồi rồi, một ngày chăm chỉ xúc đất sẽ được mười bảy đồng, ta đang thiếu người, nhưng một thân công tử này của ngươi có thể đẩy được xe cát không đây.”

Giang Túng vội vã xua tay, hừ cười một tiếng: “Ta không làm, ta có thể tìm người làm cho ngài, Văn bối Giang Túng, ngài họ gì?”

Mập gia nhìn mỹ nhân tướng mạo đẹp mắt, tâm tình sung sướng, xoa đầu: “Trần.”

Giang Túng quay trở lại ngô rě, đến chỗ mấy tên ăn mày đang ngồi chồm hồm, huyết sáo: “Này, các tiểu tử.”

Chỗ này bẻ tắc khốn cùng, người bình thường cũng dựa vào đánh cá trông trọt để sinh sống, không có tiền dư để bố thí, bọn tiểu khát cái đói bụng phờ phạc, bất mãn giương mắt nhìn Giang Túng, tỏ vẻ khinh thường.

Giang Túng lấy ra một chồng tiền xu, giơ lên trước mặt mấy tên ăn mày, chỗ này đồ ăn rất rẻ, một đồng tiền có thể mua hai cái bánh bao lớn.

Trong nhất thời, mấy tên ăn mày mắt sáng rực, chạy đến trước mặt Giang Túng.

Giang Túng liền thu tiền về, ngồi chồm hồm trên đất khiêu mắt phượng đẹp đẽ, mỉm cười nói: “Ta tìm việc cho các ngươi, như thế nào, dùng sức kiếm tiền, không ăn trộm không ăn cướp.”

Một tiểu khất cái gầy yếu nhỏ giọng trả lời: “Cơm ăn cũng không đủ no, không có sức.”

Giang Túng lấy ra ba đồng tiền: “Một đồng tiền đủ mua một cái bánh bao một bát cháo, hoặc là hai cái bánh bao một khối đậu hủ ủ tương, ta cho các người mượn ba đồng, các người qua bên kia xúc cát, đêm nay trở về tìm ta, mỗi người đưa ta mười đồng, số còn lại là của các người.”

Tiểu khất cái cau mày tức giận: “Người lấy lời nhiều như vậy, kiếm lời từ ăn mày người còn có lương tâm không.”

Giang Túng nhú mày: “Vậy các người đi ra hiệu buôn, xem thử ai chấp nhận cho ăn mày vay tiền.”

Tiểu khất cái đoạt lấy ba đồng tiền trên tay Giang Túng bỏ chạy, hẳn là ăn mày, ký khế ước cũng không sợ, huống chi cũng chỉ là ba đồng.

Nét giảo hoạt trong mắt tiểu khất cái bị Giang Túng thu hết vào đáy mắt, Giang Túng cúi người nhặt chặn bông của tiểu khất cái lên, chậm rãi nói: “Buổi tối mang mười đồng đến chuộc gia sản.”

Tiểu khất cái chạy được mười bước liền dừng lại, quay đầu cau mày nhìn tên công tử vô lại.

Vừa dứt lời Giang Túng liền ngồi chồm hổ xuống, bàn điều kiện cùng mấy tên ăn mày nhỏ: “Quả nhiên cái bang vẫn có mấy phần cốt khí, các tiểu sư phó, buổi tối đưa cho ta chín đồng là được.”

Thấy được một món hời lớn, mười tên ăn mày nhỏ xông lên, vô cùng phấn chấn lấy ba đồng tiền từ tay Giang Túng, chạy đi mua đồ ăn.

Giang Túng cũng không để ý xem bọn chúng có thật sự làm việc hay không, thu dọn hết chặn bông trên đất, mang về phòng, lấy cỏ lau che lại.

Nhạc Liên có chút tinh thần, ngồi dựa ở đầu giường, lo âu liếc nhìn khuôn mặt dính đầy cát đất của Giang Túng.

“Người đã tỉnh?” Giang Túng vui mừng rót cho Nhạc Liên chén nước, ngồi bên giường dứt hẳn uống.

Nhạc Liên nhấp một miếng, nhìn đồng chặn bông bắn thủ trên đất, cánh tay trắng bệch khoát lên đầu gối Giang Túng: “Người đang chơi đùa gì vậy.”

Giang Túng cầm miếng khăn ướt lau mặt cho Nhạc Liên, tùy ý nói vài câu.

Nhạc Liên miễn cưỡng cười cười: “Đã là ăn mày thì tại sao có thể trả lại bạc cho người.”

Giang Túng nhếch môi cười: “Ngày hôm nay có lẽ sẽ không, ngày mai ắt sẽ tới.”

Nhạc Liên lắc đầu một cái, mò cây đao dưới gối đưa cho Giang Túng: “Muốn dùng đao thì lấy cái này đi.”

Giang Túng đỡ lấy thanh đao hoa văn đỏ như máu từ tay Nhạc Liên, rút khỏi bao sờ sờ, liền bỏ lại vào trong bao, đặt lên gối đầu: “Người từng nói đao này tên ‘Tung ca’, phóng ngựa trường ca, thứ sắc bén như vậy sao có thể mang đi làm loạn được.”

Nhạc Liên ngơ ngác, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Đời trước lừa gạt người.” Nhạc Liên mím môi cười, “Là ‘Tung ca’, thời điểm không có người ở bên cạnh, nó sẽ bảo vệ ta.”

Nhạc Liên giơ tay sờ mặt của hắn, lại chạm tới một mảng nước mắt.

Giang Túng ôm chặt cây đao kia, lông mi ướt át đẹp đẽ.

“Người lừa gạt ta suốt nửa đời người.” Giang Túng nước mắt nói.

39. Chương 39: Dầu Cam*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dầu cam (me rừng)

“Đừng khóc.” Nhạc Liên nhin đau di chuyển trên giường, giơ tay lau nước mắt cho Giang Túng, thuận tiện gạt đi bụi đất trên gương mặt u tối cho hắn, kéo vào lòng, hôn một cái trên trán, “Yếu ớt.”

Giang Túng lau mắt, cầm mảnh vải lau tay cho Nhạc Liên, đốt ngón tay cùng móng tay đều được lau sạch một cách tinh tế, vừa lau vừa nhắc: “Đồ ngốc, lúc này ca ca thương người, chăm sóc người rất tốt, người đừng bệnh nặng thêm, giảm bớt tàn tật, chờ xong chuyện rồi ca sẽ mang người về nhà, chúng ta cùng nhau đi chơi.”

Nhạc Liên cong mắt, đáng đáp cao hứng, không nhin được hỏi: “Người sao vậy.”

Giang Túng không đành lòng nhớ lại, nâng mặt Nhạc Liên lên, thân thiết hôn môi hắn, triền miên cùng đầu lưỡi Nhạc Liên.

Nhạc Liên đỡ eo nhỏ của Giang Túng, rất nhanh liền đổi khách thành chủ, đặt Giang Túng lên gối đầu hung hăng hôn, cực kỳ hưng phấn, không thèm để ý đến vùng bụng đau xót, Giang Túng bị hôn đến mức thở cũng không đều đặn, bị ép nghe những lời Nhạc Liên nói bên tai: “Nhạc Liên yêu thích ca ca.”

“Biết, cẩn thận kéo miệng vết thương bị rách.” Hai ngón tay Giang Túng cản lại đẩy môi Nhạc Liên ra xa, “Người nghỉ ngơi, ta còn có chút việc.”

Nhạc Liên nhú mày lại: “Người bận cái gì? Chúng ta mất mười vạn cân bột trên châu, người nên nhanh chóng chạy về đặt mua mới phải, không cần phải để ý đến ta.”

“Do tên Vân Hành lòng dạ đen tối độc ác đó, yêu cầu trong vòng bảy ngày phải đưa cho hắn hai...Hai trăm lượng làm thù lao, nếu không hắn sẽ đổi thuốc.” Giang Túng không dám nói ra con số hai trăm ngàn lượng, sợ tiểu Liên bị dọa sợ.

“Hai trăm lượng, bảy ngày, gấp như vậy.” Nhạc Liên nhú nhú mày, “Chúng ta còn tiền không?”

“Toàn thân từ trên xuống dưới chỉ còn mười đồng.” Giang Túng thở dài, liến lên tinh thần, “Yên tâm, việc nhỏ.”

Nhạc Liên biết Túng ca vừa có năng lực cùng thủ đoạn, bảy ngày kiếm hai trăm lượng hắn không phải là việc gì khó, nhưng đáng tiếc tay trắng dựng nghiệp, đã khó lại càng khó hơn, nhất định rất cực khổ.

“Vậy mấy cái chắn bông kia...” Nhạc Liên lo lắng Túng ca tuyệt vọng cùng đường phải đi nhặt mấy thứ rách nát kia.

“Ta cho mấy tiểu ăn mày mỗi đứa vay ba đồng, chờ bọn hắn xúc cát trở về đưa tiền, ta liền đi mua một cái đao.” Giang Túng giúp Nhạc Liên sửa sang lại vài sợi tóc, “Đổng chắn này chính là tiền đặt cọc của bọn chúng.”

Nhạc Liên thở dài: “Người không sợ bọn chúng ôm tiền chạy sao? Điều là ăn mày, không có uy tín.”

“Ha ha.” Giang Túng đưa tay ra, phe phẩy trên không trung, “Cảm thấy thế nào?”

Nhạc Liên ngẩn người, gió lạnh thổi vào mặt, ánh mắt sáng lên.

Có lẽ là do địa thế gây nên, hòn đảo này nhỏ này có sự chênh lệch rất lớn về nhiệt độ, ban ngày nóng bức, ban đêm hàn khí bao trùm lạnh thấu xương.

Giang Túng nở nụ cười: “Không trả tiền thì không thể lấy chắn bông, ta đi dạo một vòng trên chợ, tốn bốn mươi đồng mới có thể mua một tấm chắn bông, sự tin tưởng lẫn nhau của bọn ăn mày rất kém, nhất định sẽ không cùng nhau gom tiền mua một thứ nào, chịu một đêm rét lạnh, ngày mai nhất định sẽ ngoan ngoãn mang tiền tới.”

Nhạc Liên cười cười: “Cũng may là người có cách, chỉ một trăm đồng, đi làm một ngày ở phòng thu chi cũng đã đủ.”

“Người vẫn còn non lắm, chỉ có thứ quý giá mới giữ được lâu dài, làm công cho người khác sao có thể kiếm được nhiều tiền, bảy ngày hai mươi...Hai trăm lượng, đó không phải một con số nhỏ.” Giang Túng tức giận chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp gõ trán hắn, “Nói cho ta nghe một chút, thứ quý giá nhất trên đảo này là cái gì?”

Thời điểm Nhạc Liên bị thương nặng, ý thức mơ hồ, nhưng khứu giác thương nhân nhạy bén vẫn khiến Nhạc Liên tỉnh tể tỉ mỉ chú ý đến đặc điểm của hòn đảo.

“Ta cũng chỉ biết sơ sơ, đại khái là đá vàng.”

“Ừ, hài nhi dễ dạy.” Giang Túng xoa xoa đầu hần, “Đi ngủ sớm một chút.”

Nhạc Liên lo âu nhìn chăm chăm hần: “Chớ làm loạn, người không cần phải để ý đến ta, trước tiên xử lý chuyện trên châu đã.”

“Không sao, người yên tâm, ca ca hiểu rõ.” Giang Túng qua loa an ủi, hiện tại bọn họ không có bạc để đặt mua mười vạn cân bột trên châu, cũng không nhắc đến tên lang trung lòng dạ hiểm ác kia, vừa mở miệng đã đòi hai mươi vạn lượng, miễn cho tinh thần của Nhạc Liên không yên, bỏ lỡ thời điểm chữa thương tốt nhất.

“Ai chứ bảo bối nhi của ta thì ta không thể mặc kệ được.” Giang Túng nhẹ nhàng xoa bóp những đốt tay thon dài của hần, “An tâm dưỡng thương, ca ca sẽ luôn ở bên cạnh người.”

“...” Nhạc Liên cổ quái nhìn hần, cảm thấy từ sau khi thuyền hàng bị chìm, thái độ của Giang Túng đối với mình rất lạ, cứng chiều dụ dỗ như một tiểu hài nhi vậy.

“Ta sẽ không chết.” Nhạc Liên yên lặng cúi đầu liếc mắt nhìn thương tổn trên người, sau đó giương mắt ngơ ngác nhìn Giang Túng, giống như một thiếu niên mắc bệnh nan y đang nhìn kẻ sắp trở thành góa phụ, thương hại không thôi.

Giang Túng bị ánh mắt này nhìn đến phát sợ, ồn ào nói: “Chết cái gì, còn nói hươu nói vượn nữa ta sẽ ném người vào hố phân.”

Ừ, như vậy mới đúng là Giang Túng.

Nửa đêm trên giường nhỏ, Giang Túng nghiêng người ôm cánh tay Nhạc Liên, Nhạc Liên vùi đầu vào lồng ngực uể oải của Giang Túng ngủ, lệ thuộc giống như một con chó nhỏ.

Giang Túng ngủ hơn một canh giờ, ngoài cửa sổ trời còn chưa sáng, rón ra rón rén kéo Nhạc Liên ra khỏi lồng ngực, cúi đầu hôn mi tâm Nhạc Liên một cái, phủ thêm xiêm y bước ra cửa.

Nhạc Liên từ từ mở mắt, yên lặng nhìn Túng ca gấp dài bước ra khỏi nhà.

Giang Túng gấp gấp dài dài đi tới đầu tường, chậm chậm nói: “Ai...thật là lạnh.”

Mười mấy tên ăn mày vừa thấy Giang Túng, lập tức cùng nhau tiến lên, mấy tên trông có vẻ cường tráng nhào tới đè Giang Túng lên tường.

Giang Túng nheo mắt phượng, mỉm cười nhìn bọn họ: “Này, cái bang luôn luôn ngay thẳng, cũng đừng khi dễ những người làm ăn như ta.”

Tên ăn mày thô lỗ cầm gậy gỗ thô để ngay cổ Giang Túng, cả buổi tối bị đông cứng đến mức tím bầm cả môi, tức giận uy hiếp: “Trả chặn bông lại cho chúng ta.”

Giang Túng đưa tay ra: “Trả tiền cho ta trước đã, ta cho nhóm các người vay sáu mươi đồng, ngoại trừ tên tiểu tử kia phải đưa mười đồng, số còn lại chỉ cần đưa ta chín đồng, tổng cộng 181 đồng.”

“Cái bang, ta cho các người nợ, các người chỉ cần xúc đất một ngày, tuy cực khổ nhưng sẽ có được mười bảy đồng, nếu ta không cho các người vay ba đồng để ăn uống, các người sẽ không có sức lực để làm việc, ta chính là một hiệu buôn chân chính, chặn bông kia là vật thể chấp, các người không chuộc về thì sẽ phải mua mới, góp lại mua một cái chặn bông bốn mươi đồng cũng được, chờ sau này nhiều tiền lại tiếp tục mua cái mới.”

Tên ăn mày cường tráng sờ sờ cằm, gật gật đầu.

Tên ăn mày khác la lên: “Vậy những ngày chưa có đủ tiền để mua thì chúng ta phải chịu lạnh sao?”

Tên ăn mày cường tráng cảm thấy có chút mát mẻ, dấu sao hắc cũng đứng đầu trong đám này, mua chân mới hẳn sẽ được xài trước, nhưng những người không được xài sẽ không vui, thậm chí còn có thể đánh nhau tranh giành.

Kế gây ly gián xích mích Giang Túng đã từng làm rất nhiều lần, huống chi đối thủ lại là mấy tên ăn mày không có đầu óc.

“Đưa ta chín đồng, các người sẽ được nhận lại chân bông nguyên vẹn, các người cũng còn lại tám đồng tiền, đủ để ăn uống no say hai ba ngày, tương lai tiếp tục xúc đất không cần phải vay bạc từ chỗ ta nữa, thiếu nợ thì trả tiền, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, đã là nam nhân tuy không dư dả nhưng cũng đều là người chính trực, đạo lý này tất phải hiểu.” Giang Túng khề nhếch cằm nhìn bọn họ.

Cuối cùng cũng thu hồi được 180 đồng, Giang Túng đi đến hiệu rèn lấy dao, thế chấp 100 đồng, chỉ cho thuê một ngày.

Lúc thuyền nhỏ của bọn họ tới bờ liền thấy một đám rừng dầu cam lớn, Giang Túng sờ soạng vài cây, lấy dao chặt các nhánh khô của những cây đại thụ.

Bỏ ra một canh giờ chặt được khoảng mười cân nhánh cây, chất trong túi vải cũ khiêng về nơi ở tạm thời.

Bình thường Giang Đại thiếu gia vai không thể gánh, tay không thể xách, chưa bao giờ làm việc nặng, lòng bàn tay bị mài đỏ ửng, vai cũng bị túi vải mài xước da xước thịt, thoáng đụng vào đã cảm thấy đau đớn.

Giang Túng lấy mấy nhánh cây bên trong túi vải ra, mượn lão thái thái cái nồi lớn, rửa sạch sẽ hai cân, ném vào nồi nấu.

Mới đầu không khống chế tốt lửa, khét đáy nồi, Giang Túng sắc đến rơi nước mắt, cầm khăn mặt che mũi tiếp tục nhóm lửa, dần vật nửa ngày miễn cưỡng nấu ra được ba cân nhựa dầu cam.

Nhạc Liên nói không sai, trên đảo này đá vàng rất quý giá, nhưng thứ có giá trị nhất thì không một ai trên hòn đảo này biết.

Nhựa dầu cam là loại vật chỉ có ở phương Bắc lạnh lẽo, rất nhiều người không biết nấu nó với cùng một lượng nước nhất định có thể làm ra được dầu đốt đèn, kiếp trước, lúc Giang Túng ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi phát giác được cơ hội làm ăn này, kiên quyết độc quyền nhựa dầu cam, bán với giá cực đắt, giá vốn lại không cao, chỉ cần nghĩ ra biện pháp liên lạc với những thương nhân bên ngoài, sẽ không khó bán.

Nhựa dầu cam là con đường tiền tài của Giang Túng kiếp trước, bây giờ đành phải chấp tay dâng cho người khác để lấy tiền đổi mệnh, muốn hẳn lấy ra toàn bộ tài sản đổi lấy mạng của Nhạc Liên, hẳn không thể không đáp ứng.

Giang Túng ngồi bên nồi, chờ nhựa dầu cam khô, một bên liếc nhìn đồng giấy nháp tạm thời được coi như sổ sách, ngồi trên kệ bếp, lấy mảnh than được mài nhỏ chậm rãi ghi chép.

Chỉ còn năm ngày.

Nhạc Liên đứng sát cửa sổ, nương theo ánh sáng nhìn Giang Túng đang nghiêm túc nhóm lửa trong phòng bếp.

“Nhất định không chỉ là hai trăm lượng.” Nhạc Liên yên lặng nhìn hẳn, tay đỡ lấy vết thương đang đau nhói.

40. Chương 40: Bất Đắc Dĩ

Giang Túng trả lại dao đã thuê, trong tay còn sót lại 170 đồng, thật không nghĩ tới ngày xưa eo quần bạc triệu, ngày hôm nay lặn lội chỉ còn từng này.

Bỏ ra bảy mươi đồng mua nửa con gà về hầm cho Nhạc Liên, đặt ở đầu giường cẩn thận đút từng miếng.

Nhạc Liên ăn hai miếng, giương mắt nhìn Giang Túng: “Ca không ăn sao?”

Giang Túng thổi thổi cho bớt nóng, đút tới bên mép Nhạc Liên: “Ta đã ăn rồi, không thấy chỉ còn lại nửa con sao.”

Nhạc Liên yên lặng quay đầu: “Ta không ăn.”

Giang Túng lo lắng gấp gấp đến mức bưng chén đến tận mép Nhạc Liên: “Bảo bối, ngoan, uống hết chén này đi.”

Vết thương của hắn quá sâu, chỗ này cũng không có thuốc bổ, tốt xấu gì thì cũng nên ăn chút canh chút thịt.

Giang Túng tức giận đặt chén lên đầu giường, âm điệu cũng thay đổi: “Người không thể như vậy...”

Nhạc Liên miễn cưỡng chống đỡ cơ thể, đỡ hai má Giang Túng quan sát tỉ mỉ, da dẻ không còn trắng nõn mềm mại như trứng gà luộc, dưới hai mắt phượng còn ứ đọng những vết thâm đen.

“Ca, nhìn người rất khó coi.” Nhạc Liên dè lại cái tay đang chuẩn bị cầm chén đi rửa của Giang Túng, “Nghỉ một lát đi, đã mấy ngày không ngủ rồi.”

Tay Nhạc Liên rất nóng, nắm lấy tay của hắn, không lạnh lẽo giống như trong mộng, Giang Túng vui mừng, vỗ vỗ mu bàn tay Nhạc Liên: “Đêm nay ta không ngủ cùng người, ta còn có chút việc.”

Trước khi đi còn không quên dặn: “Người nhớ ngoan ngoãn ăn cơm đấy.”

Nhạc Liên càng lo lắng.

Giang Túng ngồi xổm bên ngoài sân dầu cam của mấy gia đình, vừa gặm lương khô vừa quan sát.

Có một tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi trên đầu bọc một tầng lụa màu, công một rổ lá dầu cam, Giang Túng vội vã đuổi theo: “Muội muội, ta tình cờ đi ngang qua đây, muốn xin vào nhà uống ngụm nước có được không?”

Tiểu cô nương nghi ngờ đánh giá hắn, tướng mạo tuấn mỹ khiến người khác khó lòng từ chối, nhưng cũng không mấy tin tưởng.

Giang Túng lấy ra mấy đồng tiền bên hông đưa cho tiểu cô nương, tiểu cô nương vui vẻ ra mặt, dẫn Giang Túng bước vào viện.

Người trong nhà đang vò mỳ nhúm lửa, lão nhân nhận lấy lá dầu cam từ tay tiểu cô nương, rửa sạch rồi cắt nhỏ trộn với một vài thứ để làm nhân sủi cảo, tiểu cô nương còn có bốn, năm đũa muối muối, mắt lom dom nhìn nương cùng tỷ tỷ đang làm sủi cảo.

Thứ này một năm mới có thể ăn một lần, được coi như là một món ăn mỹ vị.

Giang Túng uống một hớp nước, không đổ phần thừa đi, rửa sạch đôi tay khô khốc, cùng tiểu cô nương vừa nói chuyện phiếm vừa cười.

Lăn lộn trong thanh lâu nhiều năm như vậy, Giang Túng đương nhiên biết một tiểu cô nương yêu thích những gì, vừa nói mấy câu đã chọc cho tiểu cô nương che mặt cười không ngừng.

Phụ thân của tiểu cô nương đối với kẻ không mời này ôm vài phần cảnh giác, hỏi Giang Túng đang làm gì.

Giang Túng cười cười: “Ta là khách thương từ Tây Đình tới, lão bản kêu ta đến đây nhìn thử xem có nguồn hàng nào quý giá không.”

Lão phụ nhân cười, vừa nắm sủi cảo vừa nói: “Chỗ này của chúng ta rất nghèo, ngoại trừ đá vàng ra cũng chẳng có gì tốt, những năm trước có không ít khách thương đến đào đi hơn một nửa rồi.”

Phụ thân của tiểu cô nương vừa biết Giang Túng là khách nhân từ Tây Đình tới, thái độ liền khách khí, muốn giữ Giang Túng lại ăn bữa cơm.

Giang Túng vừa ăn vừa hỏi: “Hình như ngài biết lão bản của chúng ta?”

Phụ thân của tiểu cô nương chà xát đi bột mỳ trên tay, ngồi vào trước bàn: “Giản lão bản?”

“Đúng đúng đúng!” Giang Túng cười đắc ý, “Xem ra tiếng tăm của lão bản chúng ta vẫn còn rất vang dội.”

Phụ thân của tiểu cô nương càng thêm cung kính: “Giản lão bản sản nghiệp to lớn, cũng từng đến hòn đảo này đào đá vàng, ta đã từng nghe nói qua.”

“Ai, nhân bánh của sủi cảo này là gì vậy?” Giang Túng dùng đũa tách nhân mấy khối sủi cảo, gấp một mảng lá xanh ra, “Đây là cái gì?”

Tiểu cô nương thuận miệng trả lời: “Lá dầu cam, trước nhà có một rừng dầu cam rất lớn, bình thường hái bán lấy tiền, thỉnh thoảng cũng đem ra ăn, ăn đến chán.”

Giang Túng vui mừng ăn thêm một cái: “Ăn ngon, lão bản của chúng ta đang tính khai trương mấy tiệm cơm ở Bắc Hoa, đang lo lắng tìm không ra được những món ăn độc lạ mà ngon, không bằng lấy cái này đi,

bánh sủi cảo nhân dầu cam.”

“Cánh rừng này là của các người sao?”

“Không, của năm gia đình.” Phụ thân của tiểu cô nương thấy cơ hội kiếm tiền sắp đến tay, ánh mắt nhất thời sáng lên.

“Vậy được.” Giang Túng vỗ nhẹ mặt bàn, “Các người thương lượng một chút, lão bản chúng ta muốn mua cánh rừng dầu cam này, thời điểm cần có lẽ sẽ thuê người trong thôn các người để hái lá, các người đi thương lượng thử giá mỗi mẫu là bao nhiêu?”

Phụ thân của tiểu cô nương mừng thầm thương lượng cùng Giang Túng, “Tiểu huynh đệ, ngài thay lão bản làm chủ, điều này có thể không?”

Giang Túng lau miệng: “Có thể, lão bản tin vào ánh mắt của ta. Ta nghe nói lá cây dầu cam mọc rất chậm, hàng năm có thể thu hoạch được năm lần, mỗi mẫu hai mươi lượng, thế nào? Đây là còn chưa tính giá thuê các người để thu hoạch lá, nói nữa, cũng chỉ là mấy cái lá cây mà thôi, các ngài đưa ra giá quá đắt thì ta chỉ có thể mua của nhà khác.”

Mỗi mẫu hai mươi lượng sẽ thu được lời kék sù, hàng năm bán lá dầu cam cũng chưa thu được một lượng bạc, nhưng phụ thân của tiểu cô nương lại do dự không chịu đáp ứng, không muốn bỏ qua miếng mỡ ngon này, nói đi nói lại thì còn phải thương lượng với bốn gia đình kia, thật ra do dự chưa đáp ứng là còn muốn thử xem có thể đòi của Giang Túng một đồng nào nữa không.

Quản sự của bốn gia đình nhanh chóng tập hợp, xì xào bàn tán, như một đoàn ong muỗi vo ve.

Giang Túng không có kiên nhẫn, đợi một chút liền muốn đi: “Lão bản vẫn còn đang chờ ta, trễ nữa thuyền sẽ khởi hành, nếu không các người cứ thảo luận đi, ta đi nhìn xung quanh thôn một lúc, lúc về sẽ hỏi lại các người vậy.”

Bọn họ nào dám để Giang Túng đi dễ dàng như vậy, một nam nhân trung niên nóng tính kéo lấy Giang Túng, cười nói: “Gia, ngài chờ một chút, một chút thôi.”

Sau đó lại vội vã trở về con ong ầm ĩ trong đàn.

Mấy người sau khi thương lượng, muốn hai mươi lăm lượng một mẫu.

Giang Túng nhíu mày, quay đầu đi: “Hơn vạn mẫu đất mà các người tăng giá tận năm lượng? Chỉ là lá cây thôi, ta không làm ăn cũng được.”

Mấy quản sự mau chạy lại ngăn cản Giang Túng, vội vàng cười trừ: “Hai mươi một lượng, hai mươi một

lượng.”

Giang Túg suy tư một hồi, mới miễn cưỡng đáp lại: “Được, các người đi hái một chút, ta mang cho lão bản của chúng ta xem thử, lão bản ấn dấu tay, ta mang bạc tới cùng các người ấn dấu tay.”

Mấy quản sự đều gật đầu.

Giang Túg vừa muốn đi, phụ thân của tiểu cô nương lại kéo về: “Gia, việc này là thật sao, đừng để mấy người chúng ta uống công vui vẻ một hồi.”

Giang Túg nở nụ cười: “Nếu không các người đưa một phần văn khế cho ta, bốn phần còn lại các người cứ giữ, không thành thì các người cứ đi báo quan phủ ta là thành phần trộm cướp.”

Cuối cùng Giang Túg ấn dấu tay lên văn khế, đợi đến lúc thanh toán đủ tiền, số còn lại mới giao ra.

Giang Túg cất khế ước đi ra bến tìm thuyền hàng, dự tính ngày mai sẽ khởi hành đi Triều Châu.

Tốt xấu gì thì đêm nay cũng có thể ngon giấc.

Hắn buồn ngủ cực kỳ, một đầu chui vào trong chăn, không nói với Nhạc Liên câu nào.

Nhạc Liên cạ vào người hắn, ôm Giang Túg từ phía sau, nhẹ nhàng hôn gáy hắn: “Ca, sao lại về muộn như thế, đang bận việc gì vậy?”

Cảm giác được Nhạc Liên đang quần quít sau lưng, phía dưới phồng to dày cộm cọ ngay eo Giang Túg.

“Đừng nghịch....” Giang Túg mơ hồ hừ hừ, “Kéo vết thương nặng thêm.”

Nhạc Liên hôn khước môi hắn, ghé vào lỗ tai hắn nỉ non: “Làm cùng ta...”

Giang Túg không kiên nhẫn đẩy Nhạc Liên qua một bên: “Ngày hôm nay không được, ca thật sự rất mệt.”

Nhạc Liên tỏ vẻ mất mát kê đầu lên vai Giang Túg: “Một lần thôi, van cầu người.”

Giang Túg miễn cưỡng mở mắt ra, quay lại vỗ lên mặt Nhạc Liên một cái: “Nghe lời, nếu không ca sẽ đau lòng.”

Nhạc Liên nghe lời lui xa ra một chút, nghĩ thấy mùi vị của Giang Túg sẽ khiến hắn khắc chế không nổi,

đợi đến lúc thân thể hơi tỉnh táo, mới lặng lẽ mò tay Giang Túng, mười ngón tay đan nhau chìm vào giấc ngủ.

Tay Nhạc Liên rất nóng.

Hắn vén xiêm y lên nhìn vết thương đang không ngừng sinh mủ nhiễm trùng.

Nhạc Liên sờ sờ cái trán nóng của chính mình, một mối cọ bên người Giang Túng, ôm chặt hắn, lặng yên không một tiếng động cầu xin: “Đừng rời bỏ ta.”

Sáng sớm ngày thứ hai, Nhạc Liên mở mắt ra, đầu óc mơ màng trầm trầm, theo bản năng tìm kiếm người bên cạnh, nhưng chỉ mò được một lớp chăn lạnh lẽo.

Nhạc Liên bỗng nhiên thức tỉnh, một cái tay lạnh lẽo đặt lên trán, đẩy hắn vào lại trong chăn.

“Túng ca...” Nhạc Liên giãy giụa muốn nhìn rõ cái bóng trước mặt.

Vân Hành ngồi bên giường, khom người lấy vải ướt lau trán Nhạc Liên, “Giang công tử đã sớm lên thuyền ra biển, trước khi đi có ủy thác ta chăm sóc cho ngươi.”

Nhạc Liên thất vọng nhắm mắt lại.

“Yên tâm, chắc chắn hắn sẽ không bỏ rơi ngươi.” Vân Hành mở vạt áo của Nhạc Liên, lấy đi vải bố thấm đầy máu mủ, dùng thuốc nước cọ rửa vết thương.

Nhạc Liên yên lặng nhẫn nại chịu đựng sự đau nhức do thuốc nước gây ra, không một tiếng động đón nhận thống khổ.

Vân Hành chuyên tâm thay thuốc cho hắn: “Thời điểm không có hắn bên cạnh ngươi vẫn có thể nhẫn nại chịu đau sao?”

Nhạc Liên thở hổn hển hỏi hắn: “Tại sao lại muốn Giang Túng lấy ra hai trăm lượng trong vòng bảy ngày? Đợi khi trở về Cần Châu, chỉ cần tiên sinh mở miệng, vô luận là nhiều hay ít Nhạc Liên đều có thể đưa cho ngài, đừng khiến Túng ca mệt mỏi như vậy....”

“Hắn nói với ngươi là hai trăm lượng à.” Vân Hành bắt đầu dĩ nhiên, “Có vẻ ta rất giống người xấu, có một thương nhân hái được cỏ cứu tử, sau bảy ngày sẽ khô héo, ra giá hai trăm ngàn lượng, ta chỉ dạo chơi chữa bệnh cứu người, quả thực không có nhiều tiền như vậy.”

“Thương thể của người rất sâu, lại từng đánh nhau với người khác, nội thương ngoại thương trải rộng toàn thân, chỉ với y thuật của ta thì sẽ không thể cứu được.”

“Người nên mong là ca người mang tiền về đúng hạn, nếu hẵn không về kịp, có lẽ tối hôm qua sẽ là lần cuối các người nhìn thấy nhau.”

Nhạc Liên ngăn người nhìn vách tường, đôi môi so với hôm qua càng thêm tái nhợt, tối hôm qua không đột đèn nên Giang Túng không nhìn ra.

Thay thuốc xong, Vân Hành hờ hững mang theo hòm thuốc rời đi.

Sinh ly tử biệt, người ngoài nhìn thấy bất quá chỉ là vài hàng nước mắt, chỉ có người trong cuộc mới hiểu cảm giác hoài niệm mong nhớ, đứt ruột xé gan

41. Chương 41: Đánh Đổi

Sáng sớm Giang Túng nấu nước tắm rửa sạch sẽ, tốn tâm tư quản lý chỉnh tề xiêm y, phong độ thương nhân suốt mấy chục năm cuối cùng đã quay trở lại, mang theo một trăm đồng làm lộ phí, lên thuyền trở về Triều Châu.

Mấy tháng ở Triều Châu, Giang Túng đã thuộc lòng số thuyền hay buôn bán tụ tập ở đó.

Có không ít khách thương tới đặt áo lông, đại đa số đều là những gã sai vặt nhận lệnh đến, các lão bản rất ít khi đến địa phương lạnh lẽo này.

Nhưng thỉnh thoảng cũng có một vài chuyện các lão bản cần phải tự mình làm.

Giang Túng đi dạo một lúc tại bến thuyền, nhìn trúng khách thương Mục Ninh Hải ở Tây Bắc, kiếp trước là bằng hữu cũ cùng nhau buôn lậu muối, nhưng Mục tiên sinh là người rất xảo quyệt, rất ít khi nhượng bộ, Giang Túng không thích làm ăn cùng thương nhân hay tính toán chi ly, đây cũng là nguyên nhân kiếp trước hắn chán ghét làm ăn với Nhạc Hợp.

Trước thuyền hàng của Mục tiên sinh có một gã sai vặt đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, trước mặt bày một túi gạo.

Giang Túng đi tới, ngồi xổm xuống sờ sờ trong túi, hỏi gã sai vặt: “Ta muốn bàn chuyện làm ăn cùng lão bản các người, đặt mười cân gạo, muốn gạo nguyên.”

Ánh mắt gã sai vặt khác thường, cười quái dị nói: “Chúng ta chỉ bán gạo nhuyễn.”

Giang Túng khiêu mi: “Lão bản chúng ta chỉ cần gạo nguyên, không có thì ta đi chỗ khác hỏi vậy.”

Giang Túng đứng dậy muốn đi, bị gã sai vặt túm lấy cánh tay: “Thiếu gia thiếu gia, đừng đi vội, cùng lão bản chúng ta thương lượng.”

Mục tiên sinh làm việc cẩn thận, không chịu công khai buôn lậu muối, kiếp trước Giang Túng cũng vừa ý cách làm việc cẩn thận không một lỗ hổng mới bằng lòng làm ăn với kẻ keo kiệt bủn xỉn này.

Còn chưa lên thuyền, đã thấy một thân xiêm y quý báu của Mục Ninh Hải đang nói chuyện phiếm cùng một thương nhân trung niên.

Thương nhân trung niên thản nhiên xoa chuối hạt trên cổ tay, trò chuyện vui vẻ ung dung.

Giản Tới vừa vặn nhìn thấy Giang Túng, trước mắt sáng lên: “Đây không phải là Giang Túng sao, đến đây tìm kiếm thứ gì quý giá à.”

Giang Túng vội vã khom người hướng hai vị trưởng bối chào một cái, tùy ý nói: “Ta nhận lệnh chuẩn bị bột trân châu làm ngói cho phủ Thái tử, đồ vật trong phủ Thái tử sao có thể giao cho người khác làm, chỉ có thể tự thân làm, rất mệt mỏi.”

Mục Ninh Hải hơi kinh ngạc, cười vỗ bả vai Giang Túng: “Tuổi còn trẻ, lại có thể được chọn làm người chuẩn bị hàng cho triều đình, thật không đơn giản.”

Giang Túng khiêm tốn cười nói: “Ngài nói quá rồi, chỉ là may mắn.”

“Cũng không còn sớm nữa, cùng nhau ăn một bữa cơm đi.” Giản Tới vẫn có ấn tượng rất tốt với Giang Túng, cố ý để cho hắn quen biết thêm vài thương nhân nổi danh.

Mục tiên sinh bắt đầu dĩ còn có chuyện làm ăn chưa xong, chỉ có Giang Túng cùng Giản Tới đi ăn, đặt nhà gian ở hải các Triều Châu.

Hai người nói một chút về vài chuyện làm ăn, Giang Túng không thể vội vàng nói đến chuyện dầu cam, nhưng mạng người quan trọng, Nhạc Liên không thể chờ được, không thể làm gì khác hơn là bí quá hóa liều, tìm chuyện để nói cùng Giản lão bản trước.

Giản lão bản thích nghe tiểu mỹ nhân nói chuyện, bộ dạng như đang thưởng thức đồ chơi quý giá, lắng nghe giọng nói êm tai của Giang Túng.

“Giản gia, cho ngài xem đồ tốt.” Giang Túng lấy ra một miếng nhựa dầu cam, cầm đầu đũa kẹp miếng nhựa dầu cam đốt trên nền.

Ánh lửa bao trọn lấy miếng nhựa dầu cam, to bằng móng tay, đốt một hồi lâu.

Giản lão bản lập tức bị hấp dẫn, đầy hứng thú hỏi: “Có thể đốt trong bao lâu?”

Giang Túng thấp giọng nói: “Một canh giờ.”

Giản lão bản tỏ ý kinh ngạc, hơi nghiêm túc nhìn chằm chằm miếng nhựa dầu cam, nhìn lâu quá mỗi cả mắt, cúi đầu xoa xoa.

Giang Túng thổi tắt nến, bỏ miếng nhựa dầu cam vào thay thế, ánh sáng không hề giảm chút nào.

Giản lão bản tháo chuỗi hạt trên tay xuống, vừa xoay vừa suy nghĩ: “Vật này, có thể đảm bảo tiêu thụ tốt, chắc chắn giá cũng đắt, người bình thường không thể nào mua được, người lấy từ chỗ nào.”

Giang Túng cười nói: “Bất kể ta làm ra từ đâu, ngài vẫn có cách để bán chúng chứ?”

Giản lão bản hừ cười nói: “Vậy phải cho ta biết cách làm, từ trước tới giờ ta không làm ăn trung gian, nếu người biết, chi bằng chuyển giao toàn bộ cho ta.”

Giang Túng chỉ chờ những lời này, liền ra giá: “Trong tay ta có 15.000 mẫu, nếu ngài muốn cả cánh rừng, mỗi mẫu 500 lượng, nếu ngài chỉ cần hàng, mỗi cân ba lượng.”

Giang Túng vừa dứt lời, Giản Tới đã nhẩm tính thử lợi nhuận, mỗi mẫu chắc chỉ làm ra được khoảng dưới 150 cân, Giang Túng cố ý nâng giá mỗi cân cao như vậy, là muốn mình trực tiếp mua luôn cả cánh rừng.

Nếu là cánh rừng, thì phải mua luôn 15.000 mẫu, lỡ như tương lai có đối thủ cạnh tranh, giá bán sẽ giảm xuống, dù sao cũng là đồ tốt.

Giản Tới không vội ép giá, mà quan tâm hỏi tình trạng gần đây của Giang Túng.

“Tiểu đệ đệ kia sao lại không đi theo.” Giản Tới mỉm cười suy đoán, “Cãi nhau?”

Nhắc đến Nhạc Liên, tim Giang Túng khẽ nhói đau, vẫn không thể biểu hiện ra ngoài, thông dong nói: “Tiểu hài nhi mà, không chịu được khổ cực, ta tự mình hoàn thành cũng được.”

Kiếp trước Giản Tới cũng có thể coi như là sư phó của Giang Túng, thành tựu của Giang Túng, một phần nguyên do cũng là nhờ Giản Tới.

Giản Tới không dễ bị lừa gạt như vậy.

Hắn có thể đọc được sự nôn nóng bất an bé nhỏ tồn tại trong ánh mắt Giang Túng.

“Tiểu hài nhi đã xảy ra chuyện gì sao.” Giản Tới chậm rãi hỏi, “Lúc trước ngươi không hấp tấp nóng nảy như vậy.”

Giang Túng không chịu lùi đuôi, thả lỏng nói: “Tiểu hài nhi có thể xảy ra chuyện gì chứ, nếu ngài không muốn, chúng ta sẽ không nói mỗi làm ăn này nữa.”

Giản lão bản khoát tay lên đùi Giang Túng, kéo cổ tay Giang Túng, đem người ngồi trên đùi mình.

Trong lòng Giang Túng thâm mắng chửi.

Số tuổi của kiếp trước cộng với kiếp này cũng đã mấy chục, vậy mà lại bị ép ngồi trên đùi như một đứa nhỏ non nớt, hắn quả thực không muốn đếm xỉa đến khuôn mặt già nua này.

“...” Giang Túng ngồi trên đùi Giản lão bản, chỗ nào cũng không được tự nhiên, da gà nổi đầy người.

“Ngươi nói ta nghe thử, thiếu bao nhiêu bạc?” Giản Tới nhẹ nhàng đỡ eo Giang Túng, xoa xoa, nhắc nhở Giang Túng lên quan sát, “Tiểu tụy như vậy, xem ra chịu khổ không ít?”

Giang Túng khó chịu không nhịn được đứng lên: “Đừng, Giản lão bản, ta chỉ nói chuyện làm ăn, nếu ngài muốn cái khác, chúng ta sẽ không thương lượng.”

Từ trước đến giờ hắn chỉ ở trên, chỉ vì Nhạc Liên mà phá lệ, nhưng vì thương hắn, nên Giang Túng mới tình nguyện cho hắn thao, Nhạc Liên lại đẹp dễ nhìn rất sướng mắt.

Kêu hắn để cho một lão già yếu kém thao, không bằng kêu hắn đập đầu tự tử luôn cho nhanh. Lúc trước, ai dám làm cản với Giang Đại thiếu hắn, chặt đứt mấy ngón tay là chuyện thường như ở huyện.

Nhưng hiện tại hắn đang rất cần bạc, không còn cách nào khác.

Giản lão bản nở nụ cười: “Lúc trước chỉ cần không vừa ý ngươi liền hung hăng đập cửa bỏ đi, mấy phần phách lối đã đi đâu hết rồi.”

Giang Túng cắn răng, xoay người rời đi.

“Đứng lại, không nên dùng bộ dạng lạt mềm buộc chặt kia đối phó ta, hôm nay chỉ cần ngươi bước ra khỏi cửa, đừng nghĩ đến chuyện làm ăn nữa, chút tiền đó ta không thiếu.” Giản Tới đứng đưng cười nói.

Quả nhiên Giang Túng không dám bước ra khỏi cái cửa này.

Giản Tới đi tới, ôm Giang Túng từ phía sau, kề sát vào vùng cổ trắng nõn: “Làm ăn rất mệt mỏi, ở cùng ta không tốt sao? Sau này bao mưa gió khổ cực cũng không cần người phải nhúng tay vào.”

“15.000 mẫu, mỗi mẫu năm trăm lượng, tiền đặt cọc một triệu lượng bạc.” Đầu ngón tay run lên, nhần nhịn sự buồn nôn đang dâng lên trong dạ dày, đẩy Giản Tới ra, lưu loát cởi bỏ thắt lưng.

Trước tiên thoát đi vạt áo, lộ ra xương quai xanh kiêu diễm, vừa thoát vừa nói: “Được, không phải muốn thao ta sao, ta nói trước, bình thường ta cũng hay bị thao, ngài đừng chê ta bẩn, cũng đừng chê ta lỏng.”

Bao nhiêu tuổi rồi mà còn phải bán thân cầu tài, con mẹ nó, đại trượng phu co được giãn được, vượt qua cửa ải này, cho dù là Vân Hành Giản Tới, cũng đừng mong sống yên với hắn.

Khí thể cởi xiêm y của Giang Túng quả thực như muốn giết người, bức lui Giản lão bản tận hai bước.

“Ai, Giang Túng, người từ từ đã, đứng yên.” Giản lão bản lui hai bước, cầm quạt xếp chỉ vào Giang Túng, “Đứa nhỏ này, mau mặc xiêm y vào....Được, ta sợ người, mỗi mẫu bốn trăm? Người dẫn ta đi nhìn cánh rừng kia trước.”

Giang Túng làm ăn bao năm, cũng đủ lợi hại cùng quyết tuyệt, lúc trước Mạnh Năm rơi vào tay hắn, bị chặt đứt ba ngón tay, đánh tàn phế mười mấy khúc xương, Giản Tới có chút tâm tư đối với Giang Túng, tính thừa dịp cháy nhà hôi của ép buộc Giang Túng một chút, tốt nhất là người tình ta nguyện, nhưng vẫn không nên kết thù với Giang Túng.

Xiêm y trên người bị Giang Túng kéo đến hỗn loạn, rũ mắt đứng ở đó, không nói một tiếng nào.

Giản lão bản không thể làm gì khác hơn là nhượng bộ: “430 lượng, người cũng nên giảm giá chứ.”

Giang Túng nhẹ giọng nói: “480 lượng, đặt cọc một triệu, đưa trước hai mươi vạn ngân phiếu, ta muốn ngay bây giờ.”

Khẩu khí tựa như thành phần đầu trộm đuôi cướp, Giản lão bản thở dài: “Lấy văn khế đến, người....mặc xiêm y chỉnh tề vào.”

Khá lắm, bao nhiêu hứng thú đều bị hắn dọa đến mức héo khô.

Sau một ngày, Giang Túng cầm văn khế về.

Trên thuyền lay động, nhìn nước biển, mũi bỗng nhiên chua xót.

Cầm văn khế ngồi ở góc tường, dùng sức lau mắt.

“Nhạc Liên...Nếu ngươi có chuyện gì bất trắc, ngươi sẽ có lỗi với bộ xương già này...”

Kiểm lời hơn bảy triệu, còn chưa biết sẽ gặp phải báo ứng như thế nào, vạn nhất bị Diêm Vương lôi mạng về, ít nhất cũng có tiền để lại cho Nhạc Liên cùng Giang Hoàn.

Giang Túng vui đầu cười khỏ, bao uất ức tủi thân cứ liên tục trào dâng.

Trước sau hai đời, thật sự không còn nợ Nhạc Liên cái gì nữa.

42. Chương 42: Gặp Lại

Thuyền còn chưa cập bờ, Giang Túng đã vươn mình nhảy xuống chạy đến nơi ở tạm của Vân Hành: “Vân Hành! Ta mang bạc về rồi!”

Láng giềng nghe thấy tiếng gào to của Giang Túng, nhô đầu ra chữ: “Ồn ào cái gì? Tên lang trung kia đã sớm đi chữa bệnh rồi.”

Sau khi nghe xong, Giang Túng vội vã chạy về, càng gần tới gian phòng kia, trong lòng càng thêm hốt hoảng.

Hắn cơ hồ ngã ngay trước cửa, Vân Hành ngồi ở mạn giường châm kim băng bó cho Nhạc Liên xong, trong tay là lò nhỏ đựng thuốc, còn dư lại một chút mùi hương đậm đà xông vào mũi.

Nhạc Liên vẫn luôn hôn mê, sắc mặt nghiêm nghị trắng bệch, chưa từng mở mắt ra liếc nhìn Giang Túng.

Giang Túng nhào tới bên giường, khom người quỳ xuống vỗ nhẹ hai má Nhạc Liên: “Liên, Liên, ca đã trở lại rồi, mau tỉnh lại.”

Vân Hành đẩy bàn tay đang gây trở ngại cho việc châm kim của mình, nhẹ giọng nói: “Ngươi trở về quá muộn.”

Lời nói này như một bát nước lạnh tạt thẳng vào mặt Giang Túng, trực tiếp đập vào những thống khổ đang dày vò hắn, tê dại toàn thân.

“Người có ý gì...” Giang Túng nắm lấy cổ tay Vân Hành, đôi mắt phượng phần chấn ngày xưa bây giờ phủ đầy tơ máu, tiêu tụy như hoa sen trong đêm bị mưa tàn phá nát tan.

“Tại sao không chữa trị trước cho hần....Ta đi xoay tiền, ta không có nói là sẽ không trả cho người.”

Vân Hành thở dài: “Ta cần số bạc đó để mua thuốc, người trở về quá muộn, hương thảo kia đã sớm khô héo, còn một số loại được khác ta đàm luận hồi lâu với thương nhân kia, mới được lấy trước một số.”

Giang Túng nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Nhạc Liên, kề sát gương mặt đẹp đẽ kia, lẩm bẩm cầu xin: “Đừng, đừng chết, đời trước ta thích người, ta ghen tị, hận đồ tiểu thiếp kỹ nữ kia, đời này ta mới có được người, người đừng như vậy...”

Giang Túng đã không còn lòng dạ nào nghe Vân Hành nói chuyện, ngẩn người nhìn cơ thể Nhạc Liên đang dần lạnh đi, nhớ lại đêm hôm đó, Nhạc Liên khác thường cầu hoan.

Hần nói “Van cầu người”, nói “Đừng rời bỏ ta”.

“Có phải là ta không nên đi hay không.” Giang Túng đem tay Nhạc Liên dán sát vào gò má, “Đợi người tỉnh lại rồi, ca ca sẽ yêu thương cưng chiều người thật tốt.”

Yêu thương một tiểu hài nhi thật không dễ dàng.

Để trong lòng bàn tay sợ đau, ngậm trong miệng sợ tan.

“Còn chữa được không.” Giang Túng thất thần hỏi.

Vân Hành bắt mạch cho Nhạc Liên, mạch đập yếu ớt cơ hồ không cảm giác được gì bất chợt nhảy lên.

“Thuốc đã uống, còn lại phải xem ý trời thế nào.” Vân Hành thu dọn hòm thuốc, lấy đi ngân phiếu Giang Túng mang về, đi tới cửa liền quay đầu lại nhàn nhạt nói, “Nếu không qua được thì không cần tới tìm ta, ta không bán quan tài.”

Giang Túng đã không thể nghe được cái gì nữa.

Yêu thương tiểu hài nhi cả hai đời, bây giờ hần sắp mất Nhạc Liên rồi.

Hần leo lên giường nhỏ, nắm tay Nhạc Liên đan vào tay mình, cơ người gối lên hõm vai Nhạc Liên.

“Tiểu Liên....Ca rất mệt mỏi, ngày mai bảo bồi dưỡng có được không, nghe lời.”

“Ta không sợ chết, chỉ sợ dưới đó quá u tối lạnh lẽo, mãi mãi cũng không thể nhìn thấy người.”

Giang Túng dần thiếp đi trên hõm vai Nhạc Liên, tay ôm lấy lồng ngực lạnh lẽo của hắn.

Trong mộng hoảng hốt nhìn thấy Nhạc Liên kiếp trước, ôm thi thể ngồi ngẩn người trên bờ biển.

“Nhạc Liên!” Giang Túng kêu một tiếng.

Nhạc Liên ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh, ánh mắt vừa mờ mịt vừa vui mừng.

Giang Túng đi tới, quỳ một gối xuống trước mặt Nhạc Liên, Nhạc Liên trợn mắt, sững sờ nhìn hắn.

“Giang Túng?” Nhạc Liên cuống quýt cúi đầu, thi thể trong lồng ngực đã tan thành mây khói.

“Là ta.” Giang Túng khoanh chân ngồi dưới đất, nheo mắt phượng nhìn hắn, “Ôm người chết giả bộ đa tình, người biết rõ tâm tư của ta, nhưng người lại không làm gì hết?”

Nhạc Liên nhào tới, ôm lấy Giang Túng, như mất mà tìm lại được, liên tục vuốt ve.

“Người không có chuyện gì là tốt rồi.” Nhạc Liên thở phào nhẹ nhõm, khôi phục thái độ lạnh lùng thường ngày, đậm mặc nói: “Ta chỉ là lo lắng người đi thuyền xảy ra chuyện.”

“Chỉ là?” Giang Túng chọc chọc bên tai hắn, “Người hôn ta một cái.”

Nhạc Liên cau mày nhìn hắn: “Ta đã có gia thất, chớ nên đùa giỡn.”

“Vậy coi là Tam nhi đi, ta không biết xấu hổ.” Giang Túng ôm chầm lấy cổ Nhạc Liên, nghiêng đầu cắn lấy đôi môi Nhạc Liên.

Nhạc Liên ngẩn người, ôm eo Giang Túng, cúi đầu dè xuống, đem môi đáp lại.

Mỹ nhân mà hắn đem lòng yêu thích hơn nửa đời người đang nóng bỏng cầu hoan trong lồng ngực hắn, há có thể vì những quy tắc nghiêm ngặt mà dè dặt không đáp lại.

Dây dưa triền miên một hồi lâu mới tách ra, gò má Nhạc Liên đỏ ửng, vô hạn thâm tình trong mắt cũng không kịp thu hồi.

“Thích ta, lại không chịu nói, có phải hay không.” Giang Túng quấn lấy hắn, ôm cổ ngồi trên đùi Nhạc Liên,

thân mật dùng chóp mũi cọ cọ cổ hần, nỉ non hỏi, “...Thích ta như vậy không?”

Hầu kết Nhạc Liên khẽ giật.

“Tâm can.” Giang Túng ôm chặt lấy Nhạc Liên, môi mỏng khiêu khích cọ cọ hầu kết mẫn cảm, “Nếu người sớm nói ra, ta sẽ lập tức chạy đến bên người, người muốn cái gì ta cũng cho.”

“Chúng ta vốn không nhất thiết phải đi đến bước đường này hôm nay.” Giang Túng ôm cổ hần, mắt mấp mí dựa vào Nhạc Liên, “Ta thích người, hận người cùng tiểu thiếp triền miên, hận trong mắt người chỉ có nàng, không có ta. Nàng bắt quá chỉ là một kỹ nữ thông đồng với Nhạc Hợp bỏ thuốc người, người lại yêu thương một kỹ nữ, vì nàng mà...”

Ánh mắt Nhạc Liên bi ai, “Ta biết, nhưng sự việc đã xảy ra, ta phải làm thế nào, liên lụy đến thanh danh của người sao.”

Giang Túng cười cười: “Yên tâm, người của kiếp sau ngàn thơ đáng yêu cực kỳ, ta cũng chiều hần còn không kịp.”

Trên mặt Nhạc Liên hiện lên thần sắc ước ao.

“Ta cũng....Muốn người cũng chiều yêu thương ta.” Ánh mắt Nhạc Liên khao khát, giờ tay khẽ chạm vào gò má Giang Túng, “Giang Túng, ta cũng muốn ở cùng với người, Nhạc Liên kia, thật may mắn, ta rất ghen tỵ.”

Giang Túng giờ tay lên, trên cổ tay đeo một chiếc vòng Tử La Lan.

“Hần thay người tặng cho ta.” Giang Túng nhẹ giọng dỗ dành, “Hần là một hài nhi rất ngoan ngoãn, đừng mang hần đi.”

Nhạc Liên nhìn vòng tay trên cổ tay Giang Túng, an tâm cười.

“Giang Túng, kiếp sau ta nhất định sẽ không trốn chạy nữa.”

Sau đó liền hóa thành một luồng khói xanh, vô ảnh.

Giang Túng đuổi theo luồng khói xanh kia một hồi lâu, thấy hần bước vào quỹ môn quan.

Quý quân lúc trước nhận hối lộ của hần còn đang kiểm tra danh sách, giương mắt nhìn thấy Giang Túng: “Trở về nhanh như vậy sao? Phế vật.”

Giang Túng xoa tay cười cười: “Ngài đừng nói vậy.... bại sản so với kiếm tiền khó hơn rất nhiều.”

Quý quân không thèm đáp lời Giang Túng, đối chiếu Nhạc Liên với danh sách: “Người là ai? Không có tên.”

Nhạc Liên lạnh nhạt nói: “Chết đuối, tự sát.”

Quý quân không cao hứng lớn giọng: “Phiền nhất là mấy kẻ không dựa theo số trời định mà đến, chen ngang rất phiền toái, ta phải gửi lên mấy tầng công văn, ăn no rừng mỡ hay sao mà lại đi tự sát.”

Nhạc Liên chỉ chỉ Giang Túng: “Ta thay hắn, có thể không, để cho hắn trở về.”

Quý quân sáng mắt, nhấp nhấp bút lông: “Được, này Giang Túng người trở về đi, đừng gây chuyện nữa, nếu có thì kín đáo một chút, chưa hết kiếp thì đừng trở lại, phiền phức cho ta lắm”

Giang Túng sững sờ: “Thế ta có cần phá của nữa không?”

Quý quân chê hắn ồn ào: “Mặc kệ người, mau cút, đừng làm chậm trễ giờ về của ta.”

Giang Túng đã thức trắng mấy đêm, ngã vào người Nhạc Liên chìm trong giấc ngủ dài.

Trong mộng trò chuyện vui vẻ cùng Nhạc Liên, trong lòng suy nghĩ đơn giản không muốn tỉnh lại nữa, nhưng lại cảm thấy cả người nóng như lửa, giống như bị đem đi nướng.

Bỗng nhiên thức tỉnh.

Bốn phía sáng ngời, đáy giường hơi lay động, hình như là đang ở trên thuyền. Nhạc Liên yên tĩnh nằm nhoài bên mép giường.

Tay nắm một ngón tay của Giang Túng, động tĩnh truyền đến, Nhạc Liên ngẩng đầu lên, buồn ngủ nhìn Giang Túng.

Giang Túng sững sốt một chút: “Người....là ai.”

Nhạc Liên bỗng nhiên thanh tỉnh, đau xót nhìn hắn: “Vân Hành tiên sinh nói người vất vả quá độ, ta mang người lên thuyền trở về trước, sao, người không nhớ rõ ta?”

Giang Túng vội vã đẩy vạt áo Nhạc Liên ra, nhìn thấy một vết thương không sinh mủ nữa, mớ hồ đang dần khép lại.

Nhạc Liên, sống rồi.

Nhạc Liên bò lên giường, ôm lấy Giang Túng lăn qua lăn lại, thân mật.

“Ca ca” Nhạc Liên như con chó nhỏ vui mừng cắn cắn miệng hắn, “Người đã ngủ mấy ngày rồi, ta muốn người.”

“Tiểu sắc tử, đi xuống, đừng nháo kéo vết thương bị nứt.” Giang Túng cười cười nhéo mũi hắn.

Tam sinh hữu hạnh*

**Có phúc ba đời.*

43. Chương 43: Nỗi Gió

Giang Túng kinh ngạc ngồi xổm nâng hai má Nhạc Liên lên quan sát tỉ mỉ, Nhạc Liên ngoan ngoãn ngồi xếp bằng, hai tay vịn eo Giang Túng.

“Ca, người gãy đi.” Nhạc Liên đau lòng nặn nặn phần eo gãy gò, xương hông lại càng thêm rõ ràng.

“Là tận tâm vì người nên mới gãy đi.” Giang Túng đè Nhạc Liên nằm xuống, “Nằm nghỉ đi, vết thương còn chưa hoàn toàn khép lại, ta đi lấy một chút đồ ăn.”

Tầm mắt Nhạc Liên cố định nhìn theo thân thể yếu đuối mong manh đang lảo đảo bước ra cửa.

Không lâu lắm, Giang Túng bưng một mâm thức ăn chay cùng sườn non tiến vào, gấp mấy miếng sườn mềm nhỏ vào chén cho Nhạc Liên, sau đó không chờ đợi được nữa liền cầm đũa lên ăn.

Từ nghèo đói hóa giàu sang rất dễ, giàu sang hóa nghèo đói mới khó, cái thôn trang nhỏ bé trên đảo này vốn không có nhiều đồ ăn ngon.

Nhạc Liên chỉ thấy hắn ăn, thỉnh thoảng gấp cho mình một vài miếng.

“Người đã ngủ suốt mấy ngày, Giản lão bản có đến xem qua, ta thay người xử lý xong chuyện dầu cam rồi.”

Thời điểm thay y phục cho Giang Túng Nhạc Liên có nhìn thấy một tờ văn khế rơi ra khỏi lồng ngực, tỉ mỉ suy nghĩ một chút là có thể biết được ý muốn của Giang Túng, Nhạc Liên xử lý thỏa đáng chuyện làm ăn, định ngày giờ giao nhận tiền hàng cùng Giản lão bản, cuối cùng mới mang theo Giang Túng lên thuyền trở về.

Nhắc tới Giản Tới, sắc mặt Giang Túng liền cứng đờ.

“Hắn không có nói gì với người sao.” Giang Túng kéo khoe môi cứng ngắc cười cười, tiếp tục lừa cơm vào miệng.

“Không có gì quan trọng.” Nhạc Liên hơi nhú mày, “Chỉ là trong lời nói có chút quan tâm tới người, nghe không thoải mái cho lắm.”

Tâm tình Giang Túng liền thả lỏng, trong lòng thầm biết dục vọng độc chiếm của tiểu hài nhi này cường đại, ánh mắt mỗi lần nhìn mình thân thiết cùng Giang Hoành đều tràn ngập đổ kỵ, nếu như để cho hắn biết chuyện xảy ra giữa mình và Giản Tới, thật không biết hắn sẽ náo loạn như thế nào.

“Do ta đẹp.” Giang Túng dùng mu bàn tay nhẹ nhàng chà xát hai má Nhạc Liên, “Ca của người đẹp như vậy, phóng tầm mắt ra cả Nam An cũng khó kiếm được người thứ hai, thường được người khác để tâm tới cũng là chuyện thường tình.”

Nhạc Liên cọ cọ lại, ôm Giang Túng từ phía sau, cầm để lên bả vai Giang Túng, nhìn hắn ăn cơm.

Giang Túng gấp một khối sườn non đút cho Nhạc Liên, thầm quát: “Sau này người phải hầu hạ ta ăn cơm.”

Nhạc Liên cọ sát vành tai Giang Túng, nhẹ giọng đáp ứng: “Được, ta cứ nghĩ rằng sẽ mất đi người.”

Giang Túng quay đầu lại: “Còn làm nũng, trở về giường nằm, đợi lát nữa ca sẽ đi sắc thuốc cho người.”

“Không cần, người nghỉ ngơi một chút đi.” Nhạc Liên vẫn cứ dính lấy hắn.

Hai người lẳng nhặng một hồi, liền cùng nhau nằm trên giường nhỏ.

“Mười vạn cân bột trên châu bị tổn thất.” Nhạc Liên suy nghĩ một chút, “Việc này giao cho ta đi, trong tay chúng ta có hai mươi vạn cân, hắn không có vấn đề gì.”

Giang Túng cười khê: “Không cần người làm nữa, ta có biện pháp, hai chiếc thuyền hàng đi trước ta đã sớm dẫn bọn họ cập bến ở Như huyện.”

Ánh mắt Nhạc Liên sáng lấp lánh nhìn Giang Túng: “Người thật thông minh, có người bên cạnh ta thật

vô dụng.”

“Người vẫn có một chút hữu dụng.” Giang Túng vươn mình nằm nhoài bên người Nhạc Liên, “Người biết ta muốn làm gì sao?”

Nhạc Liên nói: “Như huyện là nơi sản xuất rất nhiều lưu ly Bích Thủy, giống trân châu ở Triều Châu như đúc, nếu là ta, sẽ trực tiếp dùng lưu ly Bích Thủy, giá rẻ hơn, lúc trước chúng ta đã từng thảo luận qua, là người không cho ta làm.”

“Đúng vậy, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác, dùng lưu ly Bích Thủy giả mạo dù sao cũng tốt hơn bấp lờ hơi rất nhiều.”

Sản lượng của lưu ly Bích Thủy rất lớn, thường được dùng làm ngói ở những gia môn giàu có, Giang Túng đã đặt cọc tiền trước cho một khách nhân, giành được một trăm ngàn cân lưu ly Bích Thủy, đã vận chuyển đến kho hàng chứa trân châu Triều Châu, thuê một đội xe ngựa, đi đường bộ mang về kinh thành.

Đội tiêu phu cùng người chăn ngựa đều nghĩ ba mươi vạn cân đều là trân châu Triều Châu, căn bản không nghĩ tới trong đó có mười vạn cân lưu ly Bích Thủy.

Hai người tìm một tiểu lâu, ban đêm ấm áp, không nhịn được cùng nhau lăn tới lăn lui.

Trên người Nhạc Liên bọc một lớp vải thuốc, vô tội nắm tay Giang Túng thỉnh cầu: “Túng ca, người tự mình động đi.”

“Càng ngày người càng biết cách gây khó dễ cho ta.” Giang Túng nhân nhượng hẳn, tránh xa vết thương, đỡ eo Nhạc Liên cười lên.

“Nếu không phải thấy người bị thương, làm sao ta có thể nhường cho người nằm dưới.” Giang Túng cúi người khiêu khích bên tai Nhạc Liên, “Ca sẽ làm rất tốt, khiến cho người không bao giờ quên được một lần nằm dưới này.”

“Sau này sẽ để cho ca ca động.” Nhạc Liên vươn mình đè Giang Túng dưới thân, ngậm lấy đôi môi đang nói lời lảng lờ của Giang Túng.

Thời điểm đang làm chuyện quan trọng tiểu hài nhi này cứ nũng nịu gọi ca ca, vừa kêu một tiếng đã khiến cả thân thể Giang Túng như mềm đi, trong lòng ngọt mềm thanh thúy như thác nước, Giang Đại thiếu gia thích mềm không thích cứng.

Ngủ đến nửa đêm, cả hai bị tiếng la hét trên đường đánh thức, Nhạc Liên chống giường ngồi dậy, Giang Túng nghiêng người ôm lấy Nhạc Liên, người trong ngực hơi động, cánh tay liền siết chặt lại.

Nhạc Liên cúi người hôn thái dương Giang Túng một cái: “Người ngủ đi, ta đi ra ngoài nhìn một chút.”

Giang Túng lẩm bẩm nói thầm: “Đi đâu, ta lạnh...”

“Chờ ta.” Nhạc Liên nhét kín góc chăn cho Giang Túng, cầm lấy thanh đao hoa văn đỏ rực bên gối, nhẹ giọng bước ra cửa.

Đèn đường sáng choang, có một nhóm lớn đang cầm đại đao bạo hành đánh đập dân làng, phá vỡ cửa thành, trên đầu mỗi người đều ghim một cái lông gà màu đen.

Nhạc Liên tránh vào chỗ tối, cau mày nhìn bạo động ở phía dưới: “Tạo phản?”

Bên người truyền đến tiếng bước chân huyền ảo, Giang Túng khoác ngoại bào, nhỏ giọng đi tới bên người Nhạc Liên, rũ mắt nhìn chằm chằm bạo động bên dưới, hít một ngụm khí lạnh: “Hắc linh quân.”

Kiếp trước Cảnh vương, Tĩnh Xuyên hầu cùng một đảng bị đuổi tận giết cùng, diệt trừ cả gia tộc.

Kiếp trước hắc linh quân bạo động, Tĩnh Xuyên hầu mang quân theo trấn áp, lại nhận được tin tức triệu hồi khẩn cấp từ kinh thành, lúc đó Tùy tiểu Hầu gia người mặc giáp chiến, mang theo 20 ngàn thiết kỵ đuổi đến kinh thành, bị kết tội phản quân.

Kinh thành bình yên vô sự, kim lệnh triệu hồi khẩn cấp kia là giả, một cái bẫy.

“Nhạc Liên.” Giang Túng nhẹ giọng hỏi hẩn, “Nếu như đối phương là Tĩnh Xuyên hầu Tùy Lam, người có bao nhiêu phần thắng?”

Nhạc Liên ôm bả vai Giang Túng, thay hẩn mặc kỹ xiêm y, tránh bị phong hàn, “Không biết, nhưng mà ta cũng không kém.”

Đáy mắt Giang Túng thâm thúy: “Tốt.”

Cẩn Châu, hiệu buôn Tung Hoành.

Gần đây thời điểm thay y phục Giang chương quỹ thường tránh người, ép bọn nha hoàn ra ngoài, không

cho phép người khác hầu hạ.

Giang Hoành một thân trường sam rộng rãi, ngồi ở tiền đường hiệu buôn lật sổ sách.

Mới vừa mở cửa không lâu, ngoài cửa có tiếng người gọi “Tiểu Giang chưởng quỹ.”

Giang Hoành nghe thấy âm thanh này đến phiên, ném sổ sách phất tay áo bước đi.

Dạ Ảnh bưng một chung canh nóng, bước vào ngưỡng cửa: “Tiểu Giang chưởng quỹ, đây là canh sườn hầm nấu bí đao, Hầu gia kêu ta mang đến cho ngài nếm thử.”

Giang Hoành giống như thấy ôn thần, đứng cách xa vài bước, cau mày nói: “Đừng đưa tới nữa, Hầu gia sự vụ bận rộn, để ý đến một tiểu thương dê tiện như ta làm gì.”

Dạ Ảnh đặt chung canh nóng lên bàn, đỡ Giang Hoành ngồi xuống, xoa tay lấy lòng: “Tiểu Giang chưởng quỹ, lần trước chỉ là hiểu lầm thôi, Hầu gia của chúng ta thường nghĩ đến ngài, đúng rồi, vài ngày trước còn đưa thuốc trị thương đến cho ngài.”

Dạ Ảnh lại nhắc tới chuyện cũ, trong phút chốc mặt Giang Hoành lại đỏ ửng, ném đi sổ sách trên bàn, mí mắt cùng chớp mũi ửng hồng, hít thở không thông.

Hắn vốn nghĩ Tĩnh Xuyên hầu là người chính trực, nhưng không ngờ lại là loại hạ lưu bại hoại, cho dù hắn là ruột thịt của Hoàng hậu nương nương, hoàng thân quốc thích, nhưng quân tử không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, Giang Túng cực hận Tùy tiểu Hầu gia, nhưng dân đen không thể tranh luận cùng quan triều, chịu oan ức cũng không thể làm được gì.

Hắn đã viết rất nhiều phong thư kể khổ cho đại ca, nhưng đã rất lâu rồi Giang Túng vẫn chưa hồi âm, cha không thương mẹ không yêu, hiện tại đại ca cũng không quan tâm, Giang Hoàng cực kỳ tủi thân.

“Thuộc hạ tham kiến Hầu gia.”

Giang Hoành vừa quay đầu lại, thấy Tùy tiểu Hầu gia đang đứng trước tấm bình phong, toàn thân khoác giáp bạc.

Tùy Lam ném trường thương cho Dạ Ảnh: “Người ra ngoài đợi ta.”

“Vâng.” Dạ Ảnh khom người lui ra ngoài.

Tùy Lam ngồi trên ghế thái sư, múc một chén canh sườn nhỏ từ chung canh, thổi nguội đưa cho Giang Hoành.

Đi chiến trường cũng được hầu hạ đến quen, bây giờ chăm sóc người khác tay chân có hơi thô kệch, Tùy tiểu Hầu gia bưng chén canh, gương mặt sương lạnh uy nghi hiện ra vài phần ngưng ngừng.

Giang Hoành không dám làm trái, nhưng trong lòng khó chịu bứt rứt, không được tự nhiên nhận lấy chén canh, đứng dậy cung kính nói tiếng cảm ơn Hầu gia ban thưởng.

“Tiểu Hoành...” Tùy Lam giơ tay lên muốn chạm lấy vành tóc, Giang Hoành lại lui ra xa, gương đôi mắt đề phòng nhìn hắn.

“Ngài gọi tiểu nhân là gì?” Giang Hoành kinh ngạc nhìn hắn.

44. Chương 44: Cầm Chân

Tùy tiểu Hầu gia bắt đầu đi thu tay về, trầm giọng nói: “Ta mới vừa nhận được tin tức, xuất hiện hắc linh quân phản loạn ở Như huyện, bản hầu....Ta dẫn binh đi trấn áp, đến đây nói lời từ biệt.”

Giang Hoành sửng sốt: “Phản loạn?”

Hình như rất nguy hiểm. Trong ánh mắt toát ra vài phần lo lắng.

Tùy Lâm thấy được nét lo lắng không giấu được trong ánh mắt của hắn, liền mừng rỡ ho khan một tiếng nói: “Không sao, chẳng qua chỉ là một đám người ô hợp.”

Giang Hoành lo lắng nhưng là do đường về của đại ca có thể cập bến tại Như huyện, rồi đi ngựa về Cẩm Châu, nếu không thận trọng có thể sẽ đụng phải chiến loạn.

“Vậy....Hầu gia cần thận chăm sóc chính mình...”

Lời Giang Hoành còn chưa dứt, Tùy Lam vui mừng mở miệng đáp ứng, lại nghe tiểu thư sinh kia mặt ủ mày chau lo lắng nói: “Đại ca ta không có công phu, người cũng yếu ớt, nếu như rơi vào tay phản loạn chỉ sợ....Nếu thấy đại ca ta, kính xin Hầu gia chiếu cố một chút.”

Tùy Lam vừa vui vẻ liền bị tạt thẳng một gáo nước lạnh vào mặt, nghiêm mặt ừ một tiếng: “Đó là chuyện đương nhiên.”

Đợi nửa ngày, cũng không thấy tiểu thư sinh nói ra được một câu nói tri kỷ xuôi tai, Tùy Lam xụ mặt bước ra khỏi hiệu buôn Tung Hoành, đoạt lấy trường thương từ tay Dạ Ảnh đang đứng đợi ngoài cửa, nhảy tót lên ngựa.

Dạ Ảnh sợ hết hồn, ngượng ngùng đuối theo, nhỏ giọng thăm thì: “Tính khí Hầu phu nhân thật to lớn, khiến cho sắc mặt Hầu gia không tốt, đợi đến khi cưới về phủ rồi mọi chuyện sẽ tốt thôi.”

“Ai nói ta muốn thú hần?” Tùy Lam quay đầu lại nguyệt hần một cái, Dạ Ảnh nhanh chóng ngậm miệng.

Hầu gia vừa mới đi, nha hoàn Hoa Xương vội vã như thiêu như đốt chạy tới, cầm phong thư trong tay đưa cho Giang Hoành, nói: “Nhị thiếu gia, Đại thiếu gia đưa tin từ Như huyện tới.”

Sắc mặt Giang Hoành trắng xanh, ném sổ sách xé nát lá thư, trong thư chỉ có vài lời, tất cả đều là giả ngữ viết ẩu tả, nhưng Giang Hoành lại hãi hùng khiếp vía.

Hoa Xương thấy sắc mặt Giang Hoành càng thêm ngưng trọng, trong lòng lộp bộp vài tiếng, không nhận được ghen ngào nức nở nói: “Nghe nói Như huyện xảy ra chuyện, nếu Đại thiếu gia...”

“Đừng khóc, mau chuẩn bị xe ngựa cho ta.” Giang Hoành gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, vội vàng chạy đi thu nhập hành lý.

Lúc này, Như huyện đã bị hắc linh quân công chiếm, thái thú bị giết, cửa thành đóng chặt, người ở bên trong muốn chạy trốn cũng không trốn được.

Hắc linh quân trắng trợn đập phá chém giết, tập trung một đám người giàu trong thành đến một bãi đất trống, lần lượt yêu cầu dùng tiền đổi mạng, cự tuyệt không chịu sẽ trực tiếp dùng đao chém đầu.

Giang Túng cùng Nhạc Liên vẫn trốn ở lầu hai của tiểu lâu, hắc linh quân ùn ùn kéo tới lục soát các hiệu của gia đình giàu có, rất nhanh sẽ quét sạch những tiểu lâu này.

“Liên, vết thương sao rồi.” Giang Túng ngồi bên người Nhạc Liên, khom người thay thuốc cho Nhạc Liên, hai mươi vạn đổi lấy cỏ cứu tử, quả thật rất đáng, vết thương đã khép lại hoàn toàn, qua mấy ngày nữa lớp thịt béo mập cũng sẽ hiện lên, rốt cuộc cũng không thấy máu nữa.

Nhạc Liên dựa vào đầu giường, vợ Giang Túng đến bên cạnh: “Đã không còn đáng ngại nữa.”

Giang Túng thay hần quần một tầng thuốc vải, lo lắng nói: “Còn đau không, lỡ lưu lại mầm bệnh thì sao.”

“Người hôn một chút, sẽ hết đau ngay.”

Giang Túng đang lo âu, lại bị Nhạc Liên chọc cười: “Tiểu quỷ, lúc trước thận trọng cứng ngắc, bây giờ lại học được cách bất động thanh sắc nói lời cợt nhả.”

Nhạc Liên khẽ vuốt ve sợi tóc của Giang Túng, cười nhạt nói: “Gần mực thì đen.”

Mắt phượng của Giang Túng nheo lại: “Gần Giang phóng túng.”

Nhạc Liên cong ngón trỏ đụng vào lông mày Giang Túng, thuận theo hấn nói: “Vừa điên cuồng vừa phóng túng.”

“Sớm muộn gì thì hắc linh quân cũng lục soát đến chỗ chúng ta, mau đi ra ngoài tránh.” Giang Túng cầm xiêm y ném cho Nhạc Liên, “Mau.”

Nhạc Liên lạnh lẽo lưu loát mặc xiêm y chỉnh tề, tay cầm thanh đao đỏ như máu, dùng vải bông lau chùi, mãi đến khi lưỡi đao sáng bóng.

Giang Túng thu xếp một chút lương khô cùng vài bộ quần áo, nhỏ giọng kéo cửa ra.

Không nghĩ tới, vừa mở cửa ra, bên ngoài đã có ba bốn tên hắc linh quân phản loạn chặn cửa, tay cầm vật sắc bén kề ngay cổ Giang Túng.

Đám quân phản loạn không phải ai cũng có võ công cao cường, thỉnh thoảng cũng có một vài kẻ tay chân lỏng lẻo, cầm đao không chắc, lỡ sụt ra một chỗ rách nhỏ trên mặt Giang Túng.

Giang Đại thiếu liền cuống lên.

Giang Túng trợn mắt lên, sờ soạng mặt của mình một chút, nhìn thấy đầu ngón tay dính vài giọt máu.

“Con mẹ ngươi!” Giang Túng trừng mắt, đá một cước vào bụng người kia, Nhạc Liên nhanh chóng ngăn cản kéo Giang Túng về, giơ đao bước ra, đóng kín cửa tiểu lâu.

Một lúc sau, Nhạc Liên đẩy cửa trở về, trên người đầy huyết, vung lưỡi đao dính đầy máu, thông dong thu đao.

Giang Túng ngồi trên giường bực tức soi gương, nhìn vết rách nhỏ chỗ gò má, ngửa đầu nhìn Nhạc Liên, trong mắt ửng lên một tầng nước.

Trước sau hai đời, thứ Giang Đại thiếu coi trọng nhất chính là khuôn mặt này.

Nhạc Liên ngồi chồm hồm xuống xoa xoa vết rách trên mặt Giang Túng, dụ dỗ nói: “Sẽ không để lại sẹo, rời khỏi nơi này trước đã.”

Giang Túng buồn bực không nói lời nào, tiếng nghiền răng chói tai vang lên, thời điểm bước ra khỏi cửa, liền cầm đao của Nhạc Liên chặt thi thể của kẻ kia nát tan rồi mới cùng Nhạc Liên rời đi.

Xung quang đều có hắc linh quân điên cuồng đánh cướp, tay phải Nhạc Liên cầm đao, tay trái ôm lấy eo Giang Túng, trước sau che chở giữ người ở bên cạnh.

“Đi đến cổng thành.” Giang Túng lôi kéo Nhạc Liên quẹo vào một con đường nhỏ, đi tắt đến lớp đá tường thành.

Cửa thành đã bị hắc linh quân công chiếm, đóng chặt cửa thành, có hàng trăm người đang chạy trốn chết, mong được thoát thân.

Nhạc Liên dẫn đầu xông vào lầu gác cửa thành, tiêu diệt hết những hắc linh quân đang đóng chiếm, nắm lấy tay Giang Túng.

Giang Túng đỡ tay Nhạc Liên leo lên lầu gác cửa thành, dùng dây thừng vắt ngang qua cửa thành, nghiên cứu cách trèo qua.

Nhạc Liên nhìn những bách tính đang giãy giụa kêu khóc muốn chạy, trong lòng hơi xúc động, quay đầu lại nói với Giang Túng: “Ca, bây giờ có nên mở cửa thành không.”

Giang Túng nắm lấy dây thừng, lắc đầu một cái: “Chưa phải lúc, vừa mở cửa ra sẽ có rất nhiều người chạy trốn, lúc đó toàn bộ hắc linh quân ập đến trấn giữ, sẽ không ai có thể chạy được.”

Nhạc Liên không thể làm gì khác hơn là tạm thời thu đao.

Giang Túng khiêu chân, ngửa mặt nhìn trời: “Nghỉ ngơi một lát đi, người sẽ phải đánh một trận đấy.”

Nhạc Liên đi tới, cúi người nhìn kỹ mặt Giang Túng, vết thương không sâu, chẳng qua chỉ là trầy da.

Giang Túng trở mình: “Nhìn cái gì vậy.”

Nhạc Liên ôm Giang Túng lên để hắn nằm trên người mình: “Trên người ta ấm áp, ngủ với ta này.”

“Đừng tức giận.” Nhạc Liên thấp giọng an ủi, chỗ bị thương lúc trước ở xương quai xanh đã khảm một nhành hoa mai, Nhạc Liên sợ Túng ca giận lên liền khảm thêm hoa văn gì đó trên mặt.

“Túng ca, người là thần tiên ca ca của ta, cho dù có như thế nào thì người vẫn rất hoàn mỹ.”

Sắc trời mờ sáng, những đám mây dần tản đi, phía xa thấp thoáng xuất hiện một đội quân thiết kỵ.

Ngay sau đó, vó ngựa đạp đất cát đá tung bay, Tĩnh Xuyên hầu Tùy Lam đem quân đến trấn áp hắc linh quân, sau lưng là hai chục ngàn chiến mã tinh binh, hùng vĩ đáng sợ.

Giang Túng nghe thấy tiếng ngựa hí ngoài thành, nhanh chóng vỗ vỗ Nhạc Liên: “Nhanh, mau mở cửa thành.”

“Nếu lát nữa Tĩnh Xuyên hầu muốn đi, dù thế nào cũng phải giữ hẩn lại, bất luận dùng thủ đoạn gì, đừng để cho hẩn quay trở về kinh thành.”

Tùy tiểu Hầu gia vốn muốn phá thành, ngựa đầu đã thấy một tiểu mỹ nhân ngồi trên tường thành, phát phát tay áo với hẩn.

“Tiểu Hoàn?” Tùy Lam hoa mắt chớp một cái, lập tức thu lại cung tên.

Định thần nhìn lại, gương mặt này rất giống Giang Hoàn, nhưng đôi mắt phượng kiêu ngạo ương ngạnh kia, là của đại ca Giang Hoàn, Giang Túng.

Cửa thành chậm rãi mở ra, nghênh đón hai mươi ngàn tinh binh của Tĩnh Xuyên hầu.

Hắc linh quân thấy cửa thành mở ra, cho là có nội gián đầu hàng địch, rối rít chạy về phía cửa thành chém giết, không ngờ lại đụng phải Tùy tiểu Hầu gia vững vàng xông vào.

Tay phải Tùy Lam cầm thương, mũi thương sắc bén quét một vòng, khí tức bén nhọn khiến người khác không dám đến gần.

Hắc linh quân bất quá chỉ là một đám năm bè bảy mảng, không thông qua huấn luyện chính thức, cũng không có vũ khí giáp chiến tinh xảo, bây giờ đối mặt với Tĩnh Xuyên hầu cùng hai mươi vạn tinh binh, lập tức tan rã chạy trốn.

Tùy Lam khê hướng về trong thành gầm nhẹ, nội lực truyền âm, uy nghiêm trầm sâu: “Còn không đầu hàng, tội đáng chém đầu, đúng là bọn u mê không tỉnh, dám dưới trướng hai mươi vạn tinh binh của bản hầu san bằng Như huyện!”

Nhạc Liên cùng Giang Túng trốn ở lầu gác cửa thành, lặng yên nhìn chăm chăm thế cuộc.

Giang Túng dỡ vạt áo, khom người nhìn xuống dưới, tìm kiếm khắp nơi.

Nhạc Liên nhìn theo ánh mắt của Giang Túng, nghi ngờ nói: “Người đang tìm cái gì?”

“Tìm kẻ đưa tin.” Giang Túng vừa giải thích vừa nhìn chăm chăm cửa thành, “Đợi một lát nữa nếu có kẻ truyền tin chạy tới, ngàn vạn lần chặn đứng hắn, đừng để cho hắn nhìn thấy Hầu gia.”

“Đã biết.” Nhạc Liên luôn luôn nghe Giang Túng dù không có lý do.

Đánh nhau kịch liệt cả một buổi sáng, hắc linh quân héo tàn tan tác, hai mươi ngàn tinh binh quét sạch Như huyện, đang lục soát giết chết những tên hắc linh quân còn đang lẩn trốn.

Một con bồ câu đưa thư tới đậu trên bả vai Tùy Lam, Tùy Lam rút thư, mở giấy lụa ra nhìn.

Giang Túng lạnh lẽo, nhìn thấy tờ giấy trong tay Tĩnh Xuyên hầu, liền dùng sức vò vạt áo: “Mẹ nó, là bồ câu đưa thư! Mau, Liên, nghĩ cách chặn Hầu gia lại, cả đời phú quý của chúng ta sau này đều dựa vào việc này.”

“Vinh hoa phú quý?” Nhạc Liên sững sốt một chút.

“Nhanh đi.” Giang Túng ôm hôn khóe môi Nhạc Liên một cái, “Nhớ tự lượng sức mình, đừng để bị thương, dùng ám chiêu cũng được, chớ đụng độ cứng rắn với hắn.”

Nhạc Liên suy nghĩ một chút: “Vậy người nhớ theo sát ta, ngàn vạn lần không được đi lạc.”

Quả thật, Tùy Lam đọc xong những lời trong giấy lụa, sắc mặt đột nhiên trắng đi hai phần, lập tức dẫn một nửa tinh binh ghìm ngựa rời khỏi Như huyện.

Giấy lụa vàng óng ánh hoa văn phượng rồng có dấu của ngọc tỷ, nói có một nhóm lớn hắc linh quân xông vào kinh thành, hoàng cung nguy cấp, hoàng hậu nương nương bị hắc linh quân bắt giữ, triệu gấp Tĩnh Xuyên hầu lãnh binh trở lại kinh thành tiếp viện.

Tùy Lam là trưởng tử, đương kim hoàng hậu nương nương là tiểu muội của Tùy Lam, hoàng cung đã chỉ đích danh hắn về để có thể đổ trách nhiệm cho người khác, hoàng hậu nương nương lại rơi vào miệng cọp, tin dữ khiến cho da đầu Tùy Lam tê dại đi, ghìm ngựa chiến quay trở về.

Ra khỏi thành cấp tốc trở về, chỉ còn ba bốn dặm nữa là tới thì thấy hai người đang cưỡi ngựa chặn đường phía xa.

Giang Túng nghiêng người dựa vào lồng ngực Nhạc Liên, nắm cương hướng Tùy Lam thành khẩn nói: “Hầu gia, chớ nên trở lại kinh thành.”

“Giang Túng, mau tránh ra.” Tùy Lam thấp giọng thúc giục, trong mắt ẩn hiện tia tức giận. Nhưng Giang Hoàn lại rất để ý đến an nguy của đại ca hần, không thể tùy ý tổn thương Giang Túng.

“Ta có lý do, Hầu gia có thể nghe ta nói vài lời không?” Giang Túng tung người xuống ngựa, đến trước ngựa Tùy Lam quỳ một gối xuống, giương lên một đôi mắt rừng rưng.

Chiêu mỹ nhân kể này trăm lần hiệu quả cả trăm, nhưng Tùy tiểu Hầu gia hiển nhiên cũng kiềm chế, không để tổn thời gian của bản thân.

Tùy Lam không nhịn được nói: “Có gì, nói mau?”

Giang Túng nắm chặt tay thành quyền: “Chuyện này trọng đại, kính xin Hầu gia đến chỗ không người nghe tiểu nhân nói tỉ mỉ.”

Giang gia cùng Nhạc gia ở Cẩn Châu là những đại thương hộ mà Tùy Lam quen biết, huống chi Giang Túng lại là thân ca ca của Giang Hoàn, cũng không có lý do gì để lừa gạt hoàng tộc, Tùy Lam hơi sững sốt, sắc mặt cũng âm trầm.

Tùy Lam kẹp nhẹ bụng ngựa, theo Giang Túng đến chỗ không người, Giang Túng dẫn hần quẹo vào một con hẻm hẹp, Nhạc Liên theo sát phía sau.

“Nói mau đi.” Tùy Lam lạnh giọng thúc giục.

Giang Túng giương mắt hỏi: “Có phải Hầu gia nhận được lệnh triệu gấp từ kinh thành?”

Ánh mắt Tùy Lam hơi chăm chú: “Người muốn nói cái gì?”

Giang Túng khẩn thiết nói: “Đừng nên trở về, Hầu gia, giấy lụa kia không phải là thánh chỉ, đến lúc đó lật lọng giáng tội lãnh binh mưu nghịch cho ngài dễ như trở bàn tay, cây lớn gió to, trong triều đình có rất nhiều người xem ngài là cái đinh trong mắt, ngài trở lại đó chính là nhảy vào hố lửa.”

Trong lòng Tùy Lam bỗng nhiên căng thẳng.

Hần nói cũng rất có lý, nhưng hần không thể lấy tính mạng hoàng hậu nương nương ra làm trò đùa. Vạn

nhất xảy ra sự cố, hoàng hậu nương nương rơi vào tay hắc linh quân, phượng thể chịu nhục, là đại họa.

“Tránh ra.” Tùy Lam quét trường thương, mũi thương chỉ thẳng vào yết hầu của Giang Túng, “Bản hầu không muốn lấy mạng của người.”

Nhạc Liên nhảy lên chặn trước người Giang Túng, kéo Giang Túng ra phía sau che chở, mũi thương kia chỉ thẳng ngay tim Nhạc Liên, Nhạc Liên cũng làm như không thấy.

Tùy Lam hừ lạnh: “Các người có chứng cứ?”

Nhạc Liên nhàn nhạt lắc đầu: “Không có, chúng ta chỉ muốn bảo vệ ngài cùng Cảnh vương gia.”

Giọng nói Tùy Lam khê châm chọc: “Chỉ bằng các người mà muốn bảo vệ bản hầu cùng Cảnh vương điện hạ.”

Giang Túng vẫn có mấy phần sợ mũi thương kia, từ phía sau lưng Nhạc Liên nhô đầu ra: “Cảnh vương điện hạ do hoàng hậu nương nương sinh ra, hiện nay vị trí Thái tử lại do con của Quý phi nắm giữ, hoàng thượng vốn ái thiếp diệt thê, muốn diệt trừ những hoàng thân ngoại thích liên quan đến hoàng hậu nương nương, Hầu gia ngài công lớn thế mạnh, lo sợ bị đoạt Thái tử vị”

“Làm càn!” Tùy Lam bị một đồng lời nói không biết trời cao đất rộng kia của Giang Túng chọc giận.

Tùy Lam ghìim ngựa quay đầu lại, liền đi.

“Hầu gia, đắc tội.” Nhạc Liên đẩy Giang Túng ra chỗ khúc quẹo, rút đao ra khỏi vỏ, vươn mình mượn lực nhảy lên tường, xoay người chém một đao xuống trước mặt Tùy Lam.

Tùy Lam nghe tiếng xé gió, giơ trường thương lên chế trụ lưỡi đao của Nhạc Liên.

Xem ra Giang Túng đã sớm âm mưu, cố ý dẫn hấn vào ngõ hẹp, trường thương căn bản không thể triển khai.

Bình khí va chạm, hai người một hai thử thực lực của đối phương, lui ra hai bước, trong lòng mỗi người nhẹ than một tiếng “Thân thủ khá lắm.”

Ánh mắt kinh thường của Tùy Lam dần dần lạnh lẽo, hai tay nắm thương.

“Nhạc Liên, tránh ra, bản hầu sẽ không trị tội người.” Tùy Lam dùng sức nắm thân trường thương, một luồng sát khí bắn ra, áp bức trước mặt Nhạc Liên.

“Đao pháp, ai dạy ngươi.” Tùy Lam trầm giọng chất vấn.

Nhạc Liên cũng không trả lời.

Điều hần cần làm là giữ chân Hầu gia ở Như huyện, có hao tổn như thế nào cũng phải bức thua Tùy Lam.

Hần nắm chặt cây đao đỏ như máu, đợi Tùy Lam tiến công.

Tùy Lam cố gắng tìm kiếm lỗ hổng trong chiêu thức của Nhạc Liên, tìm cách xông ra khỏi ngõ hẹp.

Nhạc Liên không cho hần bất kỳ cơ hội nào.

Sau mấy chục hiệp, Tùy Lam thở hổn hển, Nhạc Liên đỡ bụng dưới, vết thương bị tác động mạnh liên rách ra, chảy ra một ít máu.

Giang Túng núp ở phía xa nhìn chiến cuộc, thấy bụng Nhạc Liên thấm ra một ít máu, nhất thời đau lòng hô một tiếng: “Được, được lắm! Tiểu Liên, để hần đi chịu chết đi, Diêm Vương cũng không ngăn được hần.”

Nhạc Liên không chịu bỏ qua dễ dàng như vậy.

Tĩnh Xuyên hầu này là một thời cơ nhất định phải tận dụng, chỉ cần có thể bảo vệ Tĩnh Xuyên hầu cùng Cảnh vương, có được chỗ dựa trong cung thì sau này không cần phải lo nữa.

Túng ca nói đúng, vinh hoa phú quý trong tương lai đều ký thác trên người Tùy tiểu Hầu gia, cho nên phải cố gắng.

Nhưng không ngờ Tùy Lam đột nhiên thay đổi hướng mũi thương, vươn mình đập lên mặt tường đá xanh vọt đến chỗ Giang Túng, một phát bắt được cổ Giang Túng, trường thương sắc bén kề sát cổ Giang Túng.

Sắc mặt Nhạc Liên chợt biến: “Đừng làm tổn thương hần!”

Giang Túng giằng co muốn thoát khỏi bàn tay như kim sắt, âm thanh gãy đứt: “Hầu gia...Hầu gia....Chúng ta thực sự là vì ngài...”

Tùy Lam đã bị chọc giận đến cực điểm, thối sáo kêu ngựa đến, phóng người lên ngựa, bàn tay siết cổ Giang Túng liên tục dùng sức, chỉ bằng lực tay của Tùy Lam, đủ để bẻ gãy cổ Giang Túng.

“Dừng tay! Dừng tay! Hầu gia!”

Cách đó không xa có một xe ngựa chạy tới, xe còn chưa dừng hẳn, Giang Hoành lão đảo nhảy xuống chạy tới, quỳ gối trước móng ngựa Hầu gia.

“Hầu gia, ngài làm cái gì vậy!” Hai tay Giang Hoành vịn đất, nâng lên hai mắt ngấn lệ nhìn Tùy Lam, “Ta chỉ có một người ca ca này, Hầu gia, van xin ngài, đừng giết hắn...”

Tiểu thư sinh lạnh nhạt xa lánh, bây giờ lại đang khóc lóc quỳ xuống cầu xin hắn.

Tùy Lam buông lỏng tay, ném Giang Túng xuống đất.

Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Giang Hoành, vừa mắt mác lại đau lòng.

Giang Túng nằm trên đất đỡ cổ kịch liệt ho khan, Nhạc Liên vội vã đỡ Giang Túng sang một bên, ánh mắt ác độc trợn trừng nhìn Tùy Lam.

Tùy Lam thở dài, không nhìn Giang Hoành đang quỳ trên đất nữa, nhàn nhạt nói: “Được, né ra để ta đi.”

Giang Hoành quỳ bất động.

Tùy Lam lại thêm nghiêm khắc: “Né ra!”

Giang Hoành ngẩng đầu lên, toàn tâm toàn ý đỡ bụng dưới, nâng đôi mắt ướt át lên, nức nở nói: “Vậy người giẫm lên người ta, một thì hai mạng, được không?”

Tùy Lam bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía hắn.

Giang Túng như bị đập một gập vào đầu, mắt phượng trợn tròn: “Cái gì??”

Giang Hoành rũ mắt nhẹ giọng trả lời: “Trước đêm đó ta đã ăn quả táo người gửi về.”

Giang Túng như nhũn ra, ánh mắt bất định nhìn Hầu gia cùng Giang Hoành, giọng nói khàn khàn nắm lấy Nhạc Liên lay động:

“Cái gì?! Quả kia là thật???”

“Ta không biết...Ta đã nói với người là thật, là người khẳng khẳng không tin ta...” Nhạc Liên ôm lấy Giang Túng đang mất khống chế vào lồng ngực, hai mắt Giang Túng đỏ rực như muốn nuốt sống Tùy tiểu Hầu gia: “Người....người....người....dám đem đệ đệ ta...”

Tùy Lam sững sốt hồi lâu, tung người xuống ngựa, ngồi chồm hổm xuống trước mặt Giang Hoành, mở miệng đối mặt với hắn: “Mang thai?”

Giang Hoành lấy tay Hầu gia đặt lên bụng mình, giọng mũi thì thầm: “Người sờ thử xem.”

Bụng dưới nhô lên, tỉ mỉ xoa nắn, có thể nhận biết được vùng bụng nhỏ bé nhô lên.

Trông mắt Tùy Lam khẽ run, có chút kích động nhìn bụng dưới Giang Hoành, thận trọng cảm nhận xem có phải là ảo giác hay không.

Thời điểm Tùy Lam nhích lại gần, Giang Hoành lấy ra một cây châm nhỏ từ tay áo, đầu ngón tay run rẩy do dự.

“Hầu gia...Ta xin lỗi...”

Châm nhỏ bỗng nhiên đâm vào cổ Tùy Lam.

Đem toàn bộ mê dược thấm vào người hắn.

45. Chương 45: Không Muộn

Mê dược dần nổi lên, Tùy tiểu Hầu gia ngã vào lòng ngực Giang Hoành.

“Tiên sư nó, hoàng thân quốc thích mà dám bắt nạt khi dễ thương hộ chúng ta, tại sao ta lại cứu người! Thao! Người đáng bị tru di cửu tộc.” Giang Túng xông đến chỗ Hầu gia mạnh mẽ đập cho hắn vài cước.

Giang Hoành cảm thấy có chút không thoải mái, che chở Tùy tiểu Hầu gia đang hôn mê, kêu to: “Giang Túng, đừng làm loạn!”

Nhạc Liên đỡ Tùy tiểu Hầu gia đã hôn mê lên xe ngựa, dùng dây thừng làm từ gân bò đã chuẩn bị trói chặt Tùy Lam.

“Ta làm loạn? Ai? Ta?” Giang Túng ngồi xổm bên người Giang Hoành, mặt ngạc nhiên như bị thiên lôi đánh, xoa xoa bụng nhỏ đang nhô lên của Giang Hoành, “Người bị Tùy Lam chơi đùa chính là đệ sao, mấy tháng không gặp, tại sao đệ lại lăn giường cùng hắn đến mức phình bụng rồi?”

“Thôi, đừng quỳ nữa, đất lạnh.” Giang Túng dịu hẳn lên, chân Giang Hoành mềm nhũn, run lập cập.

Giang Túng tính công hấn, nhưng lại sợ đè ép cháu nhỏ trong bụng, không thể làm gì khác bèn khép chân hẳn lại, ôm ngang đi tới bên xe ngựa, vừa đi vừa mắng: “Phế vật, hấn muốn chơi đùa sao đệ lại không nghĩ cách trốn, nghĩ thử xem, sau này làm sao mà thú thê, đệ chộc cho ta tức chết rồi.”

Giang Hoành bị đại ca la hét ồn ào bên tai, tủi thân, nước mắt chảy giàn giụa, nức nở lau mắt: “Ban đầu đệ thỉnh Hầu gia đến nhà dùng bữa cơm, bỗng nhiên bị một đám sai vặt lạ mặt khống chế bắt uống thuốc, ném vào trong phòng rồi dẫn Hầu gia đến...”

Giang Túng càng nghe càng lạnh, đốt ngón tay trắng bệch, run run nói: “Ai, nói ca nghe một chút, ai làm chuyện này.”

Giang Hoành nhỏ giọng trả lời: “Đệ nghe mấy gã sai vặt nói, ngày hôm đó Nhị thúc cũng xuất hiện ở trong viện.”

Bước chân Giang Túng dừng lại, khước miệng lạnh lùng: “Được. Đợi khi trở về ca làm chủ cho đệ.”

Nếu là thiên hoàng quý tộc thì hấn không dám, còn những con cáo già Nhị thúc Tam thúc này hấn nhất định phải trị.

“Đừng giận chó đánh mèo lên Hầu gia, ta rất thích hấn.” Giang Hoành nhẹ giọng nói.

“....” Giang Túng chỉ cảm thấy cổ họng như bị mắc xương cá khó mà nuốt trôi.

Giang Túng lấy ra hồ phù trên người Hầu gia, đến trước mặt bọn tinh binh đang chờ đợi, hạ lệnh: “Hầu gia đã hồi kinh, bọn người mau trở về Như huyện xử lý bọn hắc linh quân độc ác.”

Ba người ngồi xe ngựa suốt đêm, mang theo Hầu gia đến kinh thành.

Giang Túng chăm chú quan sát bụng Giang Hoành, kê lỗ tai nghe thử.

Quả thật có cái gì đó nhỏ bé đang nhảy lên.

“Chờ một lát đi ngang qua Cẩn Châu đệ xuống xe về nhà trước đi.” Giang Túng không đành lòng mang theo cháu nhỏ cùng Giang Hoành lặn lội đường xa, đuổi Giang Hoành về nhà.

Giang Hoành vỗ vỗ bụng nhỏ: “Không sao...Không sợ. Nếu Hầu gia tỉnh lại tức giận đến phát điên, đệ còn có thể chống đỡ thay.”

Nhạc Liên tựa vào vách xe, thờ ơ lạnh nhạt nhìn huynh đệ hai người thân mật.

Giang Hoành cảm giác được một luồng âm lãnh cứ bao quanh mình, quay đầu đối diện cùng Nhạc Liên, sững sốt một chút: “Người trông ta làm gì?”

Ánh mắt Nhạc Liên hướng về phía Giang Túng, trong vắt nhìn hẩn, nắm lấy ống tay áo Giang Túng: “Ca, vết thương nứt, đau.”

Giang Túng tức điên, suýt nữa quên mất thương thế của Nhạc Liên: “Người đừng động, cho ta nhìn một chút.”

Giang Hoành há to mồm, vừa muốn dịch đến bên người Nhạc Liên liền bị Giang Túng đẩy trở về, giận dữ ngẩng đầu: “Huynh là ca ca của đệ.”

“Ngoan chút đi.” Giang Túng xoa xoa đầu Giang Hoành, “Đừng có ồn ào.”

Nhạc Liên nắm tay Giang Túng, nhẹ giọng hỏi: “Chỉ đau cho đệ đệ, người không thương ta nữa, có đúng không?”

“Không phải bảo bối.” Giang Túng lấy thuốc bột ra, phủ lên vết thương của Nhạc Liên, “Người xem, ta nói tự lượng sức mình, người lại tự làm tổn thương chính mình.”

Mới cùng nhau ra ngoài có bốn tháng, đã thân thiết như vậy. Giang Hoành dùng sức lôi kéo tay áo, thuở nhỏ mất cha tang mẫu, chỉ có một đại ca vô tâm, hai năm qua mới để ý chăm lo đến mình, mới bốn tháng không gặp, liền đi cứng chiều tên đệ đệ khác.

Viễn mắt Giang Hoành ửng hồng, nghiêng răng nghiêng lại.

Nhạc Liên ngoảnh mặt làm ngơ, nghiêng đầu hôn khóe miệng Giang Túng vài cái, vô tội nhìn về phía Giang Hoành.

Ngực Giang Hoành đập chồm, dùng sức hít một cái: “Giang Túng!”

Thân thể Giang Túng chấn động, quay đầu ồn ào: “Làm gì?”

Giang Hoành xụ miệng: “Đau bụng.”

“A đi đến chỗ lang trung xem thử đi.” Giang Túng xoay người thử sờ bụng nhỏ của Giang Hoành.

Nhạc Liên liền đáng thương kéo kéo ống tay áo của hắn.

“Được được được, ta đi, các người nghỉ ngơi đi.” Giang Túng bị vắn đến mệt mỏi, vén rèm xe ra ngoài ngồi cạnh xa phu.

Trong xe ngựa chỉ còn lại Nhạc Liên Giang Hoành cùng tiểu Hầu gia đang hôn mê.

Nhạc Liên lạnh lùng bàng quan, ngồi khoanh chân, hai tay kề sát cằm: “Ta không tin chuyện đó là thật, Giang Hoành, người đã đi đến chỗ lang trung xem thử chưa.”

Giang Hoành chợt khó thở.

Nhạc Liên liền chậm rãi nói: “Căn bản nam nhân không thể sinh con, trên người phát sinh chuyện lạ lại thần nhiên như vậy, kỳ thực người đã sớm biết rồi.”

Sắc mặt Giang Hoành không dễ nhìn cho lắm, bỗng nhiên nâng mi, nhẹ giọng nói: “Đúng, ta đã đến chỗ lang trung xem thử, quả này ăn vào sẽ khiến bụng bị trướng khí, hơi rối loạn, rất giống như thai động.”

Giang Hoành liếc mắt nhìn Tùy tiểu Hầu gia đang hôn mê, chớp mũi đỏ ửng nhẹ giọng nói: “Giang Túng lo lắng cho ta như vậy, ta sợ các người đi đường xảy ra sự cố, ít nhất giả vờ có hài tử sẽ nắm được tâm của Hầu gia, bảo vệ một nhà chúng ta không bị lưu vong.”

“Người, người nhớ đối tốt với ca ca của ta...” Giang Hoành khịt mũi, “Đừng giống như hắn, Hầu gia...chỉ coi ta như một món đồ để chơi đùa, như vậy rất khó chịu.”

Nhạc Liên kinh ngạc nhìn hắn, không nghĩ tới, cuối cùng Giang Hoành cũng đã trưởng thành giống ca ca của hắn.

Thời điểm tỉnh lại, Tùy tiểu Hầu gia đang ở một tiểu lâu ở kinh thành, một đôi tay ôn nhu đang nắm chặt lấy tay hắn.

Giang Hoành đang nằm úp sấp ngủ gật bên giường.

Ánh mắt Tùy Lam lập tức trở nên ôn hòa, luồn tay qua hai nách nâng Giang Hoành lên, ôm vào trong lồng ngực, hai tay đỡ bụng hắn.

Ngạc nhiên phát hiện, bụng dưới của hắn lại bằng phẳng, giữa hai chân có một vũng máu tràn trề.

Cái trán của tiểu thư sinh nóng bỏng, sắc mặt tái nhợt.

“Người đâu! Mau gọi lang trung đến đây!” Sắc mặt Tùy Lam chợt biến, ôm lấy Giang Hoành bước ra khỏi tiểu lâu.

Tại y quán, Tùy Lam dựa vào cạnh cửa xoa xoa mặt.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, hắn hoàn toàn không nhớ rõ.

Dạ Ảnh Dạ Phong đang canh giữ ở ngoài, thấy Hầu gia đi ra, liền khom người hành lễ.

Tùy Lam lạnh giọng hỏi: “Sao rồi?”

Dạ Phong trả lời: “Tất cả đều mạnh khỏe, thuộc hạ vẫn luôn canh giữ ở phụ cận kinh thành nghe ngóng, đã sớm liên lạc với Cảnh vương điện hạ.”

“Qủa thật có hắc linh quân xông vào cung, nhưng tất cả đều đã bị Cảnh vương khống chế, chém chết, hoàng hậu nương nương bình yên.”

Tùy Lam thở phào nhẹ nhõm, nghi hoặc vì sao Giang Túng lại có thể biết trước.

Đúng là thoát được một kiếp diệt môn, bất luận bọn họ dùng thủ đoạn như thế nào để cầm chân hắn, chung quy vẫn không nên so đo.

“Hừ.” Tùy Lam rút trường thương đâm xuyên qua giấy lụa đang nằm trên đất.

“Thái tử điện hạ thông minh quá sẽ bị thông minh hại, hắn đã cấu kết với Hạ quý phi cùng một vài người khác tạo ra dấu ngọc tỷ giả này, ai cũng đừng mong có thể thoát tội.”

Tuy Tiêu hoàng hậu bị mất thánh sủng, nhưng có thể vững chắc ngồi trên phượng vị suốt mấy chục năm, vì Tiêu gia, Tùy gia đều là những lão tướng hậu duệ khai quốc, địa vị trong triều đình không thể bị lay động.

Triều thần đối với việc hoàng đế cố chấp muốn lập con của Hạ quý phi làm Thái tử rất bất bình, bây giờ Thái tử lại âm mưu hãm hại mệnh quan triều đình, làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, tấu chương vạch tội trong một đêm đã chất đầy long án.

Kỳ thực hoàng đế muốn nhân cơ hội chèn ép quyền thế ngấp trời của hoàng hậu, chiếu ra thánh chỉ giả nhưng không ngờ Tùy Lam lại kháng chỉ không vâng, khiến hắn trở tay không kịp.

Phượng vị của hoàng hậu nường nường vẫn vững chắc, thủ đoạn cao minh ác liệt, Hạ quý phi càng không thể ngóc đầu lên được nữa.

Hoàng đế bây giờ chỉ như một con tốt, đẩy tân thái tử ra ngoài để đỡ đạn, ngăn chặn miệng lưỡi của bách tính đồng thời ngăn cản những tấu chương kết tội ngấp trời của văn võ bá quan.

Thái tử bị phế, Hạ quý phi bị đày vào lãnh cung là chắc chắn.

Mấy tháng sau, Cảnh vương điện hạ một lần nữa làm chủ đông cung.

Đã sớm an bài với lang trung, nói Giang Hoành bị dọa sợ nên sinh non, Giang Hoành thấm chút máu gà giữa hai chân, lúc đó Tùy tiểu Hầu gia vẫn còn đang chịu chút mê được còn sót lại, tiếp tục bị lừa.

Mấy ngày tới đều không gặp lại Tùy tiểu Hầu gia, trường khí trong bụng Giang Hoành đã sớm tiêu tan, Tùy tiểu Hầu gia mới được phong tướng quân, sự vụ bận rộn căn bản không nhớ tới bên ngoài còn có một tiểu thư sinh.

Giang Hoành có cảm tình đối với Hầu gia, cũng có chút sợ hãi bởi vì cái đêm cường bức đó.

Lừa gạt Hầu gia chuyện sinh non, sau này hai người không còn ràng buộc, vẫn nên là người đi đường người, ta đi đường ta, nước sông không phạm nước giếng.

Những mảnh khốc này không lừa được Hầu gia quá lâu, nhân gia không truy cứu Giang Hoành lừa dối hắn, Giang Hoành cũng cảm thấy thoải mái đôi chút.

Nhưng Giang Túng vẫn cứ canh cánh trong lòng.

Đầu tiên dùng mọi ám chiêu thủ đoạn khiến mấy hiệu buôn của Tam thúc lão đảo, triệt để đóng cửa, vừa vặn khiến cho sự việc mua chức quan của nhị tử Nhị thúc bị bại lộ, Giang Túng không chỉ không bỏ tiền ra

chuộc người về, mà còn mang hết tất cả những chuyện Nhị thúc làm ra tính toán một lượt.

Mỗi ngày Nhị thúc Tam thúc đều đến đại viện Giang gia khóc lóc cầu xin, đại viện Giang gia đóng cửa không tiếp khách.

Hôm sau, Giang Túng nằm trên ghế mây ở đình viện, mấy nha hoàn thay phiên nhau quạt, xoa bóp chân cho hắn.

Hoa Xương dứt một miếng bánh ngọt vào miệng giúp hắn, cười cợt nói: “Đại thiếu gia, ta nghe nói, Nhạc gia Đại thiếu gia đang dẫn người đi xem hàng, liền bị bắt vì buôn muối lậu. Toàn bộ Nhạc gia bây giờ đều đang bận rộn nghĩ cách chuộc Nhạc Hợp ra khỏi đại lao, ha ha ha.”

Giang Túng cười một tiếng, tâm tình cũng không tệ.

Nhạc Hợp dám cả gan thuê thủy quỷ giết hắn cùng Nhạc Liên, thuyền chìm hàng mất, Nhạc Liên bị thương, chỉ cần Nhạc Hợp còn một hơi thở, Giang Túng nhất định sẽ chơi chết hắn, vào đại lao chẳng qua là nhẹ nhất, trước cho Đại thiếu gia ném thử một chút cực khổ đã.

“Ừ, chỗ đó, dạo này gia đang rất mệt mỏi, vai cũng đau nhức.”

Sức lực trên vai bỗng nhiên lớn hơn rất nhiều.

“Này, tiểu nha đầu, đầu cần dùng lực tay lớn như vậy chứ.” Giang Túng kêu đau đớn, miệng liền bị một đôi môi mềm mại che lấp, quần quít.

Mở mắt ra đã thấy một khuôn mặt tuần tú.

Nhạc Liên vịn vào ghế mây nhìn hắn: “Túng ca, bên Giang Nam có một chuyến làm ăn về ngọc thạch, hai ngày nữa có đi với ta không?”

Giang Túng đắc ý giơ tay lên: “Ta cũng là ngọc đây, ngươi còn cần phải đi Giang Nam tìm ngọc sao.”

Nhạc Liên cười khẽ.

Giang Túng lười biếng ngồi xuống, kề sát bên môi Nhạc Liên: “Hoa Xương, Hoa Hương, Hoa Nha, đây là Giang gia Đại thiếu phu nhân, Nhạc Liên.”

Ba tiểu nha hoàn cười cợt ồn ào: “Đại thiếu phu nhân.”

Nhạc Liên ngượng ngùng hai má ửng đỏ, ôm lấy Giang Túng, nấn nấn eo thịt hần, thấp giọng trách: “VẬY Đại thiếu gia có chịu để cho Đại thiếu phu nhân đến hầu hạ hay không.”

Giang Túng dở khóc dở cười: “ĐỪNG, eo ta còn đau.”

Bỗng nhiên tên gác cổng bên ngoài vội vã chạy tới, mặt hốt hoảng: “Đại thiếu gia, bên ngoài có người đến.”

Giang Túng nhảy xuống người Nhạc Liên, sừng sộ lên: “Nếu Nhị thúc Tam thúc tiếp tục đến thì đánh cho ta, ta cứ không nhận họ hàng đấy, muốn mắng cứ mắng.”

Tên gác cổng hoảng loạn nói: “Tĩnh Xuyên hầu mang sính lễ đến cầu thân rồi!”

....

Hoa Xương bỗng nhiên che miệng lại:

“Nhị thiếu phu nhân?!”

46. Chương 46: Trở Về

Tuy Giang Túng hận Tùy tiểu Hầu gia nhưng cũng không thể đóng sầm cửa trước mặt hoàng thân quốc thích, cửa Giang gia đại viện vừa mở ra, đoàn người đang xếp hàng lần lượt tiến vào, mười hòm hoàng kim, mười hòm phi thủy, sáu hòm châu báu cùng những xe đồ sứ nghiêm chỉnh.

Sợ là Tĩnh Xuyên hầu mang hết gia sản của phủ qua cầu thân.

Tùy Lam một thân áo gấm đỏ sậm, bước vào ngưỡng cửa đại viện Giang gia.

Giang Hoành đang cầm sổ sách đi ngang qua, cả kinh đứng thật lâu ở cạnh cửa không dám động.

“Hầu...Hầu gia...” Giang Hoành run sợ lùi về sau, kinh ngạc nhìn những hòm gỗ tử đàn đầy khắp viện, càng kinh dị hơn là Hầu gia không muốn nuôi hần như tiểu thiếp mà là cưới hỏi đảng hoàng.

“Phu nhân không cần khách khí, gọi Tùy Lam là được.” Tùy tiểu Hầu gia bình thản như không.

Giang Túng bị Nhạc Liên che miệng túm chặt ở góc tường.

“Hắn bị điên sao? Huynh tưởng như ta còn đang ở đây? Vừa tới liền phu nhân? Phu nhân con mẹ người..”

—

Nửa năm sau, mười dặm đường thành Cẩm Châu đều lót vải đỏ, phố lớn ngõ nhỏ đều treo đèn lồng màu đỏ, chiêm trống tưng bừng như đêm giao thừa.

Khắp thiên hạ ai cũng biết chính thất phu nhân mà Tĩnh Xuyên hầu cưới hồi đám hoàng là một tiểu thương môi hồng răng trắng.

Tĩnh Xuyên hầu một thân chiến công hiển hách, danh tiếng Tùy gia đang thịnh vượng, cũng không ai dám nói điều gì khiến Tĩnh Xuyên hầu không thoải mái.

Tĩnh Xuyên hầu không nỡ để phu nhân ngồi xe ngựa xóc nảy, trực tiếp ôm phu nhân đang đội khăn vào trong ngực, cưới ngựa đến đại môn.

Giang Túng dựa vào lồng ngực Nhạc Liên, nhìn Tùy tiểu Hầu gia nắm tay đệ đệ đi qua đèn thờ, ôm hắn bước qua chậu than, nghiêm túc bái đường.

“Ngoài miệng tiểu Hoàn nói ái mộ Hầu gia, nhưng ta cứ thấy gả cho người ta là bất đắc dĩ.” Trên mặt Giang Túng không quá vui mừng, trái lại lo lắng đến mức thở dài, “Không biết rốt cuộc đứa nhỏ này đến cùng đang suy nghĩ gì, lúc nhỏ ta không chăm sóc hắn, đợi đến lúc hắn lớn lên rồi, chúng ta cũng dần xa lạ.”

Nhạc Liên ôm Giang Túng từ phía sau, thấp giọng dỗ dành an ủi: “Hầu gia thương hắn, sự quan tâm vui sướng trong ánh mắt không phải giả vờ.”

“Ta chỉ sợ tiểu Hoàn sống không được thoải mái, đời trước đã...thôi không đề cập đến nữa.” Giang Túng lôi kéo Nhạc Liên cùng đi, “Trước tiên uống rượu mừng đi, ta phải nói lại, đồ cưới thêm mười sáu hiệu buôn, ba kho lương thực lớn, ba triệu lượng bạc, cho dù không có xuất thân ngậm muối vàng, cũng không thể để cho người ta bất nạt.”

“Vạn nhất Tùy Lam thay lòng đổi dạ, nạp thêm mấy tiểu thiếp thì tiểu Hoàn của chúng ta nhất định chịu thiệt thòi, tiểu Hoàn của chúng ta cũng có máu mặt là chương quỹ.”

Giang Túng lải nhải lắm bầm mãi, Nhạc Liên cau mày cười cười, từ phía sau cắn cắn vành tai hắn: “Nói thêm câu nữa, ta liền ghen.”

Mãi đến khi thấy Tùy tiểu Hầu gia ôm Giang Hoàn vào động phòng, Giang Túng càng thêm đăm ngực dậm chân: “Năm đó bên trong Nghênh Xuân lâu, lần đầu của chúng ta...Người suýt nữa hại ta mất nửa cái mạng. Tiểu Hoàn....”

“Tiểu Hoành, tiểu Hoành, tiểu Hoành.” Nhạc Liên ôm sát eo Giang Túng mang đến chỗ tối tăm không người, hung hăng cắn môi hắn, “Túng ca, người quá bất công.”

“Người không thấy ta đang rất lo lắng sao, tiểu Hoành giả ra ngoài, Giang gia chúng ta cứ như vậy tuyệt hậu, người còn không cho phép ta đa sầu đa cảm vài câu.”

“Ta không quan tâm.” Nhạc Liên khiêng Giang Túng lên xe ngựa, áp người dưới thân.

“Sẽ không tuyệt hậu, lòng thành thì linh.” Nhạc Liên khom người cúi đầu hôn hắn.

Xe ngựa không trở về đại viện Giang gia, đi đến nơi ở của Nhạc Liên.

Vén rèm xe lên, bên trong đình viện treo đầy đèn lồng, ánh sáng lung linh, cửa sổ dán đầy chữ hỷ màu đỏ.

Giang Túng nhô đầu ra, trước mắt sáng rực: “Tiểu tử...Người chuẩn bị từ khi nào.”

Nhạc Liên lấy ra một bộ hoa phục cẩm tú đỏ sậm, đưa cho Giang Túng, hai má ửng đỏ: “Ca, người mặc vào cho ta nhìn một chút.”

Giang Túng nhắc lên kiện hoa phục cẩm tú tuyệt mỹ kia, bỗng nhiên ngẩn ra.

Sau này sẽ thuê một đôi tiên hạc thiên thủy lên giá y.

Sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi.

Kiếp trước hắn đã tự làm một bộ giá y cho chính mình, tự tay vẽ một đôi tiên hạc thiên thủy, tìm thợ thuê tinh xảo nhất dùng chỉ linh tuyến thuê nửa năm.

Sau đó, hắn cùng Nhạc Liên mỗi người một ngả, hắn đã đốt bộ giá y này.

Hắn đã từng muốn cùng người trong mộng bách niên giai lão, nhưng tình thâm không thọ, yêu vô cùng cũng hận vô cùng.

“Người làm kiện hoa phục này như thế nào?” Giống như có thứ gì đó đang nghẹn ở cổ họng Giang Túng, hắn siết chặt hoa phục ngăn người.

“Ta tìm người thuê, chuẩn bị suốt nửa năm, luôn muốn được nhìn thấy người mặc, chẳng biết vì sao, rõ ràng là bản vẽ do ta họa, nhưng vẫn cảm thấy đã từng nhìn qua.” Nhạc Liên khoác hoa phục lên người Giang Túng, ôm ngang Giang Túng bước đến phòng ngủ.

Làn vải thêu đỏ sậm quấn lấy hai chân trắng nõn thon dài, Giang Túng cố ý nhấp một tí son, bờ môi mềm mại hồng hồng, Nhạc Liên nhìn thấy liền mất khống chế.

Giang Túng bị Nhạc Liên thô lỗ ôm lên giường, lúc tiến vào có hơi đau.

Nhạc Liên cúi đầu quấn quýt dây dưa cùng hắn.

Giang Túng cảm thấy đau, khoe mắt không kìm được chảy hai hàng lệ, cánh tay chặt chẽ quấn lấy Nhạc Liên, thân thể đau đến phát run, phẳng phất như chỉ cần buông ra một chút sẽ bị vứt bỏ.

“Phu quân, nhẹ chút.” Giang Túng vỗ vỗ lưng hắn.

Xương cốt Nhạc Liên bị một tiếng phu quân của hắn làm cho mềm yếu.

“Liên.” Giang Túng ghé vào lỗ tai của hắn nhẹ giọng nỉ non, “Ca chỉ cần một bảo bối là người, ca sẽ thương người cả đời.”

Nhạc Liên khẽ hôn bông tai ngọc thạch trên vành tai hắn:

“Rốt cuộc ta cũng có nhà.”

Bao chuyện tình cừ, bất hòa hai đời, liếc mắt một cái đã trượt chân thành thiên cổ, không biết đã chìm đắm say mê tự bao giờ.

Một phương thiên thủy đã không còn, trăm nỗi buồn tương tư biết hỏi ai.

Editor lầm nhảm:

Bản edit còn rất nhiều thiếu sót, hơi kỳ, không được văn vẻ và không giống được như trong bản chính. Nhưng mình cảm ơn các bạn vì đã dành thời gian đọc bản edit của mình, tạm biệt các bạn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bai-gia-cung-kho>